DAMEN TANGO

Weina Dai Randel

Povestea concubinei
care a ajuns
pe tronul Chinei

Luna din palat

Weina Dai Randel

Luna din palat

Traducere din limba engleză
FLORENTIN ANDRONESCU
EDITURA NEMIRA
2019

DAMEN TANGO

romane cu dragoste

Weina Dai Randel
THE MOON IN THE PALACE
Copyright © 2016
Originally published in the United State by Sourcebooks Landmark, an imprint of Sourcebooks Inc.
www.sourcebooks.com

© Nemira 2019
Coperta: Cristian FLORESCU, Ana NICOLAU
Redactor: Cristina CRĂCIUN
Lector: Ecaterina DERZSI
Tehnoredactor: Magda BITAY
Tehnoredactor ebooks: Mihai Eftimescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
RANDEL, WEINA DAI
Luna din palat / Weina Dai Randel; trad. din lb. engleză: Florentin Andronescu - Bucureşti : Nemira Publishing House, 2019
ISBN print: 978-606-43-0432-2
ISBN epub: 978-606-43-0499-5
ISBN mobi: 978-606-43-0500-8

I. Andronescu, Florentin (trad.)

821.111

Orice reproducere, totală sau parţială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă şi se pedepseşte conform Legii dreptului de autor.

WEINA DAI RANDEL s-a născut şi a crescut în China. Engleza este a doua ei limbă. La douăzeci şi patru de ani s-a mutat în SUA şi a început să scrie literatură, studiind la Texas Woman’s University în Denton, Texas, unde locuieşte acum împreună cu soţul şi cei doi copii. Romanul *Luna din palat* s-a bucurat de un real succes şi a fost recompensat cu mai multe distincţii, printre care RWA

RITA® Award în 2017. A fost, de asemenea, nominalizat la Goodreads Choice Awards pentru Cel mai bun roman de ficţiune şi la RT Book Reviewers Choice Award, la aceeaşi categorie. Împreună cu romanul care i-a urmat, *The Empress of Bright Moon*, dedicat tot singurei femei-împărat din istoria Chinei, a fost tradus în şapte limbi, cele două volume fiind considerate printre cele mai reuşite romane istorice din ultimii ani.

Pentru Mark, a cărui dragoste mi-a dăruit o nouă viaţă

Dinastia Tang, anul 631 d.Hr.

al Cincilea An de Pace al Domniei Împăratului Taizong

VARĂ

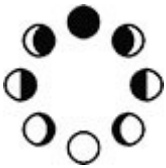

1

Aveam doar cinci ani în ziua în care mi s-a prezis viitorul.

Făceam exerciţii de caligrafie în grădină, acolo unde Tata îşi ţinea una dintre întâlnirile lui la care participau nobili, cărturari şi alte notabilităţi. Era o după-amiază de vară strălucitoare. Nu purta pălăria de guvernator, iar

soarele se cernea prin labirintul de crengi ale stejarului şi-i făcea părul cărunt să semene cu o coroană de argint.

Un călugăr, pe care nu-l mai văzusem niciodată, a cerut permisiunea să-mi citească pe chip.

— Extraordinar!

S-a aplecat puţin ca să se poată uita în ochii mei.

— N-am văzut niciodată un chip de o asemenea desăvârşire, un asemenea desen lipsit de orice cusur şi atât de plin de inspiraţie. Priviţi tâmplele acestui băiat, priviţi forma nasului şi a ochilor! Chipul lui poartă în el o misiune din Cer.

Mi-a venit să zâmbesc. Îl păcălisem. Eram cea de-a doua fiică a Tatălui meu şi favorita lui. De multe ori se întâmpla să mă îmbrace în tunică de băiat şi să mă trateze ca pe fiul pe care nu l-a avut. Jocul nu prea îi era pe plac mamei, dar eu îl consideram o mare onoare.

— Ce păcat că e băiat! a continuat călugărul, în timp ce toţi ceilalţi s-au apropiat şi ne-au înconjurat.

— E păcat? a întrebat Tata, iar în vocea lui s-a simţit o vagă şi neobişnuită nedumerire. Şi de ce spui asta, Tripitaka?

Şi eu eram curioasă să aud răspunsul. Cum să fie o fată mai valoroasă decât un băiat?

— Dacă ar fi fată, cu chipul ăsta ar umbri soarele de pe cer şi ar străluci mai puternic decât luna, a spus călugărul Tripitaka, privindu-mă intens. Ar domni peste împărăţia condusă de mulţi bărbaţi. Ar putea să devină mamă de împăraţi, dar şi să fie ea însăşi împărat în numele propriu. Ar putea să dărâme tot edificiul de minciuni şi să clădească în loc templul divinităţii. Ar putea să distrugă regatul de stafii şi să instaureze în loc o dinastie a sufletelor vii. Ar putea fi nemuritoare!

— O femeie împărat? a întrebat Tata cu gura căscată a mirare. Cum ar fi posibil?

— E greu de explicat, Guvernatorule, dar e adevărat. Ar fi unică, nimeni înaintea ei şi nimeni după ea...

— Dar acest copil nu provine din familia imperială.

— Ar fi propriul ei destin.

— Înţeleg, a zis Tata, pe gânduri. Dar cum ar putea o femeie să conducă un regat?

I s-a adresat călugărului, dar s-a uitat la mine cu o privire în care a strălucit o lumină ciudată:

— Va avea de îndurat.

— Ce?

— Morţile.

— Ale cui?

Dar Tripitaka n-a răspuns. În schimb, s-a întors să se uite spre salon, prin intrarea în grădină în formă de lună, unde fresce superbe şi lambriuri din lemn antic, cu incrustaţii de perle şi jad acopereau fiecare perete. Cupe şi boluri din ceramică scumpă, un os al lui Buddha – cea mai mare comoară a Mamei – şi un volum rar de poeme, vechi de patru sute de ani stăteau sprijinite de zid. În centrul salonului trona obiectul pe care toţi oaspeţii Tatei îl invidiau – o statuie din aur pur, care înfăţişa un cal în mărime naturală, un dar primit de la Împăratul Gaozu, întemeietorul Dinastiei Tang, care-şi datora regatul Tatălui meu.

Tripitaka s-a uitat din nou la Tata. Parcă se uita la un om care se îneacă într-un râu, dar nu poate face nimic să-l ajute.

— Şi-acum o să-mi iau rămas-bun, onorate Guvernator. Fie ca soarta să te apere totdeauna! E un privilegiu să-ţi ofer serviciile mele.

Şi-a apropiat mâinile şi a făcut o plecăciune.

N-aş putea să explic niciodată gestul meu de atunci. Am alergat spre el şi am început să-l trag de veşminte. Poate că am vrut doar să-mi iau rămas-bun, dar cuvintele care mi-au alunecat de pe buze au fost: *Wo men xia ci chong feng*. *Noi doi o să ne mai întâlnim.*

Surprins, Tripitaka a făcut ochii mari. Apoi, ca şi cum tocmai ar fi înţeles ceva, a dat din cap, cu o plecăciune adâncă, şi a spus:

— Atunci, aşa va fi!

Orice alt copil de vârsta mea s-ar fi simţit confuz sau împovărat, cumva. Dar n-a fost cazul meu. Am zâmbit, m-am dat înapoi şi l-am luat de mână pe Tata.

După acea zi, n-am mai purtat haine de băiat, iar Tata a început să elaboreze scrisori şi să i le trimită Împăratului Taizong, fiul Împăratului Gaozu, care moştenise tronul şi îl mutase într-un măreţ palat din Chang’an. Când l-am întrebat ce urmăreşte cu scrisorile, mi-a răspuns că există un obicei ca în fiecare an conducătorul regatului să aleagă un număr de fecioare care să-l slujească. Fecioarele trebuie să provină din familii nobile şi să aibă mai mult de treisprezece ani. Era o mare onoare pentru ele, căci, odată ce erau alese de Împărat şi deveneau doamne de rang înalt, le aduceau familiilor lor faimă şi cinste pe veci.

Tata mi-a spus că şi-ar dori ca eu să merg la palat.

M-a învăţat poeme clasice, istorie, caligrafie şi matematică, iar în fiecare seară, înainte să mă culc, mă punea să-i recit din *Arta războiului* de Sun Tzu. De multe ori am mers la culcare murmurând „Orice război se naşte dintr-o minciună...”

Şi zilele au trecut, apoi anotimpurile şi anii... Când am împlinit doisprezece ani, cu un an înainte ca Împăratul Taizong să mă cheme, Tata m-a dus la mormintele familiei

noastre. Părea nespus de entuziasmat, urmele paşilor lui parcă străluceau, iar capul şi-l ţinea mândru. Mi-a spus poveşti vechi despre vremurile când el, cel mai bogat bărbat din Shanxi, a finanţat războiul Împăratului Gaozu, când acesta a hotărât să se revolte împotriva Dinastiei Sui, cum, atunci când Împăratul a fost trădat şi forţat să se retragă, el, Tata, i-a deschis porţile proprietăţii lui uriaşe şi i-a găzduit armata şi cum, după ce au câştigat războiul, Împăratul Gaozu i-a propus căsătoria dintre Tata şi Mama, verişoara unei împărătese, fiica unui cunoscut nobil, credincios imperiului care pierise.

Cu mânecile largi fluturând, Tata mi-a arătat pământul care se unduia, întinzându-se până la capătul soarelui – pământul lui, pământul familiei noastre.

— Promiţi să păzeşti onoarea şi averea familiei noastre? m-a întrebat cu ochi strălucitori.

Strângând pumnii, eu am aprobat solemn, iar el a râs. Vocea i s-a topit în aerul cald şi ecoul s-a auzit până în vârful chiparoşilor din depărtare.

Plăcerea de a-l mulţumi m-a învăluit şi chiar atunci am văzut o pereche de ochi galbeni şi bulbucaţi pândindu-ne din tufişuri. Pădurea a rămas dintr-odată împietrită şi toate ciripiturile şi foşnetul au dispărut. O ploaie de frunze, blană şi picături roşii au început să cadă din cer şi un strigăt mi-a străpuns auzul. Poate că era de la mine sau poate de la Tata, nu sunt sigură, pentru că totul s-a răsturnat şi, când mi-am venit în simţiri, eram la masă cu Mama şi cele două surori ale mele, mâncând terci de orez cu carne de porc.

Unul dintre servitorii noştri a dat buzna în salon, cu pieptul tresărindu-i şi cu faţa udă de transpiraţie. Un accident, a spus. Tata a căzut de pe o stâncă şi a murit.

În ziua în care a avut loc înmormântarea, un soare palid lucea prin ceaţa dimineţii, care învăluia cărările din munţi.

Am mers către mormântul lui încet. Pe degetul mare de la picior mi s-a spart o băşică, dar nici n-am simţit. În faţa mea, un preot cu o mască pătrată, pe care erau pictaţi patru ochi ţopăia şi dansa, iar lângă el, purtătorii de clopoţei sunau întruna. Clinchetul se pierdea în înalturile cerului, dar dăinuia în inima mea. Mi-am stors mintea cu disperare să găsesc în natură un semn legat de moartea Tatei, dar, oricât am încercat, n-am reuşit să-mi amintesc detaliile zilei în care a murit. Am îngenuncheat, cu faţa îngheţată şi mâinile reci, în timp ce purtătorii sicriului l-au pus pe Tata în mormânt şi l-au îngropat.

Am crezut atunci că viaţa mea s-a sfârşit. Nu ştiam că, de fapt, ea de-abia începea.

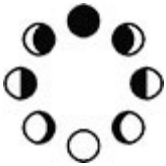

2

Când ne-am întors, un grup de bărbaţi aştepta în faţa casei, cu torţele arzând în noapte ca nişte copaci în flăcări, în timp ce fumul negru se întindea spre cer ca o pânză uriaşă, ţesută de un păianjen monstruos.

L-am recunoscut pe judecător, purtând pălăria tatălui meu. Mi s-a întunecat sufletul. Preluase funcţia Tatei. Cunoşteam prea bine legea. Indiferent cât de mult mă iubise Tata pe mine, nu eram fiul lui şi nu-i puteam moşteni funcţia de guvernator. Dar trebuia să fie un alt motiv pentru care judecătorul era acolo. Le-am oprit pe Mama şi pe cele două surori, ţinându-le strâns lângă mine.

— Bătrâno, i s-a adresat judecătorul Mamei, cu mâinile în şolduri, ia-ţi fetele, că nu fac nici cât o ceapă degerată, şi plecaţi!

Am simţit că-l urăsc pentru lipsa lui de respect la adresa Mamei. M-am oprit în faţa lui.

— Să nu îndrăzneşti să-i vorbeşti aşa mamei! Dacă trebuie să plece cineva de-aici, acela eşti tu. Asta e casa mea!

— Nu mai e! a râs el batjocoritor. E a mea de-acum. Totul îmi aparţine mie: casa, averea şi tot aurul. Şi acum, dispăreţi!

A făcut un semn cu mâna şi oamenii lui au venit spre noi şi ne-au împins spre drum.

— Cum îndrăzneşti? m-am luptat eu, încercând să mă eliberez din braţele care mă cuprinseseră pe după umeri. Ticălosule!

Judecătorul m-a lovit cu pumnul în burtă şi am simţit o durere ascuţită. Eram uluită. Nimeni nu mă lovise niciodată. M-am aruncat spre el şi l-am izbit cu toată puterea. Dar o altă lovitură a venit direct în spate, m-am prăbuşit la pământ şi totul s-a întunecat de durere. O clipă n-am auzit decât ecoul unor palme şi strigătele înfricoşate ale surorilor mele. Mi-am scuturat capul şi am încercat să mă ridic, pentru că în acel moment am văzut-o pe Mama, cu o mână pe faţă, cum cade la pământ icnind. Instinctiv, m-am întins şi am prins-o în braţe, ocrotind-o, în timp ce asupra mea se abătea o ploaie de lovituri.

Într-un sfârşit, toate loviturile şi agitaţia au încetat, iar porţile casei mele mi s-au închis în faţă. Dinăuntru s-au auzit râsete puternice şi urale.

Toţi cei o sută de servitori ai noştri au venit spre noi, purtând saci pe umeri. M-au ajutat să mă ridic şi apoi, unul după altul, au făcut o plecăciune, plângând cu amar. Pe când se întorceau să plece, i-am privit cu un nod în gât. Îi ştiam de când mă născusem şi le spuneam „unchi” şi „mătuşă”, dar acum trebuia să plece. Era exact aşa cum zicea proverbul: „Când un copac se prăbuşeşte, sărmanele maimuţe n-au altceva de făcut decât să se risipească.”

Înfrânându-mi lacrimile, m-am întors spre mama şi spre surorile mele, care suspinau alături. Le-am îmbrăţişat, încercând să le consolez, şi am jurat că le voi apăra şi că voi avea grijă de ele, dar ştiam că nu pot să le aduc casa înapoi. Puteam să-i implor pe nobilii care îl slujiseră pe Tata să mă ajute, dar judecătorul cel lacom şi ale cărui cuvinte erau lege le era superior şi nimeni n-ar fi îndrăznit să i se opună.

N-aveam nici cea mai vagă idee unde ne-am putea duce. Toată familia din partea Mamei murise în război, iar Tata n-avea rude în Wenshui. I-aş fi putut ruga pe vecini să ne primească, dar am fi fost ca nişte cerşetori care trăiesc din mila celorlalţi. În cele din urmă, Mama a spus că ar trebui să mergem la Qing, fratele meu vitreg, care locuia în Chang’an, oraşul unde se afla marele palat al Împăratului Taizong. Fiul cel mare al Tatei din prima căsătorie, Qing, era un ticălos lacom, care mă ura, şi era ultima persoană căreia m-aş fi dus să-i cer ajutorul.

Dar am hotărât s-o ascult pe Mama. Aveam să mergem în Chang’an şi, odată ajunsă acolo, aveam să caut orice ocazie să-l văd pe Împărat şi să-l implor să ne restituie casa şi bunurile care ne aparţineau.

Noaptea se lăsa din ce în ce mai rece. Ne-am înghesuit sub un copac, încercând să ne încălzim unul pe altul. Mi-era foame, mă simţeam sleită şi mă durea tot corpul de la lovituri, dar n-am putut să închid un ochi. Şi în tot acest timp vântul nopţii îmi biciuia faţa.

În zori Mama a găsit o caravană care trecea pe la noi, prin oraş, şi le-a plătit cu brăţara mea de jad. Împreună cu surorile mele, m-am târât spre caretă şi ne-am urcat în ea.

Cu bărbia lipită de rama ferestrei, am privit cum casa mea se topeşte în depărtare. Băusem apă din Wenshui, mersesem pe drumurile noroioase din Wenshui, crescusem şi respirasem aerul din Wenshui. Iar acum trebuia să plec.

Tata spunea că Chang’an e cel mai grozav loc de pe faţa pământului şi că mulţi oameni s-au îngrămădit spre oraşul Împăratului ca fluturii la flacăra lumânării. Cu toţii – negustori, poeţi sau femei uşoare – merseseră într-acolo ca să-şi împlinească visele de îmbogăţire şi decadenţă. Tot aceea era şi destinaţia Drumului Mătăsii, unde negustori din locuri îndepărtate precum Persia, Kucha, Kashgar şi Samarkand aduceau parfumuri rare şi obiecte de lux greu de găsit ca să le vândă.

Dar când ne-am apropiat de zidul oraşului de lângă Poarta Jinguang, peisajul care mi s-a deschis în faţă nu reflecta nimic din descrierile Tatălui meu. Meterezele cenuşii, ca dinţii crestaţi ai unui demon, se desfăşurau la infinit în depărtare. În jurul meu, o mulţime de negustori cu feţele încreţite de riduri şi buzele pârlite de sete se clătinau pe drum de oboseală, iar frunzele dintr-o pădurice

de curmali de pe malul unui lac erau zbârcite şi păreau pe moarte.

Odată intraţi pe poartă, priveliştea oraşului m-a surprins. Poduri de piatră albă se arcuiau în formă de semilună, sălcii verzi umbreau marginea unor canale adânci, canoe vopsite în roşu-stacojiu şi bărci cu cap de dragon, indigo pluteau pe canale liniştite, iar clădirile cu ziduri enorme – cartiere rezidenţiale, mi-a spus Mama – se înălţau una lângă alta ca nişte fortăreţe.

Am mijit ochii ca să mă apăr de soarele strălucitor reflectat de apa din canal. Nu voiam nici să clipesc, de teamă să nu-mi scape ceva. Străzile erau la fel de largi ca cerul, iar arţari, ulmi, stejari şi ienuperi creşteau aranjaţi frumos pe margini. Totul părea organizat şi ordonat. Până şi caii se opreau din nechezat, parcă sub imperiul unui cod nerostit al supunerii.

Două străzi mergeau paralel în stânga mea. În depărtare, oamenii păşeau domol spre ieşirea din oraş, în timp ce partea din mijloc rămânea liberă. În curând, şi-a făcut apariţia un grup de călăreţi, cu pălării şi cizme, mergând la trap de-a lungul străzii. Prima dată am crezut că erau gărzile Împăratului, dar când au ajuns mai aproape mi-am dat seama că erau nobili. Erau mai bine îmbrăcaţi decât oricine din oraşul meu, cu pălăriile lor cu dungi de blană, cu mânecile lor de mătase, care le ajungeau până jos, la ghete. În Wenshui, toată lumea mă saluta pe stradă, dar aceşti oameni treceau pe lângă noi de parcă n-am fi existat.

— Unde e palatul? am întrebat-o pe Mama.

— Uită-te! Vezi zidul acela roşu? E zidul palatului, mi-a răspuns ea cu mâinile în jurul surorilor mele.

Sora mai mare dormea, dar cea micuţă, care se născuse cu o inimă bolnavă, gemea delirând. Se îmbolnăvise în timpul călătoriei.

Am mângâiat-o pe umăr ca s-o alin şi, când s-a liniştit, m-am dat mai aproape de fereastră. Porţile stacojii, bătute cu ţinte de bronz, erau înalte şi late, dar nu mă impresionau. Arătau cam ca poarta noastră principală, dar, pe măsură ce careta înainta, mi-am dat seama cât de enormă era intrarea în palat şi încă nu era una singură, ci existau trei intrări – cea din stânga, cea din mijloc şi cea din dreapta. Intrarea din mijloc, rezervată doar Împăratului şi defunctei Împărătese – mi-am amintit ce-mi spusese Tata – era cea mai grandioasă. În faţă avea un pod arcuit; doi chilini de piatră care se hârjoneau, unicornul mitic; şi două turnuri de observaţie, aflate în vârful zidului, ca nişte pavilioane care pluteau în aer.

Tata îmi spusese că palatul are 9999 de încăperi, un număr norocos, care să sugereze longevitatea regatului. Fiecare cameră era îmbrăcată în marmură şi fiecare stâlp era sprijinit de dragoni şi incrustat cu jad şi rubine. Zi şi noapte, încăperile răsunau de sunete de lăute şi ţitere, iar femeile de la palat se plimbau adesea în văluri subţiri în toate culorile curcubeului, împodobite cu brâuri parfumate.

Şi Împăratul Taizong era cel pentru care se cântau toate cântecele, pentru care se ridicau toate clădirile... Mă întrebam dacă primise scrisorile Tatălui meu. Avea să mă cheme, oare? Dacă voia, mă putea găsi cu uşurinţă, de vreme ce oraşul păstra înregistrări stricte cu cine intra şi cu cine locuia la rude.

Am ajuns în cele din urmă la casa lui Qing, o clădire micuţă, din chirpici, cu acoperiş de paie. În momentul în care ne-a văzut i-a cerut Mamei punga cu bani şi bijuteriile noastre. Acesta – ştiam prea bine – era singurul motiv pentru care ne primise.

În noaptea aceea, am împărţit o saltea de bambus într-o încăpere micuţă, cu cele două concubine ale lui Qing şi cu cei opt copii ai lor. Abia dacă am dormit. Înainte de zori, un semnal dat de o bătaie de tobe s-a ridicat în aer – vestea că se deschidea Piaţa de Apus din apropiere. M-am îmbrăcat şi am ieşit din casa lui Qing în linişte. Voiam să văd palatul. N-aveam cum să intru, dar poate cu puţin noroc aveam să-l văd pe Împăratul Taizong şi, dat fiind ajutorul pe care i-l dăduse Tata Împăratului Gaozu şi dinastiei lui, el îmi va îndeplini dorinţa şi ne va da înapoi casa.

În afara locuinţei lui Qing, zgomotul de la piaţă se auzea prin ceaţa groasă a dimineţii ca un tunet. M-am oprit, şocată să văd atât de mulţi oameni în jur. Vânzătorii îi vânau pe clienţi cu prepeliţe slăbănoage, iepuri şi capcane de vipere, atârnându-le pe umeri ca nişte aripi. Negustorii îşi înfigeau picioarele în pământul bătătorit şi împingeau cărucioarele pline cu baloţi de mătase. Clarvăzătorii care ghiceau viitorul se învârteau peste tot, cu nişte cărţi de bambus în mâini şi nori de praf de aramă la călcâie.

Am străbătut mulţimea şi am ajuns la Strada Divină, care mergea până la porţile din faţă ale palatului. Acolo se afla o armată de gărzi, verificând o mulţime de slujitori care purtau o emblemă în formă de peşte: semnul care-ţi permitea accesul în palat. Numai cei care-l aveau puteau să intre. Dar nicăieri nici urmă de Împărat.

Dezamăgită, m-am întors la casa lui Qing. Locuind în Chang’an, auzeam zvonuri despre palat tot timpul. Oamenii spuneau că Împăratul va chema la el cincisprezece fecioare, Cele Alese, ca să-l servească în Curtea Interioară în acel an, iar prioritate vor avea fiicele nobililor de rang înalt. Tatăl meu, care fusese guvernator, avusese un rang înalt.

Speram că voi fi şi eu printre fecioarele convocate de Împărat. Era singura cale să-l întâlnesc. Iar viaţa în gospodăria lui Qing era mizerabilă. Era mai sărac decât oricare dintre servitorii tatălui meu. Treceau multe zile în care nu aveam nimic de mâncare şi, dacă eram norocoasă, mâncam orezul ars răzuit de pe fundul oalei. Sora mai mare a fost obligată să se mărite cu un negustor de rând, undeva în sud, aşa că scăpaserăm de o gură de hrănit, iar sora cea mică era tot mai bolnavă. Am făcut rost de nişte căpăţâni de varză murată şi le-am vândut la piaţă ca să capăt bani de medicamente pentru ea.

Şi apoi, într-o bună zi, soarta mi s-a schimbat. Gonguri au sunat în faţa casei lui Qing. Un bărbat care purta un drapel a intrat pe poartă. În spatele lui se aflau o trăsură şi un alt bărbat, care arăta ca un dovleac uriaş, burtos, gras şi cu un cap mic.

— Toată lumea în genunchi! a poruncit el, în timp ce vecinii, Mama şi Qing se strânseseră în faţa lui.

Fără să fiu sigură de ce avea să urmeze, am îngenuncheat lângă Mama, ţinând-o în braţe pe surioara cea mică. Omul ca un dovleac a desfăşurat un pergament cu marginile aurite – semn că era un edict.

În cadenţa unei melodii, a citit: „În a opta lună a celui de-al treisprezecelea an de pace al Regatului, Eu, Împăratul Taizong, Împăratul Chinei şi cel Atotputernic, Cuceritor al Nordului şi al Sudului, stăpân peste pământ şi peste cele şapte mări, decretez prin prezenta că cea de-a doua fiică a lui Wu Shihuo, fostul Guvernator al provinciei Shanxi, bărbat care a slujit Regatul nostru, este aleasă să fie una dintre cele cincisprezece fecioare care vor intra în Curtea Interioară. Iată, aici, decretul meu!”

Mulţimea a rămas fără răsuflare şi oamenii m-au înconjurat, strigându-mi felicitări. Am dat din cap fericită,

pentru că misivele Tatei nu fuseseră în zadar, iar eu aveam să merg la palat, aşa cum îşi dorise el. Totuşi, nu mi-a venit deloc să zâmbesc când m-am uitat la Mama şi la surioara mea. Trebuia să le părăsesc. La asta nu mă gândisem. Iar sora mea era atât de bolnavă! Cine va avea grijă de ele când eu voi fi la palat?

Mai târziu, după ce toată lumea a plecat, surioara mea a aţipit puţin, iar eu am stat cu Mama pe o bancă. Şi-a şters ochii.

— Sunt lacrimi de fericire, mi-a spus.

Părea mulţumită, dar eu îi simţeam durerea din glas.

Nici eu nu voiam s-o părăsesc. În palat n-aveam să-i mai văd chipul când mă trezeam dimineaţa sau să-i aud vocea înainte să adorm. N-aveam s-o mai pot lua în braţe şi nici să-i ascult respiraţia.

— Nu trebuie neapărat să plec, am zis eu, chiar dacă ştiam că n-am nicio şansă.

Nimeni nu îndrăznea să i se opună Împăratului.

— Trebuie să te duci. E spre binele tuturor, a clătinat ea din cap.

Cu inima grea, m-am dus în spatele ei şi i-am masat umerii. O dureau în acele zile şi eu învăţasem să-i mai uşurez durerea. I-am prins umerii cu toată puterea pe care o aveam şi am masat cu toată amărăciunea şi neputinţa care îmi sleiau inima. Cu degetele mari făceam cercuri în jurul umerilor, pe oasele de sus şi apoi pe spate. Sub degete îi simţeam pielea moale şi oasele tari – solide, hotărâte, încurajatoare. Ca dragostea.

Şi atunci am ştiut. Nimic nu avea să ne despartă vreodată, nici palatul şi nici mormântul.

Am slăbit presiunea şi i-am bătut uşor spatele cu pumnii. S-a relaxat şi a oftat eliberată, ca de obicei.

— Escorta de la palat o să te ia într-o lună. Şi o să începi o viaţă nouă, a zis Mama.

— O viaţă nouă.

Am dat din cap şi m-am uitat în jur prin curte, la zidurile scorojite care împrejmuiau micuţul spaţiu. În faţa mea, o baltă de zoaie se scurgea sub o găleată, iar lângă poartă se aflau un trunchi spart şi o groapă unde să aprinzi focul pentru gătit, acum plină de noroi. Acest loc nu era casa mea, dar îmi aducea aminte că aveam nişte lucruri de făcut pentru familia mea – trebuia să le ajut pe mama şi pe sora mea să scape din acest loc cumplit şi să am grijă de ele. Şi totul era posibil, de vreme ce fusesem chemată să-l slujesc pe împărat. Căci, dacă aveam să-i intru în graţii, puteam apoi să-i cer să redea familiei mele casa şi averea. Şi poate că aveam să împlinesc şi visul Tatei – să devin cel mai puternic conducător al Chinei.

M-am dus în faţa ei şi am îngenuncheat, în aşa fel încât s-o pot vedea mai bine – acel chip care întotdeauna arătase netulburat, dar care în ultima vreme era brăzdat de frică şi durere, chipul care însemna acasă, chipul pentru care mi-aş fi dat viaţa ca să-l apăr.

— O să ai grijă de tine, Mamă?

— Da, o să am, mi-a răspuns, citindu-mi în suflet cu ochii ei calmi, iar apoi, cu blândeţe, m-a tras mai aproape de ea. Mei! Eşti singură, n-ai pe nimeni care să te ajute, iar în inimă ai prea mult metal şi prea puţină apă. Înţelegi tu oare ce fel de loc e Curtea?

Ştiam că vorbele mele n-o vor linişti, aşa că i-am răspuns:

— Mamă, ţii minte că Tata mă învăţa din Sun Tzu? Mi-a explicat o dată diferenţa dintre un luptător obişnuit şi un luptător bun. Mi-a citat din cuvintele maestrului şi m-a pus să le învăţ pe dinafară: „Să ridici o pană nu e semn de

mare forţă; să vezi soarele şi luna nu e semn de vedere ascuţită; să auzi un tunet nu e semn de auz fin.”

— Aha! a dat ea din cap. Deci vei învăţa să fii un bun luptător.

— Nu, Mamă! am zâmbit eu. Voi fi un luptător inteligent, care nu doar că va câştiga, ci va câştiga uşor.

Şi, cu asta, am îmbrăţişat-o.

Anul 639 d.Hr.

AL TREISPREZECELEA AN DE PACE AL DOMNIEI ÎMPĂRATULUI TAIZONG

TOAMNĂ

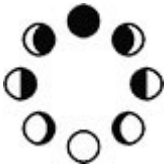

3

Două escorte de la palat, cu pelerine maronii, au venit să mă ia în cea de-a cincisprezecea zi a celei de-a noua luni. Îmbrăcată în ţinuta cu însemnele regale, o fustă de culoarea bujorului, pantaloni albi şi un acoperământ verde, am intrat într-o trăsură cu acoperiş albastru. Lângă ea, Mama îşi ştergea faţa. De-acum rămânea singură. Surioara cea mică murise. Caii au luat-o uşor la trap, iar Mama m-a strigat încetişor, venind după mine. Eram din ce în ce mai departe, iar silueta ei, ca o statuie aflată de cealaltă parte a unui paravan opac, de mătase verde, s-a făcut tot mai mică şi s-a topit încet, numai vocea ei, firavă, dar clară, răsunându-mi încă în urechi.

M-am aplecat în spate. O s-o revăd şi, când se va întâmpla, o să mă asigur că o să fie în siguranţă, fericită, şi n-o să se mai teamă de nimic şi n-o să-şi mai facă griji pentru nimic. Şi am plâns. Înăuntru, trăsura era întunecată. Bărbatul care mă escorta şi care avea un semn mare şi roşiatic pe faţă, din naştere, cunoscut drept Căpitanul, închisese fereastra.

Drumul a părut să dureze la nesfârşit. Am traversat mahalaua lui Qing, unde câinii lătrau şi găinile cotcodăceau. Apoi, am intrat pe bulevard şi ne-am apropiat de pereţii exteriori ai Pieţei de Apus, cu gălăgia ei, unde oamenii se tocmeau şi vânzătorii strigau „Tăiţei, tăiţei! Un bănuţ castronul! Ia tăiţei proaspeţi!” Pe urmă am ajuns la aleile liniştite, unde se înălţau în văzduh imnuri

taoiste. Nu ştiam ce înseamnă şi nici nu mă interesa. Taoismul era religia oficială la noi în regat, iar Împăratul susţinea că fusese întemeiată de strămoşul lui, Lao Tzu. Dar în Wenshui nu văzusem nici măcar un singur templu taoist. În schimb, în capitală erau peste tot.

Vocile celor două Escorte ajungeau până la mine prin deschizăturile trăsurii. Am ascultat cu atenţie. Voiam să ştiu despre ce discutau, dar nu auzeam clar din cauza huruitului roţilor. Aş fi vrut să-i întreb dacă le luaseră pe toate celelalte paisprezece fecioare alese de Împărat. Sau să le spun ceva memorabil, ca să-şi facă o impresie bună despre mine? Mi-ar fi plăcut să mă ţină minte. Trebuie să fie folositor să-ţi faci prieteni în palat.

Când trăsura s-a înclinat, mi-a alunecat fundul pe pernele roşii. Urcam un pod. M-am prins de rama de la fereastră ca să nu cad. Trăsura a încetinit, apoi a luat-o la goană. M-am dezechilibrat din nou. Se auzea tropotul mai multor cai. După sunet, ne apropiam de bulevardul de lângă Strada Divină. În curând aveam să intru pe porţile palatului. Mi-au transpirat mâinile.

Gândeşte-te la Tata! mi-am spus. *Gândeşte-te la visele lui şi la felul cum te-a crescut!* N-o să-l dezamăgesc, iar, când o să câştig inima Împăratului, o să-l fac pe tata mândru de mine, o să restitui familiei toate bunurile pierdute şi o să am grijă de Mama.

Am respirat adânc, iar trăsura s-a oprit. Eram probabil în faţa porţii principale, acolo unde sunt animalele de piatră. Căpitanul mi-a anunţat sosirea. Un zgomot puternic făcut de mulţi paşi s-a auzit imediat. Un bărbat a răspuns, iar porţile s-au deschis. M-am aplecat în faţă, pregătită să cobor.

Dar trăsura şi-a continuat drumul şi o mulţime de glasuri s-au auzit de partea cealaltă a ferestrei – bărbaţi care se

întrebau unul pe altul de sănătate, strigau la scribi să se grăbească, schimbau păreri despre biruri. M-am aşezat la loc. Deci acesta era Palatul Exterior, unde se făcea marele negoţ. În cele din urmă, am ajuns într-o zonă liniştită, unde, din depărtare, se auzea ciripitul păsărelelor.

Ne-am oprit din nou.

— Afară! s-a auzit o voce aspră de femeie.

Mi-am prins fusta cu o mână, am deschis uşa cu cealaltă şi am coborât.

Lumina puternică a după-amiezii m-a orbit. Am clipit de mai multe ori, în mijlocul unei alei de pietricele. În faţa mea se aflau rânduri de case cu acoperişuri albastre şi arcade roşii. Arcadele, rotunde şi înalte, arătau maiestuos, iar acoperişurile, elegante, avea colţurile îndoite în sus, dar când m-am uitat mai atent am observat că suprafaţa unora dintre arcade era crăpată şi se vedea lemnul întunecat de dedesubt.

Şi era linişte.

Niciun chicotit vesel, niciun sunet de ţiteră în aer. În spatele uşilor cu gratii s-a strecurat o umbră şi a tras cu ochiul afară, privindu-mă.

— Pe aici! mi-a vorbit din nou glasul aspru, făcându-mă să tresar.

Femeia era singură.

— O să te duc în camera ta.

Bătrâna servitoare a mers şchiopătând pe lângă case şi m-a condus pe o cărare îngustă, printre nişte ulmi. Aşa cum mergea, cu umerii urcând şi coborând, semăna cu o barcă gata să se răstoarne şi-mi amintea de Mama, cu spatele ei băţos. I-am oferit o mână, dar mi-a aruncat o privire încruntată şi m-a îndepărtat.

La umbră era mai răcoare. O baltă de lumină lucea dinspre canal, printre frunzele rare. În depărtare, un foişor gri stătea părăsit, ca o umbrelă decolorată. Am încercat să reţin amănunte, ca să pot explora locul mai târziu, dar cărarea se tot răsucea, de parcă ar fi vrut să-mi pună la încercare memoria. În curând, mi-era greu să-mi mai dau seama cât de departe eram de intrare. Înaintam printre straturi pentru flori goale, un eleşteu verzui, cu lotuşi care se ofileau şi două poduri de lemn, care mergeau în zigzag, până la o pădurice de plopi. În spatele ei, ziduri înalte se ridicau ca o cortină cenuşie. Am ezitat, simţindu-mă deodată tristă. Dincolo de zid se întindea pădurea, iar dincolo de pădure era casa mea şi tot acolo erau cei pe care-i numeam familia mea.

Mi-am venit în fire şi m-am grăbit s-o ajung din urmă pe servitoare, care luase deja distanţă. Ne-am oprit în faţa unui complex mare, cu ziduri şi apoi am intrat. Traversând curtea, femeia m-a condus spre o încăpere din partea dreaptă şi a împins uşa. Înăuntru, un grup de fete stăteau pe podea. Păreau de vârsta mea, treisprezece sau paisprezece ani. Hainele lor erau în culori ţipătoare, la fel şi fardul de pe obraji.

După atitudine, erau cam ca sora mea mai mare, care întotdeauna se purtase ca o domniţă delicată când era acasă. Deseori îmi amintea să pun mâna la gură când râd şi mă învăţa să păşesc ca şi când aş fi purtat o tavă cu fructe pe cap. Era destul de plictisitoare şi una singură, dar acum se pare că aveam de-a face cu paisprezece ca ea.

Una dintre fete, cu ochii ca alunele, s-a ridicat şi m-a studiat. Privirea ei a întârziat pe chipul meu, pe straie, apoi s-a oprit pe încălţăminte. Mi-am strâns degetele de la picioare jenată. Pantofii ei erau din brocart roşu, gros şi brodaţi cu motive complicate, de flori galbene, pe când ai mei erau din cârpă. Dar înainte de moartea Tatei purtasem

şi eu pantofi împodobiţi cu frunze de aur şi inele de jad, fiecare costând mai mult decât oricare dintre obiectele pe care le purta fata.

Mi-am adus aminte de politeţe. *Wu an.* Ziua bună. Şi am făcut o plecăciune.

Ea doar a înclinat puţin capul, ca şi cum s-ar fi simţit superioară mie.

— Iertare că întreb, eşti una dintre noile Alese? am spus eu, încercând să vorbesc cât mai plăcut.

— Toate suntem noile Alese, cele pe care Împăratul le-a chemat în acest an, mi-a răspuns, îndreptându-şi bărbia. Numai că eu am sosit aici prima, acum trei zile, înaintea tuturor.

Am vrut s-o întreb dacă l-a întâlnit deja pe Împărat, dar ea s-a dus spre o altă fată, şi-a pus mâna pâlnie la urechea ei şi a început să şuşotească, aruncând priviri spre pantofii mei. Deşi nu puteam s-o aud – şi nici n-aveam nevoie –, ştiam exact ce-i zicea. Mi-am simţit spatele încordat, iar obrajii mi s-au aprins de umilinţă.

M-am întors să studiez puţin locul. Dormitorul era îngrozitor de mic şi de sobru. Singura mobilă din încăpere era măsuţa joasă unde stăteau celelalte Alese. Pereţii erau goi, fără niciun tablou şi nicio pictură. Faimosul palat părea mai auster decât camerele servitorilor de la mine de-acasă.

Doi servitori au venit cu boluri şi tăvi pentru cină: câţiva muguri de bambus, nişte boabe de soia, o bucată de dovleac şi două chifle din porumb. Niciun fel de mâncare. Eram dezamăgită şi surprinsă în acelaşi timp. În Wenshui, mâncam carne şi ouă la fiecare masă.

Când s-a înnoptat, încăperea a devenit atât de întunecoasă, încât celelalte fete s-au transformat în umbre. S-au întins pe podea, pe nişte salteluţe de bambus.

M-am uitat în jur. Mai rămăsese una singură, într-un colţ, aşa că am luat-o, am desfăcut-o şi m-am aşezat pe ea.

— V-aţi întrebat vreodată cum arată Împăratul? a zis fata cu ochii ca migdalele, despre care mai târziu am aflat că era fiica familiei Xu din capitală.

Aşadar încă nu-l întâlnise pe Împărat. Dar părea un fel de şefă, care vorbea autoritar, iar celelalte fete se linguşeau pe lângă ea şi o numeau Sora Mai Mare Xu, deşi ea nu era nici mai mare decât ele şi nici n-avea vreo atitudine de soră.

— Se spune că pielea lui străluceşte ca aurul, i-a răspuns Aleasa cu nas turtit de lângă mine. Şi se mai spune că are minte de înţelept, putere de armăsar şi...

— Inimă de leu, a adăugat alta.

Au urmat valuri de chicoteli.

N-am înţeles gluma, dar tonurile lor mi-au confirmat ceva ce bănuiam deja: nu eram singura care venise acolo cu ambiţia de a câştiga inima Împăratului.

Am dormit superficial şi m-am trezit înainte de zori. Le-am văzut pe fete că-şi rulau salteluţa şi am făcut şi eu la fel, apoi am pus-o într-un colţ. S-au aşezat toate în faţa oglinzii de bronz şi s-au apucat să-şi întindă tincturi roşii pe faţă, să-şi smulgă sprâncenele, să-şi aranjeze coafura în stilul Chignon, pe care eu îl găseam ridicol, cu tot părul îngrămădit în mijlocul capului, ca nişte nori negri. M-am îmbrăcat, m-am spălat pe faţă şi... eram gata.

— O să-l cunoaştem azi pe Împărat? am întrebat-o pe o fată de lângă mine, încercând să încep o conversaţie banală, dar era prea ocupată ca să-mi răspundă.

Cum n-aveam altceva de făcut, am stat pur şi simplu şi m-am uitat la ele. Una a scos un ţipăt, arătând spre un coş de pe faţă. Celelalte s-au grăbit într-acolo, icnind şi văitându-se de parcă i-ar fi crescut o tumoare pe nas.

Soarele a răsărit, revărsând o mare de lumină aurie prin uşile deschise. Deja îmi pierdusem răbdarea, când am primit ordin să mergem în curte, unde erau o femeie cu părul pieptănat în formă de cochilie şi un grup de eunuci. Femeia urma să ne predea lecţia de dimineaţă din Codul de Bună Purtare de la Curte, ne-a spus.

— Conduita, politeţea şi supunerea – a zis ea, iar vârful cochiliei s-a clătinat periculos când a păşit în faţa noastră – sună asemănător, dar, în fond, au un singur nume: virtutea. Purtaţi-le ca pe propriile voastre veşminte, aveţi grijă de ele ca de un lingou de aur, pictaţi-le pe chipurile voastre în cea mai luminoasă culoare, pentru că valoarea voastră după curtoazie va fi judecată, iar onoarea voastră, după supunere. Şi acum, repetaţi după mine!

N-auzisem până atunci aceste cuvinte, dar i-am urmat îndemnul şi le-am repetat. Apoi femeia ne-a instruit în ceea ce priveşte detaliile ritualului zilnic de la Curte, protocol, etichetă şi tabuuri. După ce a terminat, mai-marele eunucilor, un bărbat chel, a păşit în faţă şi a anunţat:

— Dacă nu vă veţi supune Curţii şi veţi face dezordine, veţi primi o pedeapsă, douăzeci de lovituri de bici sau, chiar mai rău, veţi fi trimise să vă ispăşiţi pedeapsa la Palatul de Gheaţă.

Tata îmi povestise despre Palatul de Gheaţă. Acesta era „închisoarea” Curţii, ultimul loc unde o doamnă de la palat şi-ar fi dorit să meargă, unde eunucii foloseau bice şi instrumente de tortură. Şi, din câte mi-aminteam, avea şi o cameră cu reptile, unde cei mai răi dintre păcătoşi le erau festin.

Soarele îmi ardea creştetul capului la momentul la care mai-marele eunucilor şi-a terminat de rostit discursul, iar un alt grup de eunuci a venit cu nişte coşuri cu aţă şi ace

şi munţi de batiste: Trebuiau brodate în cinci zile, ne-a spus femeia cu cochilia şi ne-a lăsat să plecăm. Nimeni n-a scos niciun cuvânt despre vreo întâlnire cu Împăratul.

— Asta e tot? O să brodăm cinci zile?

Le-am urmat pe fete şi ne-am întors în dormitor, cu braţele pline de batiste.

Din câte ştiam eu, broderia era un meşteşug unde femeile aveau o scuză pentru a exersa arta de a străpunge – nu doar materialul, ci şi oamenii. Cunoşteam nişte tehnici de broderie de la sora mea, dar nu mă interesaseră, iar Mama nu mă obligase deloc.

Fata Xu, cu ochii migdalaţi, se uita la mine.

— Hai, Aleselor, să aruncăm o privire la tehnica broderiei de pe batista pe care ne-au dat-o model. Iat-o!

Ne-a strâns pe toate în jurul ei, iar eu am rămas în faţa ei, în afara cercului.

— O să începem cu potârnichea. Uitaţi-vă la firul de satin folosit pentru pene! Nu-i aşa că e fabulos?

Aprobând-o din cap, fetele au mângâiat coada potârnichii.

— Uitaţi-vă cât de fine sunt cusăturile!

— Şi firul e atât de strălucitor!

— Deci să ne-apucăm să brodăm, a poruncit fata Xu şi ne-a îndesat munţi de batiste în mâini.

M-am holbat la forma aceea vagă de pasăre de pe material. În mâna dreaptă ţineam un ac, dar îl simţeam ca şi cum ar fi fost un ţipar alunecos. Aplecându-mă cu grijă, l-am prins între degetul mare şi arătător, am ridicat braţul drept în aer şi am trasat capătul unui model vag.

În curând mă dureau ochii, mi se înţepenise gâtul şi mă înjunghiau mâinile, în timp ce mintea îmi era încurcată ca un ghem de aţă. Când aveam să-l văd pe Împărat?

Şi mi-era foame. Voiam prânzul.

— Am aflat de la eunucul-şef acum câteva zile, când am venit. Spunea că, dacă vrei să-l vezi pe Împărat, trebuie să te cheme el, a zis fata Xu.

Am ridicat capul surprinsă. Eu mă gândisem că, din moment ce eram în Palat, aveam să-l văd imediat. Poate că avea să ne strângă pe toate în curte, iar el avea să păşească prin faţa noastră şi să ne pună întrebări, aşa cum făcea Tata când discuta cu un grup de scribi. Dar s-ar putea ca fata Xu să aibă dreptate. Atotputernicul, stăpânul vântului şi al nisipului, conducătorul a tot ce zboară şi a tot ce merge, trebuie să se ferească de ochii celorlalţi.

— Oare pe cine va convoca prima dată? a întrebat fata cu coşul de pe nas, uitându-se la noi toate. Suntem cincisprezece.

— Presupun că ne va chema în ordinea vârstei, a originii sau a familiei din care provenim, a răspuns fata Xu.

A urmat o explozie de voci.

— Atunci, pe tine ar trebui să te cheme prima, spunea una arătând la alta.

— Ba nu, cred că pe tine...

Erau pline de curtoazie, dar un soi de stânjeneală le lucea în ochi, ceea ce-mi arăta că nu erau cu adevărat prietene, ci rivale.

— Dacă o să ne cheme în ordinea rangului, n-are trebui să fie primele doamnele cu titlu nobiliar? am întrebat eu, învârtind acul între degetul mare şi arătător. Toată lumea din regat ştia că Împăratul avea multe doamne nobile care-l slujeau.

— Adică Cele Patru Doamne şi Doamnele de Onoare? fata Xu m-a concediat cu o mişcare de braţ. Poate că o să le cheme pe ele prima dată, dar apoi va trebui să ne vadă pe noi.

— Dar sunt multe, dacă includem toate doamnele până la rangul nouă.

I-a displăcut faptul c-am întrerupt-o, dar nu părea să ştie câte doamne cu titlu nobiliar existau.

S-a uitat la mine, apoi a coborât privirea la batista din mână.

— Nouă ranguri?

— Da.

Cel mai înalt rang dintre toate îl avea Împărăteasa, soţia principală, dar ea murise în urmă cu un an, aşa că Împăratul îşi avea doamnele consoarte, doamnele de rangul doi, pe care le numea Cele Patru Doamne; apoi veneau doamnele de rangul trei, cunoscute ca Doamnele de Onoare, urmate de doamnele de rangul patru, Frumuseţile, de doamnele de rangul cinci, Graţiile, de doamnele de rangul şase, Talentatele, de doamnele de rangul şapte, Artistele, de doamnele de rangul opt, numite Yunu, şi cele de rangul nouă, numite Cainu.

— De unde ai învăţat toate astea? m-a întrebat fata Xu, fără să-şi ridice capul.

— Din cartea Sui.

— Ce carte?

Îmi dădeam seama că pe fata Xu, la fel ca pe Sora mea mai mare, nu o interesa cititul sau poate că nu ştia deloc să citească. Până una-alta, cititul era de obicei rezervat băieţilor nobili. Multe femei, inclusiv cele nobile, nu aveau acest privilegiu. Dar mie Tata îmi dăduse tot felul de cărţi: cărţi de istorie, *Analectele* lui Confucius, poezii şi rapsodii, şi *Arta războiului* de Sun Tzu. Îmi făcuse mare plăcere să le citesc.

— O carte despre istoria Dinastiei Sui. Acolo scrie că femeile de la palat sunt împărţite în nouă ordine, la fel ca

slujitorii din Palatul Exterior. Împăratul Gaozu a adoptat acelaşi sistem când a întemeiat dinastia.

Şi-a fluturat mâna, încruntându-se:

— Foarte bine. Nouă ranguri! Bine că ştim. Doar o mână de femei.

— Nu, nu tocmai. Fiecare rang are un alt număr de femei. Primele ranguri sunt Cele Patru Doamne şi Doamnele de Onoare, care sunt şase. Rangurile de mijloc – al patrulea, al cincilea şi al şaselea – sunt următoarele şi au câte nouă doamne. Iar apoi vin rangurile de jos – al şaptelea, al optulea şi a nouălea – şi în fiecare dintre ele sunt câte douăzeci şi şapte.

Alesele s-au uitat la mine cu ochii mari şi gura căscată, înmărmurite, iar fata Xu a tras tare de fir, părând frustrată.

— Câte douăzeci şi şapte în rangurile de jos? Şi atunci, care e numărul total al doamnelor de viţă nobilă?

Am făcut repede socoteala.

— O sută optsprezece.

A rămas fără cuvinte. O alta a scăpat acul.

— Eşti sigură? a întrebat fata Xu în cele din urmă. O sută optsprezece doamne de rang nobiliar?

— Da, i-am răspuns. O armată formată din femeile Împăratului. Stomacul mi s-a chircit când mi-am dat seama ce sens are acest număr.

Dacă Împăratul avea să-şi petreacă o noapte cu fiecare dintre doamnele nobile, avea să-i ia mai mult de trei luni. În jur de şapte luni, dacă le mai lua o dată la rând, iar dacă era mulţumit de tovarăşele de pat putea să treacă cel puţin un an până să cheme pe una dintre noi.

— Asta nu mi-a spus nimeni. Cu siguranţă tu ştii cel mai mult dintre noi, a zis fata cu coşul pe nas, oftând.

— Eu n-am vrut să vă spun toate astea...

Fata Xu şi-a întins batista şi a atins cusăturile. Era supărată că le atrăsesem atenţia celorlalte Alese.

— Marele eunuc mi-a mai spus că...

Le-a strâns pe celelalte în jurul ei şi a început să şuşotească.

Vedeam clar zidul pe care îl construia ca să mă izoleze pe mine. M-am încruntat şi am tras un fir prin material. Nu-mi păsa dacă mă place, dar voiam cu disperare să aud ce zice.

— Serios? Trei sute de femei? a vorbit cu răsuflarea tăiată fata cu coşul pe nas.

— Care trei sute de femei? am întrebat.

Apoi am înţeles. Era vorba de Alesele dinaintea noastră.

— Au aşteptat ani întregi. Unele sunt aici de zece ani. Şi n-au fost chemate niciodată.

Fata Xu s-a uitat spre mine şi a clipit. Arăta triumfătoare că ştiuse.

— Nu l-au întâlnit niciodată pe Împărat? a întrebat cineva.

— Nu. Marele eunuc povestea că unora le-a albit părul şi feţele li s-au umplut de riduri şi nici măcar n-au apucat să zărească chipul Împăratului.

În noaptea aceea am stat pe salteluţa mea, cu ochii larg deschişi în întuneric. Aveam să aştept aici, în dormitor, până când o să-mi albească părul ca acelor Alese care acum erau bătrâne? Aşa ceva nu puteam să accept. Nu puteam să las visul Tatei să se transforme într-o pânză de păianjen plină de praf. Şi apoi, trebuia să recuperez casa şi să-i ofer Mamei o viaţă bună.

Dacă Împăratul n-avea să mă cheme, aveam să-l găsesc eu singură.

Eram deja în interiorul palatului. Trebuia doar să mă familiarizez cu locul şi să descopăr camera lui, iar apoi să mă prezint. Nimeni n-avea cum să mă oprească.

Am aşteptat până când am auzit respiraţia ritmică a fetelor. Apoi am alunecat uşor de pe salteluţa mea, am scos zăvorul din lemn de stejar care stătea pe cele două braţe şi am tras. Uşa s-a deschis. Un val de aer rece a pătruns înăuntru, iar ochii mei au lăcrimat. Una dintre fete s-a răsucit pe salteaua ei de bambus şi atunci am îngheţat. Când am fost sigură că încă dormea, m-am strecurat afară, am închis uşa şi am păşit pe coridor.

În faţa mea, solul neted din curte, acoperit cu o pojghiţă subţire de gheaţă, lucea în lumina lunii ca o tapiserie de damasc, ţesută cu fire de argint. În faţa dormitorului, doi stâlpi vegheau tăcuţi, ca doi giganţi puşi de pază, în timp ce capetele de la cornişe pluteau parcă sub cerul fără stele.

Dincolo de curte se auzeau paşi. Clădirea era păzită şi era imposibil să ieşi.

Anul 640 d.Hr.

al Paisprezecelea An de Pace
al Domniei Împăratului Taizong

PRIMĂVARĂ

4

Şi lunile au trecut. Iar din partea Împăratului n-a venit nicio convocare.

Între timp am aflat că locuiam în zona laterală a Curţii, în Curtea Concubinelor, care se afla în partea de apus a Curţii Interioare. Strict păzită de gardieni-femei, de două ori cât mine, era locul unde trăiau Alesele noi şi cele vechi, doamnele surghiunite, sclavele şi multe femei nefericite. În nord, când m-am încumetat să merg suficient de departe, am văzut copacii care străjuiau Grădina Interzisă, de partea cealaltă a zidului înalt. În partea de sud a Curţii, lângă deal, se aflau Palatul de Gheaţă şi construcţiile din cărămidă cenuşie unde locuiau eunucii. Zona aceea nu avea nici grădini, nici pavilioane. Era foarte linişte acolo, un teritoriu unde şi păsările păreau că se tem să intre.

Doamnele cu titluri nobiliare locuiau într-o clădire situată de partea cealaltă a zidului, în adevărata Curte Interioară. Împăratul, desigur, locuia acolo cu ele. Zidurile erau atât de înalte între noi, încât, chiar dacă mă înălţam în vârfurile picioarelor, chiar dacă mă căţăram în copacul de lângă zid, tot nu puteam zări chipul omului care ar fi putut schimba viitorul familiei mele.

M-am afundat în rutina plictisitoare de la Curte ca o piatră care cade în râu şi se duce la fund. Mă trezeam înainte de răsăritul soarelui, îmi luam micul dejun şi lucram la broderia mea. Teancuri nesfârşite de pânză mă aşteptau: mantii, tunici, şaluri, fuste, pantofi, mâneci, mantale ţesute şi pantaloni. Toate erau pentru doamnele nobile din Curtea Interioară, mi s-a spus. Când terminam una, o alta

îmi era îndesată în mâini. Nu era permis să iei vreo pauză, iar, dacă încetineam ritmul, eunucii care ne supravegheau mă mustrau aspru. În timp, mi-am îmbunătăţit simţitor stilul de a broda, aşa încât acum, când eunucii comparau lucrul meu cu al altor fete, nu mai băgau de seamă nicio deosebire.

Adesea mă alăturam discuţiilor dintre fete, cele mai multe despre creme de faţă, despre cum să-ţi faci măşti pentru ten frumos, iar fata Xu a început să manifeste un interes anume pentru accentul meu. Când comentam ceva, strâmba din nas şi mă imita. Iar celelalte chicoteau. Născute în capitală, ele vorbeau cu un accent Chang tipic, care era rigid şi presupunea un uşor sunet nazal, însă eu încă vorbeam cu acel sunet nazal puternic, specific zonei Wenshui. Eram hotărâtă să-l schimb. Şi, ori de câte ori aveam ocazia, exersam încet mandarina. Nu peste mult timp, am ajuns să vorbesc la fel de bine ca ele şi au fost nevoite să se oprească, nu mai aveau de ce să mă necăjească. Şi totuşi, ori de câte ori stăteam retrasă într-un colţ, mă simţeam ca un cerb în mijlocul unei herghelii, unde diferenţele dintre noi erau la fel de evidente ca nişte coarne de cerb.

Mi-era dor de familia mea. Şi-mi făceam griji pentru Mama în fiecare zi. Şi dacă Qing nu voia să-i mai dea de mâncare? Şi dacă o bătea? Cine avea s-o apere? Şi Tata. Cât de înaltă trebuie să fi crescut iarba de la mormântul lui! Oare era dezamăgit de mine? Când mă gândeam la ei, când mă gândeam câtă nevoie are Mama de mine, de-abia puteam să dorm. Şi disperarea îmi creştea cu fiecare zi.

Era musai să mă convoace Împăratul.

Într-o dimineaţă m-am dus să aduc apă să mă spăl pe faţă. O femeie care se afla în foişor m-a strigat:

— Eşti nouă pe-aici.

O observasem mai de mult. Ca şi mine, era mai tot timpul singură şi stătea la o măsuţă joasă de scris, în foişor. Deşi nu arăta bătrână, avea părul alb şi-i atârna până la mijloc. Când s-a aplecat peste masă, arăta de parcă ar fi fost ninsă.

— Ţi-au cam dat de furcă, nu?

Şi când a întrebat s-a uitat la fata Xu, care a trecut pe lângă mine urmată de celelalte Alese.

— De ce spui asta?

M-am dus spre foişor. Poate că femeia îmi văzuse nefericirea sau poate că le auzise pe celelalte făcând diverse comentarii despre mine.

A zâmbit, mototolind o batistă în buzunar.

— Nimănui nu-i e uşor să trăiască aici. Şi e cu atât mai greu dacă ai colege de cameră dificile.

M-am aşezat pe pervaz.

— Aşa e.

— Ştii prea bine că nu te plac pentru că eşti mult mai inteligentă decât ele, nu-i aşa?

Desena ceva pe masă, iar lângă picioarele ei zăcea un coş cu pânzeturi care aşteptau să fie brodate.

— Cum ţi-ai dat seama?

Mă simţeam flatată.

— E secretul meu. Şi văd că eşti şi mult mai frumoasă decât zic ele.

Se vede că ştia să aleagă cuvintele cele mai potrivite.

— Eşti foarte amabilă, i-am răspuns.

Când eram acasă nu acordam prea mare atenţie înfăţişării mele, dar, după toate lunile petrecute alături de Alese, am înţeles că frumuseţea e foarte importantă la o femeie. Doar că încă mi se părea plictisitor să-mi petrec ore întregi ca să-mi acopăr faţa cu o cremă albă.

Femeia din faţa mea era ea însăşi de o frumuseţe uluitoare. Avea sprâncene delicate şi o gură mică şi roşie ca o cireaşă. Bucle albe îi umbreau fruntea, iar alte două moviliţe de păr îi încadrau chipul, ca nişte urechi de felină ascuţite.

— Câţi ani ai? Cincisprezece?

A desfăcut şi a netezit un sul de hârtie pe masă, apoi i-a prins capetele cu piatra pentru cerneală, cu batoanele de cerneală şi cu o greutate pentru hârtie, pe care erau pictaţi nori albi şi bujori roşii.

— Treisprezece.

Cele mai multe dintre Alese aveau paisprezece ani – încă un motiv pentru care nu mă potriveam cu ele. Prima sângerare o avusesem în luna dinainte să fiu chemată la palat. Mi se schimba corpul şi mă dureau sânii. Dar încă aveam trupul zvelt de fetiţă.

— Atât de tânără! a zis ea. Mi se spune Jewel.

— Şi eu sunt Mei.

— Din familia Wu?

— Îmi cunoşti familia?

Nici c-aş fi putut să fiu mai mândră.

— I-am auzit pe eunuci vorbind despre tine când discutau ordinele de convocare ale Împăratului.

— Ordinele de convocare? L-ai cunoscut pe Împărat?

A dat din cap şi m-a fixat cu privirea. Avea ochii ca de pisică, misterioşi şi de nepătruns, ea cercetându-mă în linişte, dar refuzând să fie cercetată, la rândul ei. Mă întrebam ce gândeşte.

— De cât timp eşti aici? am întrebat-o.

— De suficient timp, a zis şi a luat o pensulă de pe masă.

— Din ce se spune aici, pare că am putea să aşteptăm la nesfârşit. Şi nu-mi place deloc să stau aici să aştept şi să pierd timp.

— Există nişte căi prin care poţi ajunge să fii convocată.

— Serios? Care anume?

Şi-a afundat pensula în cerneală, ţinându-şi cu mâna stângă mâneca dreaptă.

— Dacă ai o rudă care are putere la Curte.

A scuturat apoi pensula de surplusul de cerneală şi a trasat câteva linii pe hârtie. Avea mâna sigură, iar liniile

erau drepte şi subţiri. În curând, s-au unit şi au format o floare mare. N-aveam motive să-i critic stilul. Picta frumos.

— Cineva cu adevărat puternic, un dregător de rangul unu sau doi, care să aibă posibilitatea să-i vorbească Împăratului despre frumuseţea ta. Când o să audă, sigur o să fie nerăbdător să te cunoască.

— O, da, cunoştinţele...

Aşa e lumea, desigur... Oamenii care au cunoştinţe au mai multe posibilităţi. Cei care n-au, au mai puţine...

— Şi care sunt celelalte căi?

S-a uitat la mine.

— Să-l cumperi pe eunucul care se ocupă de concubina din fiecare noapte a Împăratului. El îi va şopti la ureche câteva vorbe despre frumuseţea ta când va putea. Iar când va deveni curios, Împăratul te va chema.

Îmi venea să urlu. Nu aveam nimic atât de valoros ca să poată cumpăra pe cineva, nici un pandantiv de jad sau măcar o brăţară de argint.

— N-am vrut să te supăr, prietena mea. Dă-mi voie să-ţi mai spun ceva! În fiecare an, de ziua lui, Împăratul primeşte daruri de la concubinele lui, inclusiv de la noi, cele din Curtea Concubinelor. Dacă-i faci un dar de neuitat, s-ar putea să te onoreze chemându-te să te vadă.

— Serios? Eram cuprinsă de emoţie. Şi ce fel de dar?

— Ceva unic.

— Îmi dau seama.

Primea probabil mii de daruri de la toţi dregătorii, de la doamnele nobile şi apoi de la toate celelalte femei. Cum era posibil, oare, ca un dar să iasă în evidenţă şi să-i atragă privirea?

— Şi ce i-au dăruit doamnele în trecut?

— Aur sau jucării scumpe, bijuterii, mantii de mătase, chiar lapislazuli. Eu i-am oferit odată un cal.

Un cal! Unul dintre cele mai valoroase animale din regat. Revolta împotriva Dinastiei Sui costase mulţi armăsari preţioşi. Pe timp de pace, caii erau preţuiţi şi doriţi de orice bărbat. Un cuceritor precum Împăratul cu siguranţă le înţelegea valoarea.

— Şi nu te-a chemat?

Jewel a negat din cap.

— Dacă nu-l interesează să ne cunoască, m-am încruntat eu, atunci, de ce mai cheamă fecioare la palat în fiecare an?

A oftat.

— Tot ce-ţi pot răspunde este că Împăratul nostru e un colecţionar.

— Un colecţionar?

— Un general nu e general dacă n-are soldaţi. Şi ce fel de împărat ar fi acela care n-ar putea avea la palat orice femeie din regat pe care şi-o doreşte?

Aş fi preferat să nu mă gândesc la mine ca la un obiect dintr-o colecţie, ca la relicvele pe care le îngrijea Mama.

— Deci o va chema pe oricare dintre noi, dacă-i place darul?

— Da.

A dat din cap, uitându-se la grupul de femei care coborau pe poteca şerpuitoare ca să ia apă din canal.

— Dar trebuie să-ţi spun... de şapte ani nimeni din Curtea Concubinelor n-a reuşit să-l impresioneze.

Femeile s-au apropiat. Nu le-am recunoscut. Erau probabil celelalte Alese, venite în anii dinainte. Mantiile lor albe fluturau în vânt. M-au privit şi s-au încruntat.

— Ele ştiu despre daruri? am întrebat-o.

— Trăiesc doar pentru ziua Împăratului şi pentru şansa de a-l impresiona. De fapt, noi toate pentru asta trăim. Odată ce Împăratul ne convoacă şi ne onorează cu un titlu, ne vom muta în adevărata Curte Interioară, vom primi indemnizaţie lunară, haine frumoase şi mâncare bună. Şi nu va mai trebui să brodăm sau să spălăm. Poate chiar vom avea tinere care să ne servească. Cine nu şi-ar dori aşa ceva?

Nu puteam să nu fiu de acord. Brodatul era o muncă pentru sclave.

— Şi ce ai de gând să-i dăruieşti anul ăsta?

A dat din cap:

— Încă nu ştiu.

Aveam sentimentul că nu vrea să-şi dezvăluie gândul. Şi nu puteam s-o acuz. Probabil că voia cu disperare să-l impresioneze şi să se mute în Curtea Interioară.

Am urmărit-o cum termina de pictat floarea. Un bujor negru. Era ciudat de fermecător. Când să plec, mi-am luat vasul şi i-am mulţumit că mi-a spus despre ziua Împăratului.

M-am întors la foişor de multe ori după acea zi. Jewel nu semăna cu Alesele din dormitorul meu. Nu era foarte vorbăreaţă. Părea întotdeauna tăcută şi de multe ori cădea într-un fel de repaus senin, care-mi amintea de un chip dintr-o pictură. Doar ochii ei de pisică, adânci şi de nepătruns ca o baltă de vară, mă făceau să mă întreb dacă, la fel ca mine, şi ea trecuse printr-o mare suferinţă în viaţă. N-am întrebat-o, pentru că mi-am amintit sfatul lui Confucius: „Prietenia dintre gentlemeni e limpede ca apa.” Mi se părea că ar trebui să li se aplice în aceeaşi măsură şi femeilor.

5

În curând, Alesele au aflat şi ele despre ziua Împăratului. Erau atât de emoţionate şi vorbeau toată ziua şi toată noaptea despre ce daruri i-ar putea face. Discuţiile deveneau mai aprinse pe măsură ce ziua Împăratului se apropia. Într-o noapte, una dintre Alese a spus că s-a sfătuit cu familia. A doua noapte, alta a zis că familia ei îi va trimite aur şi argint ca să le dăruiască Împăratului. Părea că nu există limită pentru ce aveau de oferit.

Câteva lucrau la broderii cu mare râvnă. Se băteau pe culori şi încercau să-şi ascundă desenele elaborate, de teamă să nu le fure celelalte inspiraţia. Adeseori mă trezeam în toiul nopţii şi vedeam umbre care se ghemuiau deasupra fitilului de la lampă, cu firele zburându-le printre degete.

Stând în faţa oglinzii mele de bronz, mă uitam la imaginea mea. Era probabil singura mea şansă de a fi remarcată şi trebuia să aleg un dar potrivit, ceva de neuitat.

Ce puteam să-i dau eu Împăratului?

Nu existau plante exotice pe care el să nu le fi văzut, nici podoabă pe care să n-o fi atins, nici vreun premiu pe care să nu-l fi câştigat. Putea să aibă orice îşi dorea şi nu-i păsa ce comori primeşte sau cine i le dăruieşte. Şi, dacă nu mă înşelam în privinţa protocolului, singurii care aveau să vadă darurile erau registratorii de la Curte, care puteau să neglijeze sau să nu-i raporteze toate obiectele, iar Împăratul putea să nu afle niciodată sau să nu-i pese cine ce obiect i-a dat.

Poate că ar trebui să mă gândesc la el nu ca la Împăratul, cel care stăpânea întregul regat, ci ca la un simplu bărbat.

Şi ce şi-ar putea dori un bărbat?

Multe lucruri: mici sau mari, scumpe sau ieftine. Dar nu era nimic ce eu să-mi permit.

M-am gândit la Sun Tzu. Oare ce m-ar fi sfătuit maestrul meu să fac, dacă ar fi fost în locul meu? „Toate războaiele se nasc dintr-o minciună”, spunea el. Dar asta nu mă ajuta acum. Aveam nevoie doar de o idee de cadou. Să faci daruri nu avea de-a face cu războiul, iar strategiile lui de

atac nu-mi erau de folos acum. Dar stai puţin... nu zicea el, oare, că înainte de atac trebuie să arăţi momeala ca să ispiteşti duşmanul?

Momeala...

Aveam o idee.

Cu o săptămână înainte de ziua Împăratului, eunucii au venit să strângă darurile. Batiste cusute cu fir de argint, centuri incrustate cu jad, săculeţi parfumaţi, brodaţi cu flori şi răţuşte, veste cu imagini cu dragoni şi păsări phoenix. Fata Xu i-a trimis cel mai preţios cadou – o pereche de coarne de rinocer cu capete de aur. Le-a învelit într-o bucată de mătase roşie pe care o brodase ea însăşi şi le-a înmânat pachetul eunucilor cu mare grijă. Eu l-am strecurat pe-al meu la fundul grămezii.

Şi apoi am aşteptat.

— Ce i-ai dăruit Împăratului? am întrebat-o pe Jewel în după-amiaza aceea în foişor.

S-a aplecat peste masă ca să picteze.

— Pe mine însămi.

M-am holbat la ea.

— I-ai trimis un portret.

Cât de inteligent! Era o femeie frumoasă şi îmi imaginam ce atrăgător trebuie să-şi fi pictat chipul.

A dat din cap.

— Tu ce i-ai trimis?

— Eu nu ştiu să pictez şi nu am nimic de valoare.

Dar nu bogăţie şi comori trebuie să fi căutat Împăratul la noi, asta în cazul în care căuta ceva.

— Dar i-ai trimis ceva, nu?

— Da.

Mi-am dres glasul şi i-am recitat:

N-am nici început, nici sfârşit,

N-am nici prieteni, nici mamă.

Adesea îţi trimit temeri sau semne,

Iar tu, când te gândeşti la mine, verşi o lacrimă.

Atât de curată şi de dreaptă sunt – se ştie,

Precum vântul şi aerul pe care nu le poţi stăpâni,

Mereu şi mereu eu o să merg mai departe,

În timp ce inima ta se întăreşte ca piatra.

Jewel a arcuit sprâncenele pe care le picta.

— Ce e asta?

— O ghicitoare.

A tăcut un moment.

— I-ai trimis Împăratului o ghicitoare de ziua lui?

Fusese o alegere bună, vedeam în ochii ei, pentru că a părut surprinsă şi apoi aproape mâhnită, de parcă i-ar fi părut rău că nu s-a gândit ea la asta.

— Crezi c-o să-i placă?

— Mie îmi place. Mi se pare o idee ingenioasă. Dar n-am auzit niciodată versurile astea. Unde ai găsit-o?

— Eu am scris-o.

A tăcut din nou.

— Nu m-aş fi aşteptat ca o fată de vârsta ta să aibă o asemenea inspiraţie – o ghicitoare pentru Împărat! – şi s-o exprime atât de poetic. Dar, mă întreb, nu te temi că s-ar putea să-l ofensezi? Gestul e destul de îndrăzneţ.

Era riscant într-adevăr. Împăratul era stăpân peste toate, iar ceea ce scrisesem eu în ghicitoare cu siguranţă putea fi citit ca o provocare.

— Mi-am încercat norocul.

— Şi care e răspunsul?

I l-am spus.

— Dulcea mea prietenă, a zis ea, sper că asta o să-ţi aducă acea convocare mult aşteptată.

Dacă o deranja cumva posibilitatea ca eu să fiu chemată în locul ei, nu s-a trădat.

A venit ziua Împăratului şi a început sărbătoarea.

Au fost trupe de muzicanţi, parade plutitoare, serbări cu capete de dragon pe bărci, dar niciuna dintre noi, cele din

Curtea Concubinelor, nu am avut onoarea de a lua parte la ele. Împăratul n-a chemat-o nici pe fata Xu, nici pe Jewel, nici pe mine. Jewel era dezamăgită.

— Ar fi trebuit să ştiu, a zis ea. Împăratul e înconjurat de frumuseţi. Desenul meu n-avea cum să-l atragă.

Îi împărtăşeam suferinţa. Părea că eforturile mele nu însemnaseră nimic mai mult decât un desen pe o apă.

Săptămânile treceau mai departe. Într-o zi, a venit un eunuc să mă conducă la intrarea în Curtea Concubinelor, unde se aflau doi dregători – unul tânăr şi unul bătrân – care purtau pălării negre. Au verificat că eu sunt cea care trimisese ghicitoarea şi apoi mi-au explicat de ce m-au chemat. Când au notat darurile, mi-au spus, câţiva dintre scribi au fost intrigaţi de ghicitoarea mea. S-au uitat prin catastife, au consultat cărţi şi cântece, dar n-au ştiut s-o descifreze. Cei doi voiau să afle răspunsul.

— Timpul. Răspunsul este „timpul”, am spus.

Era un semn bun. Dregătorii mă remarcaseră, poate că şi Împăratul.

— Unde ai găsit ghicitoarea asta? m-a întrebat cel mai în vârstă.

Când i-am explicat că eu o scrisesem, a părut şocat.

— Şi de unde ţi-a venit ideea să compui o asemenea ghicitoare?

Trebuia să fiu atentă. Orice răspudeam putea lucra în defavoarea mea.

— Am uriaşa onoare de a-l sluji pe Împărat în acest palat, i-am răspuns. În fiecare dimineaţă mă ridic din pat şi îmi cercetez chipul în oglinda mea de bronz. Arăt altfel decât arătam acasă. M-am gândit la ce minuni face timpul şi la măreaţa lui putere de a transforma ceea ce suntem şi ceea ce vedem. De-aici mi-a venit inspiraţia.

Cei doi dregători s-au uitat unul la altul. Cel în vârstă s-a încruntat, în vreme ce faţa celui tânăr a rămas de necitit, ca o curte de-abia măturată. Apoi au plecat.

Mi-am răsucit mâinile. Oare aveau de gând să mă denunţe Împăratului? Oare îi adusesem o ofensă?

În acea noapte, Alesele sporovăiau iar despre Împărat.

— Chiar sper că una dintre noi va fi convocată în curând, zicea una dintre ele. N-are cum să nu-i placă darurile noastre, nu? Erau atât de scumpe şi unice!

Celelalte erau de acord. Cu siguranţă Împăratul avea să adore vestele cu cusături de satin, a spus una dintre ele. Sau coarnele de rinocer, a adăugat alta. Apoi s-au aplecat spre fata Xu şi au şoptit ceva.

— Da, ce ruşine! a răspuns fata Xu suficient de tare, încât s-o audă toată lumea. Când eşti sărac şi prost, ce altceva poţi să trimiţi în dar, dacă nu o ghicitoare stupidă?

Râdea de mine. Trebuie să mă fi auzit explicând ghicitoarea. Am lăsat-o în pace. Criticile nu mă atingeau.

— Am atât de mulţi ţărani acasă care se poartă exact la fel şi care nu-şi permit să-şi cumpere nici măcar o pereche de încălţăminte de Doamne-ajută, a continuat ea. Şi, că tot

veni vorba despre ei, nu suport ţăranii care se uită la pantofii mei. Întotdeauna se gândesc doar la cum să-i fure. Dar îndrăznesc să spun că e vina mamei ei. A uitat s-o înveţe. Dar probabil şi ea e la fel de neştiutoare. Ştiţi vorba aia, „aşa mamă, aşa fiică...”

M-am ridicat de pe salteluţa mea şi m-am dus spre ea, aşa încât a trebuit să se uite la mine. N-aveam nicio problemă să râdă de mine, dar nu de mama.

— Poţi să ai o mie de perechi de pantofi, dar asta nu te face de o mie de ori mai bună decât alţii. Dacă aş fi în locul tău, mi-aş ţine privirile bine aţintite spre pantofi şi gura închisă.

— Cine are nevoie de sfaturile tale? a bombănit ea. Nu eşti cu nimic mai bună decât o fiică de ţăran.

Ţăranii erau clasa cea mai de jos şi asta era cea mai gravă insultă pe care mi-o putea aduce.

— Vreau să-ţi spun că mama este verişoară de împărătească, iar tata a fost guvernator...

— Ţăran! mi-a trântit-o ea.

Am ridicat mâna s-o plesnesc. Dar a fugit prea repede.

M-a lovit ceva în cap. M-am clătinat şi am călcat pe ceva moale. O pernă? Nu. Piciorul cuiva. Am căzut şi, înainte să apuc să mă ridic, o ploaie de pumni, scuipături şi ocări s-a abătut asupra mea. Cineva m-a apucat de păr, o altă fată m-a călcat pe spate şi alta m-a lovit peste braţe şi picioare.

— Ce se întâmplă acolo? s-a auzit o voce de afară.

S-au oprit.

— Laşe ce sunteţi! a şuierat fata Xu.

N-am avut putere să vorbesc. Mă durea capul. M-am aşezat pe salteaua mea şi m-am încolăcit. Eram furioasă, şi totuşi nu puteam face nimic. Tot restul nopţii m-am holbat la grilajul complicat al ferestrei. Toate acele răsuciri şi vârtejuri păreau fără niciun sens.

Lumina dimineţii m-a izbit în ochi. M-am ridicat rigidă, cu dureri în tot corpul. În faţa mea stăteau mai-marele eunucilor, fata Xu şi celelalte Alese. Zâmbeau compătimitor.

Mi s-a strâns inima. Mi-am ignorat durerea de cap şi am făcut o plecăciune.

— *Zao an*. *Bună dimineaţa.*

Fata Xu a arătat spre mine.

— Ea e!

M-a pălmuit.

M-am îndreptat şi m-am întors spre eunuc.

— N-o ascultaţi! Minte!

Eunucul m-a privit furios şi şi-a fluturat mâna.

— Gărzile ţi-au auzit vocea. Fetele confirmă ce s-a întâmplat.

— Dar mint toate.

— N-are niciun rost să negi. Tu, fiica familiei Wu, ai atacat-o pe tovarăşa ta Aleasă şi ai tulburat liniştea Curţii. Trebuie să fii pedepsită.

— Nu... vă rog... nu pot... eu... Şi Împăratul ce-o să zică? N-o să permită aşa ceva.

— Nu trebuie să-l deranjăm pe Cel Atotputernic. A făcut un semn spre una dintre femeile gardian din spatele lui. Luaţi-o!

S-au repezit la mine ca vulturii. M-am tras înapoi în colţul dormitorului, dar mâinile lor au venit după mine. Le-am dat la o parte.

— Lăsaţi-mă în pace! O să merg singură.

Am fugit din dormitor şi am trecut repede pe lângă fete ca să nu le ofer satisfacţia de a-mi vedea lacrimile. Fusese greşeala mea. Le subestimasem şi lăsasem să se întâmple asta.

— Aşteptaţi! s-a auzit o voce când am ajuns pe aleea de pietriş din faţa clădirii unde stăteam. Aerul era rece, iar soarele îşi împrăştia razele de aur printre ramurile subţiri şi se reflecta pe piatra goală din faţa mea. Dar eu nu simţeam căldura.

— Unde mergeţi?

Era Jewel.

— La Palatul de Gheaţă, i-a răspuns eunucul.

— Poftim?

Evantaiul ei s-a oprit în aer. În spatele ei, câteva fete care spălau lenjeria cu bucăţi de lemn la canal s-au ridicat, îndreptându-şi gâtul în direcţia mea. Un grup de Alese mai vechi, care se aflau pe drum să care apă, au venit în jurul foişorului să se uite la mine.

— Ce s-a întâmplat, Mei? m-a întrebat Jewel.

— Eu...

M-am uitat la vârfurile copacilor din Grădina Interzisă, incapabilă să povestesc ce se întâmplase noaptea trecută. Vântul îmi sufla părul în jurul feţei. L-am strâns pe piept, dar vântul tot îmi sufla şuviţe. Mi-aş fi dorit să mă sufle pe mine cu totul.

— A fost o luptă? a întrebat Jewel, uitându-se insistent la Alesele din dreapta mea, care mă urmaseră. Respectele mele, mai-mare eunuc, poate că, totuşi, nu vrei să te pripeşti în hotărâri. Are doar treisprezece ani. E atât de mică! Nu merită să fie pedepsită în Palatul de Gheaţă. Poate că ar trebui să mai pui câteva întrebări.

— Nu te băga în povestea asta, Jewel! Nu-mi place să-mi fie puse sub semnul întrebării hotărârile.

Şi s-a uitat în jos spre noi.

Jewel a oftat.

— Da, Mare Eunuc, şi nici n-aş pune hotărârile tale sub semnul întrebării decât dacă m-ai arunca şi pe mine în Palatul de Gheaţă. Dar chiar mi-aş dori şi te implor să te mai gândeşti puţin la acest incident şi să-i mai dai o şansă.

M-a tras în faţa ei şi, înainte să-mi dau seama ce voia să facă, s-a înclinat. Până la pământ. De trei ori.

— Dacă e ceva ce aş putea face ca să-ţi schimb gândul... i-a zis.

Îi eram profund recunoscătoare. Era singura femeie care cutezase să mă ajute.

— Sunt hotărât, a făcut semn Eunucul spre gărzi. Luaţi-o pe fata asta care a dat dovadă de nesupunere! Să mergem!

M-au apucat de braţe şi m-au împins. Toate rugăminţile lui Jewel fuseseră în zadar.

— Staţi pe loc!

Un bărbat mai în vârstă alerga pe potecă spre noi. L-am recunoscut – era dregătorul bătrân care mă întrebase despre ghicitoare.

— Doamna mea, mi-a vorbit el plin de curtoazie când s-a apropiat. Te căutam. Servitorii mi-au spus că te găsesc aici. Am un mesaj pentru tine.

Şi a desfăcut un pergament colorat în galbenul imperial. Un edict.

— E de la Împărat? a întrebat Jewel surprinsă.

Şi-a îndoit evantaiul şi l-a pus la brâu.

— Da, i-a răspuns.

Aşadar Împăratul aflase despre bătaia de azi-noapte. Eram condamnată. O mare de disperare şi regret mi-a inundat pieptul.

Dregătorul şi-a dres glasul şi a început să citească. Suna a ceva ce parcă mai auzisem o dată, dar cuvintele lui mă

loveau ca nişte picături grele de ploaie, care-mi udau capul, doar că nu puteau pătrunde mai departe. Când s-a oprit, în jur s-au auzit icnete, iar Jewel m-a luat de mâini şi m-a privit cu ochii ei mari ca nişte felinare.

— Mei, nu pot să cred! a strigat ea.

M-am holbat la dregător.

— Ce... ce? Aţi spus că m-a convocat Împăratul?

El mi-a confirmat cu o mişcare fermă din cap.

— Da, Aleaso! După ce am stat de vorbă cu tine, noi, dregătorii de la Curte, am avut o sfadă aprinsă despre ghicitoare. S-a întâmplat că Împăratul a trecut pe-acolo şi a auzit. A fost intrigat. Şi vrea să te onoreze cu o întâlnire.

Era adevărat. Mă chemase Împăratul, dar eu continuam să mă holbez la dregător, neştiind ce să răspund.

— Poţi să crezi? m-a lovit Jewel pe braţ, încântată, cu buzele ei roşii ca cireaşa arcuite încântător. De şapte ani niciuna dintre doamnele din Curtea Concubinelor n-a avut onoarea de a vedea chipul Atotputernicului. I-ai trimis o ghicitoare şi acum vrea să te cunoască.

— Da, ştiu, sunt o norocoasă!

Îmi cânta sufletul. În sfârşit, aveam să-l cunosc pe Împărat. Aveam să-i spun ce se întâmplase cu familia mea, iar Mama va avea din nou o viaţă frumoasă...

— Da, chiar eşti! mi-a zâmbit Jewel. Şi acum cred că eşti ocupată. Să nu pierdem timpul!

— De ce?

— N-ai auzit?

Şi mi-a arătat edictul.

I-am urmărit degetul, care trecea peste rândurile de pe hârtia aurie.

— Ah!

De fapt, nu era o simplă întâlnire. Mă convocase pentru acea noapte. Mi-a îngheţat zâmbetul. Orice fecioară înţelegea ce presupune o convocare pentru o noapte.

— Şi ce trebuie să fac acum, Jewel?

Şi-a desfăcut evantaiul şi a zâmbit:

— Mai întâi, mergi la baie!

6

În drum spre baie, îmi simţeam paşii uşori şi inima plină de bucurie. Mă gândeam la ce îmi spusese Tata. Cel de-al doilea fiu al Împăratului Gaozu, Împăratul Taizong, al cărui nume era prea sacru ca să poată fi rostit de gurile fiinţelor umane, era un mare cuceritor şi un mare maestru al războiului.

În noaptea în care Împăratul Gaozu a învins armata dinastiei Sui, Împăratul Taizong avea doar douăzeci de ani şi era doar un duce aflat la comanda unei mici cavalerii. În timp ce tatăl lui sărbătorea în palat, el i-a căutat pe fiul cel mic şi pe nepotul conducătorului Sui şi i-a luat pe copii

prizonieri, trimiţându-i la generalul Sui, care l-a escortat pe conducătorul fugar spre sud, pe Marele Canal. Taizong i-a propus generalului să ocârmuiască imperiul în sud, împreună cu moştenitorii imperiali, dacă îl omora pe conducătorul învins. Generalul a acceptat şi l-a asasinat pe conducătorul Sui, în timp ce bea pe barca lui cu cap de dragon cu cinci niveluri. Dar atunci când a adus trupul la ţărm, generalul a fost salutat de soldaţii din armata lui Taizong, care i-au pus săbiile la gât.

Încă duce, Taizong l-a convins mai târziu pe tatăl lui să-i dea lui tronul, în locul fratelui mai mare, moştenitorul de drept, sau în locul fratelui mai mic, fiul preferat al Împăratului Gaozu, şi s-a autoproclamat Cel Atotputernic.

— Am ajuns, a spus Jewel când am luat-o la dreapta, pe poteca din faţa unei livezi de peri.

La capătul aleii se afla o clădire cu un singur nivel, pe care n-o mai văzusem niciodată.

— Îţi aminteşti protocolul de la Curte? Este prima şi cea mai importantă cerinţă: niciun strop de murdărie, nicio impuritate nu trebuie să mai rămână pe trupul tău, înainte să păşeşti în dormitorul lui.

Am dat din cap.

— Şi ce altceva ar trebui să mai ştiu?

Când profesorul nostru de etichetă mi-a recitat regulile după ce s-a făcut anunţul cu chemarea mea, eram prea emoţionată şi tulburată ca să fi fost atentă.

— Cam asta e tot, mi-a zis şi s-a oprit puţin ca să mă lase să trec în faţa ei. Grămăticul şi ajutoarele te vor aştepta. Trebuie doar să le urmezi indicaţiile.

M-am întors spre ea.

— De ce m-ai ajutat, Jewel? Atunci când mai-marele eunucilor voia să mă ia?

— Nu-mi plac Alesele. Şi apoi, ce putea să-mi facă mie eunucul? Vino! m-a invitat şi a deschis uşa de la baie.

Am păşit înăuntru. Un val de abur cald m-a izbit în faţă, înceţoşându-mi vederea. Am împrăştiat aburul şi am văzut o cadă din lemn în mijlocul încăperii. Era atât de mare, încât ar fi intrat în ea toată familia mea. Am mers spre ea, trecând pe lângă etajere unde se aflau boluri cu săpun roşu, perii cu mânere lungi, grămezi de prosoape şi mingiuţe din fibre vegetale uscate, folosite pentru a freca pielea. Şi m-am oprit.

Un grup de bărbaţi s-a ivit în faţa mea. Unii cărau găleţi cu apă caldă şi o turnau în cadă, în timp ce alţii scuturau petale de flori în ea. Unul a venit spre mine, cu mâinile întinse.

— Unde sunt servitoarele? am întrebat-o pe Jewel. De obicei femeile se ocupau de baie, un ritual intim.

— El este eunucul care se ocupă de femeile pe care Împăratul le cheamă pentru a-şi petrece noaptea cu ele. Noi îi spunem Eunucul Unchiul Ming.

Jewel se dezbrăcase deja şi intrase în cadă.

— E vreo problemă? m-a întrebat.

— Nu... Doar că nu ştiam, atâta tot...

Nu-mi dădusem seama că Jewel va face baie cu mine. Dar nu aveam de ce să mă opun. Fusese atât de drăguţă.

— O să te obişnuieşti cu eunucii, mi-a zis. Te vor duce în dormitorul Împăratului când apa va atinge nivelul şase şi mi-a arătat un ceas pentru apă, aflat pe un suport.

— În regulă.

M-am dezbrăcat şi am intrat şi eu lângă ea în cadă. Un eunuc care părea mut şi surd a venit spre mine cu un bol în care erau bucăţi de săpun, în timp ce toţi ceilalţi s-au strecurat afară din cameră, cu excepţia Eunucului Ming.

Mi-am arcuit spatele ca să las apa să-mi acopere pieptul şi am inhalat parfumul dulce al florilor, extrem de conştientă de cât de transparentă era apa. Jewel părea relaxată, întinsă în cadă cu ochii închişi. Apa îi ajungea chiar sub sâni, iar sfârcurile rozalii se iţeau din când în când dintre petalele care pluteau, ca nişte copii curioşi care se jucau de-a v-aţi ascunselea. Un firişor strălucea pe gâtul ei alb şi îi ajungea până între sâni.

M-am afundat mai mult. Eu nu eram aşa de drăguţă. Sânii ei arătau supli şi aveau mărimea perfectă, pe când ai mei erau mici şi deloc impresionanţi. Avea mult păr la subţiori şi sub burtă, care înflorea graţios ca o iarbă ornamentală în grădină. Pe când al meu era rar şi dizgraţios, încreţindu-se jalnic ca un mănunchi de iarbă în deşert.

— Eşti emoţionată? s-a înălţat vocea lui Jewel dintre aburi.

— Nu, am răspuns repede. Sau poate că da, puţin.

Mi-am aranjat părul lung, în aşa fel încât să-mi acopere pieptul. Petale roz pluteau pe lângă mine, iar părul mi se împrăştia în apă ca nişte nori negri.

— Dar tocmai mi-am dat seama că nu am haine potrivite.

Jewel şi-a strâns buzele ca să un zâmbească.

— Haine? Dar n-ai nevoie de haine...

Şi mi-a arătat o mantie roşie, care atârna pe un cuier, lângă o găleată şi pe care n-o observasem.

— Eunucul Ming te va înfăşura în mantia groasă şi te va duce în camerele lui.

M-am ridicat.

— Doar cu mantia? Nimic altceva?

Eunucul Ming cerceta ceva printre straiele ei. A luat un mic obiect de aur, braţăra lui Jewel, şi a strecurat-o în buzunar. Fura! Am gesticulat ca s-o avertizez, dar ea a ridicat din umeri.

— Încerc doar să-ţi spun că ăsta e obiceiul, a zis şi şi-a întins mâinile, iar Eunucul Ming s-a întors şi a venit s-o spele cu o perie din fibre uscate. Te duci acolo goală şi te întorci la fel, dar plină de sămânţa lui.

Povestea alcovului. Auzită din gura ei, suna cumva vulgar.

— Oh!

S-a uitat la mine şi i-au sclipit ochii.

— Prima dată e întotdeauna greu.

Eunucul cel surd a agitat în aer o mingiuţă din fibre de tigvă şi mi-a făcut semn să ridic braţele. M-am supus, eliberată că mă distrăgea de la subiect.

— Presupun că ai auzit... Jewel s-a oprit, în timp ce Eunucul Ming i-a şoptit ceva la ureche şi apoi a continuat: Despre ce se întâmplă în pat. Împăratul cere un instructaj special.

I-am privit pe amândoi. Mă întrebam ce i-o fi spus eunucul.

— Ce fel de instructaj?

A chicotit.

— Să cunoşti *Manualul fecioarei neprihănite* nu e de-ajuns, Mei. Până la urmă, el e Împăratul, nu e un bărbat obişnuit.

— Ce manual?

Îmi venea să-mi muşc limba. Auzisem de el, desigur. Când se apropie noaptea nunţii pentru o fată, mama ei îi strecoară de obicei manualul undeva sub teancul de haine. Conţine diverse sfaturi pentru cum să concepi băieţi şi, de asemenea, multe reguli, tabuuri şi sugestii pentru ce se petrece în dormitor. Importanţa lui era similară cu cea a Scripturilor pentru persoanele religioase care căutau îndrumare. Dar eu nu văzusem niciodată acest manual. Mama nu mi-l dăduse.

Jewel a înotat spre mine, sfredelindu-mă cu privirile.

— N-ai auzit de *Manual*?

Era ceva dulce ca un flirt în privirile ei. Mi-am simţit obrajii în flăcări. Mi-am strâns umerii.

— Nu, eu întrebam doar...

— L-ai văzut sau nu?

Eunucul mă freca tare pe pielea mea sensibilă şi am atins cu nasul apa fierbinte.

— Păi...

Jewel a înotat înapoi în partea ei de cadă.

— Şi ce-o să faci acum? Nu ştii absolut nimic.

Tonul provocator din vocea ei m-a făcut să-mi îndrept spatele.

— O să fac orice mi se cere.

Cu siguranţă nu eram eu prima femeie care nu cunoştea secretele alcovului şi, dacă eram, tot nu avea să fie un dezastru. Împăratul, dintre toţi bărbaţii, trebuia să fie mai obişnuit cu astfel de bătălii.

Jewel a dat din cap.

— Nu e de-ajuns, Mei. Trebuie să faci mai mult decât ţi se cere. Este prima ta şansă – şi probabil unica – de a-i câştiga afecţiunea. Doar nu vrei s-o distrugi. Dacă vrei, te pot învăţa eu regulile intimităţii şi toate cele...

Să mă înveţe?

— Sau am o altă idee.

S-a întins în afara căzii, strivindu-şi sânii de marginile ei. Când s-a îndreptat la loc, în mână ţinea o cupă cu vin.

— Bea asta! O să-ţi dea curaj de bărbat.

— Nu-mi place vinul.

De sărbători, părinţii mei îmi umpleau cupa cu un vin de prune special pregătit. Sorbeam puţin din el, dar ce-mi plăcea cu adevărat era compania familiei mele.

— Vrei să ratezi prima şi, probabil, unica ta şansă?

Avea dreptate. Am înşfăcat cupa şi am băut lichidul din trei înghiţituri mari.

— Mulţumesc.

I-am dat cupa înapoi şi m-am întins în cadă. Eunucul surd a început să-mi spele părul cu boabe de săpun, iar unghiile lui îmi zgâriau pielea capului.

— Povesteşte-mi despre Împărat, Jewel! Ce ai auzit despre el? Ce ţi-au spus eunucii?

Linişte.

— El poate fi multe din ce ţi-ai imaginat sau ai sperat, în afară de un singur lucru.

— Ce anume?

O flacără mi-a erupt în stomac şi s-a ridicat până la piept şi apoi la cap. Era atât de puternică, încât tremuram. Băutura lui Jewel era mult mai tare decât vinul de prune pe care mi-l făcea mama acasă.

— Iubit. Asta nu poate fi...

Era ceva în vocea ei, ceva tainic, care m-a făcut să mă ridic.

— L-ai întâlnit pe Împărat, nu-i aşa?

— Hmm! S-a întors spre mine. Faţa îi era umedă de la abur.

Iubit! Numai o femeie care a trăit o poveste cu Împăratul ar putea spune aşa ceva.

— Mi-ai zis că nu l-ai întâlnit niciodată. Dar nu-i adevărat. Îl cunoşti. Îl cunoşti chiar foarte bine.

A clipit ca şi cum aş fi judecat-o greşit, dar ştiam că am dreptate. Îmi ascundea ceva.

— Mă minţi, Jewel?

— N-aş face aşa ceva, a oftat ea, îmi eşti prietenă bună. Dacă vrei cu-adevărat, într-o bună zi o să-ţi spun cu bucurie povestea mea, la căldura focului şi în compania muzicii. Dar mă tem c-o să te plictiseşti.

— N-o să mă plictisesc.

Mă simţeam păcălită, iar vinul îmi clocotea în stomac, arzând încet şi stăruitor.

A desenat o linie pe apă cu degetul. Apa a clipocit, iar petalele s-au agitat încoace şi încolo.

— Am fost odată favorita Împăratului. Mă adora, îmi dăduse o cameră în Curtea Interioară şi mă copleşea cu multe daruri şi servitori. Chiar i-a avansat pe tata şi pe fraţii mei la Curte. Dar apoi m-a surghiunit în acest loc – în această blestemată Curte a Concubinelor – ca pe o sclavă.

Nu-mi puteam crede urechilor.

— De ce? Ce ai făcut?

— Nimic. Cineva mă ura şi a spus nişte lucruri despre mine, presupun, iar el şi-a pierdut interesul. A făcut o pauză: Dar asta n-a fost tot. Mi-a luat tot şi pe oricine. Toată familia mea, tata, fraţii mei, toţi servitorii, toate rudele mele, s-au dus cu toţii.

Tremuram. Era cea mai îngrozitoare poveste pe care o auzisem vreodată.

— Şi când s-a întâmplat?

— Acum şapte ani.

Era exilată în Curtea Concubinelor de şapte ani. M-am uitat la o petală din apă. Furia mi s-a topit.

— E mult timp de-atunci.

— Aveam optsprezece ani când m-a exilat. Acum am douăzeci şi cinci. Mi-am petrecut anii cei mai preţioşi aici, în această Curte a Concubinelor. Nimeni nu mă cunoaşte. Nimeni nu mă doreşte. Nu mai sunt fata care eram. Iar Împăratul? Soţia lui a murit şi îi place azi o femeie, mâine alta, le schimbă ca pe cupele cu vin.

Mi-era milă de ea.

— Cred că ţi-e tare greu. Îl... – mi-am înghiţit cuvântul pe care era să-l rostesc: „urăşti”. Şi am spus: Încă-ţi mai doreşti să-l vezi?

— Vrei să ştii dacă-l urăsc? Sigur că-l urăsc. De mult. Dar apoi am aflat că n-a fost de la el. Că a fost păcălit. Şi încă mi-a făcut un favor într-un fel, ştiu prea bine. Ar fi putut pune să fiu ucisă. Dar asta s-a întâmplat acum şapte ani.

S-a lăsat înapoi pe spate.

— Şi în toţi aceşti ani am încercat să-l văd. I-am făcut daruri unice. Nu m-a chemat niciodată. Probabil că m-a uitat între timp. A oftat: Şapte ani e un timp îndelungat.

De-asta îi trimisese Împăratului portretul ei – ca să-i amintească de ea.

Mi-am şters sudoarea de pe faţă. Mi-era teribil de cald.

— Când am să-l văd, am să-i vorbesc despre tine.

— O să faci asta?

A părut încântată, dar apoi a oftat din nou.

— Aş vrea să nu fi fost atât de naivă atunci. Dacă aş fi ştiut ce fel de om este, n-aş fi sfârşit aici.

Un văl de emoţie i-a vibrat în voce. Ce era? Regret? Resentiment? Hotărâre? Eunucul Ming a tuşit, iar Jewel şi-a ridicat capul şi mi-a zâmbit.

— Dar asta e noaptea ta. Trebuie să te pregăteşti. Nu vrei să-l mulţumeşti? Şi să devii Adorata?

— Adorata?

Auzisem de acest titlu onorific, neoficial. O desemna pe femeia care câştiga favorurile Împăratului şi care primea la fel de multe daruri şi privilegii ca doamnele de rang înalt. În trecut, câteva dintre femeile care obţinuseră acest titlu fuseseră ridicate la rangul de Doamne, imediat după Împărătească, şi aduseseră glorie eternă familiilor lor. Poate că asta trebuia să fac şi eu – să devin Adorata şi apoi să-i cer Împăratului să-i redea familiei mele averea.

— Da, va trebui să împarţi patul cu el de mai mult de trei ori de-a lungul a două cicluri ale lunii, ceea ce înseamnă că va da peste cap calendarul lunar al alcovului.

— Ce calendar? N-am auzit niciodată de aşa ceva.

— O să-ţi povestesc mai multe când vei fi pregătită. Deocamdată, tot ce e nevoie să ştii e că trebuie să-i stârneşti interesul, în aşa fel încât să te cheme din nou.

Eram de acord. Avea dreptate. Era aproape ora şase şi n-aveam timp de pierdut.

— Am terminat?

— Aproape, mi-a zis, fixându-mă.

Părea că se uită la mine, că aşteaptă ceva, iar Eunucul Ming se uita şi el fix la mine. Avea privirea ascuţită şi aspră. Nu-mi plăcea.

— Eşti sigură că n-ai nevoie de ajutorul meu ca să-l mulţumeşti pe Împărat?

— Da.

Era atât de cald. Mi-am spălat faţa din nou. De-abia mai puteam să respir.

— Atunci, lasă-l să te clătească!

Eunucul surd mi-a turnat apă pe cap şi am oftat. Era plăcut să simt apa rece. Dar îmi doream să nu fi băut vinul. Mă durea capul. M-am întins şi m-am uitat la tavan, unde urcau văluri de abur dinspre cadă şi se înlănţuiau. Uşor şi tenace. Într-o zi avea să apară o spărtură în lemn, iar umezeala avea să roadă tot tavanul. Am clipit. Aburii parcă s-au împrăştiat şi încet au început să prindă conturul unei forme familiare. Chipul drag al Tatei.

M-am ridicat, dar cât de ciudat era totul! Nu-mi puteam mişca mâinile. Am încercat din nou. Mâna mea, inertă, a rămas sub apă.

— E ciudat, am spus.

Vapori fierbinţi îmi curgeau pe frunte şi-mi intrau în ochi. Mi-am scuturat capul. Camera părea să se rotească toată cu mine. Acoperişul a început să coboare şovăitor peste mine, ca o plasă enormă.

— E ceva în neregulă? Vocea lui Jewel se auzea undeva departe.

Şi ea arăta ciudat, cu membrele împletindu-i-se ca nişte funii şi capul sărind ca o minge.

— Jewel? am întrebat eu cu mare greutate. Ce se întâmplă...?

— S-o sprijinim.

Nişte braţe alunecoase m-au prins. Era vocea lui Jewel.

— Nu putem s-o lăsăm să se înece... Scoate-o... Pune-o aici, uşor, pe prosoape...

— Nu... aşteaptă... de ce...

Pleoapele îmi deveneau din ce în ce mai grele. Şi apoi n-am mai văzut nimic şi n-am mai putut să vorbesc.

M-am trezit într-o linişte sinistră. Jewel şi Eunucul Ming nu mai erau acolo. Rămăseserăm doar eu şi eunucul surd. M-am ridicat şi m-am uitat la ceasul de apă. Aproape ajungea la nivelul şapte. Ar fi trebuit să merg în dormitorul Împăratului de-acum o oră.

Am făcut un salt în picioare, dar m-am clătinat, picioarele de-abia mă susţineau, iar capul mi se învârtea. Nu puteam

să pricep ce se întâmplase cu mine. Şi cum rămăsese cu convocarea mea?

— Trezeşte-te! l-am înghiontit pe eunuc, care moţăia pe un scăunel. Am întârziat.

Şi-a frecat ochii spălăciţi. Apoi a înşfăcat o mantie din cuier şi m-a înfăşurat din cap până-n picioare. Cărându-mă la piept ca pe un snop de lemne de foc, s-a avântat în noaptea întunecată.

— Stop!

Gărzile din afara Curţii Secundare ne-au oprit.

— Din ce motiv părăsiţi Curtea?

— Ah... ah... ah-ah... a răspuns eunucul surd.

— La ordinul Împăratului? a întrebat unul dintre ei.

Au ezitat. Apoi au şuşotit între ei un timp care mi-a părut o eternitate. În cele din urmă, porţile grele s-au deschis. Eunucul a mers mai departe. Mai multe gărzi şi mai multe întrebări. Într-un sfârşit, o voce a anunţat că eram gata să intrăm în Curtea Interioară.

Inima îmi bătea să-mi sară din piept. Dând la o parte faldurile în care eram înfăşurată, am tras cu ochiul. Nimic, în afară de noaptea fără stele, întuneric ca pe fundul unei fântâni părăsite.

M-am mişcat mai hotărâtă. Dar mantia era strâns înfăşurată pe mine şi eu am început să obosesc, iar gâtul mă durea de la cum stătea încovoiat sub umărul eunucului. Era cât pe ce să cad când eunucul m-a răsucit ca să-şi mai odihnească braţele, iar legătura s-a mai slăbit.

Am tras de material, l-am dat la o parte şi am întors capul.

Curtea Interioară arăta ca o peşteră adâncă, cu multe clădiri în jur, care semănau cu nişte munţi în miniatură. Cornişele lor ieşeau în afară ca nişte stânci crestate, în timp ce luminile roşii, strălucind de la felinare curgeau parcă asemenea unui râu de rubine. Eunucul a urcat pe o platformă, a intrat într-o curte şi apoi pe un culoar. Apoi o altă platformă, o altă curte şi un alt culoar. Părea că n-o să se oprească niciodată.

Uneori auzeam şoapte de femei din încăperi, paşii lor uşori, tusea lor şi suspinele grele. Îmi doream să le văd la faţă. Oare era vreuna dintre ele Cele Patru Doamne, cele care aveau rangul cel mai înalt?

În cele din urmă, am ajuns într-o curte mare, cu un singur copac. Eunucul m-a aşezat jos. Gesticulând înspre camera din mijloc, a bombănit ceva şi m-a lăsat acolo.

Aici trebuie să fie apartamentele Împăratului.

M-am uitat la ferestrele cu zăbrele, în spatele cărora se vedea o lumină caldă, galbenă, luminând perdelele netransparente. Nişte paşi uşori se auzeau din interior, dar nimeni nu m-a întâmpinat. Şi nu era niciun grămătic şi niciun servitor.

Eram singură.

Strângând mantia în jurul meu, am urcat scările de piatră flancate de chilinii străvechi, unicornii mitici. Când am ajuns în faţa camerei, am împins uşa. Am ezitat o clipă, apoi am păşit peste pragul înalt.

În faţa mea se afla un pat, cel mai mare şi mai împodobit pat pe care-l văzusem vreodată. Tăblia de la cap şi cea de

la picioare erau incrustate cu jad şi rubine, iar cei patru stâlpi rotunzi susţineau cadrul de care era prinsă pânza roşie în care era drapat. În vârful stâlpilor erau nişte dragoni, cu capetele spre cer, fiecare ţinând în gură o minge verde. Patul era gol. Nicio pernă şi nicio cuvertură, de parcă n-ar fi dormit nimeni niciodată în el.

În colţ, focul sfârâia într-un vas de mangal cu trei picioare şi se reflecta pe distihurile de pe sulurile de hârtie care atârnau pe pereţi. Mi-ar fi plăcut la nebunie să mă apropii şi să le citesc, dar nu era momentul.

O aromă dulce s-a ridicat în aer, probabil de la lumânările parfumate, din cele rare, făcute din ceară de albine, dar eram prea tensionată ca să-mi dau seama ce fel de parfum era.

Dar unde era Împăratul?

Zidul din stânga mea parcă a tremurat. M-am uitat din nou. Nu era un zid, ci erau douăsprezece paravane pictate, cu rame împodobite. O umbră a trecut peste ele. Pieptul mi s-a încordat. Înainte să pot vorbi, un suflu mi-a măturat ceafa. Ceva ca de gheaţă mi-a apăsat gâtul şi o voce aspră a spus:

— Vorbeşte! Ce cauţi aici?

7

De-abia mai puteam să respir. Simţeam lama rece pe piele.

— Am... am fost convocată de Împărat.

— O servitoare necuviincioasă.

Bărbatul a băgat sabia în teacă şi s-a dus spre un scaun aflat lângă patul uriaş. Statura îi era impunătoare: avea umerii laţi şi capul rotund ca un lampion. Faţa îi era vag mascată de întuneric.

Împăratul Taizong. Cine altcineva ar fi vorbit în felul ăsta, de parcă ar fi fost nemulţumit de purtarea mea, chiar dacă eu nu făcusem nimic? Nu avea glasul ca un răget de leu. Vocea îi era aspră şi răguşită. Şi nu avea pasul unui lord puternic. Călca şovăitor, cu un umăr aplecat într-o parte şi părea că îi e greu să-şi ţină spatele drept. Şi gemea de parcă îl dureau oasele.

Bărbatul ăsta era marele cuceritor despre care vorbea toată lumea? Cel mai temut bărbat din regat, cel mai presus de toţi? Tocmai serbase patruzeci de ani, ţineam minte, dar arăta bătrân, nervos şi ursuz, de parcă ar fi respins pe toată lumea şi ar fi purtat ranchiună tuturor.

Cu un geamăt puternic, s-a aşezat pe scaunul din faţa patului. Nu m-a întrebat despre ghicitoare – poate că uitase sau poate că nu-l mai interesa – şi nici despre bătaia cu celelalte Alese nu m-a întrebat nimic.

Am rămas pe loc, amintindu-mi codul, care spunea că nu trebuie să fac nimic până nu mi se spune. Cu siguranţă nu mă puteam aşeza. Superiorul stătea aşezat, iar cel inferior rămânea în picioare. Dar ce trebuia să fac? O picătură de apă mi s-a prelins de pe păr pe lobul urechii, mi-a căzut pe umăr şi de acolo s-a rostogolit până pe burtă. Am tremurat.

Din vasul cu mangal a ţâşnit o scânteie şi am tresărit. M-am uitat la Împărat. Nu s-a mişcat.

Avea de gând să stea acolo la infinit?

Brusc, a ridicat mâinile.

— Acum!

Părea că vrea să-l dezbrac. Mi-am legat colţurile de la mantie în dreptul pieptului şi m-am grăbit spre scaunul lui.

Cu grijă, i-am scos gulerul, i-am desfăcut pânza de pe umeri, am strecurat-o uşor pe braţe în jos şi am scos-o. Apoi am îngenuncheat pe podea, ca să ajung la legăturile de la izmene.

M-am gândit la ce-o să urmeze. Îmi tremurau mâinile.

— Ce mai aştepţi?

Şi m-a plesnit peste mână.

M-am dat înapoi cu sfială. Oare voia să-mi dau jos mantia? Nervii mei erau încordaţi la maximum. Mi-am înfipt degetele în nod şi l-am desfăcut. Mantia mi-a alunecat de pe umeri şi a căzut pe podea. Mi s-a făcut pielea de găină pe braţe aşa cum stăteam acolo, goală ca o găină jumulită.

N-a făcut nicio mişcare.

Frigul mi s-a strecurat sub piele. Mi-am strâns braţele la piept şi am încrucişat picioarele, dar imediat mi-am dat seama că era o greşeală. Şi mi-am lăsat mâinile pe lângă corp.

— Ce tot faci? mi-a zis cu asprime. Uite-aici!

Şi mi-a arătat spre spatele lui.

M-am uitat într-acolo. Nimic. Ezitând, m-am dus spre el.

— Niciodată să nu stai în spatele meu! a lătrat.

Imediat am făcut un pas într-o parte. Ceva mi-a lovit picioarele – sabia, mânerul ei incrustat cu aur şi jad. Era ciudat că ţinea o sabie în dormitor, dar poate că voia să i-o dau. M-am aplecat s-o ridic.

— Niciodată să nu-mi mai atingi sabia!

Glasul i-a tunat şi sabia a alunecat într-o parte, unde n-o mai puteam atinge.

Mi-am îndreptat spatele. Era umilitor. Stăteam acolo, goală, în picioare, încercând să-l mulţumesc. Dar el ţipa la mine, de parcă eram un nimeni.

— Pune-ţi astea!

O pereche de mănuşi de piele a aterizat la picioarele mele.

Le-am luat de jos, la început fără să ştiu ce să fac cu ele. Apoi am înţeles. Desigur. Nu am voie să-i ating pielea.

Îmi tot făcea semne nerăbdător, arătând cu degetul spre umărul drept.

— Aici!

Brusc, totul mi-a devenit limpede. El nu voia nici să mă dezbrac, nici să-l satisfac. Avea nevoie doar de degetele mele să-l scarpin pe spate.

I-am atins pielea de sub oasele de la umăr. A gemut tare.

— Mai tare!

Am apăsat mai tare.

— Şi mai tare!

Am scărpinat cu toată puterea pe care am reuşit s-o adun în degete. A oftat eliberat şi apoi şi-a ridicat picioarele.

— Baie la picioare!

Am căutat vase. Erau două găleţi pline cu apă lângă vasul cu mangal. Am vrut întâi să mă acopăr şi apoi să potrivesc apa, dar m-am temut să-l las să aştepte. Aşa că m-am dus spre una dintre găleţi, am ridicat-o la piept şi am cărat-o până la scaunul lui.

A băgat picioarele în apă. Au scos un fel de scârţâit când şi le-a frecat unul de altul, apoi s-a întins lângă perete, cu ochii în tavan. O clipă mi-a părut cufundat într-un râu de gânduri şi apoi a închis ochii. Curând însă s-au ridicat în aer sforăituri uşoare.

O şuviţă de păr ud mi-a căzut peste ochi. Am dat-o după ureche. Mi se părea o ironie a sorţii că Împăratul, acela care cucerise ţinuturi nesfârşite pentru regat, dormea pe un scăunel.

Am găsit mantia şi m-am acoperit. Eram bucuroasă că doarme şi puteam să-l studiez. Avea mustăţi lungi şi ondulate, care se mişcau uşor în ritmul respiraţiei. Pielea îi era închisă la culoare, aspră şi zbârcită, iar în jurul maxilarului avea nişte pete negre ca nişte muşte moarte. Pe cap, n-avea prea mult păr şi o cicatrice adâncă îi brăzda gâtul până la piept, ieşind la iveală de sub cămaşa care nu-l acoperea în întregime. Totuşi, judecând după faţa lui hotărâtă şi nasul drept, îmi dădeam seama că fusese un bărbat prezentabil pe vremuri, iar cu umerii lui laţi, trebuie

să fi fost destul de înfricoşător pe câmpul de bătălie, o prezenţă care stârnea spaima atunci când comanda un atac.

Era un conducător puternic, cel dintâi împărat care îi cucerise pe turcii de la Răsărit, care ne tot dădeau bătăi de cap, obligându-i pe vecinii lor, turcii de la Apus, să se retragă până la cea mai îndepărtată graniţă dintre cele nordice, şi care lărgise marginile imperiului până la munţii înzăpeziţi de lângă Bazinul Tarim. Era, de asemenea, cunoscut drept un strateg viclean. Când a dat piept cu armata de elefanţi neînfrântă a regatelor Champa, în sud, i-a atras în capcane şi au tras în ei cu arbalete, făcându-i să-i calce în picioare, înnebuniţi de frică, pe propriii lor soldaţi.

Dar acum era bătrân, atât de veştejit şi de neatrăgător! Dacă aş fi trecut pe lângă el pe stradă, nu m-aş fi uitat la el a doua oară. Cât despre a vrea să-i ofer plăcere? Nici gând! Numai că el era Împăratul, iar cuvintele lui puteau schimba soarta familiei mele. Trebuia să fac orice ca să mă iubească.

Brusc, s-a uitat la mine cu ochii scăpărători ca ai unui lup, care strălucesc în întuneric.

Mi s-au înmuiat genunchii. Putea să mă trimită la moarte pentru că-l priveam stăruitor.

Însă el doar s-a uitat de jur împrejur, apoi a închis ochii, ca şi cum nu m-ar fi observat, iar capul i-a alunecat într-o parte şi sforăiturile au umplut din nou camera.

Poate că Împăratul mă punea la încercare. Sau poate chiar dormea? Timp îndelungat am stat aşa nemişcată, fără să îndrăznesc să mă clintesc. Dar nu s-a mai trezit.

În vasul cu mangal flăcările au ţâşnit şi au început să danseze în aer. Focul îmi proiecta umbra pe tapetul de pe perete şi acoperea versurile. Încet, m-am dus spre un covoraş aflat lângă vas şi m-am aşezat, cu capul pe genunchi.

Ceva nu era în regulă.

Da, întârziasem. Dar unde erau servitorii şi grămăticul, care trebuiau să-mi treacă în catastife noaptea petrecută cu Împăratul? Şi de ce mă trata ca pe o servitoare?

M-am uitat în jur, cercetând fiecare colţişor al camerei. Beţişoarele parfumate arseseră pe jumătate, focul din vas ardea vesel, iar pernele de pe podea erau sprijinite de perete. Totul părea ordonat şi nimeni altcineva nu era prin preajmă.

Uşa a scârţâit. O femeie a trecut pragul.

Nu mi-a venit să-mi cred ochilor.

— Mei?

Şi ea era şocată să mă vadă, cu mâna îngheţată pe mantia pe care o purta, asemănătoare cu a mea.

Mâinile mi s-au făcut de gheaţă.

Jewel îmi furase edictul. Venise în locul meu să-l întâlnească pe Împărat, care mă luase pe mine drept o servitoare. Grămăticul şi servitorii lipseau pentru că întâlnirea din dormitor se petrecuse deja sau poate că Împăratul îi trimisese de-acolo.

Aşadar, iată secretul pe care-l împărţise cu Eunucul Ming. Îl mituise s-o ducă pe ea în apartamentele Împăratului.

Nimeni nu avea să ştie că nu fusesem eu, de vreme ce era acoperită din cap până-n picioare. Dar eunucul surd, care n-a ştiut de aranjamentul lor, mă dusese în camera Împăratului.

Ea mă drogase.

— Ce cauţi aici? Du-te în camera ta! Jewel a păşit spre mine şi m-a apucat de umeri: O să-ţi explic mai târziu.

— Nu e nimic de explicat.

I-am dat mâinile la o parte. O flacără a izbucnit în mine. Şi se prefăcea că mi-e prietenă... A venit să facă baie cu mine. Să mă mintă. Jewel era mai rea decât fata Xu!

— E aici. Nu fi prostuţă! s-a uitat ea spre Împărat, care dormea pe scăunelul lui.

Nu-mi păsa. Am împins-o cu toată puterea. O lovitură zgomotoasă. S-a prăbuşit la picioarele patului, iar paravanele au căzut la podea. Apa s-a vărsat, iar găleata s-a rostogolit până la picioarele mele.

— Ce este? a mugit Împăratul, sărind în picioare. Ce se întâmplă aici?

Nu mi-am luat ochii de la Jewel. Dacă se ridica, aveam de gând s-o plesnesc şi s-o rănesc. Nu-mi păsa dacă se uita Împăratul.

Dar nu s-a ridicat. A alunecat pe jos, cu capul moale şi braţele desfăcute.

— Ce e asta? s-a dus spre ea Împăratul: Ridică-te imediat!

Niciun răspuns.

Am clipit. Oare o rănisem? Oare era...?

Împăratul a zgâlţâit-o de umăr, dar ea s-a clătinat doar, ca o păpuşă fără viaţă. Încruntat, a luat-o în braţe. Apoi a ciupit-o de obraz şi a lovit-o peste faţă. Jewel a rămas nemişcată.

S-a ridicat şi s-a întors spre mine.

— Ce-ai făcut? a urlat. Cine eşti?

— Eu... eu...

Tot sângele mi s-a urcat la cap şi camera s-a învârtit cu mine. Oare Jewel era moartă? Dar n-am vrut să-i fac niciun rău. Eram furioasă. Atâta tot. Mă minţise.

Apoi s-a auzit un suspin ca al unui animal micuţ. Ca de pisică. I-am recunoscut vocea.

Era a lui Jewel.

— Oh, sunt bine. Nu-ţi face griji! Doar mă odihneam puţin.

Şi atunci, pe loc, cu o mână ţinându-se de stâlpul patului şi cu alta de cap, s-a ridicat, zâmbind, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Se prefăcuse.

Mă făcuse să cred că a murit. Niciodată în viaţa mea nu mai fusesem atât de furioasă.

— Jewel!

M-am năpustit spre ea, dar cumva am sfârşit pe podea şi mi s-a izbit capul de lemnul tare. Am simţit o durere intensă şi n-am mai văzut şi n-am mai auzit nimic. Eram

udă, aveam picioarele îngheţate, părul ciufulit şi peste tot era apă.

— Ieşi afară!

Împăratul stătea în faţa mea:

— Ieşi acum!

Cu capul învârtindu-mi-se, m-am uitat de la el la Jewel.

— Ar trebui să pleci.

Jewel stătea lângă el. Cu blândeţe, l-a mângâiat pe umăr, şi-a aplecat capul spre el, în timp ce degetele ei subţiri se agăţau de el ca nişte vene.

M-am ridicat cu greu în picioare.

— Aşteaptă! Poate ştergi şi apa înainte să pleci, mi-a spus ea.

N-am putut decât să-i iau cârpa din mână şi să mă aşez în genunchi. Am curăţat zona de lângă pat, din spatele paravanelor, sub perdea şi în jurul scaunului pe care stătuse Împăratul. Când cârpa s-a umplut de apă, m-am îndreptat şi am stors-o în găleată. Dormitorul s-a întunecat brusc dinaintea mea. Rotulele mele erau sensibile, mă durea spatele, îmi îngheţaseră degetele şi îmi bubuia capul.

Jewel îi tot şoptea ceva Împăratului, în timp ce eu curăţam pe jos. El zâmbea şi dădea din cap. Părea să-l bucure compania ei, iar în cele din urmă s-a sprijinit de perete şi a închis ochii.

Când m-am ridicat din nou, Jewel a venit spre mine.

— Acum poţi să pleci, mi-a zis, cu ochii ei de pisică, adânci ca o prăpastie înşelătoare. Şi mulţumesc pentru ghicitoare.

Am ieşit clătinându-mă, iar uşa s-a închis în urma mea.

Multă vreme, am rămas acolo în picioare, în faţa dormitorului, pe coridor, în timp ce o fată robustă, cu o mătură în braţe, se uita la mine. Mi-am strâns mantia şi am coborât scările de piatră.

În spatele curţii, luminile se stinseseră. Nu era nimic altceva decât un întuneric adânc în faţa mea.

Anul 640 d.Hr.

al Paisprezecelea An de Pace al Domniei Împăratului Taizong

IARNĂ

8

Iarna nu se mai lăsa dusă. În fiecare zi, după prânz, mergeam în părculeţul din spatele dormitorului, unde

ziduri înalte despărţeau curtea de pădurea din Grădina Interzisă.

Aerul era înţepător şi mă strângea de faţă ca un văl de gheaţă. Deasupra plopilor înalţi, ciorchini de nori negri de fum atârnau pe cer ca nişte lacuri de umbre. Vântul a împrăştiat fumul, l-a întins ca pe un râu şi apoi s-a format din nou, rămânând pe cer ca un pod de ceaţă pe care nu-l puteam trece.

Auzisem că Jewel i-a spus Împăratului că ghicitoarea fusese a ei şi scrisese numele meu, de teamă că el n-avea s-o primească. Dar, când mi-a luat locul şi s-a dus în locul meu, şi-a amintit, e limpede. Părea din nou interesat de ea şi rămăsese cu el în acea noapte.

Jewel se mutase în Curtea Interioară. Se zvonea că Împăratului îi plăcea atât de tare compania ei, încât o lua la toate festivităţile şi serbările. Cineva spunea chiar că era chemată în fiecare săptămână. În curând avea să devină Adorata. Când auzeam, mi se făcea rău.

Îmi îndesam mâinile în mâneci şi mergeam, cu umbra mea târându-mi-se la picioare. Voiam să mă gândesc din nou la toate şi să îmi dau seama unde greşisem. Fusesem prea încrezătoare, prea dispusă să-mi fac prieteni. Asta mă pierduse.

Atâta timp cât noi toate ne luptam să cucerim inima Împăratului, n-aveau cum să existe prietenii la Curte.

Gerul îmi umezise tălpile pantofilor şi îmi trimitea valuri de frig în tot corpul. Mi-am strâns haina în jurul meu. Trecuse peste un an de când o părăsisem pe Mama. Îmi aminteam ultimele zile alături de ea. Părea fragilă, cu paşii şovăitori,

cu părul încărunţit şi ochii înconjuraţi de riduri de la atâtea griji.

Oare o mai durea spatele? Mama avea să împlinească cincizeci de ani în acest an. Şi dacă i s-a întâmplat ceva şi e bolnavă? Dacă nu mă mai poate aştepta?

Am simţit că tremur. Trebuia să mă străduiesc mai mult. Trebuia să-l văd din nou pe Împărat.

Am continuat să merg. Mi-am imaginat că mă priveşte Tata, cu ochii sclipindu-i de nerăbdare. Oare ce mi-ar fi spus, dacă ar fi aflat situaţia mea?

„Luptătorii cei mai buni se pun la adăpost de posibilitatea înfrângerii şi apoi aşteaptă un prilej să-şi înfrângă duşmanul”, spune Sun Tzu. Aşteaptă un prilej... Şi la anul avea să fie ziua Împăratului, nu-i aşa? N-aveam nici cea mai mică idee ce aş fi putut face ca să-i atrag atenţia, dar trebuia să mă gândesc la ceva.

Între timp, trebuia să învăţ să citesc chipurile oamenilor la fel de bine precum cuvintele. Trebuia să învăţ să văd pumnalul ascuns în zâmbetul unei femei şi să ştiu să mă feresc. Şi, cel mai important, trebuia să învăţ să lovesc şi eu cu pumnalul.

Într-un târziu, a venit şi primăvara. Păsările au început să ciripească în Grădina Interzisă. Iepuri, vulpi şi nevăstuici alergau prin tufişuri, iar copacii se legănau sub un cer senin. M-am dus din nou în părculeţ, mergând pe un drum între plopi şi gard. Celelalte Alese s-au adunat în jurul rocilor din grădina de nisip. Îşi acopereau gura cu mâna şi râdeau.

Plopii înverziseră şi aveau muguri cu puf gros. Am rupt câţiva, i-am ţinut în mână şi apoi i-am lăsat să cadă printre degete. Perişorul alb şi subţire cădea pe pământ ca o coardă care-mi trăgea după ea amintirile şi toate acele imagini, vii şi încâlcite mi se desfăşurau în gând ca un pergament suflat de o pală de vânt. Vedeam o pereche de ochi galbeni, bulbucaţi, tăcerea bruscă a pădurii, o ploaie de frunze şi stropi roşii şi o voce disperată.

Ce însemnau oare aceste viziuni? Îmi doream să le pot înţelege, dar o pătură groasă de ceaţă parcă mi-a învăluit capul şi, oricât am încercat să mă eliberez, ea s-a întors şi s-a aşezat peste gândurile mele.

Dar trebuie să fi avut de-a face cu Tata – trebuie –, căci îmi aminteam cu precizie că în aceeaşi zi murise Tata.

— Ce faci acolo, Pheasant? Adu calul aici, înapoi! Acum! s-a auzit vocea unui bărbat din Grădina Interzisă, de cealaltă parte a zidului.

Era un glas adânc, puternic şi plin de curaj. M-am dat câţiva paşi în spate şi am ridicat capul. Era prima dată de când venisem când auzeam o voce de bărbat, alta decât a Împăratului. Ale eunucilor sunau strident şi ţipător ca ale unor gospodine. Cine era, oare, bărbatul de dincolo de zid?

— Încerc, i-a răspuns un alt glas de bărbat. Dar caii sunt ca femeile. Le spui ce să facă şi ele fac tot ce vor.

O altă voce. Tinerească şi veselă. Inteligentă şi plină de umor. Tânărul pe care-l chema Pheasant. Probabil că era frumos. Trebuie să fi fost. Cineva care vorbea cu atât chef de viaţă nu putea să fie decât un bărbat frumos.

M-am ridicat în vârful picioarelor. Îmi doream să văd cine erau cei doi bărbaţi, dar zidul era înalt şi imposibil de urcat. Am mai făcut câţiva paşi şi m-am uitat din nou. Nimic. Doar vârfurile unduitoare ale copacilor. Am ascultat cu atenţie. Se auzeau foşnetul frunzelor şi grohăitul calului. Apoi nimic.

Cine erau cei doi bărbaţi?

Trebuie să fi lucrat la palat, altfel, n-ar fi avut voie să vină în grădină. Poate că erau dregători, scribi sau făceau parte dintre gărzi. Cel dintâi, cu vocea adâncă, părea mai în vârstă. El era cel care dădea porunci. Al doilea, Pheasant, părea să fie rândaşul lui.

Era oare posibil ca primul, cel cu vocea adâncă, să fie fiul Împăratului?

Împăratul avea zece fii în viaţă, cu vârste cuprinse între douăzeci de ani, cel mai mare, şi mergând până la mai puţin de un an.

Am mai aşteptat puţin, ascultând cu mare atenţie, dar de dincolo de zid nu s-a mai auzit nicio mişcare. În curând am plecat şi eu din părculeţ, dar nu-mi puteam lua gândul de la cei doi bărbaţi.

Peste vreo câteva zile, aproape adormisem, când le-am auzit pe celelalte Alese şuşotind pe saltelele lor.

— Nu mai am răbdare, a spus una, dând tonul corului nocturn. Doar două luni!

— Nici eu, a zis alta. E atât de emoţionant! O să-i vedem pe toţi – sfetnici, dregători, duci şi prinţi.

Am ciulit urechile. Vorbeau despre Ceremonia de Maturitate a lui Taizi, Prinţul Moştenitor. Ca să-i serbeze vârsta, Împăratul avea să-i adune pe toţi dregătorii importanţi, pe toţi membrii familiei regale, ca să ia parte la ceremonia ce avea să se desfăşoare în Altar. De asemenea, le dăduse permisiunea tuturor femeilor lui, inclusiv nouă, cele din Curtea Concubinelor, să vină să privească.

Aveam să merg la ceremonie! Asta însemna că aveam să-l văd pe Împărat din nou. Voiam să aflu data când urma să aibă loc evenimentul, dar fetele au început să discute despre ce rochii vor purta şi cum să-şi facă coafurile.

— Ia uitaţi! s-a auzit un glas apăsat şi icnete de spaimă s-au ridicat în aer.

Mi-am dat la o parte pătura. Fata Xu şi celelalte se ridicaseră şi se uitau afară, unde un fulger alb brăzda cerul ca o lumânare aprinsă. Surprinsă, m-am ridicat.

Fetele au fugit şi s-au ascuns în colţul camerei, tremurând. Tulburată, am alergat la uşi, le-am deschis şi m-am uitat în sus. Un alt fulger, ca un peşte de argint, a măturat cerul negru.

O cometă.

Mi-au îngheţat mâinile. Cometele aveau puteri întunecate, care puteau să vrăjească mintea omenească. Şi, de asemenea, erau un semn al mâniei Cerului şi dădeau de veste că o nenorocire avea să se abată asupra regatului.

Tata îmi spunea adesea că un împărat nu ajungea să îşi întemeieze o dinastie prin priceperea lui militară, nici prin originea nobilă, nici prin numărul de bătălii decisive în care

îşi învinsese duşmanii, ci pentru că fusese ales de Cer. Iar atunci când Cerul era nemulţumit de cel ales şi de domnia lui trimitea semne precum comete, eclipse şi stele căzătoare. Urmau dezastre şi o perioadă de haos, apoi dinastia se prăbuşea, iar domnia împăratului se sfârşea.

În *Arta războiului*, Sun Tzu numea „Lege Morală” intenţia Cerului, care le impunea oamenilor să se supună conducătorului lor. Dacă unul se pierdea, regatul se sfârşea. Asta se întâmplase cu Dinastia Sui, cu imperiul dinainte de Dinastia Tang. Împăratul Gaozu, care fusese general în armata Sui, susţinuse că Cerul i-a retras ajutorul divin Împăratului Sui şi pornise rebeliunea. Îl susţinuseră toţi bărbaţii cărora le ceruse sprijin şi apoi reuşise să se urce pe tron, în locul Împăratului Sui.

Mi-am acoperit ochii ca să nu mai văd cometa, dar o zăream în gând, ca o sabie, o lamă atotputernică a furiei Cerului, pe care o împlânta în inima Regatului.

Ce rău urma să se abată asupra noastră? O foamete? O inundaţie? O secetă?

Am închis uşa şi m-am întors pe saltea.

Camera era cufundată în tăcere. Apoi cineva a şoptit în întuneric:

— Ăsta e semn rău.

— Crezi că Împăratul va anula ceremonia? a întrebat alta.

— Puţin probabil, a zis fata Xu. Data ceremoniei a fost aleasă anul trecut şi ar fi greu de schimbat.

— Atunci, înseamnă că o să văd pe toată lumea, a oftat fata uşurată.

M-am răsucit pe-o parte, cu mâna sub cap. Dar încă nu puteam să adorm. Pentru că tocmai îmi dădusem seama ce posibilitate mi se arăta.

Ştiam ce trebuie să fac.

În ziua ceremoniei lui Taizi am părăsit Curtea Concubinelor împreună cu celelalte doamne de la palat, am trecut în Curtea Interioară, prin Poarta Chengtian, şi am ajuns la Palatul Exterior, unde îşi desfăşurau activitatea zilnică dregătorii. Când intrasem prima dată în curte, în urmă cu doi ani, eram înăuntrul trăsurii şi nu-mi dădusem seama cât de uriaş era palatul, dar de atunci îmi făcusem o idee despre imensitatea lui. Am plecat din Curtea Concubinelor în zori, iar la momentul la care am ajuns la templul unde era Altarul soarele ajunsese deja peste vârfurile copacilor şi eram obosită, mă dureau picioarele de la atâta mers.

— Pe aici, pe aici!

Păsările de Aur, gărzile palatului, ne-au direcţionat în faţa Altarului. Cu pelerinele lor castanii şi platoşele strălucitoare, arătau neînduplecaţi, cu ochii cercetând peste tot. De când apăruse cometa circulau pe la palat zvonuri cum că Împăratul nu era potrivit să domnească şi auzisem veşti despre o răzmeriţă la graniţa din nord. Iar azi era o zi importantă şi, cum se adunau toată familia imperială şi toţi dregătorii, gărzile trebuiau să fie extrem de vigilente.

Ni se ordonase să stăm pe un culoar de la capătul curţii, probabil cel mai nepotrivit loc de unde să urmăreşti ceremonia. În faţa mea se aflau mulţi dregători de la Curte, membri ai familiei imperiale, preoţi taoişti şi doamne în rochii în tot felul de culori. Jewel trebuie să fi fost printre ele, dar nu reuşeam s-o reperez. Eram încă

furioasă şi multe nopţi mă gândisem cum o să mă confrunt cu ea. Dar ar fi fost o prostie. N-avea niciun rost să-i arăt cât de furioasă eram, atâta timp cât ea îi putea şopti Împăratului la ureche. De fapt, trebuia să par rezervată când aveam să-i vorbesc, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat între noi.

Stând pe vârfuri, l-am căutat cu privirea pe Împărat, care se afla pe o platformă mai înaltă, în mijlocul curţii, în faţa Altarului. Purta o tocă plină de bijuterii, o mantie aurie, superbă, cu mâneci dreptunghiulare, drapate până la podea, şi avea două săbii la brâu. Arăta altfel decât bărbatul taciturn care moţăia pe scaun cu luni în urmă. Dacă cel pe care-l întâlnisem la el în cameră era o pisică golaşă, cel care purta acum veşmintele oficiale semăna cu un tigru. Părea mai mare, mai solemn, mai rece, mai înfricoşător.

Ce puteam să fac ca să-i atrag atenţia?

Taizi, Prinţul Moştenitor, înveşmântat în straiele aurii, strălucitoare, de ceremonie, a trecut pe la fiecare dregător şi i-a mulţumit pentru prezenţă. Avea o voce adâncă, un glas ce părea să-i răsune în piept, iar tonul îi era limpede şi puternic.

Am recunoscut vocea. Era bărbatul din Grădina Interzisă, care strigase la Pheasant. Când a venit spre dregătorii de lângă mine, l-am studiat. Era cel mai înalt şi cel mai robust bărbat pe care-l văzusem vreodată. Avea gâtul gros şi umerii laţi şi era mai înalt cu un cap decât toată lumea. Ori de câte ori se apropia de un dregător, îşi lovea călcâiele unul de altul şi apoi făcea o reverenţă. Şi părea că nu se simte prea bine în veşmintele oficiale. Când se ridica, trăgea de mâneci şi se încrunta.

Auzisem tot felul de poveşti despre el. Primul născut al Împăratului şi al Împărătesei dispărute, Wende, avea douăzeci de ani. Crescuse pe câmpul de luptă pe vremea când tatăl şi bunicul lui se războiau cu Dinastia Sui. Luptător puternic, Taizi nu fusese învins în nicio bătălie de la vârsta de nouă ani, şi aş fi zis că era făcut mai mult pentru luptă decât pentru a conduce.

— Ar fi un conducător bun, a comentat o doamnă în rochie albastră de lângă mine.

— Mai încet! i-a dat un cot o doamnă bătrână, cu părul pieptănat în stil Chignon. Sunt iscoade peste tot.

M-am aşezat la loc cu călcâiele pe pământ şi m-am întors spre ea. Cine s-ar putea opune ideii ca Taizi să conducă?

— Iscoadele cui?

— Ah! Doamna în vârstă a tuşit şi s-a uitat l-a mine: Te cunosc. Tu eşti cea care i-a dat Împăratului o ghicitoare. Foarte inteligent! Ai fost convocată apoi.

Am zâmbit, ca să-i arăt că n-aveam intenţii rele.

— Da şi s-ar putea să nu mai fiu convocată niciodată. De cine te temi, de fapt, dacă nu te superi?

— N-ar trebui să spun asta, dar l-ai observat oare pe unchiul Împăratului?

Şi bătrâna doamnă mi-a arătat spre un bărbat în vârstă, care ţinea în mână un toiag. În mod evident foarte respectat pentru vârsta şi rangul lui, Unchiul stătea în mijlocul unui grup de dregători cu pălării mari, care făceau plecăciuni întruna, în timp ce el vorbea şi împungea aerul cu degetul.

— Nu pare prea fericit, am spus. Tata îmi povestise că Unchiul purtase multe bătălii alături de Împăratul Gaozu şi-l ajutase să întemeieze dinastia. El ar fi fost moştenitorul tronului, dacă împăratul n-ar fi zămislit niciun fiu.

— Şi are un motiv întemeiat să nu fie, a zis doamna în rochie albastră, arătând spre Taizi, care terminase cu dregătorii şi mersese acum să îngenuncheze în faţa oaspetelui de onoare, un bărbat înalt, ca să-şi primească cele trei obiecte de pus pe cap – un turban din mătase albastră, o pălărie de piele şi una pătrată şi neagră, brodată cu dragoni de aur, care zboară printre nori. Fiecare dintre ele era purtătoarea unor semnificaţii profunde.

Cea de mătase semnifica responsabilitatea faţă de el însuşi, ca bărbat, cea de piele simboliza responsabilitatea faţă de familie, iar cea neagră, responsabilitatea faţă de societate.

Am înţeles imediat. Ceremonia de Maturitate era una dintre cele patru cele mai importante din viaţa unui bărbat. Oaspetele de onoare, care îi oferă pălăriile moştenitorului, trebuia să fie cel mai în vârstă dintre membrii familiei regale, care, am presupus eu, era Unchiul, dar bărbatul care ţinea turbanul albastru părea între două vârste.

— Cine este oaspetele de onoare?

— E Ducele, fratele Împărătesei decedate, cumnatul Împăratului, a spus doamna în rochie albastră. El...

Dar doamna în vârstă a tuşit şi cea în albastru şi-a înghiţit cuvintele. N-am mai pus alte întrebări. Nu mai era nevoie. Evident, Ducele şi Unchiul nu se împăcau prea bine.

Se făcea tot mai cald. Aerul dimineţii a devenit fetid de la mirosul de şorici de porc ars pe mesele de sacrificiu şi de la cel de mosc şi camfor, ce se ridica din tămâia care ardea. Straturi întregi de nori grei apăsau acoperişul Altarului. Avea să plouă în curând.

Dregătorii s-au aliniat în faţa platformei să i se închine lui Taizi. Întâi Unchiul, apoi un cocoşat precum pandantivele de jad, Cancelarul Wei Zheng. După el au venit mai mulţi dregători. Făceau plecăciuni întruna, cu capetele ridicându-se şi coborând ca cele ale păsărilor care ciugulesc grăunţe.

Când au terminat, Ducele şi-a dres glasul şi a rostit în forţă:

— Ne-am adunat azi, aici, ca să serbăm unul dintre cele mai importante ritualuri din viaţă, Ceremonia de Maturitate pentru nepotul meu, al nostru Taizi, Li Chengqian, prinţ moştenitor al Marii Chine.

Ţinea o învelitoare deasupra capului lui Taizi.

— Am onoarea să te recunosc pe tine, cel dintâi născut al familiei Li, a cărei obârşie este una dintre cele mai măreţe în acest regat, fiu al fiicei decedate a clanului Changsun, acum un bărbat destoinic, în toată puterea cuvântului. Va trebui să treci peste momente grele şi peste multe greutăţi...

Mi-am şters sudoarea de pe frunte. Eram mai mică de înălţime decât femeile din faţa mea şi mult timp n-am făcut decât să mă holbez la spatele lor.

În cele din urmă, Ducele a încheiat ceremonia, iar oamenii s-au împrăştiat, valul mulţimii împingându-mă spre poartă.

Gărzile de pe partea cealaltă ne-au făcut semn, strigând la noi să ne întoarcem în Curtea Concubinelor. Cineva de lângă mine a spus ceva despre ospăţ, iar dregătorii s-au animat imediat, frecându-se la ochi.

Mi-am tot întins gâtul ca să-l văd pe Împărat intrând în Altar, însoţit de trei preoţi taoişti, cu cozi lungi. Unul a stropit cu apă galbenă în aer, ca şi cum ar fi pregătit o divinaţie. M-am uitat la gărzile care stăteau chiar lângă intrare. Dacă plecam acum, era posibil să nu-l mai văd pe Împărat niciodată. M-am strecurat sub roba stacojie a unui dregător, m-am ascuns în spatele unei coloane pictate, am luat-o pe un coridor şi am fugit în direcţia opusă.

La capătul coridorului se afla o uşă micuţă. Am împins-o şi ea s-a închis repede în urma mea. Dădea spre o mică grădină. Un stejar bătrân, cu trunchiul mare cât o masă rotundă, se înălţa în dreapta mea. Baloţi de fân era îngrămădiţi în partea stângă. Locul părea un staul temporar, destinat familiei imperiale care locuia în afara palatului.

Am hotărât să mă ascund în grădină şi să aştept ca dregătorii şi gărzile să plece. Când n-avea să mai fie nimeni în jur, aveam să merg să-l văd pe Împărat.

— Cine e acolo? s-a auzit o voce.

Am sărit, cu inima bătând să-mi iasă din piept. Un gardian? Nu trebuia să mă prindă!

— Eşti singură?

Un băiat şi-a iţit capul de după un balot de fân, de lângă zid.

— Ah!

Eram eliberată. El şi-a scuturat o mână de fân de pe faţă şi a sărit pe pământ, desenând o formă graţioasă în aer cu braţele.

— Eu... Ce cauţi aici, în spate? l-am întrebat.

N-a părut să mă audă.

— Hai, repede!

A fluierat şi a bătut cu palma în baloţii de fân din spatele lui.

— Ieşi acum!

De unde apăruse el s-a ivit acum o fată îmbrăcată în roşu. S-a dat jos, trăgând de rochia încreţită. S-a uitat la mine şi i-a şoptit ceva la ureche băiatului. El a dat din cap, iar ea a luat-o la fugă spre uşă, acoperindu-şi faţa cu mâneca, şi a dispărut pe intrarea pe unde venisem eu.

Băiatul a tuşit.

— Păi... Noi căutam ceva.

— În fân?

— Da, mi-a răspuns el şi i-a ieşit din gură o bucată de pai.

— Înţeleg. Căutaţi un ac, poate? am întrebat eu, încercând să-l ajut.

Părea de vârsta mea, dar era mai înalt decât mine şi purta o tunică albă, simplă, culoarea pe care o poartă oamenii din popor. Avea o faţă bine proporţionată, cu un nas drept şi obraji puternici. Arăta ca o pictură la care pictorul s-a străduit din greu – era cel mai atrăgător băiat pe care-l văzusem vreodată.

— Exact. Un ac, a răspuns el râzând. Cum te cheamă?

Am ezitat. Nu era înţelept să-i spun cine sunt, dar, în acelaşi timp, îmi doream să mă cunoască. Vântul mi-a suflat părul peste faţă, ciufulindu-mi bretonul. Mi-am aranjat grijulie părul cu degetele, sperând că vântul nu i-a stricat forma de tot. Îl aranjasem în stilul Chignon în dimineaţa aceea şi speram că era încă prezentabil.

El s-a întins peste baloţi.

— Pe mine mă cheamă Pheasant[1], ca pe pasăre. Aşa mă strigă fraţii mei.

Deci el era Pheasant? Mi-am amintit cuvintele lui cum că fetele ar fi precum caii.

— Deci tu eşti rândaşul prinţului moştenitor.

A părut nedumerit, iar eu i-am explicat.

— Te-am auzit vorbind o dată cu el în Grădina Interzisă.

— Moştenitorul? Da, corect... A terminat cu ceremonia? A fost plictisitoare, nu-i aşa? Oricine rezistă la ceremonia asta merită încoronat drept sfânt, nu doar ca adult.

Nu puteam să neg. Am râs, simţind că-mi place.

Şi-a scos paiul din gură.

— Îmi place cum râzi, mi-a zis.

M-am oprit. Uitasem să-mi acopăr gura. Oare mă critica pentru că îmi arătasem dinţii? De fapt, nu credeam, dar tot îmi părea rău.

---

[1] „Fazan”, în lb. engl. (n. tr.).

— Ar trebui să fii mai atent. Cineva ar putea să-i spună Împăratului ce făceai aici şi nu cred c-o să fie prea încântat.

— Tu n-o să-i spui.

S-a apropiat de mine. Avea ochii strălucitori, de culoarea limpede pe care o are berea proaspătă, limpezi, luminoşi şi ispititori.

— Nici tu n-ar trebui să fii aici, dulceaţă.

L-am cercetat. Nu părea ameninţător.

— Bine, am zis eu. Îţi păstrez secretul, dacă-l păstrezi şi tu pe-al meu.

— Aşa mi se pare cinstit, a dat el din cap şi apoi a îngheţat.

Am îngheţat şi eu. Voci firave se auzeau dinspre coridorul care dădea în grădină. Veneau spre noi.

Pheasant a alergat la uşă şi a crăpat-o puţin. Apoi a închis-o la loc.

— E Căpitanul gărzii imperiale.

Inima mi-a luat-o la trap. Dacă mă găsea Căpitanul acolo, eram distrusă. Probabil că avea să mă pedepsească şi n-aveam să-l mai văd pe Împărat niciodată.

— Ar trebui să pleci, a spus Pheasant.

— Unde să plec? Nu mai e timp.

M-am uitat în jur căutând o cale de salvare, dorindu-mi să nu fi ajuns niciodată acolo.

Pheasant a ezitat:

— Vino! Ajută-mă să mut asta!

A ţâşnit spre căpiţa de fân din colţ şi a ridicat un balot de paie.

— Ce faci?

— O să vezi. Hai, repede! Se apropie.

El s-a opintit şi, în spatele balotului s-a ivit o mică gaură. O ascunzătoare.

— Intră acolo! mi-a zis. N-am spus niciodată nimănui despre locul ăsta. L-am păstrat pentru un moment special.

M-am strecurat înăuntru. Intrândul era prea mic pentru două persoane.

— Şi tu ce faci?

Lui nu-i era teamă că va fi prins? Paşii se auzeau din ce în ce mai aproape şi apoi un glas de bărbat. Acum mai puternic. Suna ca al Căpitanului care mă escortase pe mine la palat.

— Unde s-a ascuns? întreba el.

Nu mai era timp de gândire. M-am strecurat pe sub braţul lui Pheasant şi am intrat în ascunzătoare.

— Eu o să mă descurc, a zis el şi a pus căpiţa la loc.

Scââârţ. Uşa s-a deschis.

— Căpitane! a zis Pheasant. Care e problema? Ai calul înfometat?

— Caut un intrus. M-a informat cineva. Dar tu ce faci aici? m-a întrebat el bănuitor.

— Am venit să iau fân pentru cai. Dar pe cine cauţi?

A urmat o pauză, apoi Căpitanul a poruncit:

— Gărzi, luaţi-l! Ţineţi-l până mă întorc!

— Dar ce-am făcut? Aveţi grijă! Hei, luaţi mâinile de pe mine! Am venit doar să iau nişte fân...

Vocea lui Pheasant se auzea din ce în ce mai încet şi în curând s-a stins departe, pe coridor.

În grădină nu vorbea nimeni, dar Căpitanul şi câţiva dintre oamenii lui erau încă acolo. Auzeam paşi călcând apăsat şi câte o sabie şfichiuind aerul. Eram atât de înspăimântată, încât nici nu puteam să respir.

— Căutaţi în fân! a ordonat Căpitanul şi un cor de voci i-a răspuns.

Transpiraţia îmi curgea de pe frunte în ochi. Înghesuită, cu spatele la căpiţă, am dat cu braţul peste ceva solid şi am auzit un zgomot. În spatele meu era o uşă secretă. În culmea fericirii, am împins-o şi aerul proaspăt mi-a intrat în nări.

M-am strecurat afară. În faţa mea se deschidea un lung coridor, cu ferestre zăbrelite şi o curte interioară uriaşă. La capăt se afla o casă cu acoperiş albastru şi grinzi roşii. Era Altarul unde avusese loc Ceremonia de Maturitate.

Nu era nimeni acolo. Dregătorii chefuiau probabil cu toţii în sală. Era linişte. Doar câteva fire de fum cenuşiu, de la tămâie, se ridicau din vasul ceremonial de bronz.

Căpitanul urla ceva în grădină. M-am târât din ascunzătoare, m-am ridicat şi mi-am curăţat paiele de pe faţă. Tunica şi hainele mi-erau ude de transpiraţie, dar eram eliberată. Dacă n-ar fi fost Pheasant, lucrurile ar fi putut să ia o turnură foarte urâtă pentru mine.

Nu voiam să-mi mai asum şi alte riscuri ca să-l văd pe Împărat. Îmi doream doar să ies din Curtea Interioară şi să mă întorc în Curtea Concubinelor cât mai curând. Privind în jur, am zărit intrarea undeva, mai departe, şi am pornit în grabă pe coridor. Am auzit un zgomot puternic, ca şi cum acoperişul s-ar fi rupt sub o mare greutate. M-am oprit şi m-am uitat în sus. Acolo, printre crengile stejarului, am zărit o umbră uriaşă. Era oare... un bărbat? Am clipit şi m-am uitat cu şi mai mare atenţie. Umbra dispăruse.

Pe cer se adunaseră norii, dar tot nu ploua.

Nu eram sigură ce anume văzusem. Încruntându-mă, m-am întors şi m-am uitat la Marele Altar. Uşile lui erau întredeschise. Împăratul cu însemnele lui de aur a trecut în mare viteză şi a strigat ceva. N-am înţeles ce, dar părea furios.

Ce se întâmpla? M-am tras mai aproape de clădire. Nu aveam voie să intru, pentru că Altarul era un loc sacru, rezervat numai bărbaţilor şi femeilor de rang înalt, dar dacă umbra de pe acoperiş fusese cumva a unui bărbat... N-am putut să mă abţin. Cu mare grijă, am păşit pe coridor, am urcat treptele de piatră stropite cu apa galbenă pe care preotul o aruncase mai devreme.

M-am oprit în faţă şi am ascultat. Înăuntru era linişte. M-am uitat prin gaura dintre cele două uşi. Era prea întuneric şi nu reuşeam să zăresc nimic. Ezitând, am împins uşa. Mâna mea a dat de ceva moale. M-am uitat în jos.

O mână cu pete galbene pe vârfurile degetelor. Mâna preotului era încleştată pe cadrul uşii, din partea cealaltă. M-am uitat în sus, aşteptându-mă să văd o privire plină de reproş.

Dar nu era niciun preot.

9

O mână rigidă!

M-am dat înapoi ezitând, un tremur incontrolabil punându-mi stăpânire pe corp. Era mâna preotului. Care strângea încă rama de la uşă.

Au început să-mi clănţăne dinţii. M-am apucat cu mâna de cealaltă uşă, ca să nu cad. Dar uşa s-a deschis şi eu am căzut cu faţa în jos în interiorul încăperii.

Un miros îngrozitor – un amestec de mucegai, cu acru şi mosc, şi camfor – mi-a intrat în nări. Mi se învârtea capul.

O pereche de ochi roşii mă fixa. Preotul. Sau ce mai rămăsese din el.

O clipă am stat şi m-am uitat. Apoi am ţipat.

Asta era ceea ce ne adusese cometa. O crimă teribilă, de neimaginat. Exact în Altarul sacru. Şi Împăratul? Ce se întâmplase, oare, cu el?

Undeva s-a auzit un zgomot surd. Am îngheţat.

— Cine e acolo? am întrebat şi am cercetat cu privirea în jur. Dar un întuneric gros s-a ridicat în faţa mea şi n-am mai văzut nimic.

Din adâncul Altarului am auzit un geamăt.

Mi-am îndreptat gâtul şi m-am ridicat în picioare.

— Stăpâne Atotputernic?

Niciun răspuns.

Am clipit. Aş fi vrut să ies de-acolo, dar nu puteam. Trebuia să aflu ce se întâmplă. Cu mâinile tremurând, am mers spre mijlocul Altarului.

Paravane lungi, care coborau din tavan mi-au atins umărul precum o coadă de şarpe. Dar ochii începuseră să mi se obişnuiască deja cu întunericul şi vedeam drapele, beţe de bambus pentru divinaţie, tămâie şi bancnote împrăştiate pe podea. În faţa mea, şiruri de tăblii mortuare se întindeau ca nişte mici pietre funerare, în timp ce lumânările aprinse păreau nişte statui care plâng.

Pânza care acoperea altarul a fluturat. Un bărbat era întins peste masă, cu toca plină de bijuterii la picioarele lui.

— O, Ceruri! am alergat eu spre Împărat. Din gură îi ţâşnea sângele, iar chipul îi era alb ca ceara. Ce s-a întâmplat Stăpâne Atotputernic?

Un tremur i-a trecut peste buze, iar el şi-a apăsat cu mâna umărul din care curgea sânge.

— Lasă-l! am auzit o voce şi cineva s-a ţiut din întuneric.

Ucigaşul! Era încă acolo! L-am lăsat pe Împărat şi m-am dat în spate poticnindu-mă.

— Cine... cine eşti?

Ucigaşul s-a apropiat, purta vestă, fustă şi jambiere. Şchiopăta puţin. Voiam s-o iau la fugă, dar picioarele refuzau. Unde erau gărzile personale ale Împăratului? Două îl urmaseră când intrase în clădire, dar cele mai multe, din câte am înţeles, fuseseră îndepărtate chiar de el înainte de divinaţie şi acum erau în sala de ospăţ. N-aveau cum să-mi audă strigătele în vacarmul acela de oameni care beau şi muzicanţi ce cântau tare la flaut şi tobe.

Ucigaşul a ridicat sabia.

— Gărzi, gărzi! am strigat, apoi mi-am ridicat fusta şi am luat-o la fugă.

Paravanele mă izbeau peste faţă, iar eu le dădeam la o parte. În spatele meu, ucigaşul mă urma cu paşi grei. Am dat cu piciorul din calea mea un drapel boţit, care zăcea pe jos, am izbit o măsuţă şi am trecut peste un vas cu tămâie. Am alunecat pe ceva. Sub picioarele mele, o baltă de sânge se întindea ca un covor persian, gros şi luxos. La capătul lui, un corp... ba nu, două corpuri răşchirate – gărzile! – unul dintre ei, cu un pumnal înfipt în piept, iar celălalt, cu beregata tăiată.

Am auzit zornăit de metal în spate. Ucigaşul se apropia. Strângându-mi bine fusta, am rupt-o la fugă spre uşa pe jumătate deschisă, prin care intra lumina zilei.

O adiere rece mi-a atins obrazul. N-am încetinit. Uşa era tot mai aproape. Încă cinci paşi. Un lichid cald îmi curgea

pe faţă. Trei paşi. Am întins braţul. Simţeam mirosul de vin şi de friptură care venea din curte. Am alergat mai departe, vârfurile degetelor atingând lemnul solid al uşii şi din fericire, a scârţâit şi s-a deschis larg.

În faţă mi-a apărut o figură uriaşă, care stătea chiar în mijlocul curţii – Căpitanul. A strigat la mine, dar eu n-am înţeles ce-a zis. Ucigaşul! Ucigaşul! Am vrut să ţip, dar, înainte să deschid gura, mi s-a încleştat o mână în jurul gâtului şi totul s-a făcut negru.

Clipa aceea, întunecată şi fără speranţă, m-a înghiţit. Nu puteam să respir, să văd sau să aud. Aveam să mor, o ştiam prea bine. Dar nu voiam. Trebuia să trăiesc! Mama mă aştepta. Încă nu reuşisem nimic care să-l facă pe Tata mândru de mine... Brusc, am simţit un aer dulce pe gât. Am tras aer iar şi iar. Puteam să respir!

Dar nu vedeam bine. Totul era înceţoşat. M-am ridicat, clătinându-mă. Eram pe coridor, unde săgeţi de lumină mă orbeau şi umbre ale unor oameni ţipând se agitau pe lângă mine.

Nişte gărzi l-au cărat pe Împărat pe o targă şi l-au lăsat jos. Vreo zece medici imperiali au îngenuncheat lângă el, în timp ce un inel format din paznici i-a înconjurat pe doctori.

Trupul asasinului a fost şi el cărat afară, iar Căpitanul le făcea semn oamenilor, cerându-le să-i ocolească.

Urechea îmi pulsa. Aveam umărul şi partea din faţă a rochiei pătate de sânge. Dar era doar o rană superficială. Într-o zi, două, avea să se vindece. Cineva a intrat în mine

şi a fost cât pe ce să mă împiedic. Însă am continuat să merg.

A trebuit să mă opresc ca să mă sprijin de o statuie cu unicornul sacru. Piatra era caldă, dar eu tremuram. Dincolo de acoperişul Altarului, norii inundaseră cerul, iar stejarul, cu frunzele lui luxuriante lăsate în jos, se arcuia peste acoperiş ca o seceră uriaşă gata să taie. Furtuna avea să vină în curând. Voiam să ies de acolo. În clipa aia.

— Unde te duci?

Un bărbat într-o splendidă mantie stacojie brodată a păşit în faţa mea.

Ducele.

— Eu...

— Cine eşti? Ce căutai în Altar?

— Poftim?

Mă durea gâtul. Nu puteam să înghit.

— Eşti femeie şi eşti una dintre Alese, mi-a cercetat el roba verde. Ce făceai în Altarul sacru?

Vocea lui era din ce în ce mai puternică.

Într-o clipă, mulţimea s-a adunat în jurul meu ca un zid de asediu – unchiul Împăratului, Cancelarul, alţi dregători în robe roşii, verzi, stacojii şi cu pălării înalte, preoţi taoişti, gărzi care purtau săbii şi bâte, şi Taizi, care-şi trosnea degetele de parcă se pregătea să mă arunce dincolo de acoperiş.

Am căzut în genunchi:

— Milă, mărite Duce! Am săvârşit un păcat.

A venit spre mine fără să scoată un cuvânt, apoi vocea lui ameninţătoare s-a ridicat din nou.

— Cine e ucigaşul?

Am clătinat din cap.

Mi-a dat roată din nou şi apoi a aruncat ceva pe pământ.

— Ştii ce e asta?

— Un blazon peşte, mi-am auzit eu vocea, care suna gol. Toată lumea ştia ce însemna acel blazon – purtătorul ei putea să intre liber în palat. Oricine solicita să intre în palat, inclusiv dregătorii, trebuia s-o prezinte santinelelor din turnul de veghe, care verificau dacă nu era falsă, încercând dacă se potriveşte cu jumătatea ei înainte să-ţi dea voie să intri.

— Căpitanul a găsit-o pe trupul ucigaşului, a zis Ducele.

Am vrut să întreb cum se face că ucigaşului i se permisese accesul, dar nu puteam vorbi. Un presentiment teribil mi-a umbrit inima.

— Tu l-ai furat şi i l-ai dat? m-a întrebat. Sau ţi-a cerut cineva să i-l dai?

Cuvintele lui mi-au trimis un fior rece pe şira spinării.

— Cum? Nu!

— Atunci, ce căutai în Altar?

— Eu... nu ştiu.

Ar fi trebuit să ignor umbra de pe acoperiş. Ar fi trebuit să nu intru acolo. Ar fi trebuit să nu mă fi ascuns în grădină. Dacă aş fi părăsit pur şi simplu curtea, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Unchiul Împăratului a ridicat mâna teribil de furios, iar din mulţime s-a înălţat un murmur asemenea. Mi-am încleştat pumnii, refuzând să dau drumul lacrimilor să mi se rostogolească pe obraji. O furnică a ieşit afară dintr-o gaură din podeaua de piatră. Explorând cu antenele ei micuţe, a luat-o spre mâna mea, dar a alunecat şi a căzut într-o tufă de iarbă.

Ducele a călcat apăsat iarba:

— De ce nu te-a omorât?

Mă simţeam la fel ca furnica de sub talpa lui. Dar am refuzat să-l las să mă strivească cu încălţările lui din piele, cusute de mână. M-am uitat spre targa pe care era Împăratul.

— Stăpâne Atotputernic, am greşit că am intrat în Altar, dar grăiesc adevărul. Crede-mă! Jur pe onoarea tatălui meu.

Împăratul n-a răspuns. Medicii s-au uitat la mine ca şi cum ar fi vrut să-mi spună că ei consideră că e mai bine pentru Împărat să-şi salveze puţina energie decât să-mi salveze mie viaţa.

— Tatăl tău? a întrebat Unchiul. Şi cine e tatăl tău?

— A fost Wu Shihuo, guvernator al Provinciei Shanxi, am răspuns eu.

— Deci tu eşti fecioara care a compus ghicitoarea, a dat el din cap arătând mai puţin furios. Am auzit de el, bogătaşul Wu Shihuo din Provincia Shanxi. A adus multe servicii şi a pus umărul la întemeierea acestei dinastii.

— Asta se întâmpla acum douăzeci şi cinci de ani, venerabile Unchi, s-a încruntat Ducele.

— Ce ai de gând să faci, mărite Duce? a întrebat un dregător în robă roşie.

— Secretare Fang, vreau ca această fată să fie torturată până când aflăm cine au fost conspiratorii. Sunt sigur că sunt mai mulţi, a răspuns Ducele.

— Asta e tot ce poţi face, Duce? Unchiul şi-a lovit bastonul de lemn de pământ, fiecare lovitură răsunând în inima mea ca un ciocan. Tu ce recomanzi, Cancelare?

Cancelarul Wei Zheng s-a ridicat în faţa mea:

— Venerabile Unchi, eu aş sugera astfel: de vreme ce fiecare blazon peşte care intră în palat este înregistrat, Marele Duce ar putea găsi folositor să verifice aceste înscrisuri.

— E o idee bună, a dat din cap Unchiul.

— Îl vom interoga imediat pe cel care l-a trecut în registru, a făcut Ducele un gest cu mâna. Între timp, această suspectă trebuie, de asemenea, investigată. Şi s-a întors spre targa unde zăcea Împăratul, zicând: Sunt sigur că Atotputernicul e de acord cu sugestiile mele.

Iar Împăratul, spre disperarea mea, tot n-a răspuns.

— Deci asta e, a bătut Ducele din palme: Fie precum doreşti, Atotputernice! Gărzi, luaţi-o!

Căpitanul mi-a prins braţul cu mâinile lui ca de fier, semnul din naştere, stacojiu, pulsându-i pe faţă.

— Nu puneţi mâna pe mine! m-am luptat eu.

Dar el m-a ridicat şi a traversat curtea de parcă ar fi cărat un iepure mort. Nu-mi mai păsa de nimic. Dădeam din picioare, care atârnau undeva în aer. La fel îmi atârna şi viaţa.

— Nu mă atingeţi! Eu l-am salvat pe Împărat. Nu vedeţi? Eu l-am salvat!

— Aşteptaţi! s-a auzit o voce slabă. Vocea Împăratului. Aduceţi-o la mine!

Pluteam, la fel ca norii grei de deasupra acoperişului, în timp ce Căpitanul mă căra spre targă. Nu avem nicio idee despre ce avea să poruncească Împăratul în privinţa soartei mele. Când mi-a dat drumul Căpitanul, am îngenuncheat şi lacrimile mi-au umezit ochii.

Un moment care parcă a durat la nesfârşit, el doar a respirat cu greutate.

— Ascultă, Aleaso, ce vreau să se întâmple cu tine, a zis şi a respirat iarăşi. Te ridic în rang şi îţi acord titlul de Talentată.

Avea vocea pierită, ca un firicel în bătaia vântului, dar pe mine m-a izbit ca tunetul. Tocmai îmi conferise un titlu nobiliar. Talentatele erau doamnele de rangul şase.

— Stăpâne Atotputernic, te simţi bine? a zis Ducele, venind mai aproape. Toţi slujitorii tăi aşteaptă să te servească...

Împăratul a ridicat degetul arătător.

— Îmi aduc aminte de o femeie în Altar. Ea a strigat după ajutor, Duce. Gărzi, gărzi, a strigat exact ca tine.

— Adevărat?

— Atunci, aşa să fie Atotputernice! a răspuns Ducele şi a făcut o plecăciune.

De-abia mă mişcam. Eram una dintre Talentate acum, doamnă de gradul şase, femeie cu rang nobiliar. Asta schimba tot. Înseamnă că voi putea părăsi Curtea Concubinelor, că mă voi muta în Curtea Interioară, unde locuiau Cele Patru Doamne şi celelalte doamne cu titlu nobiliar. Aveam să primesc o rochie din mătase primăvara, o haină iarna şi să mă desfăt cu o masă cu carne. Dar, mai important decât orice, aveam să fiu mai aproape de Împărat. Voi avea posibilitatea să-l implor să-mi ajute familia.

— Sunt onorată... m-am înclinat eu adânc.

Fruntea mi-a atins pământul de trei ori şi nu m-am ridicat când doctorii, gărzile şi dregătorii au venit să-l înconjoare pe Împărat. Picioarele gărzilor s-au mişcat şi apoi au părăsit curtea. Dregătorii şi servitorii s-au strecurat şi ei afară. Când în curte s-a lăsat din nou liniştea, m-am ridicat.

Când am păşit pe poartă, primul strop de ploaie mi-a căzut pe faţă. Sosise furtuna. Mi-am desfăcut braţele şi i-am spus „bun venit”.

Anul 641 d.Hr.

al Cincisprezecelea An de Pace al Domniei Împăratului Taizong

VARĂ

10

Mai târziu, am aflat că Păsările de Aur, garda imperială, conduse de Căpitan, au mers în după-amiaza aceea să-l interogheze pe grefierul care înregistrase intrările în palat. N-au aflat nimic, pentru că atunci când au ajuns la Palatul Exterior grefierul era deja mort. Otrăvit. Nimeni n-a ştiut dacă s-a sinucis de frică sau dacă a fost ucis.

A avut loc o cercetare extinsă, pentru a descoperi posibili conspiratori în Palatul Exterior şi în Curtea Interioară au fost instituite interdicţii stricte. În fiecare noapte, paşii gărzilor răsunau pe coridoare şi mulţi şobolani au murit atunci, străpunşi de săgeţi, confundaţi cu invadatori. Toţi copacii, ulmi seculari, stejari şi paltini au fost tăiaţi ca să nu mai ofere adăpost răufăcătorilor.

Păsările de Aur au continuat căutarea şi în oraş. Portrete ale asasinului au fost lipite pe toate porţile din Piaţa de Apus şi din Piaţa de Răsărit. Împăratul promitea recompensă pentru oricine îl identifica. Peste câteva zile, proprietarul unui han de lângă Districtul de Nord, unde se adunau să se distreze curtezane, beţivi şi tot felul de ticăloşi, a raportat că un bărbat a cărui descriere corespundea locuise acolo cu trei luni în urmă şi că era însoţit de doi bărbaţi îmbrăcaţi în haine străine.

Cu ajutorul acestui indiciu, gărzile şi-au extins cercetările şi i-au găsit pe cei doi bărbaţi, care aveau legături cu fiul unei căpetenii a turcilor de la Apus, duşmanii regatului.

Cavaleria imperială, urmată de mulţi soldaţi recruţi ţărani, a fost în curând trimisă pe graniţa cu teritoriul turcilor de la Apus. A început un război aspru, care a făcut praf oraşele de frontieră. Au fost întemeiate şi înarmate multe garnizoane. S-au construit forturi. Au fost înrolaţi mulţi soldaţi plătiţi. Veştile despre ravagiile războiului şi despre strigătele morţilor au circulat prin palat luni întregi.

Eu le-am aflat pe toate de la adăpostul zidurilor Curţii Interioare. Uneori mi se părea o ironie că acel complot teribil îmi oferise, de fapt, intrarea într-o viaţă la care visasem. Dar aşa e cursul vieţii, nimeni nu poate să-l prevadă.

În Curtea Interioară, fetele arătau mult mai strălucitoare decât Alesele. Purtau robe din material roz, lucitor, şi şaluri lungi, transparente. Machiajul le era mai colorat şi aveau ace de păr din jad în coafurile în stil Chignon. Se uitau la mine curioase, şuşotind cu celelalte. Evident, ştiau că-i

salvasem viaţa Împăratului, dar, când le salutam, îşi întorceau privirile.

Când traversam grădinile, stoluri de granguri aurii săreau şi îmi plonjau direct în faţă; trandafiri, crizanteme, ochiul boului şi azalee înfloreau pe aleile care se răsuceau şi dădeau în grădini pline de bujori. În lacurile mari, argintii, nuferi albaştri pluteau liniştiţi, iar printre ei broaştele orăcăiau şi peştişori aurii înotau până spre pavilioanele cu acoperişuri roşii. Câmpul se deschidea ceva mai departe şi se pierdea undeva printre norii de la linia orizontului. De la distanţă părea că o grădină ar fi crescut în cer.

Peisajul superb îmi amintea de grădina de acasă. Rostul grădinii e să imite paradisul de pe lumea cealaltă, spunea Tata, şi cea mai importantă trăsătură a ei sunt stâncile, care trebuiau amplasate cu multă grijă, ca să semene cu insulele lui Penglai, locul unde îşi aveau sălaşul Cei Opt Nemuritori. Văzusem multe forme de stânci în grădina de jumătate de hectar a tatei, dar în Curtea Interioară dimensiunea la care era construită grădina şi numărul de stânci m-au surprins. Erau pietre cu colţurile perfect netede, ca nişte ouă de uriaşi, stânci cu găuri ca nişte stupi, stânci cu scobituri adânci, ca nişte ferestre largi, şi stânci tăiate în unghiuri şi forme groteşti, care sugerau vârfuri şi văi din munţii Tai.

Tatei i-ar fi plăcut la nebunie să vadă această superbă grădină.

Aş fi vrut să-i spun că nu mi-am uitat promisiunea făcută la cimitirul familiei. Aş fi vrut să-i zic, de asemenea, că n-am uitat cum mă crescuse şi ce anume îşi dorise pentru mine cât timp fusese în viaţă. Născut om simplu, Tata începuse prin a vinde lemne, îşi construise averea cu mâinile lui şi

se ridicase, devenind un om puternic, care pusese umărul la distrugerea unei dinastii şi la întemeierea alteia. Îşi dorise ca eu, fiica lui, să înfăptuiesc mai mult decât el, pentru a duce mai departe faima lui şi să ating înălţimi la care oamenii obişnuiţi nu puteau visa.

N-aveam să-l dezamăgesc.

Am fost trimisă într-un dormitor dintr-un fel de reşedinţă înconjurată de ziduri, în partea de apus a curţii. Celelalte opt Talentate erau colegele mele de cameră, iar Graţiile şi Frumuseţile împărţeau celelalte clădiri. Zona era departe de Cartierul Lotuşilor, unde locuiau Cele Patru Doamne. Acolo, din câte auzisem, erau mai multe pavilioane, curţi interioare şi acoperişuri colorate, lacuri artificiale şi arbuşti parfumaţi, cu flori nemuritoare.

Îmi doream să le întâlnesc pe Cele Patru Doamne şi să văd cum arată. Doamna Nobilă era fiica fostului Împărat Sui, din câte-mi aminteam. Nu ştiam nimic despre Doamna Imaculată, despre Doamna Virtuoasă sau despre Doamna Supusă.

Spre disperarea mea, Jewel primise de la Împărat titlul de Adorată şi se mutase în Cartierul Lotuşilor. Era posibil ca într-o zi pur şi simplu să dau peste ea, dar îmi doream din toată inima să nu fie nevoie s-o mai văd niciodată.

Mi s-a poruncit învăţ eticheta, căci protocolul de la Curte cerea ca fiecare femeie cu titlu nobiliar s-o cunoască. Sala de clasă, aflată într-o zonă împădurită de lângă un deal, era decorată cu cinci plachete pe care erau scrise virtuţile lui Confucius: curtoazia, toleranţa, credinţa, înţelepciunea şi respectul faţă de părinţi. La lecţii mai erau douăzeci şi

şase de fete din rândul Frumuseţilor, al Graţiilor şi al Talentatelor. Mai târziu aveam să aflu că li se cerea să meargă acolo din şase în şase luni, ca să-şi împrospăteze cunoştinţele, şi că eu eram singura nou-venită.

Ca la orele pe care le făcusem în Curtea Secundară, am început cu o declamare: „Supune-te părinţilor tăi, pentru că din venele lor a crescut trupul tău; cinsteşte-i pe bătrânii tăi, pentru că din sângele lor îţi tragi numele; supune-te mai-marilor tăi, pentru că din gura lor îţi iei mâncarea cea de fiecare zi; făgăduieşte-te împăratului tău, pentru că prin mila lui tu păşeşti pe pământ...”

Cuvintele îmi ţâşneau din gură ca nişte boabe de orez necoapte şi lipsite de gust, totuşi mi s-a spus să le recit iar şi iar. În cele din urmă, s-a terminat şi mi s-a poruncit să încalţ nişte pantofi în formă de barcă, cu nişte tocuri luni cât o mână. Fiecare doamnă nobilă trebuie să înveţe „mersul perfect” spunea profesoara de etichetă.

— Pasul vostru trebuie să măsoare jumătate din lungimea piciorului. Nici mai mult, nici mai puţin. Corpul trebuie să fie tot timpul uşor înclinat, ca şi cum aţi fi gata în orice moment să faceţi o plecăciune. Când mergeţi, poalele rochiei trebuie să se unduiască într-un ritm plăcut, iar ochii, indiferent încotro vă poartă picioarele, trebuie să rămână fixaţi în pământ, la cinci paşi în faţă.

În timp ce eu mă balansam pe pantofii în formă de barcă, ea a continuat:

— Ţineţi minte, atunci când zâmbiţi, niciodată să nu vă lăsaţi la vedere dinţii! Înainte să vorbiţi, faceţi întotdeauna o plecăciune, iar când vi se dă permisiunea să vă ridicaţi ochii, fixaţi-vă întotdeauna privirile asupra umărului celuilalt, niciodată în ochii lui.

Am recunoscut-o pe Rain, profesoara. Era fata care se juca în fân cu Pheasant. Ochii ei au zăbovit o clipă asupra mea când mi-a surprins privirea, apoi s-a uitat în altă parte.

M-am gândit la Pheasant şi la cum mă ajutase el să scap de-acolo. Speram că nu-l pedepsise Căpitanul şi că fusese blând cu el. De când mă despărţisem atunci de el, mi se întâmplase adesea să mă cercetez într-o oglindă de bronz şi să mă asigur că părul îmi stă cum trebuie înainte să ies din cameră.

Îmi doream să-l văd din nou pe Pheasant şi să-i mulţumesc. Dar nu era lucru uşor să-l găsesc în vastul palat.

În zilele următoare am învăţat să cânt la *guzheng*, un instrument dreptunghiular cu opt coarde. După lecţia de muzică, preferata mea era cea de caligrafie, dar învăţasem patru tipuri de scriere încă de când aveam şase ani: scrierea *Zhuànshū* (de sigiliu), scrierea *Caoshū* (cursivă), scrierea *Kaishū* (standard) şi scrierea *Xingshū* (liberă). Scrierea de sigiliu şi cea standard îi cereau caligrafului să urmeze regulile pătratului şi ale liniilor drepte. Cea cursivă punea accentul pe mişcările libere, spontane, iar cea liberă era un fel de compromis între scrierea standard şi cea cursivă. Eu eram cea mai bună la scrierea cursivă, Caoshū, pentru că îmi plăcea să văd cum pensula aleargă liberă pe hârtie.

După aceste lecţii, au urmat cursuri pentru ceremoniile de primire, ritualuri, rituri de vizitare şi reguli de la procesiuni sau practica purtării drapelului, practica purtării vaselor cu vin, a purtării umbrelei şi apoi teste care se refereau la titlurile nobiliare ale doamnelor şi la plata lor lunară. Erau

şi ore de matematică – în principal, aritmetică. Eu le învăţasem pe toate de la cinci ani...

Am întrebat-o pe profesoara Rain când aveau să se sfârşească lecţiile.

— Atunci când primeşti o însărcinare, mi-a răspuns ea şi m-a privit lung.

— Ce însărcinare?

— Ce altceva? şi-a ridicat ea spre mine faţa triunghiulară. Dacă eşti norocoasă poţi primi sarcina de a goli oala de noapte a Adoratei.

Îmi doream să n-o fi întrebat. Era evident că nu mă plăcea prea tare şi eu speram din toată inima că nu va trebui s-o slujesc pe Jewel.

Când am avut puţin timp liber, am mers la biblioteca de la Curte, în a cărei colecţie se aflau *Lecţiile pentru femei* ale lui Ban Zhao şi rapsodii din Perioada Statelor Combatante[2]. Am fost dezamăgită. Îmi lipseau *Cele Patru Cărţi şi Cinci Clasici*, *Analectele* lui Confucius sau chiar *Tao Te Ching* a lui Lao Tzu. Dar cartea care-mi lipsea cel mai mult era *Arta războiului* a lui Sun Tzu. Îmi aminteam cuvintele lui: „Dacă îţi cunoşti duşmanul şi te cunoşti şi pe tine, n-ai de ce să te temi de rezultatul a o sută de bătălii. Dacă te cunoşti pe tine, dar nu-ţi cunoşti duşmanul, pentru fiecare victorie, vei plăti cu o înfrângere. Dacă nu-ţi cunoşti duşmanul şi nu te cunoşti nici pe tine, vei fi înfrânt în fiecare luptă.”

[2] Anii 476–221 î.Hr., când cele şapte state importante, rămase în urma unei lungi perioade de consolidare politică, s-au luptat între ele (n. tr.).

Pe Jewel o cunoşteam de-acum. Dar oare pe mine mă cunoşteam? Aşa credeam. Atunci n-aveam de ce să mă tem.

Şi, de vreme ce eram atât de aproape de Împărat, aveam să mă feresc de săbiile lui Jewel şi să înaintez la adăpostul înţelepciunii şi foarte curând aveam să câştig inima Împăratului.

Într-o după-amiază, când mergeam spre ora de curs, Jewel mi-a ieşit în cale:

— Ce mult mă bucur să te văd, Mei. A trecut atâta timp!

Păşea ţanţoşă, în superba ei rochie albastru-deschis, cu părul alb împodobit cu o pană lungă, iridescentă, de pescăruş albastru, care aproape că atingea vârful salciei de pe alee. Două fete cu ghirlande de bujori îi presărau petale roz ca să păşească pe ele, iar în spate o urmau nenumăraţi servitori.

Am simţit că mă apucă furia, dar mi-am muşcat buzele şi am făcut o plecăciune.

— Adorată... am spus eu, te rog să mă ierţi, trebuie să plec....

A venit mai aproape de mine, călcând peste petale.

— Nu mă urî, Mei! Nu poţi să mă învinuieşti pentru ce-am făcut.

Oare ar fi zis acelaşi lucru, dacă eu aş fi trădat-o pe ea? Mi-am ferit privirea.

— Dacă vrei, vino la mine în vizită, Mei! Să mai stăm de vorbă în tihnă.

Am dat din cap şi am luat-o pe o potecă de lângă salcie. Nu-mi plăcea că Jewel ştia tot despre mine. Şi eram îngrijorată. Nu credeam că întâlnirea noastră se datora întâmplării. Cu siguranţă punea ceva la cale, dar ce?

— Vrei să le afli secretele? m-a întrebat o fată cu dinţi de iepure într-o zi, când luam prânzul într-o sală lungă şi gălăgioasă, unde doamnele de rang mediu şi cele de rang mai mic stăteau la mese joase şi o mulţime de eunuci se strecurau prin mulţime cărând tăvi.

O chema Plum şi era una dintre colegele mele de cameră, una dintre Talentate. Era întotdeauna ocupată să vorbească la ora de culcare, iar în timpul lecţiilor nu-i acorda nicio atenţie Profesoarei Rain, şuşotea tot timpul.

— Ale cui secrete? am întrebat.

— Uite, al fetei ăleia – şi a arătat spre o fată posomorâtă, care stătea într-un colţ. O cheamă Grace. Uită-te la ea! Iar se scarpină în cap. Să nu te duci lângă ea, că are păduchi! Şi aia, în rochie verde cu alb, de acolo, miroase îngrozitor. Ştii ce vreau să spun, nu? Pute ca o vulpe. N-o să ajungă niciodată una dintre favorite, îţi zic eu.

Am ezitat, neştiind dacă să am încredere în ea. Doar că-mi plăcea de ea. Avea o privire inocentă, deşi trăncănea întruna, şi era în mod clar diferită de Jewel.

— Astea chiar că sunt mari secrete.

Zâmbind, m-a împuns cu cotul:

— Acum, spune-mi-le pe ale tale!

Am tăiat încet în bucăţele o bucată de burtă de porc. După ce am înghiţit-o, ea tot se zgâia la mine, şi eram aproape nas în nas.

— Bine. Zi ce vrei să ştii!

Celelalte Talentate de lângă noi îşi terminaseră mâncarea şi plecaseră. Rămăseserăm doar noi două. Plum şi-a lins buzele.

— Ai fost foarte curajoasă când i-ai salvat viaţa Împăratului. Cum ai făcut? m-a întrebat ea.

— Am fugit, i-am zis. N-am fost curajoasă deloc. Eram înspăimântată de moarte.

— Îmi dau seama. Oricine ar fi fost. Deci îţi plac cursurile? a rânjit Plum. Apropo, eu urăsc „mersul perfect”. De la el fac întotdeauna bătături şi când se sparg îmi umplu încălţările de lichid. Am plâns în fiecare zi de când am venit aici. Dacă mi-ai fi strâns lacrimile într-un butoi, ar fi inundat toată curtea.

— Ar trebui să fie ditamai butoiul.

I-am zâmbit. Îmi plăcea că ştia tot felul de lucruri despre fete. Putea să fie furnizorul perfect de informaţii şi, probabil, un bun spion.

— De cât timp eşti în Curtea Interioară, Plum?

— De vreo trei ani.

Am terminat de mâncat şi am pus bolul şi farfuriile în tavă.

— Le-ai întâlnit vreodată pe Cele Patru Doamne?

— Sigur. Sunt un fel de zeiţe care conduc cele patru direcţii ale Curţii. Plum s-a uitat în jur şi apoi şi a făcut mâna pâlnie la urechea mea: Dar, ca să-ţi spun adevărul, singura pe care o iubim este Doamna Nobilă. Ai auzit de ea, nu? E foarte puternică. Ea supraveghează Atelierele Imperiale de Viermi de Mătase şi este ea însăşi o ţesătoare, o fiinţă blândă şi generoasă.

— Şi e fiica Împăratului Yang din Dinastia Sui, am zis eu, amintindu-mi povestea Tatei.

— Deci ştii.

— De ce n-a făcut-o Împăratul pe ea Împărătească?

La urma urmei, trecuseră trei ani deja de la moartea Împărătesei Wende, iar Doamna Nobilă avea un fiu, Prinţul Ke, care era cu un an mai mic decât Prinţul Moştenitor. Toate o recomandau ca pe o bună candidată pentru coroană.

— E o poveste lungă, a oftat Plum. Doamna Imaculată ar vrea să fie ea Împărătească şi caută să adune sprijin pentru fiul ei, Prinţul Yo.

I-am pus numele pe lista prinţilor. Era cel de-al patrulea fiu în viaţă al Împăratului, după Taizi şi Prinţul Ke.

— Ce fel de sprijin?

Plum s-a uitat în jur ca să vadă dacă nu trage cineva cu urechea, apoi şi-a făcut iar mâna pâlnie la urechea mea.

— Trebuie să ţii minte că Doamna Imaculată e o fiinţă crudă. Să ai grijă să nu-i aduci vreodată o ofensă.

— Încă n-am întâlnit-o.

Un hohot de râs ne-a întrerupt. M-am întors şi am văzut câteva dintre Graţii într-un colţ, cu capetele adunate laolaltă.

— Înţeleg că voi primi o sarcină după terminarea cursului.

— Da. Toate aveam îndatoriri. Unele ţes, altele fac curat, altele spală, altele le slujesc pe Doamne. Numai Doamnele pot sta pe scaune să-şi vadă de frumuseţea lor cât e ziulica de lungă.

— Dar pe Împărat, am întrebat eu. Când o să-l vedem?

Era rănit, dar se recupera.

— Mergem la el în cea de-a zecea şi în cea de-a douăzeci şi una zi a fiecărei luni.

Calendarul lunar al alcovului. Mi-am amintit ce-mi spusese Jewel în baie.

— Şi de ce anume în aceste zile?

— Potrivit calendarului lunar, doamnele de rang mai mic merg la Împărat în primele nouă zile ale lunii, apoi e rândul doamnelor de rang mediu, în următoarele trei nopţi, urmate de cele de rang înalt, apoi Împărăteasa în cea de-a cincisprezecea şi cea de-a şaisprezecea noapte, cele cu lună plină.

— De ce trebuie să meargă ea în nopţile cu lună plină?

Plum şi-a lins buzele.

— Pentru că nopţile cu lună plină sunt considerate mai favorabile pentru a zămisli un copil. Aşa că doamnele de

rang înalt au acest privilegiu. După cea de-a şaisprezecea noapte, ciclul e complet, şi se reia în ordine inversă.

Deci Împăratul avea femei care să-l servească în fiecare noapte.

— Dar sunt nouă Talentate, tot nu înţelegeam eu. Cine dintre noi va merge la el în respectivele zile?

— Am uitat să-ţi spun. A făcut o grimasă: Mergem toate!

Trebuia să mă culc cu Împăratul alături de alte opt Talentate?

— Serios? Nimeni nu mi-a spus asta.

— E-adevărat. Şi a făcut din nou o grimasă: De câte ori mergem la Împărat, mergem în grup, toate nouă. Sunt douăzeci şi şapte de doamne de rangul şapte, care sunt împărţite în trei grupuri. La fel doamnele de rangul opt şi cele de rangul nouă. Ele au nouă nopţi în total. Noi suntem nouă Talentate şi avem o singură noapte cu Împăratul. La fel Frumuseţile şi Graţiile. Împăratul petrece noaptea singur numai cu Împărăteasa, care vine la el în nopţile cu lună plină, dar, cum Împărăteasa noastră a murit, Împăratul cheamă pe cine vrea în acele nopţi.

Am înghiţit cu greutate.

— Şi Împăratul urmează întotdeauna acest calendar?

A ridicat din umeri.

— Face ce-i place. O cunoşti pe Jewel? Noua noastră Adorată? O cheamă în fiecare lună, ignorând calendarul. De două ori în preajma zilelor cu lună plină. Chiar şi

Doamnele şi-au pierdut din nopţile lor. Se spune că s-a ataşat destul de tare de ea.

Veştile astea nu sunau deloc bine.

— Dar e rănit. N-ar trebui să se odihnească?

— Ai dreptate, a scos Plum limba. Se pare că noi toate va trebui să aşteptăm până se reface.

— Aha.

Mă jucam cu beţele de mâncat. Oare s-o întreb?

— În locul acesta mai poţi vedea pe cineva în afară de femeile nobile? Un eunuc cărând o tavă a trecut pe lângă mine şi am făcut o pauză. Când s-a îndepărtat, am continuat, cu atenţie: Adică îl poţi vedea pe Împărat, pe Taizi sau caii lui?

Mi-a părut rău că am întrebat. Desigur, nici Împăratul, nici Taizi nu veneau la şcoala de bune maniere.

— I-am văzut o dată.

— Serios? Cum?

— Pe terenul de polo. E în josul dealului, nu departe de-aici.

— I-ai văzut pe Taizi şi pe slujitorul lui?

— Pe slujitorul lui? Prinţul moştenitor are o mulţime de slujitori. La care te referi?

— Nu contează, am zâmbit eu. Ar trebui să ne întoarcem în clasă.

Ceva mai târziu în luna aceea, când am avut puţin timp liber, am rătăcit pe terenul de polo din spatele şcolii. Era un teren vast, lângă un deal înconjurat de crânguri de duzi. Sezonul de creştere a viermilor de mătase se încheiase deja şi nimeni nu mai aduna frunze, dar scările erau încă acolo. Am trecut de ele şi m-am ascuns printre ramurile copacilor.

Pe teren, vreo doisprezece jucători alergau, ţinând în mâini nişte beţe cu vârful îndoit. Era şi Taizi acolo, cu pieptul dezgolit. Arătând ca un munte în goană, urmărind mingiuţa stacojie spre gaura aflată hăt, la capătul terenului.

I-am studiat pe rândaşii din jurul terenului. Câţiva fugeau încolo şi încoace cu găleţi de apă. Alţii ţesălau caii. Nu l-am văzut pe Pheasant. Dezamăgită, m-am întors.

Am auzit un fluierat de undeva din spate.

Am sărit şi iată-l apărând acolo, chiar în faţa mea. Lumina soarelui se filtra printre frunzele groase de dud şi-i lumina chipul cu trăsături frumoase.

— Scuze, a zâmbit el luminos. Te-am văzut venind şi m-am gândit să-ţi fac o surpriză.

Deci îşi amintea de mine.

— Treceam pe aici.

El a avut un zâmbet şi nu mi-am dat seama dacă ştia că mint.

— S-a potrivit bine. Eu sunt liber.

— Sper că în ziua aia nu te-a smotocit prea tare Căpitanul, i-am zis. Şi voiam oricum să-ţi mulţumesc pentru ajutor.

— Să nu mai vorbim despre asta! Ştiu multe ascunzători în palat. Dacă vrei să le afli, ţi le arăt.

— Poate altă dată. Dar ce faci aici? Jucai polo? Oare Taizi îi permite rândaşului să ia parte la un joc al nobililor?

El a scuturat din cap.

— Azi nu. Împăratul a interzis. Mă plesneşte dacă mă vede cu o crosă în mână. Se teme de accidente. Taizi a fost trântit de pe cal şi era cât pe ce să moară acum o lună. Îţi place polo?

— N-am jucat niciodată. Nu e un joc pentru fete.

Ar fi trebuit să ştie că era imposibil pentru mine să joc polo. El a ridicat din umeri.

— Dar cine stabileşte regulile? Te învăţ data viitoare, dacă vrei. Dar va trebui să fii atentă ca să nu te pocneşti cu crosa peste faţă.

Mă simţeam ca şi cum descoperisem un conspirator care fusese de acord să fure un borcan de miere şi să-l împartă cu mine. M-am uitat la el şi nu mi-am putut reţine un zâmbet.

— Să nu mă pocnesc? Sună periculos.

— Deci tot mai vrei să încerci?

— Mai mult decât oricând.

A zâmbit într-un fel anume.

— Tu nu eşti ca celelalte, mi-a zis el.

— Aşa le spui tuturor fetelor?

Şi totuşi, nu mai fusesem niciodată atât de fericită.

— N-o să mă crezi dacă o să-ţi spun că nu, nu-i aşa? Şi-a dat capul într-o parte: Vino cu mine! Am o surpriză pentru tine.

— Ce surpriză?

— O să vezi.

A împins crengile la o parte şi a pornit pe o cărare care ducea în partea cealaltă a dealului. Trebuia să fie undeva în spatele curţii. Pădurea era deasă, clădirile arătau prăfuite şi câţiva servitori se vânturau pe-acolo. Eram, din câte obsevam, absolut singuri.

Îmi plăcea felul în care mergea, îmi plăcea cum mişca mâinile şi cum ţinea capul. Arăta ca un armăsar care se bucură de o goană în vânt. Şi era mult mai atrăgător decât îmi aminteam: profilul nasului îi era perfect, iar linia obrazului se arcuia blând. Purta aceeaşi tunică albă şi o pereche de pantaloni albi, la fel ca-n ziua în care ne întâlniserăm. N-aveau nicio broderie pe tiv şi niciun alt model pe care hainele unui băiat nobil le-ar fi avut. Dar arăta curat şi îngrijit şi mirosea a fân şi a fructe proaspete.

Nu m-a lăsat să vin în spatele lui, aşa cum era obiceiul. În schimb, m-a aşteptat să-l ajung şi am păşit împreună, unul lângă altul.

O dată sau de două ori braţul lui s-a atins de-al meu şi a dat să mă ia de mână. Am chicotit şi mi-am ascuns mâinile

în mâneci. Dar, când n-a mai încercat, am regretat din tot sufletul.

După un timp, am ajuns la o livadă de mandarini, unde fructele galben-portocalii atârnau printre frunzele groase, verzi. În aer plutea un parfum dulce-acrişor, cu arome de lămâie, amestecat cu miros de pământ. Am stat sub un copac, scurmând pământul cu piciorul. O parte din mine era îngrijorată. Dacă ne prindea cineva? Iar o altă parte din mine era teribil de emoţionată. Nu mai fusesem niciodată singură cu un băiat. Ce-o să facem acum?

— Am ajuns. A rupt un fruct de pe creangă: Prima recoltă din sezon. Vrei o mandarină? Asta arată coaptă. Îţi plac mandarinele?

Normal că-mi plac mandarinele. Dar dacă ziceam că-mi plac dulci, oare n-avea să creadă că sunt previzibilă?

— Numai dacă sunt acre.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Chicotind, şi-a înfipt degetul mare în mijlocul fructului. În aer s-a împrăştiat o ceaţă zemoasă şi aroma acrişoară mi-a inundat nările. Îmi lăsa gura apă, dar nu mi-am ridicat ochii din pământ. Era atât de aproape de mine! Dacă mă împiedicam de ceva îi cădeam în braţe.

Era concentrat la fructul din mâna lui. L-a descojit cu grijă şi a aşezat felioarele ca pe nişte petale de floare. Apoi a curăţat fiecare firişor de pieliţă de pe ele, până n-a mai rămas decât carnea roşiatică a fructului. A luat o feliuţă cu degetele:

— Deschide gura!

Ar fi fost urât să refuz, nu? Şi am simţit mandarina moale pe limbă şi apoi pe gât în jos.

— Cum e?

— Bună.

De fapt, era acră şi uşor amăruie. Dar ce mai conta?

Degetul lui mi-a atins buzele.

— Deci îţi place?

Mi-ar fi plăcut şi dacă-mi punea o piatră în gură. Nu eram conştientă decât de pielea lui moale şi de zeama de pe degetul lui. Nimeni nu mă mai atinsese aşa vreodată.

— Da.

— E exact gustul care-ţi place?

Degetul lui a zăbovit acolo.

Inima îmi bătea să-mi iasă din piept, iar obrajii mi s-au aprins. Îmi doream să ridic capul şi să mă uit în ochii lui, dar mă temeam c-o să-mi citească gândurile.

— Da.

— Mă bucur.

I-am aruncat o privire pe furiş. Zâmbea. Ochii, umbriţi de nişte gene groase, îi străluceau.

— Am crezut că n-o să te mai văd niciodată, mi-a zis.

O senzaţie dulce mi s-a ridicat din adâncul inimii şi mi s-a împrăştiat în tot corpul, dar am răspuns:

— De ce? Ţi-era teamă că o să spun despre tine şi Profesoara Rain?

A pus mâna pe umărul meu:

— Ştii prea bine ce vreau să spun.

Îi simţeam căldura mâinii şi respiraţia pe frunte. Era atât de aproape de mine. Ochii lui, două lacuri de chihlimbar, dansau în lumină, amintindu-mi de cum strălucesc razele de soare vara, pe un câmp. Da. Ştiam exact ce voia să spună şi asta mi-a făcut inima să-mi bată de fericire.

— Cine e acolo? s-a auzit o voce de bărbat dinspre livadă.

Am îngheţat. Pheasant m-a luat de mână şi am rupt-o la fugă. Am ţâşnit afară din livadă, am alergat în jos, pe cărările din pădure şi într-un final ne-am întors spre poteca aceea care ducea la terenul de polo.

— A fost cât pe ce, a zis el când ne-am oprit să ne tragem respiraţia.

— Ne-a văzut? Cine era? am întrebat eu cu inima bătând puternic de la goana prin pădure, dar eram şi agitată.

— Probabil un grădinar. Nu-ţi face griji!

Un slujitor cu o tavă şi-a făcut apariţia în jos, pe deal. M-am dat din calea lui.

— Cred că e timpul să plec.

— Stai puţin! Pot să te mai văd?

— Nu ştiu, i-am zâmbit eu şi am pornit în grabă pe deal în jos.

Am ajuns aproape de ora mesei de seară. Timpul se scursese în mare viteză. Nu-mi dădusem seama că-mi petrecusem aproape toată după-amiaza cu Pheasant. La orizont, soarele strălucea ca o mandarină dulce, iar aerul mirosea plăcut, îmbătând totul cu parfumul lui.

Anul 641 d.Hr.

al Cincisprezecelea An de Pace al Domniei Împăratului Taizong

TOAMNĂ

11

Citeam în bibliotecă în clipa când Profesoara Rain mi-a smuls din mână sulul cu poeme.

— Urmează-mă! mi-a zis.

Am mers în spatele ei. Părea iritată şi eu am fost precaută.

— Pot să întreb unde mergem?

Nu mi-a răspuns şi am mers mai departe în urma ei, am trecut printr-o poartă, printr-o curte uriaşă, apoi o altă poartă şi o altă curte. Doamnele de pe coridoare îşi ridicau capetele din tăbliţele lor de Go şi mă cercetau. Servitoarele se aplecau peste mături şi se uitau lung la mine. Eu nu le aruncam nicio privire, dar eram din ce în ce mai speriată.

Unde mă ducea?

A luat-o în jos pe un coridor şi s-a oprit în faţa unei clădiri cu trei arcade.

— Asta este garderoba Împăratului, mi-a explicat, împingând uşa din mijloc. De-acum încolo trebuie să te îngrijeşti de ea.

Îmi cânta sufletul de bucurie. Primisem o însărcinare chiar în garderoba Împăratului! Nu să-i golesc oala lui Jewel, nici să brodez sau să fac tot felul de alte munci împovărătoare, umile. Şi, cel mai important, eram aproape de Împărat şi puteam să mă întâlnesc cu el în orice clipă. Mă întrebam ce va crede Jewel când va afla.

Mi-am ridicat poalele fustei şi am păşit înăuntru.

Douăsprezece dulapuri înalte, gravate cu desene florale elaborate şi lăcuite în roşu strălucitor, se ridicau în faţa mea. De-a lungul zidurilor, şiruri de rafturi pe care se aflau cufere largi, fiecare de mărimea unei mese de scris, se înălţau unul peste altul până la tavan. Greu de spus cât de multe erau. Probabil sute. Un miros puternic de mucegai m-a izbit peste faţă ca o cârpă murdară, dar nu-mi păsa. Mirosea mai frumos decât orice parfum exotic, iar inima mea era plină ca o cămară doldora de comori.

— Şi ce trebuie să fac?

Am păşit printre grămezile de cufere cu catarame de piele. Saboţii mei loveau podeaua de lemn, iar sunetul îmi vibra în urechi ca o muzică dulce.

Rain mi-a îndesat un pergament în mână.

— Găseşti aici tot ce ai nevoie să ştii.

M-am uitat la document, care conţinea o listă cu îndatoririle mele zilnice – să pregătesc hainele pentru Împărat dimineaţa, să aranjez hainele pe categorii, să ţin socoteala pânzeturilor, să dreg cusăturile *etc.*

— Şi unde sunt ceilalţi slujitori?

Cu siguranţă mai erau şi alte ajutoare care se ocupau de garderoba Împăratului, până şi tatăl meu avea două servitoare care îi curăţau hainele.

— Tu eşti singura. Or să mai vină atunci când Împăratul va aproba sarcinile.

Eram surprinsă.

— Şi cele care au fost înaintea mea?

— S-au dus, mi-a arătat ea cu capul spre uşă.

— Unde? Ce s-a întâmplat cu ele?

— Au fost spânzurate.

Uşa s-a închis în spatele ei.

Mă întrebam ce făcuseră ca să merite o asemenea soartă. Am cercetat din nou încăperea. Părea diferită. În aer

plutea parcă o ameninţare sinistră. Trebuia să fiu atentă. N-aveam voie să fac nicio greşeală.

Am început să cercetez cuferele. Niciunul nu era etichetat. Îngrijitoarele dinaintea mea fuseseră ori prea leneşe ca să folosească acolo caracterele chinezeşti, ori nu ştiau să scrie.

Am deschis dulapul cel înalt. Înăuntru se aflau multe seturi de însemne regale extravagante. Mantii roşii, din mătase moale, mantii indigo, întreţesute cu fire de aur şi de argint, mantii de culoarea castanei, brodate cu desene complicate: cocori, dragoni, păsări phoenix, brebenei, munţi; erau veşminte multicolore, tivite cu blană şi împodobite cu pietre preţioase strălucitoare. Eram obişnuită cu straiele frumoase, dar acestea erau atât de atrăgător împodobite cum nu mai văzusem vreodată.

„Sortează hainele în funcţie de manifestările la care cel Atotputernic trebuie să ia parte...”, am citit eu de pe listă. „Evenimentele importante includ audienţele din prima zi a lunii, audienţele din cea de-a cincisprezecea zi a lunii, zilele de primire a ambasadorilor străini, zilele de venerare a Cerului şi a Pământului, cele în care se aduc sacrificii străbunilor, cele în care se aduc sacrificii divinităţilor mărilor şi ale munţilor, cele în care se aduc ofrande zeilor recoltelor şi ai pământului, cele în care se aduc ofrande străbunilor la comemorarea morţii lor...”

Dar cum puteam să ştiu care mantie se potrivea cu fiecare ocazie? Ştiam destul cât să nu-l îmbrac în roşu pentru comemorarea străbunilor, dar, pe de altă parte, broderia nepotrivită, desenul nepotrivit, materialul nepotrivit se puteau dovedi adevărate insulte, fără să ai cea mai mică intenţie.

M-am apucat să scotocesc prin cufere. Nu puteam să mă ridic până la cele de sus, aşa că am început cu cele aşezate jos, lângă dulapuri. Le-am deschis, unul câte unul. Înăuntru se aflau hainele obişnuite ale Împăratului – mantii lungii, galbene; mantii portocalii, până la genunchi; tunici cu mâneci largi; tunici cu mâneci strâmte; haine brodate cu soarele, luna şi stelele; altele pe care erau cusute perechi de cerbi, cocori şi multe altele.

„Iar momentele unde vor fi purtate" – m-am uitat eu mai departe pe liste – „sunt zilele la curte, vânătoarea, întrecerile de polo, picnicurile, ieşirile la iarbă verde primăvara, nopţile cu lună plină, admiratul stelelor, petrecerile..."

Atâtea şi atâtea ocazii. M-am frecat la ochi şi m-am dus mai departe la cuferele aşezate de-a lungul zidului, în care se îngrămădeau o mulţime de accesorii care-ţi luau ochii, precum tichii, centuri bătute în pietre preţioase, catarame din jad, săculeţi cu închizătoare de mărgăritar, papuci de mătase, cu vârfurile întoarse, pandantive de jad, ghete de piele, lenjerie de mătase, chiar şi pieptare şi cape.

Într-o altă cutie am găsit haine din blană de samur roşii, căciuli negre, de nurcă, veste de leopard pătate, mănuşi din piele uscată şi multe cape de blană roşu-aprins.

Cum putea să poarte un singur om toate astea?

Am început să transpir şi nu terminasem de văzut decât jumătate din cufere. Multe dintre accesorii erau amestecate aiurea. Numai ca să le pui în ordine era nevoie de zile întregi.

O fată îmbrăcată într-o tunică albă a intrat în cameră. Mi-a spus că e slujnica Împăratului şi că o cheamă Daisy:

jucându-se cu cozile ei lungi, n-a zis decât: „Îi trebuie costumul de polo”.

— Polo, polo...

Mi-aş fi dorit să mă ajute ceva mai mult, dar ea părea destul de absentă, cu faţa inexpresivă, iar când am întrebat-o din nou doar s-a holbat la mine. Mă mişcam de colo-colo, printre cufere, amintindu-mi că văzusem o tunică pe care era o imagine cu bărbaţi călare. După o jumătate de oră, am găsit-o, în sfârşit, la fundul celui de-al treilea cufăr, lângă al patrulea dulap.

În următoarele zile, am sortat cu grijă toate accesoriile şi le-am aranjat în cutii separate pentru încălţări şi curele, am împăturit hainele, le-am împerecheat cu lenjeria de corp şi curelele şi am etichetat cuferele după anotimpuri. Când era însorit afară, am scos hainele de iarnă şi hainele de blană şi capele în curte, ca să le scutur de praf, de ouă de molii şi de alte insecte. Înainte ca blana sau materialul să apuce să se încălzească, le duceam iute înăuntru şi le aşezam frumos, ca să nu se decoloreze.

În fiecare zi mă trezeam la al patrulea cântat al cocoşului şi ajungeam la garderobă înainte de zori. Iar la momentul când mă întorceam în dormitor ultima rază de soare se stinsese deja. După douăzeci şi cinci de zile, mi-am întins spatele, care mă durea, şi m-am uitat la ordinea din jur cu încântare. Asta era. Totul era pus în ordine.

Plum, împreună cu patru Frumuseţi, a venit acolo peste vreo câteva săptămâni. Să am grijă de haine era mai uşor cu ajutorul lor, iar Plum părea să ştie răspunsul la orice întrebare.

— Servitoarele dinaintea noastră au fost spânzurate pentru că l-au îmbrăcat pe Împărat cu hainele de doliu în cea de-a cincisprezecea zi a lunii, mi-a răspuns ea, netezind nişte cute care nu se lăsau duse de pe o tunică pentru picnic.

M-am oprit din măturat, şocată că o greşeală atât de mică putea costa viaţa unui om.

— Nu trebuie să facem asemenea greşeli, am zis. Aş vrea să ştiu ce haine va purta Împăratul mâine, ca să le putem pregăti din timp.

— Asta nu e posibil, a scuturat ea din cap.

Numai astrologul imperial taoist, care consultă în fiecare zi calendarul personal al Împăratului, ştie care sunt programările. O Talentată de rangul şase, ca mine, cu siguranţă n-avea cum să aibă privilegiul de a şti aşa ceva. Nici eu şi nicio altă doamnă nu aveam voie să deţinem un astfel de calendar, care presupunea să urmăreşti Cerul, ceea ce era considerat un gest sacru. Din nou, numai astrologul Împăratului avea voie să creeze şi să ţină un calendar şi, dacă se dovedea că altcineva poseda aşa ceva fără permisiune, era considerată o crimă gravă, ce se putea pedepsi cu moartea.

Anul 641 D.Hr.

al Cincisprezecelea An de Pace al Domniei Împăratului Taizong

IARNĂ

12

Aproape că-mi plăcea rutina în care intrasem. În fiecare dimineaţă pregăteam hainele Împăratului pentru ziua respectivă, curăţam încăperea şi schimbam capcanele de molii din fiecare cufăr. După-amiaza, număram hainele şi cearşafurile, pe care le aduceau doamnele de la spălătorie, şi terminam de făcut curat. După asta mă plimbam prin curte şi în jurul unei grădiniţe din spate. Dormitorul meu se afla în partea opusă faţă de garderoba Împăratului şi aveam nevoie de o jumătate de oră să ajung dintr-o parte în alta. De obicei, atunci când mă întorceam, seara, era deja întuneric, era deja timpul să mă aşez în pat.

Într-o zi, în timp ce le aşteptam pe femeile de la spălătorie să aducă lenjeria curată, am făcut o tăbliţă mortuară pentru Tata, dintr-o bucată de lemn pe care am găsit-o

lângă lac. Întotdeauna îmi dorisem să-i aduc omagiu pios în liniştea gândurilor mele, de vreme ce nu puteam merge să-i vizitez mormântul, în Wenshui, în fiecare an, de Quingming[3]. Trecuseră trei ani de la moartea lui. Trebuie să fi aflat despre noul meu titlu, de pe lumea cealaltă, şi îmi doream să-i spun că aveam să-i redau familiei noastre averea şi poate chiar să fac să i se îndeplinească visele în privinţa destinului meu.

Am pus tăbliţa pe fundul unui cufăr şi am acoperit-o cu hainele mele.

M-am gândit la Mama. Ce dor îmi era de ea! Trecuseră mai bine de doi ani de când o părăsisem. Mă rugam să fie sănătoasă. Îmi doream să-i pot spune cât de aproape eram acum de Împărat şi curând, foarte curând, aveam să-l întâlnesc şi să-i vorbesc despre situaţia familiei noastre.

La o lună după ce îmi luasem în primire funcţia de la garderoba Împăratului, am primit prima mea plată în calitate de Talentată, care consta în zece *jin*[4] de orez şi două cutii cu tincturi pentru faţă şi un fard. N-am folosit produsele de înfrumuseţare. Când am primit a doua plată, le-am economisit din nou. Odată ce aveam suficiente puse deoparte, voiam să le vând celorlalte Talentate pentru un lingou de argint şi să i-l trimit Mamei. Ştiam că are nevoie de bani. Nu aveam habar dacă Qing îi dădea mâncare şi haine groase. Cu argintul pe care aveam să i-l trimit, va avea măcar o masă bună, mă gândeam. Şi va şti că n-am uitat-o şi asta o să-i ofere mângâiere. Şi, chiar dacă Qing avea să fure banii, tot era bine. Măcar aşa o să-şi dea

---

[3] Zi specială în tradiţia chineză, când se prăznuiesc morţii, pe 4 sau 5 aprilie, a cincisprezecea zi de după echinocţiul de primăvară (n. tr.).

[4] Unitate de măsură, echivalând cu jumătate de kilogram (n. tr.).

seama că o duc bine în palat. Cum era lacom din fire, avea să spere că aş putea să fac ceva pentru el în viitor şi măcar pentru asta avea să se poarte mai frumos cu Mama.

M-am împrietenit cu Daisy, camerista Împăratului, deşi la început era greu de vorbit cu ea. Oamenii din jur glumeau adesea pe seama ei, cum că ar avea o piatră în loc de creier, dar Daisy nici măcar asta nu înţelegea. Cuvintele păreau să ajungă la ea ca un fel de ecou întârziat şi întotdeauna răspundea cu câteva momente mai târziu decât era normal.

Căutam motive să merg s-o vizitez în dormitorul Împăratului, care se afla undeva, departe, în Sala Ganlu. Ori de câte ori mergeam acolo, speram că Împăratul o să mă observe, dar el era întotdeauna înconjurat de o mulţime de medici, gărzi şi servitori. Îmi ordonau să stau la o sută de paşi de Împărat.

Recuperarea lui fusese lentă, chiar şi cu ajutorul marelui doctor Sun Simiao. Care refuzase, şi era faimos pentru asta, invitaţia Dinastiei Sui, însă acum primise să vegheze sănătatea Împăratului. El sugerase să i se dea *citragandha*, un leac-minune, făcut din extract de tamarisc, răşină de pin şi lemn dulce. L-a pus pe Împărat să-l ia cu vin, la amiază, cu două ore înainte să se culce. De asemenea, i-a prescris şi alte leacuri precum mică şi cinabru, despre care se spunea că ar fi cele două cele mai importante ingrediente ale elixirului taoist, administrate cu mare grijă, în doze potrivite, de o echipă de medici şi preoţi.

Ducele, omul care mă suspectase că aş fi fost complicea ucigaşului în Altar, era tot timpul în preajmă, adulmecând, încruntându-se, verificând leacurile înainte să-i fie date

Împăratului. Era omul lui de încredere şi mă gândeam că era mai bine să nu mă vadă.

Zvonurile despre retragerea Împăratului la Ceruri păleau pe măsură ce el îşi revenea. Încet, încet, apariţia cometei se stingea în memoria tuturor.

Zi şi noapte, aromele tari de la ierburile de leac ale Împăratului pluteau în Curtea Interioară, uneori covârşind chiar parfumul florilor de prun. Dar eu inspiram adânc. Atâta timp cât Împăratul era sănătos, aveam să-l văd curând.

În ciuda preocupării mele pentru Împărat, mă gândeam tot mai mult la Pheasant. Chipul lui mi se ivea în gând când măturam camera sau când împătuream haine. Ştiam că ar fi trebuit să nu mă mai gândesc la el şi că Tata s-ar fi opus. Dar, cu cât încercam mai mult, cu atât îmi era mai greu să mi-l scot din minte. Încă îi mai simţeam atingerea degetului pe buze. Şi dacă mă mai întâlneam cu el o dată? O singură dată?

Totuşi, erau ochi peste tot. De câteva ori am surprins două servitoare trăgând cu ochiul la mine în timp ce eram în garderobă. Nu le mai văzusem niciodată, dar, când am ieşit să le înfrunt, au susţinut că doar treceau pe-acolo. Mă întrebam dacă erau trimise de Jewel. Cine altcineva m-ar fi spionat pe mine?

Într-o zi, Jewel mi-a făcut o vizită, înainte de masa de prânz. „Îl ajut pe Împărat să-şi aleagă ţinuta”, mi-a zis, vânturându-se printre rândurile de cufere. Dar nu părea deloc interesată de ţinuta Împăratului. În schimb, a atins uşor grămezile cu fostele lucruri ale Împărătesei, hainele

ei vechi, bijuteriile ei. Jewel n-a luat nimic în cele din urmă şi a plecat fără un cuvânt.

Trebuia să fiu prudentă. După ce a plecat, am mutat cuferele respective într-un colţ mai îndepărtat.

La un moment dat, s-a ivit prilejul să-l văd pe Pheasant. M-am asigurat că nu e nimeni în preajmă şi m-am strecurat afară din curte. Nu ştiam unde să-l găsesc, aşa că m-am dus din nou spre terenul de polo. Era acolo, cu Taizi, iar când m-a văzut, mi-a făcut semn înspre pădurricea de duzi, unde l-am aşteptat până când mi s-a putut alătura. Apoi am mers spre o frumoasă zonă împădurită, în spatele unui lac destul de întins şi al unei pasarele numite Pasarela Celor O Mie de Paşi. Am admirat lucrătura complicată de pe peretele lateral de lângă pod, în timp ce el fluiera şi-mi povestea despre cai, apoi am urcat în vârful stâncilor din grădină şi am privit şoimii zburând. Pe urmă ne-am alergat, în jos, pe deal. Timpul se scurgea ca mierea, curgând încet, dintr-un fagure secret, dar plin de savoare.

Într-o zi, când am mers să-l văd din nou, era în crângul de duzi, mă aştepta. Împreună, ne-am dus din nou în spatele Curţii Interioare şi am ajuns la o grădină cu ziduri înalte. Tufişuri dese şi lujeri de viţă-de-vie crescuţi din belşug pe poartă, şi o pereche de lacăte grele, ruginite, blocau intrarea arcuită.

Uşor ca o ciocârlie, Pheasant a sărit peste zid cu uşurinţă. O clipă mai târziu, vocea lui s-a auzit din partea cealaltă a grădinii.

— Vii?

M-am uitat în jur să mă asigur că eram singuri şi m-am căţărat pe o piatră. Mi-au alunecat picioarele, iar fusta mi

s-a agăţat de picioare. M-am eliberat, m-am prins cu putere de cărămida din vârful zidului şi mi-am luat avânt. După câteva încercări nereuşite, am aterizat în partea cealaltă a grădinii.

— Eşti bine?

Pheasant se uita la mine din mijlocul unei poteci acoperite de iarbă. În spatele lui se afla un pavilion cu acoperiş spart şi stâlpi năpădiţi de muşchi.

— Da, sunt bine.

M-am uitat în jos, la rochie. Aveam o pată de noroi urâtă pe blana de la tiv. Am oftat din greu. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să fiu murdară.

— Pari să cunoşti palatul destul de bine. Ce e aici?

— E un loc părăsit. Nimeni nu mai vine aici. Haide!

S-a aşezat pe pervazul ferestrei şi s-a sprijinit de grilaj. Lucrătura din lemn era spartă, iar podeaua era plină de frunze căzute.

— Vreau să-ţi arăt ceva.

M-am aşezat în faţa lui, păstrând distanţa, deşi tânjeam să fiu mai aproape.

— Uite!

Mi-a luat mâna şi mi-a pus ceva în palmă. Splendida bijuterie din jad verde, opac, avea ochi de onix, picioruşe fine, din aur, un spate elegant arcuit şi o burtă netedă şi suplă.

— Un vierme de mătase! De unde l-ai luat?

Ochii mi s-au mărit cât cepele. Viermii de mătase erau foarte preţioşi oricum, dar un vierme de mătase din jad era nepreţuit.

— E darul meu pentru tine. Îţi place?

Îmi plăcea la nebunie. Îi mângâiam suprafaţa netedă şi nu-mi puteam lua ochii de la el. Era adevărat ce spuneau oamenii despre jad. Îl liniştea pe cel care-l purta.

— Şi de ce ai vrut să-mi faci un dar?

— A fost al mamei mele. Adora viermii de mătase. Spunea că viermii de mătase din jad le poartă noroc ţesătoarelor pricepute. Iar, dacă eşti o ţesătoare mai puţin pricepută, te transformă într-una foarte bună.

Mama lui trebuie să fi fost ţesătoare. Palatul recruta adesea ţesători, precum şi pe membrii familiilor lor care se dovedeau pricepuţi la anumite munci. Aşa ajunsese probabil Pheasant să lucreze la grajd.

— Eşti sigur? E al mamei tale.

— Da, valorează o avere, a râs el.

Chiar ştia cum să mă facă să zâmbesc.

— Înţelegi prea bine că nu la asta mă refer. De ce vrei să mi-l dai mie?

— Pentru că-mi place de tine.

Chiar asta a vrut să spună? Fericirea mi-a inundat inima.

— Dar mama ta? am mângâiat eu viermele de mătase. O să se înfurie când o să vadă că lipseşte.

— A murit acum câţiva ani.

Şi-a lăsat capul în jos şi un nor de tristeţe i-a acoperit faţa.

I-am căutat mâna. Mama lui murise, iar a mea era undeva, departe, de neatins. Într-un fel, sufeream de acelaşi mare gol, căci absenţa afecţiunii materne ni se aşezase în inimă ca o rană.

— Nu pot să-l primesc – i-am dat înapoi viermele de mătase.

— Care e problema, dulceaţă?

— O Talentată nu are dreptul să aibă obiecte atât de preţioase, ştii.

— Dar n-o să spui nimănui.

Sigur n-aş fi spus şi că l-aş fi ţinut aproape de inimă mea şi nu l-aş fi lăsat niciodată să-mi scape din vedere.

— Tot cred că ar fi mai bine să-l păstrezi tu.

— Dacă mama ar fi în viaţă, s-ar bucura să ţi-l dau ţie.

— De ce?

A ridicat din umeri.

— Este un vierme de mătase. Doar cineva preţios ar trebui să aibă aşa ceva. Şi, dacă e cineva la care trebuie să rămână, atunci aceea eşti tu. Şi apoi – a zis el şi mi-a îndesat viermele de jad la loc în palmă –, nu mă mai văd cu Rain. Adică o văd prin curte. Nu pot s-o ocolesc. N-o să mă mai prinzi cu ea în fân niciodată. Şi – a ezitat –, de fapt, vreau să ştii că nu am ţinut niciodată la ea cu adevărat. Ea a venit la mine.

Mi-am strâns degetele pe jad, cu inima plină de bucurie. Îmi dăduse preţiosul obiect ca pe un simbol al promisiunii sale.

Dar, venind de la el, chiar dacă mi-ar fi dat o piatră, tot ar fi fost mai preţioasă decât orice bijuterie. Dar nu puteam să-i arăt asta.

— Nu vreau să te mint – mi-am desfăcut săculeţul parfumat şi am strecurat viermele de mătase acolo, degetele şovăind pe deschizătura lui ca şi cum ar fi fost poarta fericirii. Aş putea să-mi iau o rochie frumoasă pe el.

A părut dezamăgit şi mi-am dat seama că-l necăjeam. M-a prins de braţe.

— Dacă-l văd oriunde în altă parte decât în săculeţul tău, jur că n-o să mai vorbesc cu tine niciodată, fată rea ce eşti!

M-am luptat să mă eliberez, dar era mai puternic decât credeam.

— Dă-te la o parte! am chicotit eu. Nu sunt una dintre fetele tale...

— Dacă zici tu...

Şi-a plecat capul, iar bărbia lui mi-a atins fruntea. Am simţit pişcătura unei senzaţii stranii. I-am întâlnit privirea. Braţele lui, atât de puternice, nu semănau cu nimic din ce atinsesem vreodată. Mi-aş fi dorit să rămân acolo pentru totdeauna, să fiu aproape de el şi să-i simt inima bătând lângă a mea. Dar mă simţeam în acelaşi timp ca un peşte prins în plasă, îngrozită de ce mă aştepta.

Buzele lui le-au atins pe ale mele. Delicate, ca o adiere. Moi, ca mătasea. Dulci, ca un vis de vară.

— O să mai vii aici? mi-a şoptit el.

M-am gândit la Mama şi la Tata. Şi la Împărat, care spânzurase servitoarele numai pentru că-i dăduseră hainele greşite. Oare m-ar fi biciuit până la sânge, dacă ar fi aflat despre mine şi Pheasant?

Dar i-am şoptit la rândul meu:

— Da!

Anul 642 d.hr.

al Şaisprezecelea An de Pace al Domniei Împăratului Taizong

PRIMĂVARĂ TIMPURIE

13

Mi s-a poruncit să merg la Sala Chengxiang să-mi primesc merele, primul meu tain de fructe din acel an. Eram nerăbdătoare. Nu mai gustasem fructe de luni întregi, pentru că Talentatele nu primeau un tain lunar de fructe în timpul iernii. Doamnele de la rangul al treilea în sus primeau în fiecare lună fructe din pivniţele imperiale de gheaţă, unde erau păstrate multe fructe proaspete – pere, pepeni, portocale şi afine.

Dar eram nerăbdătoare, mai ales pentru că, în sfârşit, aveam să le întâlnesc pe Cele Patru Doamne, care aveau să împartă porţia de mere.

Am aşteptat într-un colţ pe un coridor, cu Plum şi alte Talentate. De partea cealaltă se aflau doamnele de rangul şapte, cele de rangul opt şi cele de rangul nouă. Doamnele de Onoare, Frumuseţile şi Graţiile erau în faţa noastră, în curte. M-am uitat în jur. N-am văzut-o pe Jewel. M-am întrebat de ce lipseşte. În calitatea ei de Adorată putea primi orice-şi dorea.

În curte s-a lăsat dintr-odată linişte când Cele Patru Doamne în rochii splendide şi-au făcut apariţia lângă porţi, urmate de un grup de eunuci care cărau coşuri pline de mere. Au pus coşurile în mijlocul curţii, iar doamnele s-au aşezat pe nişte băncuţe special pregătite, în faţa coşurilor.

Am identificat-o pe Doamna Nobilă imediat. Avea cam treizeci de ani şi purta pe chip un fel de încredere şi de nobleţe pe care celelalte nu-l aveau.

Pe cap avea o pălărie cu o pasăre phoenix, din aur şi un colier cu perle mari cât ouăle de prepeliţă. Şi era destul de plinuţă. Avea obrajii ca nişte mere coapte, iar când dădea din cap fiecare parte din corpul ei părea să se scuture: straturile de sub bărbie, coada lungă, aurie, a păsării

phoenix de pe pălărie, la fel şi cele două lănţişoare de la cerceii de jad care îi atârnau de lobii groşi ai urechii.

— Mai ţii minte ce ţi-am spus despre ea? mi-a şoptit Plum, în timp ce un eunuc le chema pe Doamnele de Onoare, care au îngenuncheat în faţa Celor Patru Doamne ca să-şi primească merele.

Am dat din cap că da. Doamna Nobilă era clar cea care deţinea controlul acolo. Eunucii au luat merele, s-au întors spre ea să primească încuviinţarea, apoi au făcut o plecăciune şi au pus merele în coş.

— Oamenii o respectă.

— Aşa e.

— Cine e doamna palidă, din dreapta?

Femeia părea obsedată de cum arată. Stând pe băncuţă, nu făcea nimic altceva decât să se zgâiască într-o oglindă de bronz, ţinută de servitorul ei. Cu tot zgomotul şi dezordinea din jur, nimic nu părea s-o distragă.

— Ea e Doamna Virtuoasă. A fost Adorata odată.

— Înţeleg.

Era, evident, cea mai frumoasă dintre cele patru.

— Dar Împăratul s-a plictisit de ea. Îi place să mănânce gheare de pui şi şorici de porc. Crede că-i îmbunătăţesc tenul. În asta constă regimul ei de înfrumuseţare. Şi bea numai roua dimineţii, pentru că e cea mai pură şi n-o să-i strice strălucirea pielii.

Îmi suna teribil de exagerat.

— Cine e cea de lângă ea?

— Doamna Supusă. E dansatoare.

Nu era de mirare că era îmbrăcată în costum de dansatoare, o rochie roşie, decoltată, care-i punea în evidenţă sânii şi un şal până la pământ. Numai o dansatoare ar fi putut umbla într-o asemenea rochie indecentă.

— N-are nicio şansă în faţa celorlalte. Şi mai e şi bolnavă.

Doamnele de Onoare au făcut o plecăciune şi apoi au plecat cu coşurile lor cu mere, iar Frumuseţile s-au mutat în curte şi le-au luat locul. Lumea din faţa noastră, de pe coridor, a înaintat puţin şi eu odată cu ea.

— Ce fel de boală? E ceva grav?

— Hemoroizi.

Mi-am înăbuşit un hohot de râs. Dar probabil că să ai hemoroizi era ceva ucigător când treaba ta era să-l atragi pe Împărat. M-am uitat la ultima doamnă, care ţinea o pisică albă în poală şi-o mângâia. Era foarte slabă, purta o rochie argintie şi, la fel ca Doamna Nobilă, părea să aibă în jur de treizeci de ani.

— Iar ea e Doamna Imaculată?

Ca şi cum m-ar fi auzit, s-a uitat exact în direcţia mea. Privirea ei era rece, neprietenoasă şi m-a făcut să simt un fior pe şira spinării. Mi-am plecat capul instinctiv. Exact atunci Frumuseţile au plecat şi Graţiile au păşit în curte. M-am simţit eliberată că a trebuit să le urmez.

— Am auzit asta – Plum şi-a pus mâna pâlnie la urechea mea, iar vocea ei a fost atât de firavă, încât de-abia am desluşit-o. Ţii minte complotul pentru asasinarea Împăratului? Se zvoneşte că ea l-ar fi pus la cale.

Am tras aer în piept şi m-am uitat în jur, bucuroasă că nu era nimeni în spatele meu. Cele trei grupuri cu doamnele de rangul şapte, opt şi nouă erau pe partea cealaltă a coridorului şi şuşoteau între ele. Dar un eunuc din curte s-a întors şi s-a uitat la mine. Mi-am plecat capul. Plum şi cu mine am tăcut.

— Ea? Nu se poate să fie adevărat, am spus când eunucul s-a uitat în altă parte. De ce să facă aşa ceva?

— Nu Împăratul ar fi fost ţinta, ci Taizi, dar dintr-un motiv sau altul el a plecat din Altar mai devreme şi ucigaşul s-ar fi împiedicat de Împărat.

Doamna Imaculată să-şi fi dorit să-l ucidă pe Taizi pentru ca fiul ei să-i ia locul? Greu de crezut.

— Unde ai auzit?

Plum a dus mâna la gură ca şi cum ar fi tuşit că i-a rămas ceva în gât.

— Unde? Umblă multe zvonuri. Mai ţii minte ce s-a întâmplat cu grefierul Curţii? A fost otrăvit, era mort când Păsările de Aur au vrut să-l interogheze.

— Şi crezi că ea a dat ordin?

Nici măcar nu îndrăzneam să ridic capul şi să mă uit înspre ea.

— Aşa vorbeşte lumea.

M-am gândit adânc.

— Şi Împăratul ştie?

Plum a negat din cap.

— Nu. El crede că Taizi a complotat.

Desigur. Dacă Împăratul murea, tronul îi revenea lui Taizi.

— Asta înseamnă că prinţul are probleme...

— De-asta Împăratul îl trimite departe.

— Unde?

Mulţimea s-a mişcat din nou şi am înaintat spre butoaiele cu mere, dar am întârziat puţin, ca să mărim distanţa faţă de celelalte Talentate.

— Într-una dintre cele Patru Garnizoane de la graniţa de apus, a ridicat Plum din umeri. Împăratul spune că acel complot de asasinat a încurajat revoltele în alte triburi unde era linişte. Chiar şi turcii de la Răsărit au început să se agite. Dar e doar o scuză ca să-l trimită pe Taizi departe.

— S-ar putea să nu fie doar o scuză.

De când cu războiul împotriva turcilor de la Apus, Împăratul avea nevoie de un om puternic să ridice moralul armatei sale. Taizi, cu muşchii lui şi cu istoria lui pe câmpul de bătălie, era un bun candidat.

— Dar adevăratul motiv – a zis ea – e că Taizi a căzut în dizgraţie. Nu mai are încredere în el, iar Doamna Imaculată crede că e un bun prilej pentru a-i slăbi puterile

moştenitorului, în aşa fel încât fiul ei, Prinţul Yo, să câştige favorurile Împăratului.

— Înţeleg.

Potrivit legilor tradiţionale ale succesiunii, Prinţul Yo, cel de-al patrulea fiu, nu putea să aibă întâietate în faţa lui Taizi, a cărui mamă, Împărăteasa Wende, a fost soţia legitimă. Dar, dacă Taizi îşi pierdea dreptul la moştenirea tronului din cauza complotului, iar Doamna Imaculată ajungea Împărătească, atunci totul se schimba.

— Însă nu cred că Prinţul Yo are vreo şansă.

— Nu crezi? Doamna Imaculată a invitat câţiva dregători la Curte la Serbarea Lampioanelor, acum câteva luni. A venit chiar şi Cancelarul. Încerc să-ţi spun că lucrează din greu să obţină sprijin şi să câştige încrederea Împăratului.

Am privit-o pe Doamna Nobilă. Cu obrajii ei lucind ca două mere roşii, îi zâmbea cu blândeţe unei Graţii.

— Şi cum rămâne cu Doamna Nobilă?

Ea avea doi fii. Cel mai mare, Prinţul Ke, era cu doar un an mai tânăr decât Taizi. Dacă Taizi pica în dizgraţie, Prinţul Ke, mai mare decât Prinţul Yo, era mult mai eligibil.

Plum a oftat.

— Mi-aş dori să ajungă ea Împărătească, Mei. Ea s-a ocupat de Atelierele Imperiale de Viermi de Mătase după moartea Împărătesei Wende, iar producţia de mătase a avut spor. Şi am auzit că e blândă cu servitoarele. Odată una dintre ele a spart un pieptene de jad. Biata fată era înspăimântată de moarte, dar doamna nici măcar n-a ridicat tonul la ea...

Au venit doi servitori şi s-au aşezat în spatele meu, aruncându-ne priviri furişe. Nu puteam să-mi dau seama ai cui servitori erau, poate ai Doamnei Imaculate. Am tras-o pe Plum de mânecă şi ea a închis gura.

Eunucul m-a strigat, iar eu am făcut o plecăciune în faţa doamnelor. Poate că a fost doar imaginaţia mea, dar am simţit privirea rece a Doamnei Imaculate cum mi se înfige în spate. Oare chiar pusese la cale asasinatul? Îşi dorea cu atâta disperare să devină Împărătească?

În grabă, am primit merele şi am plecat împreună cu Plum. I-am zis să ducă şi coşul meu în dormitor şi m-am grăbit spre garderobă. Nu era programată nicio livrare de lenjerie în acea după-amiază. Voiam doar să mă asigur că era totul în ordine, înainte să mă întâlnesc cu Pheasant. Am pornit pe coridor şi am deschis uşile.

Când am văzut ce era înăuntru, am înmărmurit. Un timp n-am reuşit să înţeleg ce se întâmplase. Apoi mi s-au înmuiat genunchii şi aproape m-am prăbuşit.

Toate dulapurile şi toate cuferele erau larg deschise. Mormane de mantii, cape, curele bătute cu bijuterii şi papuci de mătase erau împrăştiate pe podea.

14

Păşind prin dezastrul din jur, m-am simţit ca şi cum aş fi mers pe valuri. Trebuia să le pun la loc pe toate: mantii, cape, papuci, centuri. Trebuia să netezesc cutele, una câte

una, să le împăturesc şi să le aşez la loc în cufere sau în dulapuri, şi totuşi nu găseam puterea.

Cine făcuse aşa ceva? De ce ar fi scotocit cineva prin toată garderoba ca să-mi dea mie de lucru?

M-am prăbuşit pe un cufăr, cu picioarele sprijinite de ceva tare şi ascuţit. M-am uitat în jos. Stăteam pe un cufăr cu încuietori de metal. Nu înţelegeam. Toate cuferele Împăratului aveau curele de piele. Doar cele cu bijuterii ale fostei Împărătese aveau încuietori de metal şi pe ele le ascunsesem într-un colţ.

M-am uitat din nou. Era într-adevăr cufărul cu bijuterii al Împărătesei. Cineva îl mutase.

În clipa aia am avut o presimţire. Am deschis capacul. Era gol. Toate podoabele şi toate coroanele dispăruseră.

Mi s-a tăiat răsuflarea. Era datoria mea să am grijă de obiectele din încăpere şi era vina mea dacă lipsea ceva, iar acum lipseau toate bijuteriile fostei Împărătese! Trebuia să raportez furtul supraveghetorilor Curţii Interioare. Dar ei aveau să dea vina pe mine şi probabil aveau să-mi pună totul în cârcă.

Ce era de făcut?

— Ce s-a întâmplat aici?

Daisy s-a sprijinit de uşă cu privirea ei năucă obişnuită.

— Eu...

Am luat repede o mantie cu o pereche de cerbi pe ea şi am împăturit-o. Apoi am desfăcut-o şi am strâns-o la loc.

— Căutam ceva.

Daisy şi-a răsucit capătul codiţei cu degetul arătător.

— E frig aici.

Îmi doream să plece. Mi-am dat părul din ochi şi am încercat să rămân calmă.

— S-a terminat audienţa de dimineaţă a Împăratului?

— Audienţa de dimineaţa? Daisy s-a uitat la cer, părând confuză: Eu aştept cina.

Uitasem de timp.

— Aşa e. Am fost foarte ocupată.

— Ce cauţi?

Daisy a venit spre cufărul de bijuterii.

— Nu!

Aproape că am sărit peste grămezile de haine de pe podea: – O să pun totul la loc. Ar trebui să pleci.

— Şi tu mă crezi grosolană? Voiam doar să ajut.

— Grosolană? Nu. Eu doar...

Şi-a ridicat mâneca să-mi arate o vânătaie pe braţ.

— Uite ce mi-a făcut Adorata. M-a strâns atât de tare. Şi n-am vrut decât s-o ajut cu cuvertura.

Am simţit cum mi se tensionează tot corpul.

— Ce tot spui acolo?

— A venit aici cu ea. Cea cu modelul cu bujori. E foarte drăguţă. Dar a scăpat coroana.

— Coroana?

— Da. A scăpat-o, aşa că eu i-am întins-o înapoi. Părea furioasă.

Am respirat adânc ca să mă liniştesc. Deci Jewel. Ea furase coroanele şi toate podoabele.

— Ai spus că a scăpat o coroană. Eşti sigură că era o coroană?

Daisy a început să-şi mestece coada.

— Ţi-am spus, Mei. Am văzut-o cu ochii mei. Era coroana de la ceremonia de încoronare a fostei Împărătese. Oricine o ştie. Dar Adorata mi-a spus că, de fapt, coroana e doar o pernă. Deci era o coroană sau o pernă? Eu cred că am văzut o coroană, dar de ce a vrut ea să zic că era o pernă? Nu ştiu...

Jewel era inteligentă. Trebuie să fi înfăşurat bijuteriile în cuvertură.

— Şi când ai văzut-o?

— După ce am primit merele.

Daisy era doamnă de rangul cinci, aşadar primise merele înaintea mea.

— Înainte să vii. Păi... Mei, n-o să-i spui Adoratei despre asta, nu-i aşa? Mi-a zis că-mi rupe gâtul dacă mai spun cuiva.

— N-o să-ţi rupă gâtul, Daisy, n-am s-o las, îţi promit. Am înghesuit un braţ de haine într-un dulap şi i-am zis: Poţi să-mi faci un favor? Vrei să stai aici până mă întorc?

— Bine. Daisy a început iar să-şi roadă codiţa: Unde te duci?

Am strâns-o uşor de braţ. Nu aveam cuvinte să exprim cât de recunoscătoare îi eram pentru ajutor.

— E secret.

M-am îndreptat direct spre partea de răsărit a Curţii Interioare, unde se afla Cartierul Lotuşilor, reşedinţa Celor Patru Doamne şi a Adoratei. De câte ori nu-mi imaginasem că vin acolo în vizită şi chiar că voi locui acolo într-o bună zi! Dar acum eram pregătită să cad în genunchi.

Cele cinci case, cu cornişele lor albastre şi stâlpi roşii, erau aşezate în formă de cerc, legate între ele prin cinci pasaje cu garduri cu structuri elaborate. În mijloc se afla o curte imensă, unde mai multe pietre de grădină erau aşezate în aşa fel încât să semene cu un mic munte, înalt cât o clădire cu un singur nivel.

Trei cupe, cu fundul în sus, stăteau într-un mic bazin aflat lângă munte. Decorul amintea de vechiul obicei al Celei de-a Treia Zi din Cea de-a Treia Lună, când nobilii sărbătoreau bând bere din cupe şi compunând poeme. Lui Jewel îi plăcea să-şi întreţină oaspeţii în acele zile. Îmi doream să se fi înecat cu vin.

Stând acolo, lângă bazin, am studiat fiecare casă. Oare care era a ei? Era cât pe ce să bat la o uşă de lângă mine, când o servitoare pistruiată a ieşit din casă uitându-se

spre sud. Era servitoarea lui Jewel. M-am îndreptat spre clădire.

Cum s-o salut, când ştiam că era o femeie care înşelase, minţise şi furase? Nu ştiam cum. Dar trebuia. Trebuia să iau toate bijuteriile înapoi. Am respirat adânc, m-am oprit în faţa clădirii şi am ridicat mâna.

Uşa s-a deschis.

Jewel şi-a deschis braţele.

— În sfârşit, ai venit, Mei. Te aşteptam. Îţi place noua mea cameră?

— Salutări, Adorată!

Când am văzut-o, am simţit cum mă cuprinde furia. Încercând să-mi ţin firea, mi-am încrucişat mâinile pe burtă şi i-am făcut o plecăciune, aşa cum o cerea eticheta.

M-a privit din cap până-n picioare.

— Te-ai schimbat, Mei. Ce elegantă şi graţioasă arăţi acum! Cursurile au scos ce era mai bun din tine.

Zâmbea, dar eu ştiam prea bine ce zăcea sub pielea ei.

— Îţi mulţumesc, Adorată. Dacă îmi dai voie, aş vrea să-ţi cer un favor.

— Dar de ce atâta grabă? Vreau să-ţi arăt asta, a zis răsucindu-se spre paravanele pictate de lângă pat. Ştiai că asta a fost camera Împărătesei? E spaţioasă, nu-i aşa? Vino să te uiţi la picturile de pe ziduri, toate sunt noi. Asta, *Frumoasa Wang Zhaojun părăsind casa*, e cea mai frumoasă. Îţi place?

— N-am venit aici ca să admir picturile, am încercat eu să-i vorbesc calm.

— Atunci, hai să-ţi arăt rochiile mele cele noi. Vrei să arunci o privire?

Toată şarada asta începea să fie supărătoare.

— Adorată, trebuie să ştii că n-aş fi venit aici, dacă nu era ceva urgent.

— Aşadar, şi-a prins ea bărbia în mâna dreaptă, să vedem. De ce ai venit?

Paşi uşori răsunau dinspre pasajul de afară. M-am crispat. Prea multe urechi în jur. Trebuia să-mi aleg cuvintele cu grijă.

— Nu mi-ai lăsat de ales, Adorată. Preferi să merg să-i informez despre ce s-a întâmplat?

— N-o să faci asta, m-au cercetat ochii de pisică ai lui Jewel. Ochii tăi îmi spun că n-o s-o faci. Dar să fim sincere, de dragul prieteniei. De ce crezi că am scăpat coroana în faţa neghioabei de cameriste?

M-am încruntat. S-o fi făcut intenţionat?

— Ce vrei?

— O conversaţie amicală. Atâta tot. Să începem cu Doamna Imaculată. Presupun că ai întâlnit-o.

— Da, am răspuns eu prudentă.

— Adevărul e că nu te place.

— De ce?

— Eşti tânără, eşti frumoasă şi eşti una dintre Talentate. Ai în grijă garderoba Împăratului şi curând vei fi avansată şi vei ajunge să-l îmbraci în fiecare dimineaţă, la el în cameră. Doamna Imaculată, la fel ca toate celelalte doamne, nu-l poate vedea pe Împărat decât dacă o cheamă el. Înţelegi acum? Tu ai toate şansele pe care ea nu le are. Jewel a mers şi s-a aşezat în faţa măsuţei de toaletă, unde erau împrăştiate ace de păr cu pietre preţioase, piepteni de jad, sticluţe colorate cu tot felul de tincturi.

— Şi vrei ca eu să cred toate astea? Ea este una dintre Cele Patru Doamne. N-are niciun motiv să fie geloasă pe mine.

— Ce încerc să-ţi spun este să nu cumva să-i aduci vreodată vreo ofensă. Orice ai fi auzit vreodată despre ea, e mult mai rău de-atât.

Jewel a scos o agrafă de aur din părul ei alb şi a început să-l pieptene, continuând: – Îşi înţeapă adversarele ca o viperă, iar când se întoarce – când tu crezi că ai supravieţuit muşcăturii –, te atacă precum un scorpion care te străpunge cu coada plină de venin.

Am înţeles de ce zicea asta.

— Eşti prietenă cu ea acum.

A lăsat jos pieptenele.

— Vezi, Mei, asta-mi place la tine. Eşti foarte inteligentă.

M-am încruntat. Tot nu-mi spusese de ce furase bijuteriile fostei Împărătese.

— Înţelegi ce se petrece acum, nu? A luat o pensulă de machiaj şi a băgat-o într-o cutiuţă cu tinctură colorată şi a continuat: Doamna Nobilă vrea să fie împărătească, dar acelaşi lucru îl vrea şi Doamna Imaculată. Doamna Nobilă speră că fiul ei cel mare, Prinţul Ke, îi va lua locul lui Taizi. Dacă moşteneşte tronul Ke, ea va fi împărăteasa incontestabilă. Dar Doamna Imaculată este egala Doamnei Nobile în multe feluri. Vezi acum în ce situaţie neplăcută ne aflăm?

Din nou, prinţii. De ce îmi spunea Jewel toate astea? Mă simţeam ca şi cum îmi întindea o capcană, iar eu mă plimbam pe marginea ei ca o păsărică neştiutoare.

— În curând va trebui să mă întorc, Adorată.

— Nu te teme, Mei, de-asta eşti aici. O să ne ajuţi.

— Cu ce să vă ajut?

De-asta furase Jewel bijuteriile. Voia să mă facă prizoniera ei şi să mă oblige să-i împlinesc poruncile.

A început să-şi deseneze ceva între sprâncene.

— S-o distrugem pe Doamna Nobilă.

Îmi venea să râd. Cât de absurd era totul!

— Ai auzit de ea, nu-i aşa? Ţine păianjeni pe post de animale de casă, a zis Jewel.

— E ţesătoare, i-am răspuns eu.

Din felul cum vorbise Jewel, suna de parcă Doamna Nobilă ar fi fost un soi de vrăjitoare, dar, de fapt, tuturor ţesătoarelor le plăceau păianjenii pentru felul cum îşi

ţeseau pânzele. O dată pe an, înainte să înceapă sezonul viermilor de mătase, ţesătoarele încuiau un păianjen peste noapte într-un cufăr. Dacă el făcea o pânză densă până a doua zi de dimineaţă, era semn bun şi însemna noroc pentru ţesătoare. Dacă pânza era firavă sau incompletă, prezicea un an sărac şi meşteşugul slab al ţesătoarei. În calitatea ei de stăpână peste Atelierele Imperiale de Viermi de Mătase, Doamna Nobilă cu siguranţă urmărea îndeaproape semnele date de păianjeni.

— Asta e problema, a zis Jewel. O doamnă de rangul doi nu e obligată să facă munci casnice, dar ea cară peste tot fusul. Cine ştie cât ţese ea în fiecare zi? Intenţia ei e clară. Pur şi simplu vrea ca oamenii să creadă că ea este un exemplu de bunătate şi că e candidata perfectă pentru locul de împărătească. S-a întors spre mine: Doamna Nobilă e o femeie vicleană. Să nu te laşi păcălită de imaginea frumoasă pe care şi-o construieşte!

N-am zis nimic. Trebuia să păşesc cu mare grijă.

— Înţelegi ce spun? şi-a plecat ea capul într-o parte.

I-am răspuns, sperând că vocea mea sună blând şi docil: – Adorată, nu cred că pot face nimic ca să te ajut.

— Vino! Mi-a făcut semn să mă apropii şi apoi şi-a făcut mâna pâlnie la urechea mea. O să aduc înapoi coroanele şi tot ce am mai luat în cuvertură imediat ce stingi focul din atelierele cu viermi de mătase. E foarte simplu, nu?

M-am dat înapoi. Deşi nu cunoşteam prea multe despre procesul prin care se producea mătasea, ştiam cât de importantă era căldura pentru ouă. O specie delicată, viermii de mătase depindeau de căldură ca să iasă din ou,

iar îngrijitoarele trebuiau să menţină mai multe focuri aprinse ca să păstreze căldura.

— Dar ouăle de viermi de mătase vor muri în frig.

— Au nenumărate loturi de ouă în diverse stadii de dezvoltare. O singură noapte de frig n-o să le omoare pe toate.

Chiar şi aşa, reputaţia Doamnei Nobile va fi pătată şi ea va cădea în dizgraţie, exact ce-şi doreau Jewel şi Doamna Imaculată. Dar apoi cum aveam să port pe umeri vina că am condamnat la îngheţ fie şi un singur ou? Era vorba de viermele de mătase. Cea mai preţioasă fiinţă din regat. M-am gândit la viermele de mătase al lui Pheasant, pe care-l aveam în săculeţ.

— Trebuie să fii nebună. Cu adevărat nebună, Jewel! Ce crezi c-o să-ţi aducă ţie căderea Doamnei Nobile?

— Tot ce-şi poate dori o femeie. Când eu şi Doamna Imaculată ne punem la contribuţie minţile noastre teribile, facem planuri bune.

— Deci o ajuţi să devină Împărătească?

Apoi, Jewel avea să-i ia locul în rândul Celor Patru Doamne, probabil.

— Ştiam eu că vei înţelege.

Am ridicat bărbia. N-aveam să mă las şantajată.

— Nu sunt pionul tău.

M-a cercetat atent, având o mică pasăre phoenix desenată între sprâncene.

— O să-mi pară tare rău dacă o să aflu că ai păţit ceva, Mei.

M-am ridicat fermă.

— Nu fi atât de sigură! Vei fi pedepsită şi tu, dacă Împăratul va descoperi că ai furat bijuteriile.

— Că le-am furat eu?

— Nu-mi dai de ales, Adorată.

Am să-i spun Împăratului adevărul, chiar dacă mă va pedepsi şi pe mine pentru neglijenţă.

— Nu înţelegi, nu-i aşa, Mei? a oftat ea. Cum să creadă că le-am furat eu, dacă se vor găsi coroanele în camera altcuiva, să spunem a unei Talentate?

M-am clătinat.

— N-o să îndrăzneşti!

A luat o foaie de hârtie roşie de lângă cutiuţele colorate.

— Sigur că nu, Mei. Asta nu se va întâmpla. N-am să fac aşa ceva. Îţi promit. Atâta vreme cât îmi promiţi şi tu.

Mi-am muşcat buza, incapabilă să vorbesc.

A oftat, uitându-se insistent la hârtia roşie din faţa ei.

— Aşa e viaţa la Curte, Mei. Sunt sigură că o ştii la fel de bine ca mine. Poarta către Curtea Concubinelor este permanent deschisă, dar aleea care duce înapoi spre Curtea Interioară e lungă şi anevoioasă.

N-am putut să-mi ridic capul. Îmi luase atât de mult şi mă costase atâta suferinţă să ajung unde eram! Titlul meu de Talentată, îndatoririle mele de la garderoba Împăratului. Eram atât de aproape de el, mă putea chema în fiecare zi. Şi Mama. Încă nu strânsesem suficient argint să-i trimit mamei. Dacă Jewel reuşea să mă acuze că am furat bijuteriile, atunci totul – visul meu de a avea grijă de Mama, titlul meu, chiar viaţa mea – avea să se ducă de râpă.

— Mă bucur că acum ai înţeles. Poţi pleca, Mei, şi-a fluturat Jewel mâna prin aer: Când o să primesc veşti despre foc, o să-ţi înapoiez totul.

Mi-am frânt mâinile.

— N-am încredere în tine.

— Şi ce alte posibilităţi ai, Mei?

— Dar... dar... – nu mă puteam mişca din loc. Şi dacă o să moară toţi viermii de mătase?

Şi-a dus hârtia roşie la buze şi a sărutat-o zgomotos. Nişte buze perfecte şi roşii s-au conturat în oglindă.

— Atunci, o să-mi port rochiile vechi.

— Dar atelierele sunt păzite, am spus eu disperată. N-am cum să intru.

A zâmbit răutăcios.

— Eşti o fată deşteaptă, Mei. Iar o fată deşteaptă găseşte întotdeauna o cale.

15

În Atelierele Imperiale de Viermi de Mătase, un loc aproape la fel de sacru ca altarul familiei, nu puteau intra decât câteva ţesătoare foarte pricepute şi pentru câţiva lucrători care primeau un permis special de la Doamna Nobilă. Păzit cu străşnicie, era locul unde mătasea – târgul cu care se pecetluia pacea, darul pentru a cuceri inima unei femei – se făcea în secret.

Cum puteam eu să pătrund în Ateliere?

M-am gândit la Sun Tzu, prea târziu, şi am plecat din camera lui Jewel. „Un luptător inteligent îi impune voinţa sa duşmanului, dar nu-i permite duşmanului să i-o impună pe a sa.” Îmi doream să-mi fi amintit asta cât timp fusesem în camera lui Jewel.

Mi-am făcut drum spre Ateliere, aflate într-o clădire înconjurată de ziduri, în spatele sălii de tras cu arcul, în partea de răsărit a palatului. Când am ajuns în faţa uşii principale, păzită de două gărzi, le-am zis că aş vrea să vorbesc cu Doamna Nobilă.

M-au privit cu suspiciune.

— Aşteaptă aici! mi-a spus unul dintre ei, iar celălalt a intrat în Ateliere.

Eu mă plimbam de colo până colo, în faţa porţii.

În fiecare an, producţia de mătase începea primăvara devreme şi mulţi baloţi de mătase aveau să fie produşi şi vânduţi în pieţele din întregul regat. Atelierele Imperiale

de Viermi de Mătase realizau jumătate din producţia de mătase a regatului. Cealaltă jumătate venea de la fermele de mătase din sud, unde era mai cald şi temperatura era mai uşor de controlat. Toată lumea din regat, tineri sau bătrâni, ştia că mătasea era speranţa noastră de prosperitate şi că viermii de mătase era darul Cerului pentru noi.

Iar eu primisem poruncă să-i distrug.

M-am gândit la Doamna cea puternică pe care o văzusem împărţind merele şi căreia eunucii trebuiau să-i ceară părerea înainte să ofere merele. Oare aveam s-o distrug? Sau avea să mă distrugă ea pe mine înainte?

O siluetă dolofană, îmbrăcată într-o splendidă rochie galbenă, a apărut în pragul uşii, iar mie au început să-mi transpire mâinile. Sperasem că Doamna Nobilă va trimite o servitoare să mă conducă. Odată înăuntru, aveam să caut o scuză să mă strecor, să găsesc incubatorul, să sting focul şi să plec.

Dar venise chiar ea să mă întâmpine. Personal. În afara zidurilor atelierului. Aş fi vrut să dispar, dar era prea târziu. Mi-am plecat capul şi am făcut o adâncă reverenţă, recunoscătoare că eticheta prevede că trebuie să evităm contactul privirilor.

Sperând că vocea mea suna calm, am spus:

— Permiteţi-mi să-mi exprim profundul respect pentru Doamna Nobilă, cea unică şi iubită şi cea mai blândă dintre toate.

— Deci tu eşti fata despre care se tot vorbeşte. Speram să pot sta de vorbă cu tine la împărţirea merelor, dar nu s-a ivit prilejul.

Doamna Nobilă avea o voce plăcută, puternică, nu stridentă, sigură pe sine, dar nu trufaşă, ca şi cum era obişnuită să vorbească în faţa unui grup de femei.

— Mei te cheamă, nu-i aşa? Ai un curaj nemaipomenit, aşa am auzit. Dacă n-ai fi fost tu în Altar în acea zi, Atotputernicul ar fi fost rănit serios. Văd bunătate şi curaj când mă uit la tine.

Mi-am plecat privirea ca să-mi arăt respectul. Dar eram surprinsă. Curtoazia ei pentru o doamnă de rang inferior, cum eram eu, era ceva neaşteptat.

— Vrei să ridici capul ca să te văd mai bine?

M-am supus şi mi-am fixat privirea în umărul ei.

— Ce chip ales! Tânăr, plin de graţie, delicat, ca o piersică de vară – mi-a luat mâna şi a bătut-o uşor.

Nu ştiam ce să cred. O doamnă lua mâna altei doamne numai când erau egale, dar golul social dintre noi era mai mare ca Râul Galben.

— Sunt onorată să mă aflu în prezenţa domniei voastre, Nobilă Doamnă.

Mi-a strecurat ceva în palmă. Un colier de perle.

— Un dar. Aş vrea să-ţi răsplătesc curajul.

Toate frazele pe care mi le pregătisem dinainte s-au topit ca ceaţa la lumina soarelui.

— Nobila mea Doamnă... – am uitat de etichetă şi m-am uitat la ea uimită. Onoarea asta e prea mare pentru mine. N-o merit. Şi apoi, o Talentată nu are voie să deţină niciun dar scump.

Aveam cadoul de la Pheasant, desigur, dar nu trebuia să afle nimeni asta.

A oftat.

— Uitasem. Atunci, spune-mi ce dar ţi-ai dori?

— Eu... eu... – mi-am muşcat buza. Nu vreau nimic scump, Nobilă Doamnă. Dar dacă pot să primesc onoarea pe care mi-o faceţi, atunci am să îndrăznesc. Toată viaţa mea am fost curioasă în privinţa viermilor de mătase, dar n-am văzut niciodată unul.

— Viermi de mătase, a ezitat ea. Înţeleg. Le-a făcut un semn celor două gărzi de la poartă. Are permisiunea mea să intre.

Gărzile s-au uitat unul la altul, au ezitat, dar s-au dat la o parte şi mi-au făcut loc să intru.

— Vino! mi-a făcut semn Doamna Nobilă s-o urmez înăuntru.

Am inspirat adânc şi am trecut pragul. Nu îndrăzneam să mă uit la ea, de teamă să nu-mi citească gândurile. M-a condus spre salonul din faţă, un fel de cameră de primire micuţă, dreptunghiulară, cu un acoperiş de ţiglă. Acolo erau o masă pătrată, două băncuţe pictate şi un vas cu o creangă înflorită de prun. Pe perete era un tablou cu un munte şi o cascadă. Totul lăsa impresia de linişte şi farmec, ca şi cum te-ai fi aflat într-o casă, nu într-un atelier.

După ce am trecut de salon, am ajuns în curtea din faţă. Se auzea un zgomot puternic. Luată prin surprindere, am îngheţat. În faţa mea se aflau trei războaie de ţesut, fiecare de mărimea unei căsuţe. Care păcăneau ocupate, în timp ce ţesătoarele împingeau vatalele şi întindeau ţesătura. Între două perdele de fire, suveicile alergau încolo şi încoace, ca nişte peşti în bazinul unei cascade. De câte ori ajungea la capăt, ţesătoarea apăsa pe pedale şi trăgea vatalele. *Clac. Clac*.

Auzisem zgomotul când aşteptam afară, dar fusesem prea preocupată ca să-l bag de seamă. Atât de aproape însă, sunetul era ascuţit şi pătrunzător.

— Atelierele Imperiale au cinci curţi de această mărime.

Doamna Nobilă s-a urcat pe un fel de platformă, unde câteva lucrătoare înfăşurau mătasea care ieşea din războaie, iar câteva o măsurau în cupoane.

— Vopsitorii lucrează acolo – mi-a arătat spre un spaţiu deschis de sub platformă, unde câţiva lucrători înmuiau mătasea în găleţi cu vopsea.

— N-am mai văzut niciodată aşa ceva, am spus, grijulie să nu-i stârnesc vreo suspiciune. Dar nu puteam să nu fiu curioasă. Am cercetat repede zona. Nu era nicăieri niciun foc şi niciun incubator.

— O să vedem curând şi viermii de mătase.

M-a condus pe o alee de lângă terasă şi apoi am intrat într-o altă lume.

Locul arăta ca desprins dintr-o pictură. Crini albi de primăvară se ascundeau prin iarba verde ca nişte perle, lotuşi albaştri înfloriseră în mici eleştee însorite ca nişte

lapislazuli şi un câmp cu azalee roşii se întindea lângă podul de lemn ca un covor gros. În depărtare se înălţau pâlcuri de sălcii, cu ramurile lungi atârnând, ca nişte coroane din fire de mătase preţioasă.

— Minunat! mi-a scăpat fără să vreau.

— Aşa cum trebuie să fie!

Doamna Nobilă a încetinit ritmul şi mi-am dat seama că nu era obişnuită să meargă atât de mult, dar nu s-a oprit până n-am ajuns într-o altă curte, unde mai mulţi lucrători stăteau în faţa unor şiruri de cazane din care ieşeau aburi. În ele coconii erau scufundaţi şi se ridicau la suprafaţă în apa care clocotea, ca nişte globi oculari. Ţinând în mâini nişte beţigaşe lungi, lucrătorii loveau coconii, ca să se desfacă firele de mătase.

În faţa mea s-a deschis o sală imensă. Doamna Nobilă s-a întors să mă privească, faţa ei durdulie strălucind de mândrie.

— Auzi asta?

Un foşnet puternic venea de undeva. Suna ca ritmul regulat al burniţei, dar nu era nicăieri niciun strop de ploaie.

— Da, am dat eu din cap nedumerită. Ce este?

M-a condus spre sală şi i-a făcut un semn din cap servitorului de la uşă, care s-a grăbit să ne deschidă.

— Am ajuns!

Foşnetul mi-a invadat urechile când sala s-a deschis înaintea mea. Ea a intrat prima şi eu după ea.

Rânduri întregi de rafturi de bambus se întindeau de la un perete la altul. Pe ele se aflau multe tăvi uriaşe pe care erau frunze de dud. Printre şirurile de rafturi se învârteau mai mulţi lucrători, cu capetele acoperite şi cărând tăvi pe braţe.

Incubatorul.

Inima a început să-mi bată mai repede. Am păşit în faţă pe culoar, după Doamna Nobilă, iar când a tras o tavă m-am uitat peste umărul ei. Tava era acoperită cu frunze moi, roşii, iar sub ele şerpuiau o mulţime de viermi albi, plini de pete micuţe.

— Viermi de mătase, am şoptit eu.

Cei mai harnici lucrători, cele mai preţuite animăluţe de casă şi cele mai preţioase dintre toate fiinţele. Regatul îi păzea cu străşnicie pentru firele de mătase pe care le dădeau, iar eu stăteam acolo în faţa lor, purtând cu mine un secret oribil.

— Ia-l! Doamna Nobilă mi-a pus un viermişor în mână. Tonul ei era puţin mai ridicat, ca s-o pot auzi peste foşnetul din jur, sunetul pe care-l făceau viermii de mătase când muşcau frunzele.

— Puişorul acesta de vierme de mătase a ieşit din ou ieri. Fii blândă cu el! Fă-l să te placă! Ca să crească are nevoie de linişte, căldură şi bunătate.

Am tuşit, faţa mi-a luat foc, iar viermişorul s-a zvârcolit şi m-a gâdilat. M-am încordat, rugându-mă să nu-mi moară brusc în mână.

— Câţi viermi de mătase aveţi aici, Doamnă Nobilă?

— Crezi că ştiu? a cuprins ea dintr-o privire tăvile. Mii. Slăvita Zeiţă a Viermilor de Mătase are grijă ca ei să se înmulţească aici cu miile.

— Ăsta e atât de mic!

— În trei săptămâni, o să crească, o să fie cât degetul tău mic şi o să scuipe fire de mătase. Are un ditamai apetitul. Mănâncă de patru ori pe zi şi de patru ori pe noapte. După o săptămână, puiul de vierme de mătase mănâncă de zece ori pe zi – mi-a întins o frunză de dud. Îi e foame. Hrăneşte-l!

Am ţinut frunza în faţa viermelui de mătase. A muşcat din codiţă, apoi a devorat toată frunza şi a început să se agite ca şi cum mai voia. Eram fascinată. Ce creatură miraculoasă! Cu grijă, l-am pus înapoi în tavă şi m-am uitat spre o altă tavă aflată undeva mai jos.

Mii de bobiţe.

Ouă de viermi de mătase.

M-am încordat. Arătau ca nişte seminţe albe de susan. Dar, spre deosebire de seminţele de susan ovale, dure şi lipsite de luciu, ouăle de viermi de mătase erau rotunde, elastice şi opace, ca şi cum ar fi fost pline de o forţă invizibilă din interior.

— Viermişorii pot să iasă în orice zi de-acum. Toată lumea aşteaptă cu nerăbdare să vadă puişorii. Primăvara asta e neobişnuit de rece. Trebuie să menţinem focul aprins zi şi noapte.

— Unde este... – mi-am reprimat eu întrebarea. Exact atunci o cântare blândă s-a ridicat în încăpere.

— Vino! E ora rugăciunii.

A înaintat spre intrarea în sală, unde lucrătorii au îngenuncheat în faţa unei statui a unei fecioare cu părul aranjat în forma a două roţi. Zeiţa Viermelui de Mătase. Încet, ei au incantat. Rugăciunile sunau ca un imn mângâietor în urechile mele, dar în inimă îmi răsunau ca un cântec de reproş. Am ezitat, apoi am îngenuncheat şi eu. Aş fi vrut să ridic capul şi să văd unde se afla focul, dar, aşa cum stăteam, eram cu spatele la incubator şi cu faţa la curte şi nu îndrăzneam să atrag atenţia, întorcându-mi capul de prea multe ori. Când rugăciunea s-a terminat şi grupul s-a împrăştiat, m-am ridicat şi m-am uitat în jur. Şi atunci l-am văzut. La capătul unui raft, lângă colţul incubatorului, se afla un vas de bronz cu mangal. De fapt, erau patru, câte unul în fiecare colţ.

Doamna Nobilă stătea în faţa mea.

— Îţi place răsplata pe care ai primit-o, Mei?

Inima îmi bătea din ce în ce mai tare, dar am încercat să-mi păstrez calmul.

— Nu merit să văd toate astea.

A zâmbit şi mi-a făcut semn s-o urmez afară din incubator.

Am urmat-o spre coridor.

— Aveţi nevoie de ajutor aici, Doamna mea?

— Suntem tot timpul ocupaţi.

— Aş putea să dau o mână de ajutor să culeg frunze, am zis. Mi-ar plăcea să ajut.

— O să ţin minte.

S-a aşezat pe un scăunel în faţa unui fus cu roată. În timp ce cu mâna stângă răsucea trei fire, cu dreapta învârtea manivela.

Stăteam în faţa ei. Lucrătorii treceau întruna pe lângă mine, cu paşii lor sprinteni, cu feţele mulţumite şi foşnetul acela greoi îmi răsuna în urechi. Mi-am amintit gurile micuţe ale viermilor, trupuşoarele lor care se agitau pline de viaţă. Tot acel loc semăna cu un cocon plin de speranţă şi energie.

— Este un loc minunat, Doamna mea.

A zâmbit.

— E de la viermii de mătase. Sunt nişte creaturi încântătoare. Adeseori vin aici să lucrez când nu pot să dorm. Zgomotul războaielor şi sunetul pe care-l fac viermii când muşcă din frunze mă liniştesc. Îmi reînvie amintiri ca dintr-un cântec de leagăn...

Roata ei s-a învârtit. *Scârţ. Scârţ*. Sunetul mă rodea pe dinăuntru ca o rozătoare care încerca să-şi facă loc prin carapacea falsei mele amabilităţi. Mă simţeam mai mică decât viermii de mătase şi mai fragilă decât un fir de mătase.

Nu-mi amintesc cum am plecat de la ateliere.

16

A trecut o săptămână. Doamna Nobilă nu m-a chemat să ajut la culesul frunzelor de dud.

Simţeam că-mi pierd minţile.

Când am numărat cearşafurile din garderobă, am greşit. Când a venit Daisy, i-am dat mantiile cu cingătorile greşite şi, ori de câte ori auzeam ecoul paşilor celorlalte cameriste ale Împăratului pe coridor, deveneam agitată la gândul că ar fi putut să-mi ceară bijuteriile Împărătesei, că vor descoperi că lipsesc şi-i vor da de ştire Împăratului. Ştiu că eram obsedată, dar nu puteam să nu-mi fac griji.

M-am dus la terenul de polo să-l caut pe Pheasant. Era singura mea mângâiere şi speram să pot să vorbesc cu el despre viermii de mătase. Dar terenul era plin cu îngrijitori de cai, dresori, supraveghetori şi jucători de polo cu crosele de lemn în mâini. Părea că se pregătesc pentru un meci important, iar Pheasant era împreună cu câţiva călăreţi, care dădeau din cap cu putere în timp ce le vorbea. Când m-a zărit, a ridicat două degete.

Trebuia să aştept două zile până când aveam să ne putem întâlni în secret. M-am întors la garderobă. Servitoarea lui Jewel cea pistruiată aştepta pe coridor.

— Mai ai timp până mâine, a zis.

— Adică? mi-am înghiţit eu vorbele.

— Asta mi-a zis să-ţi spun.

— Şi dacă nu, ce se întâmplă?

A ridicat din umeri şi a plecat.

M-am aşezat pe podea şi mi-am luat genunchii în braţe. S-a lăsat noaptea, dar eu nu voiam să mă mişc. Îmi dăduse o singură zi. O zi şi apoi viaţa mea avea să fie distrusă.

Nu ştiam ce să fac. Îmi plăcea Doamna Nobilă. Toate lucrurile bune pe care Plum le spusese despre ea erau adevărate. Nici nu puteam să-mi imaginez cum ar fi să-i plătesc bunătatea cu trădare. Şi mai erau şi viermii de mătase. Nu puteam să le fac rău.

Dar trebuia să recuperez bijuteriile şi singurul fel în care-o puteam face era să înfăptuiesc ce-mi ceruse Jewel. Nu puteam să mă lupt cu Jewel şi cu Doamna Imaculată. Erau crude şi aveau să mă distrugă dacă Împăratul avea să creadă că furasem bijuteriile.

N-aveam nicio ieşire. Trebuia să mă supun.

De fapt, nici nu putea să fie atât de greu precum îmi imaginam. Doamna Nobilă mă plăcea şi avea să-mi dea voie să intru în ateliere. Poate că m-aş putea duce acolo în timpul nopţii când nu erau mulţi oameni în preajmă şi să sting focul fără să ştie nimeni.

Am respirat din greu. Da. Puteam s-o fac când nu era nimeni în preajmă.

Repede, am făcut ordine în cameră, mi-am luat cina la mine în dormitor şi mi-am pus o mantie neagră. Când m-am dus la ateliere, era aproape miezul nopţii. Spre uşurarea mea, gărzile din seara aceea erau cei doi pe care-i văzusem când fusesem acolo data trecută.

Când m-am apropiat s-au încruntat.

— A trimis Doamna Nobilă după tine? La ora asta?

— O, nu! Nu m-a chemat ea. Am venit eu singură. Ea nu ştie, am spus eu cu glas plăcut.

— O s-o anunţ că eşti aici.

Lucra încă la ora aia? Nu mă aşteptam.

— E-n regulă... Pot să aştept s-o văd, nu trebuie neapărat acum.

— Atunci, pleacă de-aici!

— O să... O să... Vedeţi... Nu ştiu ce să fac cu asta.

Am scotocit în săculeţ şi am scos viermele de mătase pe care mi-l dăduse Pheasant.

— Am găsit asta lângă zid. Nu ştiu al cui e. Dar pare destul de valoros. Oricine e cel care l-a pierdut, trebuie să fie tare îngrijorat. Nu ştiu cui ar trebui să i-l dau...

Gărzile s-au holbat la viermişor.

— Lasă-ni-l nouă! O să i-l dăm noi Doamnei Nobile.

— Sigur că da – mi-am scos mâna şi apoi am băgat-o la loc. Nu că n-aş avea încredere în voi... Doar că aş prefera să i-l dau eu personal. E atât de bună cu mine! Vă rog!

Au ezitat, dar până la urmă mi-au făcut semn să intru. Am ţâşnit înăuntru cât de repede am putut şi am traversat curtea. Toată clădirea era cufundată în linişte, numai felinarele luminau de undeva de sub cornişe. Câţiva lucrători erau încă acolo, în tura de noapte. Le auzeam paşii de dincolo de uşă. Când am ajuns în incubator, am văzut un felinar care lucea pe coridor, acolo unde Doamna Nobilă stătea la roata ei şi torcea. Luminile din incubator îi

luceau pe faţa durdulie. Arăta ca o statuie a lui Buddha. M-am ascuns în spatele unui stâlp şi am aşteptat.

Foşnetul din incubator răsuna constant şi câţiva lucrători de noapte au păşit înăuntru. Probabil că schimbau frunzele sau verificau focul din vasele cu mangal. După un timp, Doamna Nobilă s-a ridicat şi-a frecţionat pieptul cu un gest care trăda oboseala şi le-a spus lucrătorilor să doarmă şi ei puţin.

— Mai sunt vreo patru ore bune până când puiuţii noştri vor avea din nou nevoie de hrană, le-a zis ea, iar ei şi-au întins tatamiurile pe coridor.

Din cauza celor cinci vase cu mangal, în incubator era prea cald ca să doarmă acolo.

Patru ore. Asta însemna că aveam destul timp. Am aşteptat până când a plecat doamna, iar lucrătorii au adormit. Era evident că sunt foarte obosiţi, iar sforăiturile lor s-au auzit aproape instantaneu. Am mai stat puţin şi apoi am trecut în vârful picioarelor pe lângă ei.

Odată intrată în incubator, am înşfăcat o mătură şi am început cu vasul din colţul cel mai îndepărtat. Dogoarea de la foc mi-a ars obrajii, iar mâinile au început să-mi tremure. N-aveam de ales, a trebuit să-mi spun din nou. Şi eu eram ca un pui de vierme de mătase, prinsă înăuntrul firelor ţesute de conspiraţia duşmancelor mele, ca într-un cocon. Şi, dacă nu mă supuneam, nu mă puteam transforma în fluturele care să zboare spre propriile vise şi să-şi urmeze propria lumină.

Am înăbuşit flăcările cu mătura şi s-au stins uşor. Am făcut la fel cu cel de-al doilea vas. În incubator s-a lăsat întuneric. Şi frig. M-am dus spre celălalt colţ şi am

scormonit focul. S-a stins cu furie, ca şi cum s-ar fi luptat cu mine, dar s-a făcut tot mai mic şi încet, încet, culoarea roşie a pălit. În acelaşi timp, foşnetul din incubator s-a făcut mai slab, ca şi cum viermii de mătase şi-ar fi pierdut răsuflarea. Oare era vreun pui de vierme de mătase care în clipa asta nu mai ieşea din ou din cauza mea? Oare era vreun vierme de mătase care în clipa asta murea de frig din pricina mea?

Încă unul.

Am strâns mătura în mână şi m-am dus spre vasul de lângă coridor. După asta mă puteam duce în camera lui Jewel să-mi iau înapoi bijuteriile.

— Mei!

M-am întors brusc. În mijlocul coridorului stătea Doamna Nobilă. Se întorsese. De ce oare?

Tremura toată.

— Ce faci? Ce faci acolo?

Am aruncat mătura şi am căzut în genunchi:

— Eu... eu... Iartă-mă, Doamnă Nobilă!

Lucrătorii s-au trezit şi s-au grăbit să reaprindă focurile.

— Pot să vă explic... Vă rog... Pot să vă explic!

— Da, vei avea multe de explicat.

Nu puteam să-mi ridic capul. Avea să-l informeze pe Împărat despre crima mea, iar el mă putea trimite la închisoare, mă putea exila, mă putea decapita sau îmi putea executa familia. Să distrugi viermii de mătase ai

regatului era o crimă deosebit de gravă. Îmi doream să nu fi fost atât de lipsită de judecată.

— Este din cauza Adoratei, Doamna mea Nobilă! Şi a Doamnei Imaculate. Au furat bijuteriile fostei Împărătese şi m-au şantajat. N-am vrut să sting focul. N-aş face niciodată rău unui vierme de mătase. Vă rog, credeţi-mă! Vă rog, iertaţi-mă!

A oftat.

— Mi-am uitat batista. De-asta m-am întors. Nu mă aşteptam să te găsesc aici. Voi toţi – le-a făcut ea un semn lucrătorilor – asiguraţi-vă că viermii n-au păţit nimic. Mei, tu vino cu mine!

A pornit pe coridor, s-a afundat în scaunul din faţa roţii de tors şi mi-a zis:

— Stai jos! Uită-te la mine şi spune-mi! Povesteşte-mi tot!

M-am aşezat pe muchia de la scaun, umilită. Încet, i-am povestit tot. Cum îmi furase Jewel bijuteriile din garderobă şi cum îmi ceruse să distrug ouăle de viermi de mătase. Doamna Nobilă părea să înţeleagă cu mare greutate. Apoi s-a ridicat şi a început să meargă de colo până colo pe coridor, respirând cu dificultate.

— Este Adorata. Nu înţeleg de ce mă urăşte aşa.

— S-a împrietenit cu Doamna Imaculată – m-am ridicat şi eu, neştiind ce altceva să fac.

— Doamna Imaculată! Întotdeauna pune ceva la cale. Anul trecut a ars o mulţime de femele care depuneau ouă. Îţi dai seama ce înseamnă asta. Nu i-am spus Împăratului. Din fericire, recolta de ouă a fost bună, iar producţia de

mătase n-a fost afectată. Acum îşi doreşte să stingă focul şi să îngheţe ouăle. Este de neacceptat. Am fi suferit o pierdere uriaşă.

M-am uitat spre incubator. Focurile luceau prin fereastră, iar foşnetul era iarăşi puternic şi constant. Am respirat din greu. Speram că mă prinsese la timp.

— Iartă-mă, Doamnă Nobilă! A fost o mare prostie să fac ce mi-a cerut.

Un lucrător i-a şoptit ceva la ureche şi ea a părut eliberată. Se pare că daunele fuseseră minore şi că muncitorii se întorseseră în incubator.

— E din cauza meciului de polo care se pregăteşte, nu-i aşa? – a zis ea şi a început să răsucească roata.

— Ce meci?

— N-ai aflat? E o întrecere între Echipa Imperială şi Tibetani, un mare eveniment al anului. Toată Curtea se pregăteşte pentru el.

De-asta era aşa de plin terenul de polo şi Pheasant fusese ocupat?

— De ce cu Tibetanii? – acei călăreţi trufaşi de la munte nu erau cunoscuţi ca fiind aliaţii regatului.

— Ai aflat despre războaiele de la graniţă, nu-i aşa?

Am dat din cap.

— Se pare că garnizoanele Împăratului au pierdut ultimele cinci bătălii şi se retrag spre un fort aflat lângă Poarta de Jad, în nord. Dar hoardele de turci din vest nu se opresc. S-

au aliat cu Qu Wentai, regele din Gaochang, un trib puternic din nord. Odată ce vor porni atacul, vor ucide mii de oameni. Regele tibetan, Srongtsan Gampo, începe şi el să dea semne de agitaţie. Împăratul e îngrijorat că se va alătura turcilor şi lui Qu Wentai.

Dacă cele trei triburi puternice îşi unesc forţele, harta graniţelor noastre de la apus nu va rămâne aceeaşi. Oraşele învecinate de lângă Lacul Kokonor şi chiar oraşele de lângă Dunhuang vor cădea în mâinile duşmanilor noştri.

— Credeam că necazurile aduse de cometă s-au sfârşit, am zis eu.

— Să se sfârşească? A scuturat din cap: Cometa a dat oricui motiv să se îndoiască de Împărat. Acesta e doar începutul.

— Deci Împăratul i-a invitat pe tibetani la un joc amical?

Tibetanii, din câte ştiam, erau jucători de polo mai buni, ei aduseseră jocul acesta persan la noi în regat.

— Le-a propus o căsătorie, ca să pecetluiască alianţa, a dat ea din cap. Competiţia e ca să arate prietenia dintre noi. Toţi lorzii importanţi şi toţi vasalii vor lua parte la ceremonie – s-a oprit în faţa roţii de tors. Protocolul cere ca Împărăteasa să fie prezentă. Pentru că Wende a murit, Împăratul a cerut ca eu să iau parte la recepţia la care vasalii îşi vor jura credinţa Atotputernicului.

Iar Jewel şi Doamna Imaculată complotaseră s-o aducă în dizgraţie, în aşa fel încât ele să-i poată lua onoratul loc de lângă Împărat.

— Eu... – am lăsat capul în jos, ruşinată. Îmi pare atât de rău, Nobila mea Doamnă. Chiar n-am vrut să vă dezonorez în vreun fel.

— Înţeleg, Mei, a oftat ea. Din fericire, Zeiţa Viermilor de Mătase ne-a binecuvântat şi larvele n-au păţit nimic. E târziu. Du-te în camera ta şi culcă-te! Uită ce s-a întâmplat în noaptea asta!

Mi-a venit să plâng de recunoştinţă.

— De ce, Doamna mea? Nu merit atâta bunătate.

A făcut un semn cu mâna, iar pe chip i-am văzut tristeţea.

— Am crescut în palat, Mei. Înţeleg cum e viaţa şi toţi aceşti ani în care am trăit sub Împărat...

Ceva din vocea ei m-a înduioşat şi mi-am adus aminte ce-mi povestise Tata. Împăratul, care pe vremea aia era duce, îl omorâse pe Împăratul Sui, tatăl Doamnei Nobile.

— Eşti o fată curajoasă, Mei. Eşti altfel decât ele, eşti mai bună decât ele. Văd prea bine. Vreau să-ţi mai dau o şansă.

Am făcut o reverenţă adâncă.

— N-am să vă uit niciodată bunătatea. Plec imediat... – n-am putut să termin. Bijuteriile fostei Împărătese...

— Ne vedem mâine, Mei, mi-a zis şi a început să învârtească roata.

M-am întors spre scările de piatră. Lumina din salon nu răzbătea până aici şi, sub scări, am văzut o mare de întuneric, care mi-a adus aminte ce mă aştepta dacă

plecam acum. Mi-era ruşine s-o rog pe Doamna Nobilă să mă ajute să iau înapoi bijuteriile. Până la urmă, era o femeie liniştită, cinstită şi n-avea niciun motiv să o înfrunte pe Jewel din cauza mea. Şi totuşi, ea era singura mea speranţă.

— Doamna mea, ce credeţi că vor face Jewel şi Doamna Imaculată când vor afla că au dat greş?

S-a oprit din tors, rămânând pe gânduri.

— N-am vrut să vă supăr, am zis şi m-am dus spre ea.

Aveam nevoie de un aliat şi trebuia să insist s-o iau de partea mea.

— Dar presupun că aţi aflat până acum că Doamna Imaculată e o femeie care nu renunţă uşor. De data asta a complotat să stingă focul. Data viitoare va pune la cale altceva. Nu se va opri până n-o să reuşească.

Ţinând roata de tors cu ambele mâini, a ezitat. Iar eu am profitat.

— Am o sugestie, Doamna mea. Dacă sunteţi de acord să mă ascultaţi.

— Să-i spun Împăratului?

— De ce nu?

— Crezi că voi scăpa fără nicio învinuire? Dacă aş fi putut, o făceam de anul trecut. Dar ştiu ce fel de om este. Aş putea la fel de bine să-mi cer singură dizgraţia.

— Dar nu vă cer să-i explicaţi, Doamna mea. Nu v-aş pune niciodată într-o situaţie care să vă lezeze în vreun fel. Am spus încet: Eu îi voi explica.

S-a uitat la mine cu ochi mari:

— Tu?

Am dat din cap.

— Eşti răspunzătoare pentru pierderea diademelor.

— Ştiu.

— Nu te temi?

— Cred că cel mai important lucru este că spun adevărul, am rostit cu convingere, sperând că nu va desluşi frica din vocea mea. Asta e cea mai bună soluţie.

N-a spus nimic. Dar faţa ei dolofană arăta senină, iar eu am ştiut că se gândea la sugestia mea.

— Totuşi, vreau să vă cer un singur lucru, Doamna mea. Îmi ţineam mâinile strânse: Aţi fi de acord să veniţi cu mine?

A rămas pe gânduri. De răspunsul ei depindea dacă avea sau nu să-mi fie aliată. Dacă era de acord, aveam sprijin la Curte din clipa aceea. Dacă nu...

— Aş fi bucuroasă să te însoţesc, a dat ea din cap.

Am oftat uşurată.

Împăratul îşi legăna crosa, se strâmba şi o legăna din nou. O minge a ricoşat în curte, în lumina timpurie a dimineţii.

Un servitor a alergat în mare grabă s-o prindă şi a aşezat-o lângă picioare. A înjurat, atingându-şi pieptul.

Trecuse aproape un an de la tentativa de asasinat. Rana i se vindecase, iar medicul Sun Simiao sugerase că era timpul să-şi întărească energia *qi*[5] şi să-şi hrănească organele vitale. I-a prescris reţete de mâncare ce conţineau ciuperci, ginseng, mosc şi stridie, precum şi nişte tonifiante amestecate cu *realgar*, corn de rinocer şi labii de căprioară. Împăratul făcea plimbări scurte în fiecare zi. În curând avea să poată urca pe cal, iar în câteva luni chiar să joace polo.

Dar Daisy îmi spusese că, într-un fel, se schimbase. Dormea agitat noaptea şi doar după ce bea nişte halbe de vin de plante. De câteva ori, a alunecat de pe scaun şi, dacă n-ar fi fost Daisy şi celălalt servitor de noapte, s-ar fi lovit.

Părea irascibil dimineaţa, iar când lua cina era furios că i se servea friptură de miel, chiar dacă el o ceruse iniţial. Încă nu reluase oficial calendarul lunar al alcovului, le chemase doar pe Cele Patru Doamne, uneori pe Doamnele de Onoare şi întotdeauna pe Jewel, cea care punea la cale comploturi. Dar nu era interesat să se culce cu ele, îmi şoptise Plum. O dată o chemase pe Doamna Virtuoasă, dar o lăsase să stea pe podea, goală, ore întregi, fără s-o atingă, iar apoi o gonise, acuzând-o că se uită în oglindă, şi nu la el.

---

[5] În cultura tradiţională chineză, *qì* sau *ch'i* este un principiu activ în orice lucru viu. *Qi* se traduce literal ca „suflare", „aer" sau „gaz" şi, la figurat, ca „energie materială", „forţă vitală" sau „flux de energie". *Qi* este principiul de bază în medicina tradiţională chineză (n. tr.).

Arăta posomorât şi ursuz, cu faţa aspră şi buzele strânse. N-a părut să mă observe îngenunchind în colţ şi nici cât de mult aşteptasem. Poate că asta era un lucru bun. Am recapitulat iar şi iar în minte frazele pe care să i le spun şi m-am uitat la Doamna Nobilă, care stătea sub cais. Era pregătită.

Două siluete au alergat să se ascundă în spatele unei coloane de pe coridor, una ţinând în mână un evantai, iar cealaltă mângâind o pisică albă pe care o ţinea în braţe.

Jewel şi Doamna Imaculată.

Cuvintele din mintea mea s-au făcut praf.

Crosa mi-a atins bărbia. Împăratul stătea în faţa mea. Respira mai repede decât de obicei, mustăţile lui săltând în sus şi-n jos.

— Îmi amintesc de tine, a zis în cele din urmă.

— Preamărite!

Mi-am coborât privirea pe mantia lui, unde un dragon de aur, pierzându-se în nori, mă privea duşmănos. Mi-am adus aminte cum împăturisem această mantie.

— Iartă-mi îndrăzneala, n-ar fi trebuit să vin...

— Ce s-a întâmplat?

— Nu mai reuşesc să găsesc bijuteriile şi coroanele care i-au aparţinut fostei Împărătese. Am rugat-o pe Doamna Nobilă, care s-a oferit cu multă blândeţe să mă ajute, dar se pare că toate obiectele din cufăr au fost puse în altă parte.

— Au fost luate sau puse în altă parte?

Am înghiţit.

— Tu unde erai?

Dragonul părea să prindă viaţă când pieptul lui se mişca în ritmul respiraţiei.

— Eu... îmi primeam porţia de mere în curte.

— Primeai mere? a întrebat el. Nu cumva flirtai cu un vreun rândaş?

Oare vorbea despre Pheasant? Ştia despre noi? Mâinile au început să-mi tremure. Dar nu era posibil. N-avea cum să ştie. Fuseserăm atenţi şi nu văzusem pe nimeni în preajmă când ne întâlniserăm.

— Nu, Preamărite, n-aş îndrăzni.

El n-a spus nimic, iar inima a început să-mi bată cu putere. Să-i fi raportat cineva că nu eram tot timpul în garderobă?

— Doamnă Nobilă? a zis el.

— Da, Preamărite.

Doamna Nobilă şi-a aşezat mâinile pe abdomen şi a făcut o plecăciune.

— Ştii ceva despre asta?

— Spune adevărul, Preamărite.

— Ai cercetat?

— Doar în garderobă, Preamărite.

— Mai caută o dată şi întreabă-le şi pe celelalte doamne! Şi daţi-mi de ştire când le găsiţi! Asta e porunca mea.

— Da, Preamărite.

— Şi daţi de ştire tuturor că, dacă se mai întâmplă vreo pagubă de-acum încolo, voi toate, Doamnelor, veţi fi răspunzătoare. Acum duceţi-vă!

Doamna Nobilă a făcut o plecăciune adâncă şi a plecat. Am vrut să plec odată cu ea. Voiam să dispar de-acolo cât mai repede.

— Încă nu ţi-am dat voie să pleci.

Crosa mi-a apăsat mai tare bărbia.

M-am crispat. De fapt, voia să mă pedepsească.

— Da, Preamărite!

— Ai văzut vreodată un joc de polo?

— Cum? Polo? Nu.

— Atunci, pregăteşte-te! O să mă însoţeşti la competiţie.

Crosa s-a retras. Dragonul s-a întors. De pe spatele mantiei lui, un alt dragon, strâns într-un medalion, se uita la mine.

— Şi acum, adu-mi mantia pentru audienţele de dimineaţă!

Teribil de uşurată, m-am ridicat şi am ieşit în mare grabă din curte. În pasaj, Doamna Imaculată stătea singură şi se uita la mine, cu ochii îngustaţi. Jewel nu era acolo.

Când am ajuns la garderobă, Doamna Nobilă mi-a făcut semn:

— Uite, Mei!

Mi-a arătat spre cufărul de lângă dulap.

Am alergat şi l-am deschis. Înăuntru erau diademele şi agrafele furate. După ce am numărat totul ca să mă asigur că erau toate la locul lor, m-am aşezat pe cufăr şi am oftat din greu. A doua zi aveam să cer ca toate cuferele să fie încuiate cu lacăte.

— Sunt toate obiectele care lipseau, Mei? a întrebat Doamna Nobilă şi şi-a înclinat capul ca să asculte ce-i şoptea la ureche una dintre servitoarele ei.

— Da, a fost rapidă.

M-am uitat la servitoare, întrebându-mă oare ce mesaj îi adusese.

— N-a avut încotro.

— Credeţi că Împăratul ştie că a fost Jewel?

— S-ar putea. Conflictele casnice nu-i sunt străine.

I-a făcut semn servitoarei să plece şi şi-a atins perlele din jurul gâtului:

— Dar nu cred că acum trebuie să ne facem prea multe griji în privinţa Adoratei. Mai bine să vorbim despre onoarea pe care ţi-o face ţie.

— Onoare?

— N-ai auzit ce-a spus? mi-a arătat spre servitoarea care-i şoptise la ureche şi a continuat: Ţi-a oferit onoarea de a sta lângă el la jocul de polo. A fost felul lui de a te răsplăti, îmi imaginez.

— Mi-a poruncit să-l însoţesc, dar nu să stau alături de el.

A zâmbit.

— Dacă n-ar fi vrut asta, nu ţi-ar fi cerut să vii la meci şi presupun că tot tu vei fi cea care va sta lângă el atunci când îi va primi pe vasali să-şi jure credinţa, la sfârşitul jocului.

Asta era o onoare supremă, la care nici nu visasem vreodată.

— Dar domnia voastră trebuia să...

— Presupun că s-a răzgândit.

O euforie sublimă m-a potopit dintr-odată.

— Şi cu domnia voastră cum rămâne? Îmi pare rău, Doamnă Nobilă.

— Să nu-ţi pară!

A pornit spre uşă şi a zis:

— Asta e cea mai bună urmare pe care mi-o puteam imagina. Doamna Imaculată e avertizată acum, iar eu pot să-mi văd de treburile mele în ateliere. Şi cel mai bun lucru dintre toate... – s-a întors spre mine şi mi-a aruncat o privire plină de înţelesuri – de-acum ai intrat în joc, prietena mea. Să-l joci bine!

— Mulţumesc, Doamna mea.

I-am făcut o plecăciune adâncă, pentru că ea fusese forţa vitală care mă ajutase să sar până acolo şi pentru că, datorită ei, un adevărat aliat, reuşisem să mă strecor de pe uşa trădării şi să intru pe fereastra unei noi şanse. N-aveam să uit asta niciodată.

— N-am să vă dezamăgesc, Doamnă!

Da. Aveam să joc bine. Trebuia.

Anul 642 D.hr.

al Şaisprezecelea An de Pace al Domniei Împăratului Taizong

PRIMĂVARĂ TÂRZIE

17

Am simţit o schimbare în aer după-amiază. Foarte subtilă. Ca şi cum vântul şi-ar fi modificat direcţia. Oamenii se uitau la mine curioşi când treceam şi şuşoteau între ei, iar mai târziu, în aceeaşi zi, câţiva eunuci au venit la mine în dormitor să-mi aducă un cupon de mătase fină, o pereche de statuete de argint care cântau la *pipa*, nişte obiecte rare şi preţioase, o pereche de piepteni de jad, cu nişte căprioare la capete, şi patru sticluţe cu parfumuri

proaspete: ulei de scorţişoară, camfor, mosc şi trandafir. Curând, un cârd de croitorese gălăgioase au venit să-mi ia măsurile.

— Ce onoare ai primit! Se poartă cu tine ca şi cum ai fi deja Adorata, mi-a zis Plum după ce au plecat croitoresele.

A luat sticluţele cu parfumuri, cu ochii plini de invidie. Erau darul Împăratului pentru mine, simbolul favorului pe care mi-l făcea. Nimeni nu avea cum să mi le ia şi puteam să fac cu ele orice voiam.

— Încă nu m-a chemat să-mi petrec noaptea cu el, Plum.

— Ştiu, dar ăsta e începutul favorului, Mei. Vor veni mai multe după ce vei privi jocul de polo împreună cu el. Vei primi atât de multe daruri, încât n-o să mai vezi bine.

Am zâmbit.

— Atunci, ar trebui să fac ceva ca să am grijă de ochii mei, nu-i aşa?

I-am dat ei sticluţele cu parfum de mosc şi trandafiri. Ştiam că erau preferatele ei.

Ochii i s-au mărit cât cepele.

— Mi le dai mie?

Am dat din cap că da.

— Nu-ţi plac?

— Ba da, foarte mult.

Plum s-a uitat la sticluţe.

— Dar cum o să-l mulţumeşti pe Împărat fără aceste parfumuri divine?

— Nu ştiu.

Am zâmbit. I-am dat pieptenele de jad lui Daisy şi restul de mătase şi celelalte parfumuri le-am împărţit celorlalte Talentate. O vreme, camera s-a umplut de strigăte de bucurie şi chicoteli. Privindu-le feţele îmbujorate de bucurie am ştiut că făcusem ce trebuie. Favorul Împăratului mă umpluse de bucurie, dar era şi mai plăcut să-i văd fericiţi pe ceilalţi, pe cei uitaţi.

Am păstrat doar statuetele de argint. Apoi m-am dus să-l caut pe Eunucul Ming, cel care conspirase împreună cu Jewel să-mi fure acea noapte când mă chemase Împăratul.

L-am găsit lângă poarta dinspre Curtea Concubinelor. Din spatele unei statui de piatră, i-am făcut semn.

S-a uitat la femeile care păzeau poarta şi a tuşit. În cele din urmă, a venit spre mine:

— Te cunosc.

Nu voiam să-l sperii şi să plece.

— Să uităm ce s-a petrecut între noi.

I-am dat una dintre figurine:

— N-am venit ca să-ţi cer socoteală.

— Ce e asta?

Se uita cu ochi mari la metalul preţios din mâna lui.

— Un dar de la Împărat, i-am răspuns. Acum e al tău.

A strâns statueta.

— Ce vrei?

— Am auzit că ai tot felul de cunoştinţe.

M-am uitat la el. Plum zisese odată că eunucii sunt o specie diferită şi avea dreptate. Eunucul Ming era alunecos ca apa, iar chipul i se schimba cu viteza luminii. Fusese castrat când era tânăr şi servea în palat de multă vreme. Nu-l plăceam. Era urât, cu o faţă ca de capră. Iar ochii, bulbucaţi şi înguşti, ca de şobolan, păreau întotdeauna în căutare de aur. Niciodată nu m-aş fi încrezut într-un om ca el, dar n-aveam ce să fac, trebuia să-i cer ajutorul.

— Ce fel de cunoştinţe?

— Nu-ţi face griji, vreau doar un mic favor.

I-am înmânat un săculeţ. În el se aflau cealaltă statuetă de argint de la Împărat şi câteva monede de aramă pe care reuşisem să le pun deoparte din plata lunară.

— Poţi să-i duci asta mamei mele?

Ochii lui Ming au trecut de la statueta din mâna lui dreaptă la săculeţul din stânga. A părut că ezită şi am început să-mi fac griji că nu era de-ajuns ce-i dădusem.

— Nu ştiu unde stă.

Voia mai mulţi bani. Dar eu nu eram sigură că Împăratul îmi va mai trimite daruri, iar plata mea lunară n-aveam s-o primesc înainte de ultima zi a lunii.

— Înţeleg, am zis, poate n-ai aflat încă cine va avea onoarea de a sta lângă Împărat la jocul de polo.

S-a uitat la mine cu un licăr de interes în ochi. Toată Curtea Interioară ştia că eu îi luasem locul Doamnei Nobile la jocul de polo şi eram sigură că şi el aflase.

— Deci? mi-am ridicat eu bărbia.

Şi-a frecat colţul gurii.

— S-ar putea să-mi ia câteva luni.

— Nu pot să aştept atât, am zâmbit eu.

Terenul de polo era mult mai aglomerat decât ultima dată. Cinci grupuri de bărbaţi turnau găleţi cu ulei de floarea-soarelui pe pământ, iar în spatele lor alte cinci grupuri împingeau mese cu picioarele în sus, ca să niveleze terenul. Pe margini, Păsările de Aur puneau drapele, în timp ce eunucii aranjau platformele şi băncile în zona unde avea să stea publicul.

În spatele crengilor de dud, m-am uitat printre rândaşii care se adunaseră acolo cu caii. Îi auzeam vorbind despre cei cincisprezece cai dragon, cele mai noi daruri venite din văile înzăpezite ale Kashmirului. Pheasant era printre ei. A îngenuncheat lângă unul tărcat şi i-a desenat ceva cu mâna pe gât.

Am încercat să-mi reprim nerăbdarea. Ce-o să spună Pheasant când o să-i povestesc despre marea onoare care mi se făcea? Oare o să se bucure pentru mine?

Un bărbat cu părul neîngrijit s-a dus la el. Pheasant a arătat spre semnele pe care le făcuse pe gâtul calului.

— Supraveghetorule, semnul ăsta e greşit. Acest cal ar trebui să fie „zbor”, „nu vânt”.

Erau însemnele de identificare a calului, pentru că toţi caii imperiali trebuiau să fie marcaţi potrivit rasei, agilităţii şi vitezei, locului de naştere şi clasei din interiorul propriei rase, asta pentru a descuraja furtul. Uneori, însemnele erau atât de multe, încât caii erau acoperiţi cu semne de la coadă şi până la gură. Pheasant mi se plânsese odată în legătură cu metoda crudă prin care erau marcaţi, dar el nu putea face nimic ca să schimbe această practică.

Dar am fost surprinsă. Ştia să citească. Cum era posibil ca un rândaş ca el, din clasa de jos, să fi învăţat să citească?

Supraveghetorul s-a uitat cu atenţie la semne.

— Bună observaţie! a dat el din cap. Cineva a făcut o greşeală.

Un călăreţ fără cămaşă, cu muşchii ca pietrele, s-a apropiat la trap. Taizi. Şi-a oprit calul în faţa lui Pheasant şi l-a plesnit peste umăr. Pheasant s-a îndreptat. N-a făcut nicio plecăciune, n-a rostit nimic. Doar a zâmbit.

Îi ştiam zâmbetul. I-am văzut dinţii strălucind în lumina soarelui. Dar în clipa aia ceva parcă m-a izbit. Am scos viermele de mătase din jad şi m-am uitat la el. Culoarea verde era bogată, iar ochii de onix negru au lucit, orbindu-mă.

Cum de nu mă gândisem niciodată la asta? O simplă ţesătoare n-ar fi putut să aibă ceva atât de preţios precum un vierme de mătase. Doar o femeie cu o poziţie înaltă putea. Şi atunci, brusc, multe, multe lucruri care-mi trecuseră pe la ureche, dar pe care niciodată nu mă oprisem să le ascult, au devenit limpezi.

Mi se păruse cunoscut în clipa când îl văzusem prima oară. Ştia fiecare colţişor din Curtea Interioară. Era întotdeauna cu Taizi. Iar mantia lui albă... N-o purta pentru că provenea din clasa de jos, ci pentru că ţinea doliu după mama lui.

Pheasant nu era rândaşul lui Taizi. Era fratele lui, cel mai mic dintre cei trei fii ai Împărătesei decedate, cel de-al optulea fiu în viaţă al Împăratului, al cărui nume oficial era Li Zhi.

— Nu mi-ai spus cine eşti, i-am zis lui Pheasant în seara când m-am dus la grădina părăsită.

Ar fi fost bine să fi ştiut dinainte. Dar, când eram împreună, eram întotdeauna singuri. N-aveam cum să fi ştiut cine era din felul cum se purtau ceilalţi cu el şi, pentru că-l păstrasem ca pe un secret, n-aveam cum să fi aflat din altă parte.

— Fratele meu îmi spune Pheasant, mi-a răspuns el, stând lângă mine.

— Ştii prea bine la ce mă refer. Ar fi trebui să-mi spui al cui fiu eşti cu adevărat.

Seara era rece. Vântul zbuciuma crengile. Se agitau într-o parte şi-n alta, la fel ca gândurile mele.

— Îmi pare rău, Mei. M-ai prins cu Rain. Nu era cel mai potrivit moment să-ţi spun. Iar mai târziu, când eram împreună, am uitat.

Pheasant nu încerca să mă păcălească, îmi dădeam eu seama, dar tot nu era în regulă.

— Schimbă asta lucrurile?

Faţa lui era sobră, prea sobră. Părea aproape grav. Era îngrijorat.

Nu ştiam ce să zic. Probabil că în continuare aveam să mă văd cu el. În continuare aveam să râdem şi să împărţim mandarine. Dar da. Într-un anume fel, lucrurile se schimbau. Era iubirea mea, dar, în acelaşi timp, era fiul bărbatului cu care îmi doream să împart patul.

— El nu va afla. Îţi promit.

— Dar...

M-a luat pe după umeri.

— Nu te teme, chip dulce! N-o să-i pese. Nu-i pasă niciodată.

M-a dus spre un trunchi de copac şi m-a lipit de el. Mâna lui s-a strecurat sub mantia mea. O atingere rece, dar care scăpăra de pasiune. Am tremurat. Era prima dată când mă atingea un bărbat. Eunucul mă frecase pe corp ca pe o rufă de spălat, iar Împăratul mă văzuse dezbrăcată, dar nu se deranjase să se uite cu adevărat la mine.

— Eşti frumoasă.

Vocea lui suna ca un vis. Nu mai ştiam cum sunt. Aveam şaisprezece ani. Mă făcusem mai înaltă. Trupul meu începuse să aibă forme de femeie: talia era mai subţire. Iar sânii crescuseră supli, ca ai lui Jewel. Când mergeam, îmi simţeam ritmul corpului, cântând ca iarba care salută vântul primăverii, şi undeva, adânc, în mine, o şoaptă a început să crească, seducătoare, ca o stea care scânteiază pe cer, departe.

— Dar dacă află? Dacă descoperă?

Mâinile lui Pheasant erau fierbinţi şi-mi lăsau pe piele o dâră de foc.

— O să avem grijă.

Mă privea ca o flacără care începe să mistuie marginile unei hârtii. Încet, dar lacom, m-a devorat. Părul. Mâinile şi picioarele. Sânii. Mijlocul. Până când n-a mai fost nimic, decât interiorul meu – ca mijlocul unei hârtii înconjurate de flăcări – şi încet, încet, s-au potolit, iar noi eram pârjoliţi de dorinţă.

— Pheasant, Pheasant, i-am şoptit. Mă distrugi.

— N-am să fac asta.

S-a dat înapoi, cu mâinile pe lângă corp:

— Jur!

Am suspinat, întinzându-mă spre el:

— Vrei să stai jos?

M-a tras, am alunecat şi aproape că am căzut peste el. A râs şi şi-a pus mâna sub mine, ca o pernă.

Sprijinindu-mă de trunchiul de copac, i-am tras mâna sub bărbie. Era cel de-al optulea fiu al împăratului. Şansele lui de a moşteni tronul erau aproape inexistente. Poate că asta era un lucru bun?

— Voi sta alături de Împărat la jocul de polo.

Când aflasem asta mă bucurasem atât de mult, dar acum nu ştiam ce să mai cred.

— E o mare onoare, mi-a răspuns el fără să pară că-l deranjează.

M-am relaxat.

— Vii la joc?

— Eu? Sigur că da. N-am să pierd aşa ceva.

— Poate că n-ar trebui să vii. N-aş vrea ca Împăratul să îşi dea seama despre noi...

Pheasant, unul dintre prinţii cei mai mici, nu trebuia să fie neapărat prezent. Numai moştenitorul trebuia să participe.

— E cel mai mare joc de polo. Toată lumea vrea să participe, a protestat el.

— Te rog!

— Îţi jur că n-am să-ţi vorbesc şi nu va suspecta absolut nimic.

— Pheasant!

— Bine. N-o să merg, a mormăit. Dacă asta e vrei...

Mi-a venit inima la loc. Atâta timp cât ne vedeam doar în secret, nimeni n-avea să afle. Am ridicat capul. Cerul întunecat era ca o pătură uriaşă, brodată cu stele de argint.

— Unde s-a dus luna?

— Aici, a zis el şi mi-a atins pieptul.

M-a gâdilat.

— Vorbeam despre lună.

— Tu eşti luna mea. Cea mai strălucitoare şi mai dulce dintre toate.

Am zâmbit.

— Deci cunoşti legenda?

— Despre Chang’e?[6]

— Da.

Am dat din cap, bucuroasă că ştia poveştile din folclor. Sigur că le ştia. Trebuie să fi învăţat la fel de mulţi clasici ca şi mine. Norii s-au ridicat şi globul argintiu a strălucit deasupra păienjenişului de ramuri de copac.

— De-asta unii oameni cred că luna aduce lacrimi.

— Atunci, spune-mi tu! Aş vrea să aud povestea de la tine.

— A fost odată un tânăr cuplu care trăia la poalele unui munte. Soţul, Hou Yi, era un arcaş respectat, iar soţia lui, Chang’e, era cea mai frumoasă femeie din sat. În fiecare zi, Hou Yi mergea în pădure şi vâna. Era un om bun şi, de fiecare dată, împărţea vânatul cu alţi săteni. Zeii din cer au auzit despre faptele lui bune şi au hotărât să-l răsplătească, oferindu-i un leac al nemurii. Hou Yi a venit acasă şi i-a arătat leacul soţiei lui. Chang’e a fost foarte încântată, pentru că ea nu-i spusese soţului ei că, de fapt, era nefericită. Nu-i plăcea să trăiască acolo în sat. Îşi dorea să vadă palatul unde trăiau zeii, să atingă comori şi să trăiască în măreţie. Îşi dorea ca ea însăşi să fie nemuritoare. Aşa că, atunci când Huo Yi nu se uita, ea a luat leacul. Şi sfârşitul îl ştii.

— S-a înălţat la lună.

[6] Zeiţa Lunii în mitologia chineză, subiectul mai multor legende (n. tr.).

— Unde a găsit un palat de vis, gol, cu un arbore de scorţişoară şi un iepure negru.

— A fost nebună. Nu-i de mirare că plânge în fiecare noapte lângă arborele de scorţişoară.

— Nebună?

— La ce e bună nemurirea, dacă o trăieşti singur?

M-am uitat la lună. Parcă distingeam umbra unei femei, cu un iepure negru în poală, aşteptând sub un copac. Probabil că se uita la soţul ei... sau la noi.

Dacă aş fi fost Chang'e, oare aş fi ales plăcerea palatului ceresc sau un acasă umil în braţele lui Pheasant?

— Pot să-ţi spun sigur că-i e dor de părinţii ei, am vorbit eu gândindu-mă la Mama şi la Tata.

— Ajunge cu vorba, dulceaţă!

Şi şi-a plecat capul să mă sărute.

Am zâmbit şi mi-am ghemuit capul în braţele lui şi apoi am stat în tăcere.

Vântul frământa vârfurile copacilor, cântând o melodie liniştitoare. În faţa noastră, nişte stânci, aproape la fel de înalte ca pomii, stăteau liniştite în noapte. Priveau una spre alta, ca doi îndrăgostiţi care şuşotesc.

Era încă primăvară şi aveam toată vara înainte. Dar zilele vântoase aveau să sosească, urmate de iarna geroasă – avea să vină în cele din urmă –, iar noi n-aveam să ne mai putem întâlni în grădina pustie.

Dar până atunci...

18

Peste câteva zile, am mers la câmpul de polo, împreună cu Doamna Nobilă, ca să vedem cum se antrenează Echipa Imperială. Se spunea că cei trei fii mai mari ai Împăratului – Taizi, Prinţul Ke, fiul Doamnei Nobile, şi Prinţul Yo, fiul Doamnei Imaculate – ar face parte din echipă. Auzisem atât de multe despre ei şi m-am gândit că era o ocazie bună să-i cercetez.

Purtând noua mea rochie pe care mi-o făcuseră croitoresele, m-am aşezat sub un pin la capătul terenului, alături de Doamna Nobilă. Împăratul stătea pe o bancă aflată pe o platformă înaltă, lângă marginea terenului. Pentru că nu el ne invitase la antrenamente, nu puteam să-l deranjăm.

Strigând întruna, părea cu totul absorbit de joc.

— Bateţi-i pe tibetani! îşi agita el mâinile, în timp ce jucătorii alergau pe teren.

Voia victoria. Dacă pierdeam, tibetanii aveau să-şi piardă respectul pentru el şi poate chiar să aibă mai multe pretenţii decât doar o prinţesă chineză.

Şi toţi membrii echipei păreau să ştie ce interes mare există în spate şi păreau nerăbdători să-l satisfacă. Crosele se ridicau mult deasupra capetelor lor, galopau de-a lungul câmpului, luptând unul împotriva celuilalt.

Taizi era figura cea mai impozantă. Purtând doar un veşmânt simplu care-i acoperea coapsele şi nimic altceva, era cocoţat pe calul lui, ca o statuie. Era, fără dubiu, cel mai puternic jucător, mingea se rotea cu viteză mare de fiecare dată când o lovea el. Loviturile lui erau puternice şi înverşunate, dar bidiviul lui era cam încet, împovărat de greutatea prinţului. După două reprize, calul lui a început să facă spume la gură şi a trebuit să-l schimbe.

Prinţul Ke era exact opusul prinţului moştenitor. Cu un an mai tânăr, avea trăsături delicate, de fecioară. Avea pielea palidă, buze roşii, obraji trandafirii şi talie unduioasă de dansator. Mă temeam pentru viaţa lui ori de câte ori prinţul moştenitor răcnea pe lângă el, dar el rezista, exact ca o salcie. Speram, de dragul mamei lui, că va juca bine şi-l va impresiona pe Împărat.

Prinţul Yo nu semăna deloc cu ceilalţi fraţi ai lui vitregi. Faţa lui bronzată era acoperită de praf şi ochii lui cu privirea piezişă erau tot timpul în alertă ca ai unui câine de vânătoare. Dar cea mai proeminentă dintre trăsăturile feţei lui erau sprâncenele. Lungi şi groase, arătau de parcă un caligraf ar fi exagerat atunci când i le-a desenat.

Părea nervos şi agitat şi juca polo asemenea cuiva care e într-o cursă cu timpul. Rapid şi precis, alerga pe câmp ca o sabie ieşită din teacă.

Toţi aveau o miză mare. Dacă Taizi îl dezamăgea pe Împărat era posibil să fie nevoie să părăsească iar Curtea sau chiar să înfrunte ceva mai rău. Dacă Prinţul Yo aducea mai multe puncte, avea să-l mulţumească pe Împărat, iar mama lui, Doamna Imaculată, avea să urce odată cu el. Acelaşi lucru era valabil şi pentru Prinţul Ke.

— Credeţi c-o să învingem? am întrebat-o pe Doamna Nobilă.

— Sper doar că va fi în siguranţă Ke, a spus, urmărindu-l pe fiul ei, care a ţâşnit în faţă, a izbit mingea, dar a ratat. Jocul de polo e periculos.

N-am spus nimic, dar m-am gândit că, de fapt, îşi dorea mai mult de-atât.

— Trebuie să-ţi spun că atelierele nu mai sunt în grija mea, mi-a zis. Împăratul a dat ordin ca Doamna Imaculată să-mi ia locul.

Surprinsă, m-am întors spre ea. Oare Jewel i-o fi şoptit ceva la ureche Împăratului?

— N-ar fi trebuit să facă asta.

Prinţul Ke avea încă un motiv să câştige meciul – să-l silească pe Împărat să-şi schimbe gândul în legătură cu îndatoririle mamei lui la Atelierele de Viermi de Mătase.

Doamna Nobilă a scuturat din cap.

— Niciodată să nu-i pui întrebări, Mei, ţi-o spun de dragul tău. Şi ţine minte că noi trebuie să i ne supunem întotdeauna şi să-i respectăm hotărârile, indiferent ce-ar fi.

— Dar...

— Uite!

Ea s-a întors şi eu i-am urmărit privirea. Patru femei cărând un palanchin se îndreptau spre Împărat. Pe el se afla un învăţăcel obez, cu o cingătoare uriaşă, şi care părea să se reverse peste ele.

Era Prinţul Wei, fratele mai mic al lui Taizi. Avea doar nouăsprezece ani, dar era mai mare decât cele patru femei care-l cărau, puse la un loc. Greutatea lui enormă părea o grea povară pentru ele, aplecate de efort şi cu feţele asudând din greu. Dar el nu părea să-şi dea seama. Ţinând în mână un penel, gesticula ca şi cum ar fi compus un important poem în aer.

— Iar el e Prinţul Zhi, a spus Doamna Nobilă, privind în spatele hamalilor.

Mi s-a tensionat tot corpul, dar am rămas liniştită. Pheasant ţinea hăţurile unui cal bălţat şi avea capul întors spre bărbaţii de pe câmpul de polo. Şi-a făcut mâinile pâlnie la gură şi a strigat ceva, iar Taizi a ridicat crosa în semn de răspuns. Cu un rânjet pe faţă, Pheasant s-a îndreptat spre Împărat care gesticula spre el ca să vină să i se aşeze alături. Au plecat amândoi capul, arătând spre jucătorii de pe teren, iar apoi le-au ridicat amândoi, râzând.

— El e favoritul lui, a spus Doamna Nobilă.

— Prinţul Zhi?

— Da. El i-a dat porecla Pheasant când au fost împreună la vânătoare. Împăratul a văzut un fazan uriaş, cu o coadă magnifică, aşa cum niciunul dintre ei nu mai văzuse vreodată. Toţi s-au legat să-l prindă şi să i-l aducă în dar Împăratului. Dar Prinţul Zhi i-a oprit. Le-a spus să lase pasărea în pace. Fazanul avea să fie mai fericit alături de familia lui, în sălbăticie, le-a zis el. Împăratul a fost emoţionat de bunătatea lui. L-a lăudat şi i-a spus Pheasant de-atunci. Avea doar cinci ani la acel moment.

Ce poveste frumoasă! M-am topit.

— Dar mai târziu Împăratul mi-a spus altceva. Prinţul Zhi e prea plin de iubire, zicea. Iar un conducător nu-şi conduce regatul prin iubire.

Am rămas tăcută. Dar probabil că nu conta, oricum. Pheasant n-avea nicio şansă să acceadă la tron.

— Uite-l!

I-a făcut semn cu mâna fiului ei, care a descălecat şi a venit spre ea. Antrenamentul se terminase.

— Trebuie să plec, mi-a zis.

Lumina soarelui strălucea pe acoperământul de aur de pe capul ei. S-a întors şi m-a privit.

— Mă bucur mult pentru tine, Mei! Jocul este şansa ta. Când toată lumea te va vedea alături de Împărat, vei fi luminoasă şi vei străluci ca o lună nouă în această curte.

— Mulţumesc, o să fac tot ce pot, am răspuns eu cu o plecăciune.

Doamna Nobilă a zâmbit şi a plecat în întâmpinarea Prinţului Ke. Întotdeauna o mamă afectuoasă, l-a sărutat pe frunte şi i-a netezit mantia.

Am rămas singură sub pom, răsucind în minte vorbele ei. Avea dreptate. Soarta mea avea să se schimbe după acest joc.

Servitorii ei au venit la mine să-mi ceară permisiunea să plece. S-au înclinat adânc. Am dat din cap, le-am dat voie şi apoi am plecat şi eu, dar am fost surprinsă de purtarea lor servilă. În preajma mea, toţi servitorii, unii pe care nici

nu-i ştiam, se întorceau şi-şi plecau capul în faţa mea în semn de respect.

Îmi ţineam mânecile lungi strânse în mâini.

Aşteptam cu nerăbdare să înceapă jocul.

Când m-am întors în camera mea în seara aceea, am luat tăbliţa mortuară a Tatălui meu, ascunzând-o sub haine. Aş fi vrut să-i pot povesti ce progrese făceam la Curte şi i-am promis că, imediat ce voi putea, o să-i cer Împăratului să ne dea înapoi averea familiei.

M-am gândit la ziua în care a murit Tata şi la felul cum ni se schimbase viaţa. Toate acele imagini mi s-au făcut iar vârtej în minte: ochii galbeni, bulbucaţi, frunzele învolburate şi strigătele disperate pierzându-se în cer.

— Mei, Mei!

Am auzit vocea Tatei strigându-mi numele, iar apoi am simţit-o, o siluetă luminoasă, portocalie, tăcută şi sinistră, ivindu-se la câţiva metri în faţa mea. Ce fusese oare? Voiam să văd, voiam să aflu, dar gâtul mi-era înţepenit şi n-am putut să mă întorc. Şi, brusc, o pală de vânt s-a rotit în jurul meu şi toate amintirile s-au topit. Ţineam strâns tăbliţa. Mama îmi spusese că Tata a căzut de pe o stâncă şi a murit. Eu nu credeam. Sigur se întâmplase altceva acolo.

Ce i se întâmplase oare cu adevărat? De ce nu puteam să-mi amintesc?

Anul 642 D.hr.

al Şaisprezecelea An de Pace al Domniei Împăratului Taizong

VARĂ

19

Muzica tobelor, a flautelor şi a fluierelor a început brusc şi un balon roşu s-a ridicat spre cer. De-a lungul marginii câmpului de polo purtătorii de steaguri le fluturau frenetic. Bărbaţii strigau de pe băncile lor. Caii nechezau şi loveau cu copitele în pământ. Întrecerea dintre Echipa Chinei Imperiale şi Echipa Tibetană s-a dezlănţuit.

Eu stăteam alături de Împărat, pe o platformă ceva mai înaltă, cu un văl negru peste faţă. Purtam o rochie roşie, cu multe broderii, potrivită pentru o împărătească, şi, chiar dacă nu mă puteam vedea, ştiam că arăt ca o împărătească...

De fapt, mă simţeam ca o împărătească. Până una-alta, această zi avea să fie absolut minunată şi memorabilă. Tot ce trebuia să fac era să privesc jocul, să-l întreţin pe Împărat şi apoi, după ce se termina, trebuia să merg în sala de ospeţe alături de el şi să-l însoţesc la momentul

când avea să primească jurămintele de supunere ale vasalilor. Aveau să îmi facă şi mie o reverenţă, iar eu aveam să-i salut, plină de graţie şi măreţie. Şi atunci, aşa cum spusese Doamna Nobilă, aveam să devin luna cea strălucitoare din palat. Toată lumea avea să ştie că sunt favorita, iar apoi Împăratul avea să mă iubească şi să mă ţină lângă el, curând aveam să port coroana de Adorată, iar Jewel, pălăria de Detestată. Cât despre Mama... Voi putea să am grijă de ea. Îl voi ruga pe Împărat să ne dea casa înapoi şi s-o binecuvânteze cu multe bogăţii...

Am încercat să nu mă uit la Jewel, care stătea pe o bancă, lângă platformă. Şi ea purta văl, dar, chiar şi aşa, îi simţeam privirea ascuţită. În jurul ei, aranjate după legile *feng shui*-ului şi în ordinea rangului, erau Doamna Nobilă, care-mi zâmbea cald, Doamna Imaculată, care-şi ţinea pisica în braţe, Doamna Supusă şi Doamna Virtuoasă, care se tot uita în oglinda ţinută de servitoare. Eram eliberată că o interesa mai tare propria imagine decât persoana mea, dar pe partea cealaltă a platformei câţiva dregători de rang înalt se uitau la mine cercetându-mă cu atenţie. Iar în spatele lor vasalii împăratului – căpeteniile diverselor triburi de la graniţa de nord –, care strigau ceva în direcţia mea. Mă întrebam dacă şi ei vorbesc despre mine.

— Vin! a bătut Împăratul în masă.

— Da, Preamărite!

Ţinându-mi mânecile largi cu mâna stângă, i-am turnat vinul în cupă. Era un alt om în această zi, mulţumit şi cald, ca un conducător înţelept şi blând. Se pare că, de fiecare dată când îl întâlneam, era altfel.

— Ce crezi despre joc?

Am ezitat. Nu fusesem foarte atentă la ce se întâmpla pe teren. Vălul îmi îngreuna vederea şi, ori de câte ori ţâşneau caii de-a lungul câmpului, mă orbea un nor gălbui de praf. Dar nu trebuia să-i spun asta.

— N-am mai văzut niciodată aşa ceva, i-am răspuns.

A dat din cap, părând mulţumit de răspuns.

— Am să te răsplătesc dacă ghiceşti cine va câştiga.

Era o surpriză neaşteptată. Am ridicat vălul, ca să văd mai bine ce se întâmpla pe teren.

— Să vedem...

Un urlet asurzitor a cutremurat câmpul. Taizi, purtând, ca de obicei, doar o pânză în jurul şoldurilor, a mărit viteza, a depăşit trei cai şi a lovit mingea. Dar a ratat poarta. Un alt călăreţ, într-o tunică neagră, cu o curea roşie, Prinţul Yo, a interceptat-o. Şi a lovit-o. Mingea s-a afundat în poartă. Tot câmpul a scos un strigăt.

Împăratul a izbit din picior:

— Bine lovit!

Am aplaudat şi eu fără tragere de inimă şi am tras cu ochiul la Doamna Nobilă. Părea îngrijorată, privind spre fiul ei aflat în cealaltă parte a terenului, care îşi agita crosa alene. Dar Doamna Imaculată a zâmbit răutăcios şi şi-a mângâiat pisica.

— Deci ai ales un câştigător? m-a întrebat Împăratul, mângâindu-şi mustăţile.

— Îndrăznesc să spun, Preamărite, că tibetanii vor fi înfrânţi.

— Eşti dispusă să pariezi, Talentato? a întrebat Ducele, întinzându-se spre noi.

Nu mi-a plăcut că ne-a întrerupt. De fapt, nu-l plăceam deloc. El era cel care mă interogase şi aproape mă condamnase pentru că intrasem în Altar. Aş fi vrut să mă uit la faţa lui cea lungă şi să-i spun să plece. Dar era Ducele şi trebuia să mă arăt plină de respect.

— De ce? Credeam că Marele nostru Duce este virtuos. Că nu are viciul pariurilor.

— Acum virtutea mea este să mă asigur că toată lumea acordă atenţie jocului, a fornăit el. Unei tinere ca tine probabil că nici nu-i pasă de scor.

— Asta e a treia repriză, a zis unchiul Împăratului, iar eu nu eram sigură dacă încerca să mă ajute sau nu. Le-am câştigat pe primele două. Încă una, şi am învins.

— O întrebam pe tânără, a replicat Ducele tăios.

Unchiul s-a înroşit la faţă.

Părea să se simtă insultat. Era o formă de lipsă de respect din partea Ducelui să-i vorbească aşa.

— Tu la ce pariu te gândeai, Wuji? a întrebat Împăratul, folosind numele Ducelui.

— Dacă Talentata ta câştigă, Atotputernicia ta o să-i ofere orice-şi doreşte, iar eu îi dăruiesc locuinţa mea. Dacă pierde – a zis Ducele cu un zâmbet afectat –, pierde titlul de Talentată.

Cui îi păsa de casa lui plină de mizeria lui aristocrată? Mai bine îmi păstram eu titlul proaspăt câştigat şi nu mă băgam în povestea asta. Mi-am plecat capul ca să aranjez cupele pe masă.

— Talentata ta pare înspăimântată.

Tonul Ducelui era plin de înţelegere şi de o undă de dispreţ.

— Nu sunt înspăimântată, am răspuns, înalţând bărbia.

— Atunci, pariezi?

N-am putut să răspund. Împăratul şi-a ridicat capul spre mine. Nu trebuia să-l dezamăgesc. Şi totuşi, să-mi risc titlul? Am respirat adânc, hotărâtă să refuz, când l-am văzut pe Împărat zâmbind. Dar nu mie îmi zâmbea, ci spre una dintre doamnele de pe bancă. Jewel s-a înclinat adânc.

— Pariez, am spus.

— S-a făcut!

Ducele a lovit platforma cu pumnul.

— Voi fi încântat să-i ofer Talentatei mele o recompensă, a zis Împăratul, răsucindu-şi mustăţile. O să pierzi, Wuji!

Era prea târziu să-mi iau vorbele înapoi. M-am uitat spre teren, muşcându-mi buzele. Taizi gonea spre minge.

Unul dintre atacanţii tibetani a scos un sunet puternic – *di-di-di* –, dar era prea târziu. Taizi a prins mingea cu capătul crosei şi a marcat.

„Scor la finalul celei de-a treia reprize: Echipa Imperială 4 – Tibetanii 3”, a strigat cineva.

Mi-am şters transpiraţia de pe frunte. Încă un punct, şi Echipa Imperială avea să câştige a treia repriză. Şi meciul. Atunci aveam să-i pot cere Împăratului orice recompensă şi chiar să păstrez reşedinţa Ducelui. Beau pentru asta, Duce!

— Vezi? a zis Împăratul. Talentata mea are pe cât curaj, pe atâta putere de prevestire.

Doar am zâmbit, când un tibetan a preluat mingea. A lovit-o. Mingea a sărit în aer şi apoi s-a izbit de teren. Atacantul a ţâşnit spre ea şi a trimis-o direct spre poartă. Din fericire a ratat, dar un alt tibetan s-a dus spre ea şi a lovit-o. A marcat.

Mi s-a rupt sufletul. Era scor egal.

Caii au început să galopeze din nou, iar crosele s-au încrucişat în aer. Prinţul Ke şi-a condus armăsarul spre minge, dar Prinţului Yo i-a alunecat crosa pe sub burta calului şi balonul a zburat. Prinţul Ke a ţâşnit în faţă. Era cât pe ce să atingă mingea, când crosa Prinţului Yo a apărut, ameninţând să-l izbească în cap. Mi s-a tăiat răsuflarea şi m-am ridicat. Dacă Prinţul Yo îl rănea pe Prinţul Ke, aveam să pierdem un jucător valoros. Nu-mi puteam imagina de ce Prinţul Yo îşi lua un asemenea risc. În jurul meu a crescut rumoarea, dar când am ridicat din nou privirea spre câmp, situaţia se schimbase. Prinţul Ke se dăduse înapoi, iar un tibetan îi furase mingea şi marcase. Câştigaseră a treia repriză.

Scorul era: Echipa Imperială – Echipa Tibetană: 2 la 1.

Aveam gâtul uscat. N-ar fi trebuit să mă las atrasă în pariul acesta. Ducele era rău. Oare se aliase cu Jewel să mă dezonoreze?

— O pauză! a poruncit Împăratul.

Am oftat încet, dar n-am simţit nicio eliberare.

— Mărite Han, a strigat de la el de pe bancă unul dintre vasali spre Împărat, o căpetenie, cu gura plină. Tibetanii nu-s de nasul oamenilor tăi, a zis, a înşfăcat o cupă cu vin şi şi-a turnat-o direct pe gât. Dă-le o lecţie! Trimite-i înapoi în Tibet!

Lângă el, o altă căpetenie, cu ochii când la Împărat, când la dregători, a vorbit şi el:

— Sigur că Măritul nostru Han va câştiga, dragul meu han.

Dintre toţi spectatorii, vasalii Împăratului săreau în ochi pentru că nu erau îmbrăcaţi ca noi. Purtau pantaloni până la genunchi, ţinându-şi la vedere destul din picioarele păroase, şi nu se deranjaseră să-şi acopere capetele.

— Han al Tuyuhunului, Han al turcilor din Răsărit!

Împăratul le-a făcut semn şi celelalte căpetenii s-au apropiat.

— Am auzit că v-aţi interesat de sănătatea mea. Aici şi acum, îi invit pe toţi vasalii mei să vadă că Eu, Hanul Preamărit, încă pot să distrug pe oricine îmi stă în cale.

I-am umplut Împăratului cupa cu vin. Mă întrebam de ce-o fi deschis discuţia despre sănătatea lui. Până la urmă, trecuse un an de la tentativa de asasinat. De pe câmpul de joc s-au auzit nişte strigăte. Am ridicat capul. Tibetanii executau un dans straniu ca să serbeze victoria, cu umerii mergând toţi într-o singură parte şi cu picioarele în aer.

Lângă ei, Taizi lovea scara de la şa, ţipând: „Mâncători de muşte scârboşi! Nu mai cântaţi ca nişte muieri!”

— Suntem onoraţi să-l vedem pe Hanul nostru Preamărit puternic ca un leu. E o mare victorie pentru noi şi ne vom întoarce acasă plini de bucurie, a spus căpetenia cu ochi ageri, Hanul Tuyuhunului.

— Dar nu-mi pot lăsa vasalii să se întoarcă acasă cu mâna goală, a zis împăratul şi a golit pocalul. Am un dar special pentru voi.

Şi a arătat spre un cufăr aflat în spatele meu. Era destul de mare, de mărimea unei mese de scris, înfăşurat într-o pânză neagră.

— E acolo, în cutie.

Dinăuntru se auzea un fel de scheunat. Probabil era un animal preţios, dar era ciudat că Împăratul îl adusese pe terenul de polo.

— Şi am să vă arăt, vouă, tuturor – a izbit el în masă cu pumnul, brusc arătând înspăimântător –, care e soarta unui trădător.

Nimeni n-a îndrăznit să vorbească. Căpeteniile au plecat capul şi s-au întors pe băncile lor, arătând mai mici decât înainte.

Tobele au început să bată cu putere pe teren. Începuse a patra repriză.

M-am întors spre terenul de joc, urmărind fiecare lovitură şi fiecare salt al cailor cu mare concentrare. La jumătatea reprizei, Taizi a rupt apărarea tibetană şi a prins mingea.

Înainte să o lovească, a mutat crosa în mâna stângă şi a agitat-o pe dreapta.

Taizi era rănit.

Mi s-a strâns sufletul de frică.

Taizi a ratat încă două lovituri, iar Echipa Imperială a încetinit ritmul. Tibetanii au simţit şansa şi au ţâşnit spre locul unde era Taizi ca nişte suliţe. Echipa Imperială a pierdut a patra repriză.

Ducele se uita strâmb şi răutăcios.

Era 2 la 2.

— Pauză! a strigat Împăratul.

I-am turnat mai mult vin, dar de-abia vedeam lichidul şi de-abia auzeam ce le spunea vasalilor şi dregătorilor. Pe teren, Taizi striga din nou, de data asta la Prinţul Yo şi la ceilalţi jucători din echipă, care-şi puseseră crosele în poală şi-şi plecaseră capetele.

Aveam un gust amar în gură. Pariul meu fusese blestemat.

Cea de-a cincea repriză – ultima mea şansă! Mulţimea ovaţiona, iar tobele au răsunat asurzitor. Eu de-abia mai puteam să respir. Ochii îmi alergau de colo până colo. Ori de câte ori înscria un tibetan, Ducele îşi lovea palma cu pumnul, în semn de victorie. Îmi venea să-l plesnesc.

Taizi avea mingea din nou. Izbind cu copitele, şi-a croit drum prin apărarea tibetană şi a lovit mingea. Ea s-a ridicat în aer, iar el s-a repezit înainte ca să-i dea lovitura

decisivă. Dar atacanţii tibetani au ţâşnit prin partea dreaptă, venind de nicăieri. Armăsarii lor au sărit când s-au întâlnit bot în bot. Blestemând, Taizi şi-a cârmit calul spre stânga, unde un alt jucător imperial galopa, şi a intrat direct în el.

M-am ridicat, şocată. Ţipetele mi-au străpuns urechile. Oamenii au început să alerge spre teren. Dar nu vedeam nimic printre norii de praf.

— E sub cal! a strigat cineva.

— E mort! a urlat o altă voce. E mort!

Taizi era mort? Am alergat spre câmp şi mi-am croit drum prin mulţime. Apoi l-am văzut. Un bărbat trântit la pământ. Cu urma pe care copita calului i-o lăsase pe piept. Avea faţa murdară de sânge şi noroi, iar capul îi era deschis ca un pepene strivit.

Nu era Taizi, dar oricum mi s-a strâns stomacul. Jocul de polo pentru mine fusese un joc de noroc, dar pentru acest bărbat fusese o bătălie pe viaţă şi pe moarte.

— Pentru ce dracu’ aţi venit toţi aici? a urlat Taizi, aplecându-se spre un cal maroniu. Toboşari! Daţi semn să reînceapă jocul! O să-i trimit pe tibetani acasă, cu capul între picioare.

— De ce te-ai întors spre stânga? a venit Prinţul Yo spre el ca vântul şi ca gândul, roşu la faţă, şi i-a pus pumnul în piept.

— Calul s-a speriat, a spus Taizi, blocând o nouă lovitură.

— Asta nu făcea parte din strategia noastră, a răspuns Prinţul Yo, iar sprâncenele lui groase s-au încruntat şi o

explozie de resentimente i s-a citit pe chip: Ai distrus jocul. Ai distrus totul, idiotule!

— Porcule! Crezi că eşti mai bun decât mine? a înjurat Taizi.

— Ce ai păţit? Ţi-ai pierdut minţile? Unde ţi-e capul? Ţi s-a mutat cumva în cocoşel?

— La dracu'! a scuipat Taizi. Balegă ce eşti! Dobitocule!

S-a împleticit în faţă ca să-l lovească pe Prinţul Yo, dar s-a prăbuşit la pământ. Mi s-a rupt inima. Moştenitorul avea picioarele rupte.

— Scoateţi-i de aici! Pe amândoi! a poruncit Împăratul.

Câţiva curteni au alergat să-l ţină deoparte pe Prinţul Yo, iar Ducele şi gărzile l-au cărat din teren pe Taizi, care încă se lupta cu ei.

— Şi acum, să văd... a zis Împăratul şi s-a întors şi s-a uitat la plasa de la capătul terenului.

L-am privit surprinsă. Taizi îşi rupsese picioarele, dar Împăratul nu l-a învrednicit nici măcar cu o privire. Zvonurile cum că-l îndepărtase pe prinţ se pare că erau adevărate.

— Să oprim jocul, Hanul meu Ceresc? l-a întrebat ambasadorul tibetan.

M-am bucurat să aud asta, iar Căpitanul, care patrulase terenul ursuz, a dat poruncă să fie scos hoitul calului.

— Nu, jocul trebuie să continue, a răspuns Împăratul, suflecându-şi mânecile. O să intru eu în locul fiului meu. Şi,

când o să mergi acasă, să-i spui regelui tău că un rămăşag e un rămăşag.

Imediat s-au făcut auzite proteste din rândul înalţilor dregători. Împăratul era încă în recuperare şi era o hotărâre lipsită de înţelepciune să conducă o echipă pe un teren de polo.

— Tată! a rostit Prinţul Ke cu ochii lui timizi, privind spre mama lui, care l-a aprobat uşor şi şi-a dres gasul. Pot eu să-i iau locul. Ştiu să joc din poziţia lui Taizi.

Împăratul n-a părut să-l audă.

— Altcineva?

— Lasă-mă pe mine să încerc! s-a auzit o voce feminină, limpede, din spatele meu.

Nu m-am întors când Jewel, cu pălăria ei voalată, a păşit spre mine. Ce voia să facă? O doamnă nobilă, chiar dacă i se permitea să facă sport, nu se putea amesteca în rândul unor bărbaţi străini.

Dar nu s-a opus nimeni. Apoi s-a răspândit un val de râsete.

— Du-te şi vezi-ţi de broderiile tale! Numai femeile sălbatice din munţi luptă cu bărbaţii, a zis Împăratul.

Nu mi-a plăcut deloc momentul ăsta. Ar fi trebuit să se înfurie, dar nu s-a întâmplat. În schimb, a părut chiar amuzat.

Jewel şi-a pus mâna stângă în şold şi a luat o poză extrem de atrăgătoare.

— Atotputernice, am motivele mele. Te rog, dă-mi voie să-ţi explic! Legenda spune că, atunci când aveai zece ani, turcii de la Apus au năvălit peste un sat din nord. Şi ai cerut atunci să lupţi cu năvălitorii, dar trupele tatălui înălţimii tale ţi-au cerut să rămâi în tabără. În loc să faci asta, ţi-ai condus oamenii, i-ai atacat pe duşmani, iar restul e istorie, a zâmbit ea. Nu-i oare acelaşi lucru? Femeile, ca şi băieţii tineri, nu-i pot oare surprinde pe ceilalţi prin faptele lor?

M-am încruntat. Era un discurs inteligent şi linguşitor, dar Împăratul n-avea să-i cadă în plasă.

Însă el a râs.

— Spune ce-ţi doreşti! Îţi îndeplinesc orice dorinţă, în afară de asta, a zis el.

Nu-mi venea să cred. Orice dorinţă?

Jewel şi-a scos evantaiul rotund de la brâu şi a început să-şi facă vânt cu el, deşi aerul dimineţii era răcoros.

— Dar ce dorinţe, Atotputernice? Mi-aş dori să am o dorinţă... Dar Împăratul meu mă adoră. Toate femeile mă invidiază. *Eu* sunt ce visează să fie toate femeile, a zis, trecând pe lângă mine. Există ceva ce m-ar putea face mai fericită? Există, oare, aici o femeie sau o fecioară, cu titlu sau fără, care să fie mai norocoasă decât mine?

Cu siguranţă, nicio femeie din regat n-ar fi putut fi mai obraznică de-atât.

Dar Împăratul a râs din nou, cu mustăţile tremurându-i. Era îngrozitor să-l văd aşa.

— Te numesc de-aici înainte Doamnă de Onoare, doamnă de rangul trei. Şi acum, du-te...

Eram şocată, nu-mi venea să cred. Nici n-am mai auzit restul cuvintelor lui. Jewel îmi furase din nou momentul şi probabil şi recompensa. Titlul acesta Împăratul îl avusese probabil în minte pentru mine.

Am ridicat capul şi am întâlnit privirea Doamnei Nobile. Sentimentul înfrângerii a umplut spaţiul dintre noi. Am plecat capul, incapabilă s-o privesc în ochi.

— Acum, dacă nu sunteţi de acord ca eu să intru pe teren, pot să le cer hanilor să încheie ei jocul?

Împăratul s-a uitat spre vasali, care s-au privit unul pe altul, surprinşi. Nu ştiau prea multe despre sport, mi s-a părut mie. Dar s-au ridicat, suflecându-şi mânecile.

Tobele au bătut din nou, iar bărbaţii au alergat spre teren. Dar semnele înfrângerii erau vizibile peste tot: Hanul din Tuyuhun şi-a pierdut crosa în momentul în care a lovit cu ea, iar Hanul turcilor de la Răsărit le-a pasat mingea tibetanilor.

Tibetanii au început să marcheze. Iar şi iar.

Totul se sfârşise. Mai întâi, vicleşugul lui Jewel şi acum pierderea titlului...

— Veniţi, veniţi, vasalii mei! i-a strigat Împăratul. Sper că v-aţi distrat. Iar acum am o surpriză pentru voi. Ştiţi cu toţii că anul trecut s-a pus la cale un complot împotriva mea. Împotriva mea! Hanul Ceresc şi Împăratul Marii Chine! a urlat el, cu faţa întunecată şi cu degetul arătător îndreptat spre pieptul lui. Azi o să vă arăt eu care e soarta

unui trădător, în caz că mai îndrăzneşte cineva să pună la cale o asemenea ticăloşie.

Şi-a lăsat mâinile în jos, iar în spatele meu Ducele a dat la o parte vălul care acoperea cutia. Înăuntru stătea ghemuită o fată cu un trup fragil, ca de maimuţă. Purtând o fustă albă şi diafană şi o bentiţă roşie, şi-a ridicat faţa şi lumina soarelui i-a luminat ochii verzi.

Nu părea mai mare ca mine – ba poate era chiar mai mică.

Nu înţelegeam de ce Împăratul spusese că va avea soarta unui trădător. Arăta inocentă şi nu-mi puteam imagina cum îl trădase ea pe el.

— Şi-acum vă poruncesc să vă uitaţi cu toţii la această sclavă. Şi să vă uitaţi îndeaproape! Ţineţi minte chipul ei şi nu-i uitaţi niciodată soarta, căci, dacă vreunul dintre voi va îndrăzni vreodată să mă trădeze, va avea parte de aceeaşi moarte – tuna Împăratului din ce în ce mai tare – sub copitele cailor!

Am fost năucită, iar în jurul meu dregătorii, vasalii şi doamnele păreau la fel de şocaţi, cu gura deschisă şi cu ochii licărind de frică. Dar am înţeles ce voia să facă Împăratul. Auzisem destule poveşti de la Tata ca să ştiu că împăraţii de multe ori dădeau astfel de exemple teribile, ca să-i avertizeze pe ceilalţi. Era un obicei care se chema „cum să omori o găină ca să sperii maimuţele”.

— Luaţi-o!

Un soldat din gardă a tras-o pe fată, a trântit-o pe spate şi a târât-o pe câmp. Spectatorii s-au grăbit să-i facă loc. A ajuns la capăt şi a aruncat-o în faţa cailor şi a călăreţilor. S-a auzit un corn şi toboşarii au început să bată în tobe.

Caii s-au săltat pe picioarele dinapoi, iar călăreţii şi-au ridicat crosele.

Au pornit în viteză de-a lungul câmpului. În spatele lor, bucăţi din iarba deasă au sărit în aer ca un roi de muşte înfometate. Atât de rapid galopau caii către corpul fragil al fetei. Mai aproape. Tot mai aproape...

Un ţipăt. Lung, ascuţit şi sfâşietor...

Dar sunetul tobelor s-a făcut tot mai puternic. *Bum. Bum. Bum.* Li s-au alăturat flautele. Tânguitoare, lungi şi tăioase. Iar copitele cailor băteau pământul. *Clop. Clop. Clop*.

S-a auzit un zgomot puternic, ca şi cum s-ar fi crăpat ceva, ca un obiect greu care se rupe brusc în două, iar ţipătul s-a ridicat chiar mai asurzitor, zguduind platforma pe care stăteam, fluturându-mi vălul negru şi mânecile de la rochia nouă, iar prin labirintul de nori gălbui am zărit pete negre – poate bucăţi de gazon, sânge sau aşchii de oase sparte – zburând prin aer ca nişte mingi de polo nefolositoare, dezumflate, şi prăbuşindu-se apoi ca nişte păsări străpunse de săgeţi.

Apoi toate sunetele au murit.

Am vomitat. Iar şi iar.

La un moment dat, mai târziu, Tibetanii au dansat pe câmp. Erau învingătorii. Împăratul s-a dus spre ei, urmat de dregători. Ei şi-au plecat capetele, dregătorii aveau priviri neînduplecate şi, oricât s-au străduit, nu şi-au putut ascunde frica.

Era timpul pentru ospăţ. Bărbaţii au părăsit câmpul, îndreptându-se spre sala de ospeţe. Doamnele şi Jewel au ieşit şi ele. Mi-am plecat capul şi m-am aliniat în spatele Talentatelor. Când am trecut pe lângă locul mânjit de sânge de pe teren, nu m-am putut abţine şi m-am uitat în altă parte. Atunci am zărit privirea Împăratului în fruntea procesiunii. Părea binedispus, zâmbitor, dar ochii lui nu mă mai priveau cu căldură. În schimb, am simţit o aşchie de gheaţă şi mult timp după ce nu l-am mai văzut răceala lui mi-a îngheţat inima.

20

Nu mi s-a cerut să particip la ospăţul de după jocul de polo. Jewel mi-a luat locul, stând lângă Împărat şi primind jurămintele de loialitate ale vasalilor. Am rătăcit prin curte, ascultând sunetele oamenilor care beau şi se veseleau înăuntru.

M-am întors la mine în cameră singură.

În zilele care au urmat am reintrat în rutină. Servitorii treceau pe lângă mine fără să mă salute. Frumuseţile şi Graţiile treceau şi ele fără să întoarcă vreodată capul. Din când în când, câte cineva se uita la mine cu un zâmbet plin de dispreţ.

Nu mai aveam carne la masă. Vânturam cu lingura supa de fasole gălbuie, fără gust, mâncam un bolişor cu terci de mei şi mestecam nişte ridichi murate.

Am aflat că Împăratul aranjase o căsătorie între o prinţesă şi Regele Tibetan Srongtsan Gampo după jocul de polo, iar vasalii păreau să se supună. Au rămas alături de Împărat când el a lansat un atac împotriva Regelui din Goachang, în timp ce armata Regelui Tibetan i-a bătut pe turcii de la Apus, încercând să îşi ajute aliatul. Regele din Gaochang a murit pe câmpul de bătălie, turcii s-a retras, iar la graniţă părea să fie din nou linişte.

Plum mi-a spus că fata care fusese sacrificată era din tribul Rourou, din regiunea de nord-vest. Fusese luată ostatic când era copil, hrănită doar cu lapte şi astfel considerată pură. Pentru că avea ochi verzi, atât de rari, şi piele albă, fusese o jucărie preţioasă a Împăratului, care o păstrase ani întregi. Dar faptul că se debarasase de ea într-un asemenea fel mă înspăimânta.

Nu mai simţisem niciodată asta până atunci, frica strecurându-mi-se în piele şi străpungându-mi oasele. Şi dacă într-o zi Împăratul voia să mă arunce sub copitele cailor? M-am gândit la Mama, care n-avea să afle ce se întâmplase cu mine. Ea avea să mă strige în continuare, fără să ştie că eu n-o mai pot auzi, fără să ştie că urechile mele ar fi putrezit în pământ. Sau poate avea să-şi ridice capul, cu ochii ei plini de dragoste, căutându-mă, fără să ştie că mâinile mele nu ar mai putea simţi răcoarea vântului şi oasele mele s-ar transforma în praf.

Sau chiar mai rău, dacă avea să-mi trimită familia – pe Mama şi pe Sora cea Mare – la o moarte asemănătoare?

M-am străduit să nu gândesc aşa. Dar vorba aceea din bătrâni drept grăia: „Să fii alături de un împărat înseamnă să fii alături de un tigru”. Nu-mi doream să mai fiu niciodată alături de el.

Şi totuşi, cum puteam rămâne departe? Familia mea şi viitorul ei depindeau de mine.

— Ai întârziat.

Sub cerul luminat de stele, Pheasant a apărut pe poteca plină de iarbă grasă de lângă pavilion.

— Tu ai venit mai devreme, am zâmbit eu.

Ce bine era să-l văd! Grădina era ca o casă noaptea, cu cerul înstelat drept tavan, cu iarba drept covor şi cu pavilionul părăginit pe post de pat. Pheasant lumina locul ca un foc în vatră. El era zidurile sanctuarului meu, hrana pentru ochii mei, parfumul casei mele. El era totul. Aş fi vrut să rămân acolo, cu el, veşnic.

— M-am gândit la tine, a zis şi m-a strâns în braţe. Ce joc îngrozitor!

— Ai fost acolo?

— Da, la o oarecare distanţă. N-a fost întotdeauna aşa, sper că ştii. S-a schimbat după moartea mamei.

Ne-am dus să ne aşezăm pe pervazul pavilionului.

— A iubit-o pe mama ta?

Mulţi oameni spuneau că s-au iubit, iar Împărăteasa Wende fusese o femeie înţeleaptă, pe care dregătorii o lăudau.

— Au avut neînţelegeri, a clătinat el din cap.

— În legătură cu ce?

Pheasant a înghiţit greu.

— Mama nu era de acord cu anumite lucruri pe care le făcuse fraţilor lui... Nu ştiu exact ce s-a întâmplat, dar a spus asta de câteva ori. Nu spunea niciodată nimic în faţa lui, totuşi... dar când el nu era prin preajmă ne lăsa să ne jucăm în curte şi să ne îmbrăcăm în haine turceşti şi ne cânta cântece turceşti. Credea că tata îi datora ei acest regat.

Împărăteasa Wende a fost o descendentă de seamă a tribului Xiongnu, unul dintre triburile nomade din nord. Probabil că avea dreptate să creadă că Împăratul îi datora ei regatul. Dar ea era încă Împărăteasa noastră. S-o spui deschis şi să venerezi moştenirea ei era ceva scandalos şi cu siguranţă ar fi subminat domnia Împăratului asupra populaţiei Han. Dar, de fapt, chiar mama Împăratului provenea şi ea dintr-un trib nomad, deşi el nu permitea nimănui să amintească de asta.

— Şi apoi, tata ţinea prea multe concubine. Mamei nu-i plăcea nici asta şi mai ales nu-i plăcea o anumită concubină... Nu-i plăcea felul în care se purta el cu ea... Dar Mama a murit...

I-a pierit glasul, iar eu am schimbat subiectul.

— Taizi şi-a rupt piciorul în timpul jocului. Cum se simte?

— O să fie bine. Nu poate să stea în picioare. Medicii i-au poruncit să stea întins pe pat. E furios şi ameninţă c-o să le rupă gâtul când se face bine.

— Ar fi în stare.

— E un om bun, s-a simţit în vocea lui o urmă de prudenţă: Orice ai auzit despre el, să ştii că nu e adevărat.

Pheasant n-a înţeles că eu glumisem.

— Ce tot spui acolo?

— Las-o baltă! Ştiu că nu asta ai vrut să spui. Dar am obosit de bârfe, atâta tot. Există oameni care nu vor ca Taizi să ajungă împărat. Şi răspândesc tot felul de zvonuri că nu e potrivit pentru a fi conducător.

— Am auzit că e campion la lupte.

— E cel mai bun. Nimeni nu-l întrece.

Un moment n-am mai zis nimic.

— Şi ce vorbesc oamenii despre el?

— Multe. Unii clevetesc împotriva lui că a făcut ce a vrut mama, purtându-se ca un turc.

Am înţeles de ce simţea Pheasant nevoia să-l apere. Desigur, moştenitorul regatului trebuia să-şi aducă aminte pe cine avea să conducă în viitor.

— Şi cine e împotriva lui?

Pheasant nu părea că ar vrea să vorbească despre asta, aşa că am zis:

— Dar tu ai încredere în mine, nu-i aşa, Pheasant?

— Unchiul. A ţinut un discurs în Sala de Audienţe, spunând că fratele meu dă petreceri de noapte într-o iurtă şi că execută dansuri funerare turce. Cică scapă situaţia de sub control. Şi apoi, sunt ceilalţi prinţi...

Prinţul Yo. I-am atins mâna lui Pheasant:

— Nu-i pot face niciun rău. El este moştenitorul, fratele tău. Nimeni nu poate schimba asta.

Pheasant a tras aer în piept.

— Ştiu. Asta îmi tot repet şi eu. Dar nu-mi plac deloc bârfele. De ce tot vorbesc oamenii despre ce face fratele meu şi despre ce îi place? E cel mai bun om pe care-l cunosc. Dar mă bucur că am vorbit cu tine, Mei. Mă bucur!

Eram eliberată. Am stat împreună, ascultând cântecul bătăilor inimilor noastre. Noaptea era prea scurtă şi aş fi vrut să nu se sfârşească niciodată.

Pe la miezul nopţii, am căzut de acord când să ne revedem şi, de asemenea, am stabilit un semnal secret – o pietricică. Când se izbeşte de zid înseamnă că ne vedem. Când cade pe pământ înseamnă că unul dintre noi nu poate veni în acea noapte. Apoi eu am plecat prima.

M-am căţărat pe zid şi am aterizat de partea cealaltă a grădinii. Mi-am scuturat cu grijă praful de pe fustă. Mă perfecţionasem şi săream mai uşor zidul, dar tot trebuia să fiu atentă să nu-mi murdăresc fusta, altfel, când mă întorceam în dormitor, lumea putea să mă întrebe de unde erau petele.

Undeva lângă mine au fremătat frunzele şi am ridicat capul.

O umbră cu o glugă pe cap a ţâşnit pe poteca îngustă în jos, pe lângă crâng. Am îngheţat.

— Cine e acolo?

Am alergat după ea, dar dispăruse deja. Mi s-a urcat sângele la cap. Cineva ne spiona pe mine şi pe Pheasant.

La sfârşitul lunii nu mi-am primit plata cuvenită pentru titlul de Talentată. L-am întrebat ce s-a întâmplat pe eunucul care o împărţea, iar el mi-a răspuns că Adorata hotărâse s-o oprească ea. Când am întrebat-o pe Jewel, a zâmbit şi a scuturat din cap.

Mi-am dat seama ce se întâmplase. Jewel, ştiind că pierdusem pariul, înţelesese probabil că era un prilej bun să mă lase fără titlu. Mi s-a făcut rău. Împăratul nu mă îndepărtase oficial şi sperasem că a uitat. Până la urmă, avea treburi mult mai importante decât să se gândească la o concubină de rang inferior. Dar Jewel n-avea să piardă ocazia.

M-am dus s-o văd pe Doamna Nobilă. Cerceta un cupon de mătase pe care i-l trimiseseră Atelierele Imperiale de Viermi de Mătase.

— Dacă aş fi în locul tău, Mei, m-aş asigura că Adorata n-o să-mi poată lua ce-mi aparţine, mi-a spus după ce i-am povestit despre problema mea.

— Şi ce-mi sugeraţi să fac?

Le-a făcut semn servitoarelor să iasă.

— Farmecă-l! Fă-l să nu-şi ia ochii de la tine! Apoi el o să-şi aplece şi urechea spre tine, iar Jewel nu va mai avea ce să facă.

Ea voia să-l seduc, dar eu aveam încă în urechi ţipetele sclavei. Şi apoi, nu ştiam cum s-o fac...

— Eşti tânără şi frumoasă. O să te placă, a spus Doamna Nobilă, zâmbind. O să reuşeşti.

Am simţit că-mi ard obrajii.

— Păi...

— Voi face tot ce-mi stă în putinţă ca să te ajut, Mei. Sper că ştii asta, a zis ea luând între degete o bucată de material galben şi pipăind mătasea ca să-i simtă textura.

— Ştiu... doamna mea!

A oftat:

— Şi-a pierdut interesul pentru mine. Nu mă mai cheamă să împart patul cu el. Ultima dată când am fost la el în dormitor a fost acum cinci ani. Nu ştiu ce-i mai place acum. Şi am auzit că s-a schimbat de când a fost rănit.

A netezit mătasea pe care erau imprimate nişte medalioane.

— S-a schimbat?

Obrajii ei durdulii s-au îmbujorat.

— Am auzit că a chemat trei femei săptămâna trecută, toate dansatoare. O ştii pe Doamna Supusă. A fost şi ea acolo şi au dansat tot felul de dansuri... indecente. Le-a făcut tot felul de lucruri... Dar să lăsam asta acum. Însă a fost tot supărat şi le-a gonit fără să se culce cu ele.

— De ce?

Doamna Nobilă îşi tot dregea glasul, părând jenată. Am simţit că roşesc şi eu. O plăceam, dar încă nu eram obişnuită să discut astfel de detalii intime cu ea. Totuşi, trebuia să ştiu.

— Eşti prea tânără, Mei. O să înţelegi mai bine când o să fii mai mare.

— Aş vrea să ştiu, Doamna mea. E ceva în neregulă cu Împăratul?

— Poţi spune şi aşa... Cu greu îşi face datoria, dar, serios, nu trebuie învinovăţit. A fost un bărbat destul de viguros când era tânăr, un bărbat priceput la... cules flori, a zis ea folosind un eufemism. A zămislit treisprezece fii, chiar dacă trei au murit când erau copii. Dar chiar şi un leu bătrân ajunge să se clatine şi să-şi piardă pofta, iar ghearele lui, care se afundau întotdeauna în oricine dorea, oriunde dorea, şi-au pierdut din ascuţime.

Acum înţelesesem.

— Şi atunci, de ce ne cheamă încă? Şi de ce vin noile Alese în fiecare an?

— Pentru că un leu, chiar dacă nu mai poate mânca, nu înseamnă că nu-şi doreşte.

— Şi Jewel?

Încă o convoca, din câte auzisem, şi era Adorată şi Doamnă de Onoare.

— Nu ştiu, dar ea pare să cunoască multe şiretlicuri. Am auzit că păstrează nişte falusuri de cai albi în vin şi miere, într-o cupă. Aş vrea să ştiu mai multe... – şi-a frecat pieptul, iar faţa ei durdulie s-a înroşit din nou. Vrei să-ţi păstrezi titlul, nu-i aşa?

M-am gândit la Mama. Trebuia să fi primit între timp statueta de argint de la Eunucul Ming şi probabil că era foarte mulţumită. Nu mă puteam opri, trebuia să câştig

favorul Împăratului. Trebuia să fac mai mult ca să am grijă de ea.

— Da, i-am răspuns.

— Atunci, trebuie să-l recâştigi.

— O să mă gândesc.

Dar am ezitat. Aş fi vrut să am mai mult curaj şi să-i dezvălui Doamnei Nobile că nu cunoşteam secretele alcovului, dar ea părea deja destul de stânjenită.

— Iar când te hotărăşti s-o faci, vei avea nevoie de o convocare.

Desigur, asta era o altă piedică pe care trebuia s-o trec. Am privit-o cum măsura materialul şi-l împărţea în baloţi care aveau să fie împărţiţi celorlalte Doamne. Îmi plăceau textura şi culoarea mătăsii şi mi-aş fi dorit şi eu o bucată. Dar, ca Talentată, primisem doar resturi de la mătasea de anul trecut.

I-am urat o zi bună şi m-am întors să plec.

— Aşteaptă!

Doamna Nobilă s-a dus spre un cufăr de lângă dulapul ei cu haine, iar când s-a întors ţinea în mână un sul legat cu o fundă roşie, de mătase.

— Uite!

Mi l-a pus în mâini şi s-a făcut roşie la faţă ca merele toamna.

— Nu ştiu dacă ai mai văzut asta vreodată... Am auzit că unele doamne de pe-aici îl au... Oricum, eu sunt femeie bătrână. Nu mai am nevoie de el. Tu eşti încă tânără...

Sulul era uşor, aproape transparent. Vedeam culorile, roşu şi negru, prin mătasea fină.

— Ce este?

— Sunt desene, şi-a dres ea vocea.

— Ce fel de desene?

— O să înţelegi. Du-te şi citeşte la tine în cameră! Nu aici! Citeşte-l când eşti singură! mi-a făcut ea semn cu mâna, întorcându-se, iar eu am văzut cât de jenată era.

Tainele alcovului. Asta trebuia să fie!

— Eu...

— Du-te! Du-te acum!

Mi-a făcut iar semn cu mâna şi eu am ieşit împleticindu-mă şi roşind. Pe coridor, servitoarele ei brodau ceva, iar eu am ascuns sulul în mânecă, mi-am plecat capul şi am trecut pe lângă ele fără să vorbesc.

Imediat ce am ieşit din Cartier, mi-a părut rău că-l luasem. N-ar fi trebuit. Nu mai aveam curajul să stau din nou lângă Împărat. Prima dată mă tratase ca pe o servitoare, iar de data asta s-ar putea să mă lovească aşa cum loveşti o sclavă.

Dar, pe de altă parte, eram curioasă. Cum arătau desenele alea? Îmi doream să le văd şi să înţeleg adevăratul sens al tainei alcovului. Una peste alta, aveam şaisprezece ani şi

multe femei de vârsta mea născuseră deja doi sau trei copii.

Am mărit pasul, nerăbdătoare să ajung la mine în cameră.

Dar în dormitorul meu era ora cinei. Curtea viermuia de servitori cu tăvi. M-am dat la o parte ca să le fac loc să treacă. Mirosul de mâncare plutea spre mine şi trăgeam aroma în piept. Oare puteam să primesc şi eu puţină carne în bol în seara asta? Nişte raţă suculentă făcută în miere sau o bucată de burtă de porc cu cinci mirodenii? Dar ştiam ce-o să primesc: bucăţi de brânză tofu, muguri de bambus şi o grămăjoară firavă de orez, cel mai probabil. Mâncarea asta nu-mi ajungea şi eram flămândă aproape tot timpul.

Plum stătea de vorbă cu celelalte Talentate în jurul mesei.

— Iar acum ea spune că nu e decât o ridiche murată, care nu stă ridicată nici dacă foloseşti beţigaşe, a zis Plum, iar fetele şi-au acoperit gura cu mâna, chicotind.

— Despre ce vorbiţi?

M-am aşezat lângă ea, cu picioarele sub mine. Sulul de bambus mă înţepa în braţ şi brusc am devenit conştientă de secretul din buzunarul meu. Mi-am dres glasul.

— Despre Doamna Supusă, a zis Plum şi Talentatele au izbucnit iar în râs. A fost la Împărat noaptea trecută.

— Oh!

M-am uitat în tava mea – supă chioară, boabe de mazăre fripte cu ciuperci şi ceva orez. Exact cum mă aşteptam.

— Şi de ce râdeţi?

— Nu ne-ai auzit? m-a întrebat Plum.

— Ba da, am clipit eu, nereuşind să înţeleg gluma. Şi ce e aşa amuzant?

Celelalte au râs din nou, iar Plum s-a aplecat spre mine, cu faţa aproape de bolul meu.

— Nu contează. S-a întâmplat ceva?

— Poftim? Nu, nimic.

— Arăţi altfel.

Am făcut un semn din mână ca să mă lase în pace.

— Sunt obosită, atâta tot.

— Obosită? s-a dat Plum înapoi. După masă noi mergem să jucăm *weiqi*. Nu vii cu noi?

— Poate data viitoare.

Am luat o gură de orez. Era o veste bună. Cât timp erau ele plecate, eu mă puteam uita la desene.

— Nu cumva ţi-e teamă c-o să te bat?

— Tu să mă baţi pe mine? Glumeşti, nu? Niciodată nu eşti atentă unde merg pietrele. Câte jocuri ai câştigat tu până acum? Niciunul!

Weiqi, un joc în doi la masă, care folosea 361 de piese de piatră, devenise foarte popular în palat în acele zile. Ideea era să pui mâna pe cât mai multe pietre şi să acoperi cea mai mare parte a teritoriului de pe masa de joc.

— Dar nu mi-a păsat niciodată de pietre.

— Acum spui adevărul.

Talentatele au râs, iar Plum a agitat beţigaşele cu care mânca, prefăcându-se că mă loveşte. Mi-am plecat capul. Ea s-a ridicat să vină după mine. Am sărit în spatele celorlalte fete ca să mă feresc de ea. Câteva clipe ne-am jucat de-a v-aţi ascunselea, râzând şi tachinându-ne. În cele din urmă, am obosit şi ne-am aşezat să ne terminăm cina. În timp ce eu curăţam tăvile, Plum a plecat în curte cu celelalte să joace *weiqi*. Li s-au alăturat câteva Frumuseţi de la uşa de alături, iar altele au început să joace coarda. Curtea toată era plină de râsete şi agitaţie.

Am închis uşile, m-am asigurat că nu venea nimeni şi am pus pergamentul pe masă. Inima a început să-mi bată mai tare, am desfăcut sulul şi am citit paragraful de deschidere, intitulat: „Vise de primăvară”: „Acum o mie de ani, lucrurile erau altfel. Bărbaţii şi femeile erau liberi şi fericiţi. În fiecare primăvară, mergeau la un râu şi făceau dragoste cu oricine doreau. Numeau acest obicei Ritul Primăverii, descris în cântecul *Fericirea de la crângul de duzi*. Când s-au întemeiat dinastiile, femeile n-au mai fost libere. Au început să fie constrânse de dorinţele taţilor, ale soţilor şi ale împăraţilor. Dorinţele lor n-au mai contat, au fost uitate ca nişte rădăcini putrede. Şi de aceea trebuie păstrate aceste desene, ca să ne aducă aminte de bucuria străveche.”

O, cât de perverse erau aceste cuvinte, dar atât de interesante! Am desfăcut sulul mai departe.

Un desen. Aproape idilic, cu copaci verzi ca nişte umbrele de soare, cu bujori roşii şi pietre de grădină. Pe una dintre ele stătea un bărbat, iar peste el stătea o femeie, cu braţele în jurul gâtului lui, în timp ce mâinile lui îi ridicau

fusta spre talie, dezvelindu-i picioarele, partea de jos a abdomenului şi tot ce era acolo.

Păi... Cei doi flirtau chiar acolo. Am vrut să-mi feresc ochii, dar n-am putut să rezist. Mi-am îndreptat spatele şi am desfăcut pergamentul mai departe.

Din nou, un bărbat şi o femeie. Într-un birou unde pensule, pietre de cerneală şi hârtii erau răspândite cu dibăcie pe o masă de scris. O femeie drăguţă, cu bijuterii, stătea şi ea pe masă, iar în faţa ei era un bărbat gol. Era atât de aproape de ea – aproape că o atingea –, iar ea stătea pe spate, sprijinită în mâini. Avea pete rozalii pe obraz şi... în altă parte.

Divini părinţi a nouă generaţii!

Am desfăşurat mai departe pergamentul, cu faţa arzându-mi. Deci ăsta era secretul alcovului. Acum ştiam, chiar dacă scenele respective nu aveau legătură cu prezentul. Aveam să fac şi eu asta cu Împăratul? Să mă deschid aşa în faţa lui? Mă simţeam ca şi cum m-ar fi jupuit cineva ca pe un iepure care aşteaptă să fiu pus în frigare.

Dar femeia. Faţa ei... Arăta de parcă ar fi plutit spre un loc după care tânjea... iar trupul ei... Nu văzusem niciodată ceva care să spună mai mult, ceva mai plin de viaţă şi mai... frumos. Oare arătam ca ea? Mi-am muşcat buza.

Ezitând, am strecurat mâna în chiloţi...

Ah... iată ce însemna să fii femeie...

M-a luat transpiraţia. Din ce în ce mai tare...

Am desfăcut pergamentul spre cel de-al treilea desen.

Două femei. Pe un pat. Una purtând o bentiţă roz, cealaltă, o eşarfă albastră. Una era întinsă, iar cealaltă stătea în fund...

Era cât pe ce să scap sulul din mână. Femei!

Am auzit paşi venind de afară. L-am rulat iute la loc.

Plum a intrat în cameră împreună cu prietenele ei. Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul, m-am întors cu spatele şi am strecurat pergamentul sub saltea. M-am aşezat pe ea, dreaptă, prefăcându-mă că nu s-a întâmplat nimic. Dar nu-mi puteam lua gândul de la pergament, de la forma lui lungă şi rotundă.

Camera a devenit apăsătoare, iar aerul era încins şi mirosea a sudoare. Mi-am făcut vânt cu mâna. Imaginile pe care tocmai le văzusem îmi pluteau prin faţa ochilor, dar toate mă făceau să mă gândesc la Pheasant.

Până la ora de culcare, eram sigură că ar fi nevoie de vreo optsprezece cai ca să mă târască în camera Împăratului.

Peste câteva săptămâni, uitasem deja că trebuia să-l seduc pe Împărat, când voia Cerului ne-a întrerupt rutina din nou.

M-am trezit într-o dimineaţă într-o mare zarvă din curte. În timpul nopţii apăruseră pe cer stele căzătoare. Toată dimineaţa am văzut oameni adunându-se prin colţuri, şuşotind, cu feţele palide.

Trecuseră doi ani de la apariţia cometei, care adusese cu ea tentativa de asasinat a Împăratului şi care schimbase

relaţia cu triburile de la graniţă. Iar acum aveam stele căzătoare.

— Împăratul s-a întâlnit cu un astrolog, mi-a şoptit Plum, în timp ce mergeam spre garderobă. Aleile erau mai tăcute ca de obicei. Stau amândoi încuiaţi în bibliotecă din zori. Ai idee ce discută acolo? a mai zis ea.

— Nu, n-am. Tu ai?

Am ajuns la garderobă şi am împins uşa.

Astrologul, un taoist care susţinea că aude şoaptele Cerului, era un bărbat important. Împăratul se consulta adesea cu el în legătură cu calendarul, cu recoltele, cu seceta, cu slujbele închinate divinităţii, cu problemele Coroanei, cu războiul sau chiar cu visele. O dată astrologul urcase o scară din lame de cuţit ca să ajungă la uşa Cerului. Lamele erau toate ascuţite şi fine cât o frunză de arţar, încât puteau tăia cu uşurinţă un picior de om, dar el a urcat desculţ, în mâini ţinând doar un pergament şi o pensulă, şi a ajuns în vârf fără să i se verse un singur strop de sânge. Se spunea că nu bea decât apă de ploaie şi că nu mânca decât ginseng în formă de bebeluş. În zilele secetoase, Împăratul îl convoca să cheme ploaia. Şi, de fiecare dată, ploaia venea.

Fără îndoială că era şi un om periculos.

Plum şi-a făcut mâna pâlnie la urechea mea.

— N-o să-ţi vină să crezi când o să-ţi spun, Mei. Se zice că astrologul a interpretat semnele şi a dezvăluit o profeţie.

— O profeţie?

Mi-am amintit de călugărul budist Tripitaka care îmi prezisese viitorul, citind în semnele chipului meu. Asta se întâmplase cu mult timp în urmă. Şi taoiştii făceau profeţii, dar ei adesea observau şi semnele Cerului ca să ajungă la o concluzie.

— Legată de ce?

Nu voiam să-i spun lui Plum, dar eram îngrijorată. Dacă astrologul imperial scotea la lumină o profeţie, atunci, toţi cei care văzuseră semnul vor afla cu siguranţă despre ea şi vor vorbi despre ea, iar apoi rebelii şi toţi cei care adunaseră ură împotriva împăratului se vor folosi de aceste cuvinte ca să se revolte. Turcii de la Apus fuseseră liniştiţi după moartea Împăratului Gaochang, dar cine ştie ce se mai putea întâmpla, dacă şi mai mulţi rebeli complotau împotriva împăratului?

— Asta am auzit.

S-a dus să închidă uşa garderobei. Din fericire, Frumuseţile nu sosiseră încă şi puteam vorbi liber.

— Astrologul a spus că există un bărbat care va pune capăt domniei Împăratului şi că el va veni curând.

Eram şocată.

— Eşti sigură? Şi cine e acest bărbat?

— Dacă aş şti răspunsul, aş fi astrolog, a făcut ea o faţă.

M-am uitat la cer. Era încă devreme. Soarele tocmai răsărise. Mi-aş fi dorit să-l pot asculta pe astrolog în timp ce vorbea cu Împăratul. Dar biblioteca acestuia era situată în Palatul Exterior şi nu puteam să mă plimb pe-acolo fără permisiune. Apoi au venit Frumuseţile, iar eu şi Plum ne-

am văzut mai departe de îndatoririle noastre. Mai târziu, când am livrat lenjeria femeilor care se ocupau de asta în partea cealaltă a Curţii Interioare, am auzit glasuri de bărbaţi din stradă. M-am oprit la intrarea în Curtea Interioară şi am tras cu ochiul din spatele porţii.

Împăratul se întorcea din bibliotecă, însoţit de astrolog şi de câţiva dregători. Dădea din cap cu o privire cruntă spre astrolog, care era îmbrăcat într-o robă albă, brodată cu lune şi stele, aşa cum purtau mulţi dintre preoţii taoişti. Era un om bătrân, cu barbă lungă, argintie, care-i ajungea până la genunchi, şi păr lung, cărunt, cu puncte negre, ca nişte seminţe de susan. Nu avea nimic pe cap şi nici ghete în picioare.

Împăratul s-a apropiat şi eu m-am grăbit să plec, gândindu-mă la ce-mi spusese Plum. Dacă astrologul credea că un bărbat va pune capăt domniei Împăratului, atunci, oricine ar fi fost acest bărbat, era blestemat. Împăratul nu avea să-l mai lase în viaţă.

Peste câteva zile, m-am dus în grădină să mă întâlnesc cu Pheasant noaptea. Piatra de la intrarea în grădină era răsturnată. M-am întors. Pheasant era ocupat în noaptea asta. În următoarele câteva săptămâni n-am mai reuşit să ne întâlnim. Păsările de Aur îşi întinseseră patrulele în jurul palatului, de când fusese prins un hoţ furând un cal dintr-unul dintre grajdurile imperiale, la miezul nopţii. Fusese omorât pe loc, străpuns de o săgeată. Mai târziu fusese identificat ca făcând parte din gărzile de la palat, iar porecla lui era Băiatul Negru. Îl ţineam minte. Fusese unul dintre cele două escorte de la Palat, care mă aduseseră acolo în urmă cu câţiva ani.

Mă întrebam de ce şi-ar risca viaţa cineva din gărzile palatului ca să fure un cal. Nu avea sens. Oricine avea cât de cât puţin creier nu ar fi încercat să fure un cal imperial în interiorul palatului. Multă lume a şoptit pe tema asta, inclusiv din rândul gărzilor, dar apoi, dintr-un motiv sau altul, toate şoaptele au încetat brusc, de parcă n-ar fi existat niciodată un hoţ de cai.

Mi-a fost foarte clar că cineva a dat ordin ca zvonurile să înceteze, dar eu nu-mi puteam scoate din minte întâmplarea. Mă întrebam dacă o avea de-a face cu profeţia.

Anul 642 d.hr.

al Şaisprezecelea An de Pace al Domniei Împăratului Taizong

TOAMNĂ

21

Tocmai luasem mantiile Împăratului de la croitoreasă, când Eunucul Ming mi-a făcut semn din spatele unui arbore de scorţişoară.

— Ce e? l-am întrebat uitându-mă în jur să mă asigur că eram singuri. I-ai dat banii mamei mele?

— N-am găsit-o.

— Ţi-am dat numele districtului, m-am încruntat eu.

Având numele cartierului şi al familiei mele, n-ar fi trebuit să aibă nicio problemă să găsească locuinţa lui Qing.

— Mama ta a dispărut.

— Ce vrei să spui?

— Fratele tău vitreg a alungat-o.

— Ce spui? De ce? am izbucnit eu.

— Mi-au zis că a părăsit casa acum un an, a ridicat el din umeri.

Mi-am muşcat limba atât de tare, încât am simţit gustul sărat al sângelui.

— Ştii unde se află acum?

N-avea pe nimeni pe care să se poată baza aici, în capitală. Singurele locuri care-i rămâneau erau străzile, canalele, colţurile de cimitir şi districtul de nord, unde femeile nefericite erau obligate să-şi vândă trupul ca să trăiască.

— Nu mi-au spus.

— Dar n-avea unde să se ducă.

— Asta e tot ce-am aflat şi am venit să-ţi zic.

Mâinile au început să-mi tremure şi era cât pe ce să scap mantiile pe jos.

— De ce? De ce s-o fi alungat pe mama?

Escroc fără inimă! Cum a putut să facă aşa ceva?

Când am ridicat capul, eunucul dispăruse. Dacă oprise argintul pentru el sau i-l dăduse lui Qing, nu ştiam şi nici nu-mi păsa. Cel mai important era ce se întâmplase cu Mama.

Unde se afla? Unde dormea? Ce făcea când ploua sau ningea?

Umbra unui măturător şi-a făcut apariţia în faţa copacului şi trăgea cu ochiul să vadă ce fac. Am lăsat-o acolo şi m-am îndreptat spre garderobă. Dar nu m-am putut concentra să împăturesc nici măcar un singur obiect de îmbrăcăminte. I-am spus lui Plum că nu mă simt bine şi m-am întors în camera mea.

Singura persoană care mă putea ajuta era Împăratul. El putea să emită un decret imperial şi să-l lipească pe pereţi în Piaţa de Apus. Atunci toată lumea avea să dea o mână de ajutor ca să fie găsită Mama.

Cum puteam să-i recâştig atenţia? Analizasem desenele. Acum ştiam mai multe despre secretele alcovului. Puteam să-l seduc, să-l conving...

Dar Pheasant... Ce-ar crede când ar afla că m-am dus în patul tatălui său?

Am dormit agitat în acea noapte. La un moment dat părea că înotam într-un nor de ploaie şi ceaţă cu Pheasant, dar curând am plonjat într-un bazin de lacrimi pe care le vărsase Mama. Am strigat-o, am înotat spre ea, dar, cumva, bazinul s-a transformat într-o peşteră întunecată, plină de tot felul de ecouri. Înainte să se crape de ziuă, m-am ridicat şi m-am dus în curte. Nimeni nu era treaz la ora aceea şi era neobişnuit de linişte.

Aerul era proaspăt. M-am aşezat pe o bancă de piatră, sub stejar. Am încercat să mă gândesc – era musai – şi trebuia să o fac rapid. Dar mi-era frig, iar gândurile mi-erau grele şi groase, ca zidurile care mă înconjurau.

Primele raze ale zilei mi-au dansat în ochi. Un grangur auriu a zburat în jurul unui păr şi apoi s-a aşezat pe o creangă să ciugulească. Petale albe şi un puf fin de nectar s-a scuturat pe pământ. Pasărea şi-a întins gâtul, încercând să înghită ceva, o sămânţă sau, poate, o boabă de orez.

„Femeia nu e o traistă de grăunţe să fie cântărită şi dată de colo până colo, oricui ar vrea s-o cumpere”, comentase Mama odată, când Tata mă învăţa din Confucius. Nu-mi aminteam ce anume o făcuse să spună asta, dar vocea ei, atât de limpede şi demnă, îmi răsuna viu în urechi.

Oare mă transformam într-o traistă cu grăunţe, dacă-mi foloseam trupul ca să obţin ce aveam nevoie? Şi ce ar zice Pheasant, dacă ar şti? Dar trebuia să iau o hotărâre şi n-aveam să-i dezvălui ce urma să fac. Pentru că nimic nu cântărea mai mult decât dorinţa mea de a avea grijă de Mama.

Trebuia să-l cuceresc pe Împărat, pentru ca el să mă ajute.

Am luat-o în jos, pe aleile care duceau la Cartierul Lotuşilor, şi m-am îndreptat spre dormitorul lui Jewel. M-am stăpânit şi apoi am bătut la uşă.

Mânca litchi, un fruct rar, cu coaja solzoasă şi pulpa ca un jeleu, după care tânjea orice doamnă. Nu era sezonul de litchi şi trebuie să le fi primit din pivniţele cu gheaţă ale împăratului.

— Mei, tu erai... a zis şi le-a făcut semn servitoarelor să plece. Arăţi de parcă n-ai fi dormit prea bine. Sau ai plâns?

Privirile mele au zăbovit asupra fructelor. Arătau pline şi zemoase şi ştiam că sunt extrem de rare şi de preţioase.

— Bate vântul destul de tare. Mi-a intrat nisipul în ochi şi m-am frecat prea tare. N-ai ieşit afară?

— Chiar aşa? Trebuie să fie un vânt foarte puternic, altfel nu te-ar fi adus până aici.

N-avea niciun rost să mă învârtesc în jurul subiectului. Mi-am împreunat mâinile.

— Am venit să-ţi cer o favoare, Adorată!

A luat un fruct de litchi.

— Vrei?

Îmi plăceau la nebunie. Dar, dacă acceptam, aveam să-i datorez o favoare. Şi apoi, nu puteam să mănânc nimic.

— Nu.

— Sunt delicioase. Toată lumea le adoră. Încearcă una!

M-am făcut că nu observ mâna ei întinsă.

— Dacă nu eram eu, încă ai fi în Curtea Concubinelor. Îmi eşti datoare, Jewel!

— Ştiam c-o să-mi ceri ceva. Ce vrei? Şi îmi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat la jocul de polo. Te-am căutat după banchet. Dar camerista mea mi-a spus că ai refuzat să mă vezi.

Încerca să schimbe subiectul. Mi-am muşcat buza.

— Acum sunt aici, Adorată.

A oftat, în timp ce îndepărta coaja roşie, subţire, de pe litchi.

— Ştii că aş vrea să te ajut, Mei. Nu sunt duşmanul tău, să fii sigură de asta! Dar nu e aşa de simplu. Împăratul e împărat. N-o să mă asculte pe mine.

— Nu-ţi cer să-l rogi ceva pentru mine.

— Ştiu că eşti mai bună de-atât. Eşti o femeie de onoare, Mei. Întotdeauna ţi-am admirat curajul.

— Serios? Atunci, dă-mi o noapte din nopţile tale cu el. Aşa o să fim chit.

Coaja subţire a căzut pe masă, iar Jewel a dus la buze pulpa albă şi sucul i s-a scurs pe degete.

— O noapte?

— Da, o noapte, am dat din cap ferm.

A mâncat fructul încet, savurându-l, şi apoi scuipând sâmburele micuţ.

— O noapte cu Împăratul. Ce idee bună! Dacă o să-i faci un băiat, o să-ţi croieşti drum spre inima lui, m-a cercetat ea cu privirea. Şi, chiar dacă o să fie fată, tot vei rămâne la Curte, ca mamă a unei prinţese imperiale.

Ce spunea ea era adevărat, dar mie nu-mi păsa de asta. Tot ce-mi doream era iertarea lui şi apoi să fie de acord s-o caute pe Mama.

— Asta ar fi ideal, numai că nu se întâmplă prea des. De cât timp te culci tu cu Împăratul? i-am amintit eu.

Ar fi trebuit să îi poarte deja copilul. Dar, de fapt, niciuna dintre concubinele Împăratului nu rămăsese însărcinată de când eram eu în Curtea Interioară.

— Eşti tânără.

— Iar tu eşti o femeie care-şi cunoaşte interesul...

Jewel a mai luat un litchi.

— Foarte bine. O să-ţi întorc favoarea pe care ţi-o datorez. Dar cu o condiţie.

— Care?

— Vreau să fiu şi eu acolo.

Vedeam deja o capcană profilându-se în aer ca o scară invizibilă, aşteptând să-i urc treptele.

— De ce?

— În caz că ai nevoie de ajutorul meu, a zâmbit ea. Îţi amintesc că nu ştii prea multe despre secretele alcovului.

— Acum ştiu.

— Atunci, promit că n-o să te deranjez cu nimic.

Am cercetat-o cu atenţie, încercând să găsesc pe faţa ei vreun semn al vreunui truc. N-am observat nimic. Şi, oricum, aveam de ales?

— Vino la el în dormitor mâine-noapte!

Eram eliberată.

— Mulţumesc, i-am făcut eu o plecăciune şi am plecat.

Când am ajuns în curte, am văzut un grup de femei adunate în jurul unei colivii, care se uitau la mine. Din felul cum îşi înclinau capetele şi şuşoteau, mi-am dat seama că ne auziseră. Erau servitoarele Doamnei Imaculate şi eram sigură că aveau să-i relateze totul imediat ce plecam.

Am bătut la uşa Doamnei Nobile. Era înăuntru şi lucra la roata ei de tors. Lângă roată se aflau câteva cutii. Ştiam ce e înăuntru şi fără să mă uit – păianjeni.

I-am explicat care era planul meu pentru a câştiga afecţiunea Împăratului.

— Sunt veşti bune, Mei, a zis ea zâmbind. Trebuie să fi fost foarte convingătoare ca să obţii o noapte de la Adorată. Ţi-a explicat de ce vrea să fie şi ea acolo?

Am dat din cap că nu. Doamna Nobilă nu m-a întrebat dacă cercetasem pergamentul şi nici eu nu i-am spus că o făcusem. Era mai bine s-o las aşa.

— Îţi doresc mult noroc, Mei. Dacă îl satisfaci, ţi-ai putea păstra titlul şi plata lunară. Şi poate chiar mai mult de-atât.

— Mulţumesc pentru bunătate, Doamnă Nobilă! Sunt deja o norocoasă pentru că am avut parte de ajutorul tău.

— Când o să mergi la el?

— Jewel a zis că rândul ei e mâine-noapte.

— Noroc, Mei! a dat ea din cap.

I-am mulţumit şi am plecat.

22

A doua zi soarele se făcea tot mai palid printre crengile părului. Ultimul petic auriu şi-a pierdut strălucirea şi s-a topit într-o baltă de cenuşiu. O linişte de moment, amestecată cu o tăcere stranie s-a lăsat peste curte şi, încet-încet, ramurile întinse ale pomului s-au îngroşat şi au devenit una cu întunericul nopţii.

Am strecurat pergamentul sub saltea, mi-am scuturat praful de pe fustă şi am pornit spre dormitorul Împăratului. Eram pregătită. Ei bine, nu chiar pe deplin... Dar nu puteam să ezit, pentru că era posibil să nu fiu niciodată cu adevărat pregătită.

Purtătorul de lumânări al Împăratului, un pitic, a deschis uşa, ţinând în mână un pergament. Mirosul de cerneală proaspătă mi-a invadat nările. Se părea că Împăratul compusese un nou poem. În orice alt moment mi-aş fi dorit să ştiu despre ce era, dar nu şi atunci.

Am ignorat zâmbetul superior din colţul buzelor piticului şi am intrat în dormitor. Am tuşit, ca să-i dau de veste lui Jewel că eram acolo.

— Tu eşti, Mei? a strigat ea din spatele unui paravan.

— Da, Adorată.

M-am oprit. Mobila era aranjată altfel decât îmi aminteam eu. Paravanele fuseseră mutate de lângă vasul cu mangal, ca să ascundă o jumătate a patului.

— Vino!

Împăratul părea să moţăie pe patul uriaş, iar Jewel stătea întinsă lângă el şi mâna ei dreaptă îi sprijinea capul. Lumina palidă a focului îi juca pe trup. Era sumar îmbrăcată, iar sânii şi picioarele ei lungi se lăfăiau la lumina lumânării.

— Mă bucur că ai venit. Ne citeşti un poem? a zis ea.

— Unde e? am vorbit eu, sperând că vocea mi-era calmă.

— Acolo, a arătat cu un gest spre salteaua de lângă pat.

Am găsit pergamentul, care-mi amintea de desenele pe care mi le dăduse Doamna Nobilă şi, o clipă, am simţit că-mi ia foc faţa. Am respirat adânc, m-am aşezat şi am desfăcut sulul. Apoi am început să citesc la lumina care venea din vasul cu mangal. Poemul vorbea despre faptul că poţi cunoaşte puterea ierbii doar când furtuna o va lua cu asalt şi loialitatea unui dregător, doar atunci când vremurile sunt tulburi. Când am terminat de citit, Împăratul era tot adormit. Nu ştiam ce să fac. Avea să doarmă întruna?

Atunci, el a gemut şi s-a ridicat.

Mâinile au început să-mi tremure, dar am reuşit să mă stăpânesc.

Ea şi-a acoperit gura cu mâna, chicotind.

— Nu te teme! I-am dat să bea. E mult mai agreabil în starea asta. Crede-mă, o să-mi mulţumeşti.

Apoi şi-a coborât tonul şi m-a întrebat:

— Ştii ce trebuie să faci ca să-l faci fericit, da?

— Ştiu.

— Ar trebui să-mi mulţumeşti, şi-a făcut Jewel mâna pâlnie la urechea mea: Uită-te în faţă, la pantalonii lui.

Erau pătaţi...

— Am folosit ulei de fistic pentru tine.

Afrodiziacul? Eram surprinsă că mă ajuta.

— Mulţumesc, Adorată...

Un braţ m-a înhăţat şi eram în ghearele lui. Mirosea a lapte de iapă fermentat, singura băutură pe care o tolera în dormitor, după cum aflasem.

— Scoate-o! a zis el brutal.

Mi-am dezlegat mantia, conştientă că Jewel mă privea zâmbind. După ce mantia a căzut, am întins mâinile spre legăturile de la corset. Îmi tremurau. Nu reuşeam să le dezleg. Ea a venit în spatele meu şi a lărgit legăturile.

Corsetul a căzut pe podea, iar eu mi-am scos fusta şi am desfăcut lenjeria de dedesubt.

Chiar dacă nu mă uitam la mine, ştiam că sunt la fel de frumoasă ca Jewel. Când făcusem baie împreună cu ea cu câţiva ani în urmă, eram doar o fetiţă, dar acum mă dezvoltasem şi eram o privelişte atrăgătoare. Braţe zvelte, mijloc suplu şi forme moi, exact ca ea. Iar lumina lumânării a strălucit pe pielea mea, cufundându-mă într-o baie de auriu cald.

— Minunat! Într-adevăr încântător! a dat el din cap, răsucindu-mă.

Amintindu-mi desenele, am vrut să-mi încrucişez braţele pe piept, dar m-am temut să nu o ia ca pe o lipsă de dorinţă. Aşa că am stat cu braţele pe lângă mine. Eram atât de aproape de el, aşa cum stăteam de obicei cu Pheasant, iar între mine şi Împărat nu se afla nimic.

M-am simţit ameţită. Jewel mă scruta cu privirea, iar ochii îi străluceau. Nu puteam să-mi dau seama dacă era geloasă, dar imaginea ei, atât de aproape de mine, m-a înfiorat. Am făcut un pas în spate, iar mâna mea a măturat din greşeală o pensulă care se afla pe un scaun de lângă pat. O dâră de cerneală neagră mi-a pătat mantia albă de pe podea.

Cât de stângace eram! M-am întins după ea.

— Îmi pare rău, am spus.

— Stop! m-a oprit mâna lui mare. Ce faci?

Am îngheţat.

— Eu... eu...

S-a dus în spatele meu. M-a strâns de fund. Apoi a venit în faţa mea. M-a ciupit de sfârc. Tuşind, şi-a desfăcut picioarele şi a rămas acolo solemn. Roba lui de noapte i-a alunecat de pe umeri, dar n-a părut să bage de seamă.

— Deci?

Asta era. M-am împleticit spre pat şi am dat cuvertura roşie la o parte. Mătasea era rece, ca pielea unui mort. Dar asta nu era tot. Mai era acolo ceva moale, care-mi atingea degetele. O bucată de hârtie aurită.

Am tras cu ochiul la ce scria. N-am reuşit din prima încercare, dar când am reuşit, totuşi, nu mi-a venit să cred. Documentul anunţa încoronarea lui Jewel ca Împărătească.

Am îngheţat. Deci asta fusese adevărata ei intenţie. Nu-mi oferise noaptea gratis. Pregătise hârtia şi voia să-i strecoare Împăratului documentul la timpul potrivit. Nu ştiam când şi cum, dar, dacă semna, i-ar fi împlinit visul de-o viaţă.

M-am îndreptat şi l-am privit. Lumina lumânărilor radia deasupra umărului lui şi mă orbea. Dar mintea mea nu fusese niciodată mai limpede. Trebuia să preiau controlul. Trebuia să fiu stăpâna nopţii mele.

I-am făcut Împăratului o plecăciune adâncă.

— Dă-mi voie să te servesc, Atotputernice! Este privilegiul la care am visat dintotdeauna.

— Nu am nevoie de serviciile tale, a tunat vocea lui ameninţător.

Trebuia să mă străduiesc mai mult. Mi-am lăsat mâinile să alunece pe rama de lemn roşu a patului.

— Dacă nu te superi, Atotputernice, aş vrea să-ţi împărtăşesc câteva desene pe care le-am văzut azi şi care m-au inspirat. Ele portretizau plăcerea peştelui înotând în apă...

Era o expresie comună, prin care erau descrise secretele alcovului.

— Îmi dai voie să ţi le descriu?

— Fără desene!

Jewel a izbucnit în râs. Nu trebuia să mă las distrasă. Dar mi-am amintit că pe ea Împăratul o chema des. Aşa că mi-am luat zâmbetul ei în acelaşi timp sfios şi seducător.

— Atunci, poate că sunt alte idei pe care Atotputernicul le-ar găsi interesante. Dacă pot să sugerez...

— Nu sugerezi nimic, decât dacă-ţi cer eu.

Inima a început să-mi bată cu putere, dar am continuat să zâmbesc.

— Cât de obraznică am fost, Atotputernice! Te implor să mă ierţi!

Mi-am plecat uşor capul şi, cu ochii pe jumătate închişi, mi-am desfăcut buzele, apoi picioarele.

— Orice fantezie ar avea în gând Atotputernicul, eu voi fi fericită să i-o împlinesc.

Era liniște și, cu colțul ochilor, l-am văzut mângâindu-și mustățile, în timp ce ochii lui îmi mângâiau pieptul și alunecau mai jos.

Nu mă puteam opri atunci. M-am dus spre el, dreaptă, unduindu-mi șoldurile, încet, un pas, apoi încă unul, iar când m-am apropiat de el, i-am sărutat mâna.

— Cum te cheamă?

Mi-a ridicat fața, iar vocea lui se făcuse mai blândă.

— Părinții mei îmi spuneau Mei.

Ceea ce înseamnă *sora cea mică*. Era doar un nume neoficial, folosit la mine în familie, dar apoi, niciuna dintre femeile din China nu primea nume oficial, nici chiar cele de viță nobilă, așa cum era tradiția. În schimb, bărbații aveau cel puțin trei nume oficiale: un nume primit, o particulă nobiliară și un titlu.

— Stai dreaptă! Cu brațele pe lângă corp!

Mi-era frig, chiar dacă lumina de la lumânări își revărsa strălucirea aurie pe pielea mea, dar n-am ezitat. Mi-am plecat ușor capul, mi-am lăsat brațele să cadă natural, pe lângă corp, și mi-am îndreptat spatele.

Și-a pus mâinile pe pieptul meu.

— Bun!

A dat din cap și a apăsat mai tare. Am încercat să nu fac vreo grimasă. Degetele lui erau ca niște clești de fier.

— Perfect!

Acum stătea din nou liniştit, ca şi cum şi-ar fi calculat următoarea mişcare. Apoi, brusc, a înşfăcat pensula de pe scaun şi şi-a îndoit braţul. Cu chipul grav, cu ochii neşovăitori, ca un general pe câmpul de bătălie, gata să dea semnalul de atac pentru armata lui, şi-a aruncat braţul drept în sus şi a început să-şi mişte mâna energic. Părul de capră ud de la pensulă mi-a lins pielea, ca o limbă fierbinte de dragon.

— Aici!

A răsuflat puternic şi, cu vocea lui autoritară, a spus:

— Cred că o meriţi. De azi, numele tău oficial va fi Mei Niang.

De-abia puteam să identific semnele şi liniile verticale din noul meu nume. Cerneala mi se scurgea dinspre sâni, se aduna în şanţul dintre ei şi şerpuia în jos, spre buric. Mă gâdila teribil.

Eram Mei Niang, frumoasa fată seducătoare. Îmi făcuse o mare onoare să-mi dea un nume oficial şi aveam să fiu prima femeie din regat care purta un nume oficial.

— Sunt onorată, mi-am plecat eu capul.

— Perfect. Atât de frumoasă şi de seducătoare, a spus Jewel, dar faţa ei sugera altceva.

O surprinsesem. Îmi câştigasem şi un nume, şi atenţia lui.

— Mulţumesc, Adorată!

— Mergi! Împăratul m-a împuns cu capătul celălalt al pensulei: Du-te spre uşă şi arată-mi caligrafia vie!

Am făcut un pas, cu inima plină de fericire. Cerneala îmi curgea în continuare pe coapse, dar nu mă mai deranja. Cu mâna în şold, am ridicat capul, am păşit spre paravan şi m-am oprit în faţa lui. Când m-am întors, Împăratul dădea din cap aprobator, mângâindu-şi mustăţile, iar ochii îi erau aprinşi de veselie.

— Asta e fata seducătoare pe care vreau s-o păstrez.

M-a strâns de fund când m-am întors şi a zis:

— Şi-acum, putem să trecem la treabă?

— Ce-ar fi să mai facă o tură până la uşă? a intervenit vocea lui Jewel brusc.

Nu voia ca el să se culce cu mine. Dar, chiar dacă avusese şi ea dorinţa ei în noaptea asta, pierduse deja. Am zâmbit.

— Vrei să mai fac o tură, Atotputernice?

— Să te văd!

Mi-am legănat braţele şi mi-am unduit şoldurile, călcând triumfătoare. Mirosul care venea dinspre vasul cu mangal era parfumat, iar lumina lumânărilor dansa. Totul în încăpere – cearşaful roşu, stâlpii arcuiţi ai patului, capetele verzi de dragon din vârful lor – părea să strălucească.

Când m-am oprit în dreptul paravanului o figură subţire s-a profilat la uşă.

— Tată! a strigat.

M-am grăbit în spatele paravanului, ca să-mi ascund goliciunea.

— Cine e acolo? s-a ridicat el.

Jewel i-a dat o mantie şi, împreună, s-au dus spre uşă, unde au purtat o discuţie rapidă. Se părea că Taizi era rănit, iar Împăratul trebuia să plece.

— Trebuie să mergem acum sau o să se omoare, Tată, a spus cel care venise să-l informeze.

Părea o voce emoţionată şi îngrijorată, dar familiară. Prea familiară. Am îngheţat.

Pheasant! De ce venise aici? De ce? M-am lipit de perete. Inima îmi bătea cu putere. Numai de-aş fi putut să mă strecor într-o altă cameră! Numai de s-ar fi topit peretele! Numai de m-aş fi topit eu însămi!

— Mei Niang! a strigat Împăratul. Vino!

Sângele mi s-a urcat la cap. Nu voiam să mă duc nicăieri. Tot ce-mi doream era să stau acolo în colţul dormitorului şi să nu fiu văzută. Dar nu puteam să nu mă supun. Şi-ar fi dat seama că era ceva în neregulă, dacă refuzam.

— Da, Atotputernice!

Încercam să-mi pun corsetul. Dar nu-mi puteam găsi lenjeria. În grabă, am înşfăcat mantia şi mi-am tras-o pe mine, apoi am păşit din spatele paravanului ca să-l salut pe Împărat şi pe iubitul meu.

23

Cei doi stăteau lângă uşă: unul bătrân şi celălalt tânăr. Unul, cu spatele la foc, altul, cu faţa inundată de lumină. Amândoi se uitau la mine.

Lumina lumânărilor era prea puternică. Îmi strălucea pe faţă ca lumina zilei, arzându-mă. Mi-am plecat capul.

— Iată-te! Vino cu mine!

Împăratul s-a întors şi s-a înveşmântat în pelerină.

— Mei Niang? a întrebat Pheasant.

Era o urmă grea de neînţelegere în vocea lui şi mai era ceva, un tremur, ca acela al unui animal rănit.

Mi s-a încordat gâtul. Oare credea că l-am trădat? Credea că nu-l mai iubesc? Îi puteam explica. Îi puteam spune că voiam să-l satisfac pe Împărat numai ca să-mi pot ajuta familia. Îi puteam spune că n-avea nimic de-a face cu ce simţeam pentru el. Oare avea să înţeleagă?

— Prinţe Zhi, m-am înclinat eu, rugându-mă să nu zică nimic ce ne-ar fi putut compromite.

Fumul se ridica din vasul cu mangal şi se aşeza între noi. Mirosea a ars, ca un rug.

— Este numele oficial cu care Împăratul a binecuvântat-o, a spus Jewel.

— Înţeleg.

Glasul lui Pheasant a sunat de parcă ar fi avut ceva în gât. Apoi s-a făcut din nou linişte şi mi-am dat seama că el se holba la picioarele mele goale. Cu stângăcie, mi le-am acoperit cu mânecile de la mantie.

— Mergem, Tată?

Împăratul a făcut un semn cu mâna şi a plecat cu el. M-am întors la pat să-mi caut lenjeria şi cingătoarea. Eram încă tulburată. Împăratul nu suspectase nimic între Pheasant şi mine. Eram norocoşi. Dar Pheasant... M-am gândit la el şi la cum i se schimbase vocea când îmi văzuse picioarele goale.

— Ar trebui să-i urmăm rapid, a spus Jewel, întorcându-se spre mine.

— Unde mi-e cingătoarea? Mei?

M-am adunat şi mi-am tras pantalonii.

— Da, este lângă saltea.

A luat-o şi s-a încins cu ea.

— E o mare onoare să primeşti un nume de la Împărat.

— Ştiu. Sunt onorată. Mergem? Unde mergem?

— La Palatul de Răsărit. Şi-a îndesat hârtia aurită şi nesemnată în buzunar: Dacă nu vrei să mergi, poţi să rămâi aici.

Nu voiam decât să mă ascund într-un colţ, dar, dacă rămâneam, Jewel ar fi putut suspecta că e ceva în neregulă.

A întins capul spre mine, cu ochii ei de pisică scânteind.

— Eşti bine?

Nu puteam să o las să devină bănuitoare. M-am chinuit să zâmbesc.

— Sigur că da. Numai că sunt dezamăgită.

— Dezamăgită? şi-a arcuit ea sprâncenele. Mă acuzi că ţi-am distrus noaptea?

— Nu.

A dat din cap în timp ce se îndrepta spre uşă.

— Ai văzut cum se holba la tine Prinţul Zhi?

Mi-au îngheţat mâinile pe fustă.

— Cum se holba la mine?

A chicotit, dar nu mi-a răspuns. Nu-mi dădeam seama dacă doar căuta indicii sau mă testa. Mi-am aranjat fusta şi mi-am strâns părul. Când am fost gata, mi-am încrucişat braţele pe abdomen şi am urmat-o afară.

I-am ajuns curând din urmă pe Împărat, care se afla într-o lectică purtată de patru oameni, şi pe Pheasant, care mergea în spatele lui, cu mai mulţi servitori purtând în mâini felinare. Palatul de Răsărit, despărţit de Curtea Interioară printr-un zid înalt, avea o intrare, Poarta Tongxun, care dădea spre Curtea Interioară. Din dormitorul Împăratului şi până acolo era ceva drum şi trebuia să trecem prin spatele Atelierelor Imperiale de Viermi de Mătase, înainte să ajungem acolo.

Mergeam încet, în spatele lor, lăsând o oarecare distanţă între Pheasant şi mine. Mersul lui părea greoi şi dădea din cap când Împăratul îi vorbea.

— Deci ce s-a întâmplat, Prinţe Zhi? a întrebat Jewel, apropiindu-se de Împărat.

— Taizi şi Yo au avut o luptă corp la corp pe înserat. Yo a pierdut. Şi l-a insultat pe Taizi.

Pheasant s-a întors într-o parte şi s-a uitat la mine.

M-am împleticit, mi-a luat foc faţa şi inima a început să-mi bată să-mi spargă pieptul. *Nu te mai uita, Pheasant, nu te mai uita!*

— Sunt sigură că nu înseamnă nimic, a zis Jewel, fraţii se necăjesc tot timpul.

— Le-a blestemat şi pe femeile lui Taizi şi i-a zis că sunt sterpe.

— Asta a fost cam nechibzuit din partea lui, a oftat Jewel. Totuşi, are un sens. Moştenitorul e bărbat în toată firea şi are douăzeci de concubine. Dar încă n-are niciun copil. Nu ar fi trebuit să aibă deja un fiu?

Nici Pheasant şi nici Împăratul n-au răspuns, în timp ce urcau scările să intre pe o poartă. Mi-am ridicat fusta ca să merg mai uşor, uitându-mă fix la lumina care dansa în faţa mea. Mă rugam ca Jewel să fie concentrată pe prinţul moştenitor şi să nu ne dea atenţie mie sau lui Pheasant.

— Şi presupun că Taizi l-a insultat şi el, la rândul lui, a întrebat Jewel după ce am trecut de poartă şi am pătruns pe un coridor.

Pheasant şi-a dres glasul, dar n-a răspuns.

— Nimic? Asta nu prea e ceva obişnuit la prinţul moştenitor.

— A urinat pe Yo.

— A urinat? Ce gest nepotrivit! Nu mi-aş fi imaginat aşa ceva. Ai auzit asta, Atotputernice?

Împăratul a mormăit ceva. În cele din urmă, am ajuns la Poarta Tongxun.

— Ce crezi despre prinţul moştenitor, Mei? s-a întors Jewel spre mine, în timp ce aşteptam ca gărzile să deschidă porţile.

Nu voia să mă lase în pace. Am simţit privirea Împăratului asupra mea şi pe a lui Pheasant. Inima a început să-mi bubuie.

— Eu... Adorată... Mă tem că... nu ştiu.

— Nu ştii? Ce înseamnă asta? a întrebat Jewel.

— Ajunge cu vorba! a tunat Împăratul.

S-a deschis poarta. A intrat pe sub arcadă, iar spatele i se vedea roşu în lumina felinarelor. Din fericire, Jewel n-a mai spus nimic şi am pătruns în Palatul de Răsărit, îndreptându-ne spre grajdurile prinţului moştenitor, unde erau strânse multe siluete fantomatice.

— Stop!

Împăratul s-a dat jos din lectică şi s-a dus direct spre ei. Pheasant i-a urmat. Mulţimea s-a dat de-o parte şi de alta şi o rumoare s-a ridicat în aer, când cei doi bărbaţi au strigat.

— Tată, porcul ăsta m-a insultat!

— Tată, s-a pişat pe mine!

— Cred că ăsta e momentul, a zis Jewel, stând aproape de mine.

Un grup de doamne a venit şi s-a aşezat în faţa noastră, blocându-ne vederea. M-am ridicat pe vârfuri, ca să-i văd pe cei doi prinţi, ale căror feţe erau luminate de focul din faţa grajdului.

— Ce moment? am întrebat.

— Ce fel de Împărat ar fi, dacă şi-ar da regatul unui moştenitor sălbatic şi necivilizat ca Taizi? Gata, e terminat. Împăratul o să-l dezmoştenească.

Desigur că Jewel îşi dorea ca Taizi să fie dezmoştenit, în aşa fel încât Doamna Imaculată şi fiul ei să se poată ridica. Nu mi-a plăcut tonul ei.

— Eu cred că e o judecată pripită. Taizi e un om bun.

Şi-a plecat capul spre mine, iar eu mi-am ferit privirea, de teamă să nu-mi citească gândurile.

— Vom vedea.

S-a întors şi l-a privit în faţă pe Împărat.

Câţiva soldaţi îi ţineau pe Taizi şi pe Prinţul Yo departe unul de altul, dar ei încă se războiau cu pumnii strânşi şi se scuipau. Îmbrânceau în stânga şi-n dreapta. Pheasant stătea între ei, împingându-i cât mai departe unul de altul. Săracul Pheasant! Trebuie să-i fi fost tare greu să-l vadă pe Taizi căzut într-o asemenea dizgraţie.

— Te-a mai întâlnit vreodată? a întrebat Jewel, cu vocea ei moale.

Mi s-a strâns inima.

— Cine?

— Ştii despre cine vorbesc. Fiul cel mic al Împărătesei Wende. A fost crescut atât de frumos! E un tânăr încântător. Ştiai că locuieşte în Palatul de Răsărit, împreună cu Taizi, şi că împăratul îi permite asta?

Numai Taizi ar fi trebuit să locuiască acolo, iar ceilalţi prinţi, cei mai mari de cincisprezece ani, locuiau în districtul din afara palatului.

— Nu ştiam, i-am răspuns eu cinstit.

Până la urmă, eu crezusem că era vreun îngrijitor de-ai lui Taizi, care oricum era întotdeauna înconjurat de mulţi bărbaţi.

— Nu crezi că e genul de bărbat la care visează orice fată?

Era ceva în vocea ei care m-a făcut să şovăi. Brusc, mi-am amintit că Jewel locuise mai demult în Curtea Interioară. Aşa că trebuie să-l fi ştiut pe Pheasnat de când era mic. M-am uitat la ea calm.

— Pare că-l placi foarte tare, Jewel. E ceva ce ar trebui să ştiu?

— O, Mei! Ce deşteaptă eşti! a chicotit ea. Sigur că-l plac. Fără dubiu. Este fiul Împăratului! Toată lumea îl place. Dintre toţi, el are inima cea mai bună şi sufletul cel mai nobil. Nici măcar fratele lui, Prinţul Yo, nu se plânge de el. Îţi poţi imagina?

— Nu, cu siguranţă nu, mi-am dres eu glasul, gândindu-mă la ce-mi povestise cu ani în urmă, când ne îmbăiaserăm

împreună. Dar, Adorată, aş vrea să te întreb, nu mi-ai spus niciodată cine te-a exilat, de fapt, în Curtea Concubinelor. Dacă n-ai făcut nimic greşit, aşa cum mi-ai spus, de ce ai fost exilată?

— Exilată? a pălit zâmbetul de pe faţa ei. Unde ai auzit asta? m-a întrebat ea cu vocea brusc aspră.

Avea de gând s-o nege? Îmi spusese cu gura ei.

Din mulţime s-a auzit un ţipăt. Am ridicat capul, căutând cu privirea. Urlând, Prinţul Yo aruncase ceva în aer. O umbră neagră l-a lovit pe Împărat, care s-a dat înapoi clătinându-se, acoperindu-şi faţa.

Mulţimea a tăcut, în stare de şoc.

— Ce e asta? a zis Împăratul şocat şi şi-a şters faţa: Ai aruncat cu balegă de cal în mine?

— Ţi-am spus că e nebun. De ce nu mă asculţi? a urlat Prinţul Yo.

— Să nu-mi pui tu mie întrebări!

— Eşti orb. S-a pişat pe mine. El a făcut-o primul. De asta de ce nu spui nimic? De ce mă acuzi numai pe mine?

Am tras aer în piept şi am auzit la fel respiraţia grea a mulţimii. Prinţul Yo mersese prea departe. Trebuia să se oprească. Dar el scotea flăcări, iar sprâncenele lui groase se încruntau periculos. Părea gata să sară la Împărat.

— E un ciudat! a ţipat din nou prinţul. La fel ca mama lui moartă. Nu vezi? Sunt mai bun ca el.

Împăratul şi-a îndreptat mâna tremurând spre Prinţul Yo.

— Dispari din faţa mea! Dispari! Nu vreau să te mai văd niciodată!

Dar Prinţul Yo nu terminase încă.

— Mi-a ajuns tot rahatul ăsta. E campion la lupte. Şi ce? Dă-mi doi ani. O să-l fac să plângă ca o fată. L-am bătut la meciul de polo. N-ai văzut?

— Am spus să dispari. Acum!

Prinţul Yo a scuipat:

— Bine. Plec!

— Opreşte-te! a urlat Împăratul, cu tot corpul tremurând. Nu-l mai văzusem niciodată atât de nervos.

— Pe aici pleci! a arătat el violent spre dreapta. Şi să nu te mai întorci!

— Unde?

— În ţinutul Shandong.

În jurul meu s-au auzit tot felul de sunete şocate. Ţinutul Shandong era la o mie de *li*[7] depătare de oraşul Chang’an. Împăratul îl exila pe prinţ.

— Da! Pleacă! Acum! Luaţi-l!

Împăratul spumega de furie.

— E beat, a spus Jewel, cu vocea slabă, ca şi cum şi-ar fi pierdut toată forţa.

---

[7] Unitate de măsură tradiţională în China, echivalând cu 500 de metri (n. tr.).

Eram prea şocată ca să vorbesc. Nu-l simpatizam deloc pe Prinţul Yo sau comportamentul lui obraznic, dar să-i distrugi viaţa exilându-l, un bărbat de numai douăzeci de ani, să-l trimiţi într-un ţinut îndepărtat, departe de mama lui şi de restul familiei, era mult prea aspru şi prea neiertător.

— Tată! a păşit Pheasant spre el. Să nu ne pripim cu deciziile!

— Asta n-are nicio legătură cu tine, Pheasant.

— Eu te-am adus aici, a spus el, arătând tare amărât. N-ar fi trebuit s-o fac.

— A aruncat în mine cu balegă de cal şi m-a scuipat, a zis Împăratul şi s-a întors din nou spre Prinţul Yo: O să pleci până se crapă de ziuă!

Pheasant arăta de parcă ar fi vrut să mai spună ceva, dar doi soldaţi îi înşfăcaseră deja mâinile la spate Prinţului Yo.

— Atotputernice!

Doamna Imaculată a apărut de nicăieri. Pisica i-a sărit din braţe şi ea a căzut în genunchi.

— Pot să te rog, în numele fiului meu, să-i ierţi prostia şi obrăznicia...

Împăratul i-a făcut semn cu mâna să tacă.

— Luaţi-l!

— Nu poţi să-mi faci asta! a ţipat Prinţul Yo. Nu poţi!

Gărzile l-au tras de-acolo şi au dispărut în întunericul nopţii. Doamna Imaculată s-a ridicat băţoasă, cu trupul ei

înalt şi ascuţit, rigid ca o suliţă. Se bucurase de multă atenţie şi respect la Curte, de când cu ascensiunea Prinţului Yo, dar într-o clipă îşi pierduse şi fiul, şi speranţa de a deveni Împărătească.

Şi Jewel arăta de parcă rămăsese fără grai. Aliata ei aleasă cu multă grijă se prăbuşise. Mă întrebam ce va spune Doamna Nobilă când va afla. Probabil că va ofta, dar mai degrabă de uşurare decât de tristeţe.

— Vino! a strigat Împăratul, îndreptându-se spre intrarea în grajd.

Mi-am ridicat privirea. Mie îmi făcea semn. Dar nu voiam să mă duc. Îmi doream să văd ce face Pheasant. Să vorbesc cu el, să-i explic, să-l consolez. Dar Împăratul aştepta. Repede, m-am dus spre intrare, simţind privirea lui Pheasant cum mă urmărea în întuneric.

24

Împăratul mă chema când îşi lua masa de dimineaţă, iar eu stăteam în spatele lui în timp ce mânca. Îl însoţeam la biblioteca imperială, unde cerceta petiţiile – o onoare pe care numai Doamnele de rangul doi şi Adorata o primeau. În timp ce el lua decizii şi acorda bunuri, eu pisam cerneala solidă în piatra pentru cerneală. O dată, când era extrem de binedispus, m-a încurajat să scriu. I-am arătat caligrafia mea, citând din *Cântecul unei senine grădini a vieţii* de Tao Yuanming şi din prefaţa la *Chioşcul din livadă* de Wang Xizhi. A fost încântat. Mi-a dăruit un cupon de

mătase brodată cu modele rare cu mierle şi flori de piersic, drept recompensă.

Oriunde se ducea, mă lua cu el. La cele cinci grajduri imperiale, în sălile de festivităţi, în bibliotecă şi în sala de tras cu arcul. Tot mai multe daruri erau trimise la mine în dormitor: un bol de ceramică, pe care erau desenate flori albastre, un căluţ de jucărie cu căpăstru roşu, o vază pictată în galben, verde şi alb. Împărţeam toate darurile cu Plum, Daisy şi celelalte Talentate.

Împăratul mă plăcea. Mă plăcea cu adevărat. Eram noua lui concubină preferată şi toată lumea ştia. Toată suflarea din Curtea Interioară şi-a întors atenţia spre mine din nou. Au început să mă trateze cu mai multă curtoazie, iar în bolul meu găseam mai multe bucăţi de carne. De asemenea, mi s-a dat şansa să aleg ce culoare şi ce model de mătase voiam pentru plata mea lunară, un privilegiu la care înainte nici nu visam.

Ştiam de ce mă plăcea. O plăcea pe fata pe care o văzuse în acea noapte, caldă, feminină, ispititoare, care îşi unduia şoldurile şi braţele cu farmec. Dacă voiam să păstrez atenţia lui, trebuia să i-o ofer în continuare pe această femeie.

Exersam acei paşi cât de des puteam. Am studiat-o pe Jewel, felul cum zâmbea, cum se bosumfla, cum dădea din cap şi chiar cum se încrunta. Am observat-o în secret cum îi ceda, cum cerea ceva fără să pară că ar fi făcut asta, cum i se înnegurau ochii o clipă pentru ca în secunda următoare să strălucească de râs.

Puteam să fac toate astea şi chiar mai mult.

Am învăţat cum să-mi aşez părul în diverse forme, care mai de care mai inspirate. Într-o săptămână îmi împleteam părul în cozi pe spate, în următoarea le ţineam ridicate, ca nişte urechi de iepure, iar în cealaltă îmi făceam două moviliţe, legate cu funde în jurul urechilor. Într-o lună, tot ce purtam eu era copiat de toate servitoarele şi chiar de Doamna Virtuoasă.

Plum m-a învăţat să mă machiez. Se tot învârtea în jurul meu, pensându-mă, dându-mi cu cremă albă pe faţă şi colorându-mi buzele. Când mă uitam la mine în oglindă, cu greu mă recunoşteam. Un strat alb îmi acoperea faţa, un punct roşu îmi mânjea buzele, iar deasupra ochilor erau două linii, desenate ca aripile unui fluture în zbor – fragile, trecătoare şi supuse morţii.

Arătam ridicol, ca una dintre servitoarele Doamnei Nobile. Dar acesta era stilul pe care doamnele îl adorau, iar intenţia mea era să mă înfrumuseţez mai degrabă decât să ies în evidenţă.

Plum m-a întrebat ce aluniţe prefer să-mi picteze pe obraji. Am stat să mă gândesc. Puteam să aleg un iepure, o cireaşă, un bujor, ca toate celelalte, dar am hotărât să aleg o pasăre. Un fazan.

Dar, dacă avea să întrebe cineva, eu aveam să spun că era un porumbel.

De asemenea, mi-am pus în valoare corpul. Era seducător, după cum îmi dădusem seama, mai plăcut decât al oricui. Sânii îmi crescuseră, iar trupul meu era bine proporţionat. Nu eram nici prea pitică, precum Doamna Supusă, nici prea înaltă, precum Doamna Imaculată. Când am trecut pe lângă Doamna Virtuoasă, i-am simţit ochii zăbovind pe mine cu invidie.

Când Împăratul era prin preajmă, îmi puneam straie diafane, care-mi făceau şi mai vizibile formele. Îi dezvăluiam încheietura mâinii, când pisam cerneala şi purtam rochii cu guler larg, care să-mi lase la vedere umerii goi şi ceafa. Când se uita spre mine, lăsam şalurile să-mi alunece.

Peste câteva zile, când sărbătoream în grădină, Împăratul ne-a cerut să-l distrăm. Doamna Supusă a dansat, Doamna Virtuoasă a cântat din ţiteră, iar Jewel, spre surprinderea mea, a scris un poem. Şi l-a recitat:

Croiesc cea mai frumoasă răsuflare din mătase,

Albă ca zăpada cea rece.

Îi dau forma unei perechi de evantaie de iubire,

Rotunde precum luna lucitoare.

Să iasă şi să se ascundă la loc în mâneca ta

Şi să te răcorească atunci când păşeşti.

Dar adesea mă tem de apropierea toamnei,

Când pale reci de vânt alungă căldura verii.

Iar tu mă arunci într-un coş de nuiele,

Iubirea şi afecţiunea ta pentru totdeauna pierdute.

De fapt, era opera lui Ban Jieyu. Doamna de la Curtea străveche scrisese *Tristul cântec al evantaielor rotunde* după ce pierduse favorurile împăratului său. Mă îndoiam că Împăratul ştia că Jewel furase versurile, dar nu conta. Trebuia să fiu mai bună decât ea.

M-am uitat la cerul nopţii, pe care atârna o semilună, iar cuvintele mi-au venit de la sine:

Ca un arc slăbit,

Luna nouă atârnă acum,

Dar nu te gândi că-i firavă precum o aripă de fluture,

Căci atunci când va creşte şi va fi rotundă, va lumina tot cerul.

— Bine zis! a aplaudat Împăratul, râzând. N-am mai auzit niciodată o femeie cu un spirit atât de fin. Spune-mi, draga mea Talentată, ce ţi-ai dori să primeşti?

Nu puteam lăsa să-mi scape prilejul. M-am aplecat şi mi-am făcut mâna pâlnie la urechea lui. Simţindu-i respiraţia care mirosea a vin şi cu mustăţile lui atingându-mi obrazul, i-am povestit despre Mama şi i-am spus cât de mult mi-aş dori s-o găsesc.

— Secretarul o să se ocupe. Mâine. Vor fi anunţuri în întregul Chang’an.

Fericirea mi-a invadat inima. Am făcut o plecăciune.

— Dar meriţi mai mult de-atât. Mai am de făcut un anunţ, a zis el şi m-a mângâiat pe obraz. Vei fi însoţitoarea mea personală de-acum înainte.

Mă avansase. Însoţitoare personală. Orele mele la garderobă aveau să se reducă şi urma să-l însoţesc la Palatul Exterior, unde primea de obicei ambasadori străini şi se ocupa de treburi de stat. Aveam să-l însoţesc în ambele curţi, în Curtea Interioară şi în Palatul Exterior, o

mare onoare şi un privilegiu. Jewel a găsit o scuză ca să plece.

Stând alături de Împărat, mă simţeam ameţită de fericire. Totul era perfect. Mama avea să fie găsită şi avea să fie în siguranţă, iar viitorul meu, la fel ca lumânările din faţa mea, în sfârşit strălucea.

În prima mea zi ca însoţitoare personală a Împăratului, am păşit pe străzile largi din Palatul Exterior, mărginite de arţari şi ulmi. În mâna dreaptă căram o tavă cu mere. La câţiva paşi în faţa mea, suveranul stătea într-o lectică purtată de patru servitori. Lângă el mai erau alţi şapte servitori, cu umbrele şi drapele.

Eram nerăbdătoare să merg în Sala de Audienţe, ca să observ oamenii, să fiu atentă la detaliile problemelor de stat, să aflu cum conducea Împăratul şi, cel mai important dintre toate, să-mi găsesc un aliat în rândul bărbaţilor pe care el îi asculta. Pentru că o împărătească se năştea cu ajutorul curtenilor de seamă şi îşi conducea regatul din Sala de Audienţe.

Aerul era proaspăt în lumina zorilor. Am trecut pe lângă câteva clădiri aflate pe nişte platforme, unde mai mulţi dregători şi scribi îngenuncheau în faţa uşilor, aşteptând să treacă împăratul. În depărtare se vedeau clădiri maiestuoase, faimoasa Sală Cuiwei, cu coridoarele ei roşii şi gardurile din piatră albă, Sala Zhengshi, precum şi Sala Taiji, unde aveau loc ceremoniile de încoronare a împăraţilor şi a împărăteselor. Era o clădire cu acoperişuri albastre şi trei poduri, fiecare dintre ele cu nişte scări abrupte şi lungi.

Am ajuns în curtea largă din faţa Sălii de Audienţe, un edificiu uriaş şi impozant. Mă dureau picioarele şi-mi obosiseră mâinile de la tava pe care o cărasem. Dar eram emoţionată să văd atât de mulţi dregători aşteptându-l pe Împărat. Erau şi soli străini, unii purtând pălării largi şi ghete, alţii în sandale pescăreşti. Cu toţii se înghesuiau lângă scara abruptă, care ducea spre sală, căci regatul nostru, cel mai prosper şi mai cultivat dintre toate, era şi cel mai puternic de pe pământ.

Un sunet prelung de gong a răsunat şi glasul limpede al unui crainic al Curţii a străpuns cerul:

— Prin aceasta dau de veste că Împăratul Chinei, Atotputernicul, Împăratul Taizong, Cuceritor al Nordului şi al Sudului, marele conducător al uscatului şi al celor şapte mări, a sosit!

Toţi bărbaţii s-au ploconit până la pământ, cu capetele plecate, cu spinările arcuite, cu mâinile întinse.

L-am urmat pe Împărat când a urcat scările şi a intrat în Sala de Audienţe. S-a dus spre tron, şi-a aruncat mânecile lungi pe spate şi s-a aşezat cu mâinile odihnindu-i-se pe coapse. M-am dus într-o anticameră din stânga sălii, cu ceilalţi servitori. Acolo aveam să-l aşteptăm pe Împărat unde urma să ia câte o gustare, în timpul audienţei, iar la sfârşit să-şi schimbe straiele oficiale. În spatele nostru, dregătorii ţinând în mâini tăbliţele lor de fildeş au umplut sala, aliniindu-se de-o parte şi de alta.

Crainicul a început să strige numele curtenilor. Primii au fost cei mai puternici trei bărbaţi din regat: Ducele, Cancelarul Districtului Shangshu, Wei Zheng, Cancelarul Districtului Menxia şi secretarul Fang Xuanling al Districtului Zhongshu; apoi au urmat unchiul Împăratului,

curtenii de rangul al doilea, cei de rangul al treilea şi aşa mai departe. Mi-am amintit că bunicul fusese unul dintre cancelarii Dinastiei Sui, dar nu mai ţineam minte al cărui district. În timp ce ascultam numele bărbaţilor, îi priveam printr-o gaură între paravanele care blocau intrarea în sală şi încercam să le reţin chipurile.

De cine trebuia să mă apropii ca să-i obţin sprijinul? Ducele ieşea din discuţie. Dar unchiul Împăratului? Sau Secretarul? Sau Cancelarul? Sau poate alţi curteni de rangul al doilea?

După ce au fost strigaţi, dregătorii s-au adunat să preamărească virtuţile Împăratului, vocile lor ridicându-se până sus, în tavanul înalt. După aceea suveranul a poruncit să intre solii străini. Unul câte unul, au păşit în sală, şi-au prezentat regatul de unde proveneau şi tributul adus, apoi şi-au formulat cererile. El le-a primit darurile şi le-a îndeplinit dorinţele. Pe urmă a intrat un grup de pescari. Japonezii, a anunţat crainicul. Cereau permisiunea conducătorului să stea în capitală, ca să ne studieze cultura, arhitectura şi chiar îmbrăcămintea.

— Vino aici, Mei!

Daisy mi-a făcut semn, stând lângă nişte cufere, toate pline cu daruri ale străinilor oferite Împăratului. Lângă ea, ceilalţi servitori se sprijineau de stâlpi şi moţăiau. Ne treziserăm la cel de-al treilea cântat al cocoşului şi eram obosiţi cu toţii.

— Ce e, Daisy? m-am dat eu de lângă paravan.

— Ia uită-te! a zis ea şi a ridicat o monedă, muşcând din ea, ca să verifice metalul. Solul a spus că e aur curat. Vezi

chipul imprimat pe el? E regele lor. Ce e castronul ăla pe care-l poartă?

Ce altceva putea purta un rege pe cap?

— Presupun că o coroană.

— O coroană? Arată mai mult ca o oală de noapte.

— De ce ar purta cineva pe cap o oală de noapte?

Trebuia să fie o coroană, chiar dacă nu semăna cu nimic din ce văzusem până atunci. Am luat moneda din mâna ei. Era inscripţionată cu nişte litere şerpuite, ca scribăluitul unui copil. Nu aveau liniile şi formele caracterelor noastre.

— Nu înţeleg. Regele nu are bijuterii pe coroană, dar moneda e din aur curat.

Daisy a aruncat în aer o altă monedă.

— Crezi că regatul ăsta are aur din belşug?

— E posibil.

— E din Bizanţ. Ai auzit de el? Ce nume comic! Sună ca un nume de pagodă. Unde crezi că e regatul?

O carte din bibliotecă menţiona faptul că haşma[8] se dezvolta cu precădere în preajma minelor de aur, iar ceapa sălbatică, lângă zăcămintele de argint şi de aramă. Oriunde ar fi fost acest Bizanţ, sigur creştea acolo multă haşmă. Dar nu aveam nicio tragere de inimă să-i explic toate astea, pentru că tocmai fusese anunţat solul acelui regat. M-am întors la paravan şi am tras cu ochiul.

---

[8] Un tip de ceapă, numită şi ceapă franţuzească (n. tr.)

— Servitorul marelui nostru conducător, Regele Regilor, Heraclius.

Un bărbat cu o robă albă a păşit spre tron.

— Aducem salutul nostru pentru Maiestatea Voastră, din regatul nostru, Bizanţ, cea mai veche civilizaţie din lume.

Era însoţit de un bărbat cu părul lung, cărunt şi cu o barbă deasă şi încâlcită, care arăta ca un negustor şi îi servea de tălmaci.

— Mai uşor cu laudele, tinere, mai uşor! Nicio ţară nu e mai veche decât a mea. Bizanţ ai spus? a răsunat vocea Împăratului în toată sala. E tânăr Bizanţul. Întemeiat în anul 324? Ţara mea datează de acum o mie de ani.

— Faima Maiestăţii Voastre a ajuns până în inima ţinutului nostru. De-asta m-a trimis aici conducătorul nostru, a răspuns solul.

— Şi ce vreţi? Negoţ? Vasalitate? Sau protecţie?

— Nu am venit aici nici pentru negoţ, nici pentru vasalitate, nici pentru protecţie, Maiestate! a făcut solul o plecăciune. Conducătorul nostru, Regele Regilor, Heraclius, îi oferă Maiestăţii Voastre şansa de a stăpâni jumătate de lume. Heraclius, conducătorul nostru, împărăţeşte peste Apus, iar Maiestatea Voastră, peste Răsărit.

Eram intrigată. Era un târg sau o alianţă? M-am apropiat şi mai tare de paravan, încercând să văd reacţia Împăratului.

Părea să stea pe gânduri.

— Am auzit că Khusro al II-lea, al Imperiului Sasanid, a pornit o campanie împotriva Bizanţului vostru. Nu-i aşa că regele tău a pierdut Damascul, Ierusalimul şi un oraş de lângă un râu, numit Egipt?

— Asta s-a întâmplat acum douăzeci şi cinci de ani.

Glasul trimisului era îngroşat din cauza accentului, dar, chiar şi aşa, am simţit un iz de amuzament în tonul lui.

— Conducătorul nostru i-a zdrobit pe sasanizi şi a recuperat toate teritoriile de care vorbeşte Maiestatea Voastră. Şi, prin voia Domnului, a înapoiat Adevărata Cruce pământului sfânt al Ierusalimului.

— Nu-mi vorbi mie de Dumnezeu! Războiul e treaba bărbaţilor, nu a lui Dumnezeu, a urlat Împăratul.

Solul a tuşit şi a vorbit iute, în şoaptă. În sală s-au auzit sunete de spaimă, iar dregătorii au început să şuşotească, de parcă mesajul i-ar fi şocat.

— Spui, deci, că Imperiul Sasanid nu mai există?

Împăratul s-a ridicat.

— Mă tem că nu, Maiestate!

— Cine l-a distrus?

— De-asta sunt aici, Maiestate.

Solul i-a întins un pergament Ducelui, care stătea chiar lângă tron. El i l-a dat suveranului, care l-a luat şi l-a desfăcut.

O hartă. Am respirat adânc. Sun Tzu scria în *Arta războiului* că, dacă are o hartă, o armată poate traversa un

teritoriu duşman ca şi cum ar fi propria curte. Nu văzusem niciodată o hartă până atunci.

— Bărbaţii pe cai, Regatul Bărbatului Tăiat Împrejur, a rostit solul. Conducătorul meu a visat că vor cuceri teritorii vaste la apus şi la răsărit, aşa cum spune profeţia.

— Cine sunt ei?

— Sunt numiţi arabi.

— E un trib mic.

Împăratul a înfăşurat la loc harta.

— Maiestatea Voastră s-ar putea să nu aibă de ce să se teamă, dar cum rămâne cu vasalii voştri? Vor fi ei destul de puternici ca să reziste asalturilor date de arabi?

Un punct bine ţintit. În calitatea lui de Han Ceresc, avea datoria de a-şi proteja vasalii, care, altfel, aveau să-şi renege jurămintele şi să se răscoale. Am aşteptat răspunsul Împăratului.

S-a lăsat tăcere peste Sala de Audienţe. După un moment, Împăratul a vorbit:

— Ce spuneţi, sfetnicii mei?

Un amestec de glasuri care se certau a umplut sala.

— Arabii nu înseamnă nimic, a zis Ducele, ţinându-şi tăbliţa de fildeş.

— Împăratul lor a avut un vis, a replicat unchiul Împăratului.

Vocea lui era mai furioasă ca de obicei. Ceva mai devreme, când se aşezaseră în linie în faţa tronului, observasem că păstra distanţa faţă de Duce, privindu-l cu dispreţ. Mi-am amintit de neînţelegerile dintre cei doi. Poate că ar fi trebuit să caut să-mi asigur sprijinul Unchiului.

— Eu zic să luăm în consideraţie oferta de alianţă şi să-i atacăm pe arabi, a vorbit altul, Cancelarul Wei Zheng. Îi putem trimite pe oamenii din Cele Patru Garnizoane spre apus. E o zicală înţeleaptă: ucide animalul cât e pui, nu aştepta să crească şi să se facă leu!

— Nu e deloc înţelept! O să-i batem când vin încoace, a replicat Ducele.

— Numai un laş ar sta să aştepte, s-a auzit vocea Unchiului, pe un ton mai ridicat. Un adevărat luptător nu aşteaptă să vină războiul la el.

— Iar tu eşti un om bătrân... De-abia vezi scările din faţa ta şi când eşti singur de-abia găseşti drumul, a răspuns Ducele, şi el pe un ton mai ridicat.

Am auzit rumoarea din sală şi apoi vocea Împăratului:

— Sfetnicii mei! Să vă reamintesc că e un moment de consultări? Consultări! Altcineva?

Au urmat un moment de tăcere şi apoi un val de murmure.

M-am îndepărtat de paravan. Dacă cei mai importanţi bărbaţi din regat se certau ca nişte copii în faţa unor oaspeţi străini, ruptura dintre ei trebuie să fi fost ireparabilă. Şi poate că nu era deloc rău. Îmi aminteam că Sun Tzu scria că dezbinarea aduce slăbiciune, iar slăbiciunea aduce ocazii.

Împăratul a intrat în anticameră. Am luat un platou cu mere şi m-am dus spre el. A dat din cap că nu şi a cerut o tavă goală. Când m-am întors cu ea, şi-a scos coroana bătută cu bijuterii şi a pus-o pe ea. Daisy şi celelalte servitoare au făcut o plecăciune şi l-au întrebat dacă nu vrea să guste ceva dulce.

Ţinând tava în mâini, am făcut câţiva paşi în spate şi am cercetat coroana. Ce piesă preţioasă! Mii de perle desenau două cortine, una în faţă şi una în spate.

Eram atât de aproape de ea, încât, după o clipă, perlele s-au înrourat de la respiraţia mea.

25

Era întuneric când am ajuns în grădină. Piatra era sprijinită de zid şi am auzit fluieratul lui Pheasant dinăuntru. Am ezitat. Eram favorita Împăratului şi, curând, aş fi putut deveni Adorata. Însă în acea noapte, când Pheasant dăduse buzna în dormitorul Împăratului, aproape că ne dăduserăm de gol.

Dar n-am putut rezista. Trebuia să-l văd. M-am agăţat de zid şi mi-am luat avânt. Am auzit un foşnet în spatele meu. M-am răsucit imediat.

O umbră a luat-o la fugă pe potecă. Am sărit de pe zid şi am luat-o la fugă după ea.

— Aşteaptă! Ştiu că tu eşti, Rain!

Am urmărit umbra în timp ce alerga spre pădurice. A încetinit şi s-a întors spre mine.

— De unde ai ştiut că sunt eu? m-a întrebat.

M-am oprit la câţiva paşi mai în spate, gâfâind. Aveam gâtul uscat şi de-abia mai puteam să respir.

— M-ai urmărit, nu-i aşa?

Dacă avea să-i spună Împăratului că mă vedeam cu Pheasant...

— Acum îţi cunosc secretul.

Vocea îi era grea, tensionată, plină de resentiment. Am înghiţit în sec.

— Şi eu îţi cunosc secretul, Rain.

— Şi ce-o să-mi faci, Talentato? Nu poţi să-mi faci niciun rău.

Era adevărat. Ea nu era concubina Împăratului, ca mine.

— Nu poţi să fii aşa de sigură, Rain. Dacă Împăratul o să creadă că îl seduci pe Pheasant, s-ar putea să se înfurie şi să te alunge de la Curte. Şi aşa o să cazi în dizgraţie. Dar să ştii că niciodată nu m-am gândit să-ţi divulg secretul. Sper să înţelegi.

— Normal că spui asta. Ce altceva ai putea spune?

— Vorbesc serios.

Părea să ezite, iar eu m-am grăbit să continui.

— Ce ai avea de câştigat, dacă îmi faci mie rău? Cum crezi că te va răsplăti Împăratul dacă-i zici? Poate c-o să mă pedepsească pe mine, da, dar cu tine cum rămâne? Pheasant n-o să te ierte. Niciodată!

S-a apropiat de mine, umbra ei răsfrângându-se pe pământ ca o fiară sinistră.

— Vrei tăcerea mea.

— Aş vrea... am putea să fim prietene.

Ştiam că suna ciudat, dar nu eram prima femeie de la Curte care se prefăcea ca să obţină o împăcare.

— Prietene? Tu mi l-ai furat...

— Îmi pare rău...

— Pentru moment, suntem chit, a zis ea încet.

Am respirat eliberată.

— Da, suntem...

— Dar nu s-a încheiat aici – şi m-a pălmuit.

Când am ridicat capul, se întorsese şi era deja departe. Pasul ei era sigur şi ferm, amintindu-mi că nu trebuia s-o subestimez.

M-am întors şi am fugit să-i spun lui Pheasant despre Rain. N-am mai putut să rămân după asta. M-am dus la mine în cameră, tulburată.

L-am visat pe Tata în acea noapte. Eram la mormintele familiei noastre şi-i construiam sicriul. Eram foarte micuţă, n-aveam nici cinci ani. El tăia lemnul şi bătea cuiele, în timp ce eu sigilam îmbinările cu răşină de pin şi lăcuiam lemnul. Împreună, am ales podoabele de aur pentru mormânt, cincizeci şi cinci, ca să se potrivească perfect cu statutul lui de guvernator. Era momentul preferat din copilăria mea. Şi, brusc, s-a uitat în ochii mei. Am crezut c-o să zâmbească, dar el s-a încruntat.

M-am trezit. Ştia că mă văd cu Pheasant. Mă avertiza. Chiar dacă nu rostise un cuvânt, parcă îl auzeam spunându-mi: „Eşti atât de aproape, Mei, atât de aproape! Trebuie să faci ce e cel mai bine pentru familia ta, nu pentru tine. Să nu te rătăceşti, Mei!”

O greutate îmi apăsa inima. Mi-am sprijinit bărbia de genunchi. Eram de atât de mult timp în palat, încât uitasem de ce îmi dorisem să ajung la palat? Îl uitasem pe Tata?

Fusese un om chibzuit, care se gândea la moştenitorul lui, cel care avea să fie responsabil de înmormântarea lui şi să-i ducă numele mai departe. Când s-a născut Sora cea Mică, Mama având patruzeci de ani, şi-a dat seama că nu va avea un moştenitor băiat. Ca să fie sigur că o să aibă parte de o înmormântare aşa cum trebuie când va muri, şi-a dedicat timp ca să se pregătească pentru viaţa de apoi. A ales cel mai bun chiparos pentru sicriul lui, l-am făcut împreună, iar când am terminat a pus peste el o pânză înmuiată în ulei, ca să nu putrezească, şi l-a aşezat pe grinzile din sala de primire. Şi-a făcut, de asemenea, şi veşmântul de înmormântare, din mătase albă, pe care erau cusuţi nori şi pini, simboluri ale vieţii veşnice în Cer,

şi a cumpărat papucii de mătase albă, căptuşiţi cu pene de gâscă.

Dar, după profeţia călugărului, a ştiut că eu aş putea să-i duc numele mai departe şi chiar mai mult, aş putea să-i duc moştenirea la un asemenea nivel cum niciun băiat n-ar fi putut ajunge.

Oare aveam să-l dezamăgesc?

Nu puteam să-mi las pasiunea să-mi distrugă visul, visul tatălui meu. Mai ales de când Rain îmi cunoştea secretul.

Nu trebuia să mă mai întâlnesc cu Pheasant.

L-am simţit înainte să-l văd, stând de partea cealaltă a podului, în grădină. Strângând cu putere coşul cu rufe curate, m-am oprit pe aleea care ducea la podul de lemn. Nu era o întâmplare că Pheasant mă găsise. Nu mai mergeam în grădina noastră şi, de când îl însoţeam pe Împărat şi îl întâlnisem în Palatul Exterior, îl evitam.

— Despre asta vorbeşte toată lumea, a zis Plum, mergând alături de mine şi de Daisy.

Nu-l observase pe Pheasant şi nici nu şi-a dat seama că eu rămăsesem în spatele lor.

— Şi e foarte serios, a continuat ea. Nici măcar Împăratul nu poate opri acest zvon. Cine crezi că e duşmanul regatului, Mei?

— Nu ştiu.

Profeţia se răspândise prin întregul Chang’an şi peste tot oamenii şuşoteau.

— Uite, e Prinţul Zhi! mi-a şoptit Plum. Se uită la noi.

Sânii lui Daisy fremătau teribil.

— Cât de frumos e! Cred c-o să leşin.

— Am uitat să iau cearşafurile de la spălătorie, mă duc să le aduc, am zis. Voi luaţi-o înainte!

— Eşti sigură? a întrebat Plum, fără să bănuiască nimic.

Nu-i spusesem despre mine şi Pheasant. Aveam încredere în ea, dar pentru binele ei era mai bine să nu ştie.

Am dat din cap şi, pentru ca minciuna mea să pară şi mai adevărată, am luat-o înapoi pe poteca spre cartierul servitorilor, cu coşul în mână.

Chicotind, Plum şi Daisy au trecut pe lângă Pheasant, acoperindu-şi gura cu mâna. Au luat-o pe o alee de lângă păduricea de bambus şi au dispărut. Eu am rămas pe loc un moment, apoi m-am dus spre pod.

— Unde te duci, chip dulce?

Stătea tot acolo, nu se mişcase. Arăta palid şi firele din barbă i se făcuseră mai groase, ca un nor întunecat. Tunica lui albă era boţită. Arăta de parcă n-ar fi dormit bine de săptămâni întregi.

Am simţit o împunsătură în inimă.

— La garderobă.

M-am ţinut de balustrada de lemn, ca să nu cad.

A tuşit, arătând stângaci, nu mai era nimic din tânărul care sărea cu graţie peste căpiţele de fân.

— Te-am văzut la grajdul imperial cu tata ceva mai devreme. Se înfierau caii. Tu probabil că nu m-ai observat.

Vocea lui era aspră şi fiecare cuvânt mă lovea ca un ciocan. Sigur că-l văzusem. Dar nu-i puteam spune. M-am întors să mă uit la iazul de sub pod, unde un peştişor auriu făcea un salt, iar apa a clipocit. Mi-am înfipt unghiile în balustradă.

— Era multă lume acolo, iar caii din Kashmir erau superbi.

— Aşa e, a zis el încet. Dar mie nu-mi place când sunt înfieraţi caii.

Ştiam, dar am răspuns:

— Împăratului îi place. Mi-a spus că trebuie să fie însemnaţi ca să li se ştie vârsta, viteza, rasa şi starea, chiar şi agilitatea şi rezistenţa.

Pheasant fusese cel care-mi spusese toate astea. Mi-am muşcat buza.

A dat capul pe spate şi şi-a trecut degetele prin părul lung şi ciufulit.

— Voiam să-ţi zic. Am vorbit cu Rain. Mi-a promis că n-o să-i spună tatei despre noi. Deci o să vii iar?

— Mă tem că nu.

— Ştiu că e riscant. Dar am prevenit-o că, dacă îndrăzneşte să-i spună tatei despre noi, o să-i spun şi eu că m-am văzut cu ea.

Deci Rain nu-mi mai putea face rău, mulţumită lui Pheasant.

— Tot e periculos, Pheasant! am răspuns eu încet. Şi noaptea aia în dormitor...

— N-am zis nimic, nu-i aşa?

— Şi dacă se întâmplă din nou?

— Jur că n-am să scot niciun cuvânt.

Un strop de ploaie mi-a căzut pe mânecă şi a dispărut înghiţit de mătasea fină pe care Împăratul mi-o dăruise. În faţa mea, bambuşii se legănau lângă pod, iar cerul se întuneca. Avea să plouă în curând. Oare trebuia să-i dezvălui lui Pheasant adevăratul motiv pentru care nu mă mai puteam vedea cu el?

— Nu ştiu ce să zic...

— Şi apoi, nu ţi-am spus că eu nu sunt ca fraţii mei? Eu pot să-mi aleg cu cine să mă căsătoresc. Înainte să moară, mama l-a pus pe tata să-i promită că o să pot să-mi aleg singur soţia, că n-o să mi-o aleagă el.

Nu era minunat dacă Pheasant mă alegea pe mine? Nu era minunat să putem fi împreună? Nu-mi doream decât să rămân cu el. El era cel pe care-l doream. Dar nu era pentru mine sau nu eram eu pentru el.

— N-o să te poţi căsători cu mine niciodată, Pheasant.

— De ce nu?

Pentru că eu aveam un destin, iar el nu făcea parte din acesta. Şi eram atât de aproape...

— Nu sunt vrednică de tine. Nu vezi?

— Ce tot spui? a făcut el un pas spre mine.

Am închis ochii.

— Mai ţii minte povestea cu fata care a zburat spre lună?

— Fata din lună? i s-au aprins lui ochii mult prea tare. Am crezut că tu eşti altfel. Dar nu ţi-a păsat niciodată. Nici măcar n-ai ştiut cine sunt.

— Te înşeli. Mi s-a strâns inima, dar am făcut un efort să continui: Însă da, nu sunt altfel decât celelalte fete.

Decât fetele care voiau să devină împărătese. Sau decât Chang E, care-şi dorise să fie nemuritoare. Am lăsat jos coşul cu rufe şi, cu mâinile tremurând, am scos viermele de mătase din jad din săculeţul parfumat.

— Păstrează-l! Sau dă-i-l lui Rain!

L-a luat în mână şi a privit cu atenţie viermele de mătase. Am crezut c-o să aibă o izbucnire de furie, că o să ţipe la mine sau c-o să mă lovească. M-aş fi simţit mult mai bine dacă ar fi făcut-o. Dar el doar a strâns pumnul peste viermele de mătase. Şi pumnul i-a rămas strâns mult timp, iar când a ridicat capul un potop de suferinţă îi inundase ochii.

Am vrut să-l strâng în braţe şi să-i spun că-mi pare rău. Am vrut să-i spun să uite tot ce zisesem şi că n-o să-l părăsesc niciodată. Dar n-am făcut-o. În schimb, am coborât treptele de piatră ale podului şi am trecut pe lângă el.

Iar ploaia îmi picura pe faţă ca un duş de cenuşă.

Împăratul m-a chemat la el în noaptea aceea. Mi-am pictat sprâncenele şi aluniţele, mi-am albit pielea cu o tinctură şi mi-am parfumat subţiorile ca să miros plăcut. Apoi m-am înfăşurat într-un văl de mătase transparent.

Era noaptea mea. Jewel n-avea să mai fie acolo, iar el avea să fie al meu cu totul. Dacă va continua să mă cheme timp de o lună, aveam să-i iau locul lui Jewel. Aveam să devin Adorata.

Mă aştepta, îmbrăcat într-o tunică albă, desfăcută şi cu pantaloni de noapte tiviţi cu fir de aur. Nu stătea nici pe pat, nici pe scaun, ci pe o saltea aflată pe podea, înconjurată de lumânări. Părea să săvârşească un ritual, unul pe care nu-l mai văzusem înainte. Îi tremura mâna, iar flăcările îi dansau pe chipul zbârcit – oare era diform? Dar trebuie să fi fost din cauza luminii... Eram sigură, deşi arăta cam tras la faţă, cam sălbatic, cam ciudat... chiar înfricoşător.

Stăteam dincoace de cercul de lumânări, păstrând o distanţă discretă de el. Daisy îmi spusese că era altfel noaptea, dar nu mă aşteptasem să-l descopăr purtându-se atât de straniu. De fapt, dacă nu l-aş fi văzut în straiele lui cu însemnele regalităţii şi purtând coroana pe cap, dacă nu l-aş fi văzut poruncind atât de calm ca sclava să fie aruncată sub copitele cailor la meciul de polo, n-aş fi crezut că era Împăratul Chinei.

— Vin! a poruncit el, întinzându-mi un urcior mic.

M-am grăbit spre masă şi i-am turnat vin. Mi l-a luat din mână şi i-a trimis de-acolo pe ceilalţi servitori care aşteptau pe coridor.

— Plecaţi!

Mi-a făcut semn spre pat.

Un val de căldură neplăcut mi-a cuprins toată fiinţa, dar n-am ezitat. M-am întins.

El s-a apropiat:

— Ţine asta!

Mi-a pus cupa cu vin în mâini de parcă i-ar fi cerut rândaşului să-i ţină lucrurile înainte să plece la vânătoare. Apoi şi-a scos mantia.

Nu înţelegeam de ce mi-a dat să-i ţin vinul, dar m-am supus şi am ţinut cupa strâns, în timp ce degetele lui reci îmi zgâriau coapsa. Nu puteam să mă plâng. Asta îmi dorisem. Multe fecioare aşteptau cu nerăbdare acest moment. Ar fi trebuit să fiu bucuroasă, ar fi trebuit să mă simt privilegiată şi onorată că aveam să devin femeia Împăratului. Femeia Împăratului... ca Jewel... Mă întrebam cum se simţea ea când venea să-l servească...

Lichidul din cupă s-a scurs, udându-mi palma, în timp ce el se împingea în mine. Oricum, părea să aibă probleme, gemea şi blestema. Eu mă uitam la tavan. Stâlpii de la pat păreau să se zguduie, iar mingile verzi din gurile dragonilor păreau gata să cadă în orice clipă. Se vedeau două reflexii, spatele lui şi capul meu. Arătam amândoi mici, ca nişte insecte care se târăsc...

Sudalmele lui au devenit mai puternice, iar respiraţia, mai grea. M-am încordat, îngrijorată. Speram că nu era supărat pe mine.

— Întoarce-te! a lătrat la mine.

M-a plesnit cu putere, palmele lui mi-au strâns faţa. Urechea mi-era carne vie, iar falca mi-era aproape strivită.

Cum ar fi fost să fac asta cu Pheasant? Oare şi el m-ar fi rănit? Ar fi trebuit să-mi fie ruşine. Cum să mă gândesc la el, când eram în pat cu tatăl lui...?

S-a auzit un sunet puternic. Era cupa. M-am uitat la mâinile mele goale. Împăratul mi-o smulsese şi o sfărâmase.

— Degeaba! Nu sunteţi bune de nimic! a urlat el, agitându-şi braţul ameninţător.

O altă lovitură. Şi apoi încă una. Răsufla din greu, cu faţa roşie ca şi cum era gata să omoare pe cineva:

— Ridică-te! Am spus să te ridici!

Nu mă voia. Eram prea şocată ca să mă ridic. Nu mă plăcea? Era ceva în neregulă cu mine? Eram prea urâtă?

— Vin! Vin!

M-am smucit şi mi-am pus repede mantia, alergând spre cea mai apropiată masă. Am găsit un alt urcior şi i l-am umplut cu vin.

L-a băut până la fund şi l-a aruncat.

— Mai vreau!

I-am mai turnat unul, l-a băut şi pe el, firişoare de vin prelingându-i-se pe bărbie. Nu-l mai văzusem niciodată bând cu o asemenea grabă şi atât de grosolan.

— Niciuna dintre voi nu e bună de nimic! a zis.

Vocea lui era aşa de aspră, de parcă l-ar fi pârjolit un foc în gât, iar acum focul se stinsese şi mai rămăseseră doar tăciunii.

Mi-am amintit că Doamna Nobilă îmi spusese că nu prea mai izbutea să-şi facă datoria. Aşa că, până la urmă, poate nu era vina mea. Dar tot trebuia să fac ceva. Nu reuşisem

să-l satisfac. Dacă aş fi fost mai pricepută, dacă aş fi fost ca Jewel, poate ar fi putut să mă pătrundă. Nu puteam să ridic capul.

— Spune-mi, mi-a vorbit el, ştergându-se la gură, ştii să minţi?

Mă întrebam ce-o fi vrând să zică, aşa că am răspuns cu grijă:

— Atotputernice, când eram copil, l-am studiat pe Lao Tzu. El susţinea că Cerul şi Pământul cuprind totul între ele, ca pe un burduf pe care-l hrănesc cu bogăţia lor, în timp ce vorbele unui om pot suna mulţumitor şi îmbelşugat, dar ele se vor isprăvi curând.

— Prostii! Spune ce crezi!

— E mai bine să nu minţi, iar un bărbat poate evita întotdeauna să mintă, păstrând tăcerea.

Iar, dacă trebuie să mint, o să-i mint numai pe duşmanii mei, nu şi pe mine însămi.

— Să păstrezi tăcerea? Te întreb, a continuat el, agitându-şi braţele şi făcând să-mi zboare pe faţă stropi de vin, Tu minţi?

Era furie în vocea lui şi ştiam că focul se va întoarce, dacă nu mă supun.

— Depinde, i-am răspuns.

A dat din cap.

— Acum încep să te recunosc. Continuă! De ce minţi?

Pentru că e mai comod şi pentru că aşa obţii protecţie, aş fi vrut să-i spun, dar am zis:

— Nu ştiu, Atotputernice. Ştiu doar că adevărul nu moare şi că nu putem trăi fără el.

— Habar n-ai despre ce vorbeşti, a scuturat el din cap.

— Da, Atotputernice.

— Când o să fii mai mare, o să ştii să nu mai vorbeşti aşa cu împăratul tău.

— Da, Atotputernice.

— Tot timpul minţim. Îi minţim pe servitorii noştri, pe prieteni, pe duşmani şi ne minţim şi pe noi. Minciunile sunt ca urciorul ăsta cu vin. Bem tot timpul, ca să nu ne pierdem pe noi şi ca să putem lupta. Cine ar îndrăzni să spună că nu e sănătos?

A ridicat cupa. O picătură de vin a căzut pe o lumânare, iar flacăra a sfârâit. Nu a părut să bage de seamă.

— Cui îi pasă de adevăr?

Nu ştiam ce să răspund.

— Dacă minţim bine, dacă îi facem pe toţi să fie de acord cu noi, dacă minţim până la moarte, dacă minţim o sută de ani, nu crezi că atunci minciuna se transformă în adevăr?

Argumentul ăsta suna pervers şi nu-mi plăcea deloc, dar trebuia să fiu de acord. Adevărul avea valoare numai când oamenii voiau să-l ştie, dar, dacă ei se lăsau înşelaţi de secole, dacă ei credeau că ştiu, cine ar mai putea cere să afle adevărul? La fel, dacă cineva se prefăcea toată viaţa,

arătându-şi o anumită faţă şi ascunzând cele mai întunecate secrete ale sale, până la moarte, oare puteau oamenii să creadă că, de fapt, cel pe care-l cunoscuseră în tot acel timp nu fusese o fiinţă bună?

— Partea cea mai grea e când te trezeşti din beţie. Şi-i vezi ochii, a spus el, arătând undeva aiurea. Ochii lui morţi!

A îngheţat, capul i s-a lăsat într-o parte, iar ochii priveau în gol. Arăta de parcă ar fi fost pierdut într-o amintire veche. Era tristeţe în ochii lui – da, de asta eram sigură –, iar gura i s-a strâns într-un spasm, ca şi cum n-ar fi putut îndura durerea, ca şi cum i-ar fi venit să plângă. Apoi a izbit aerul cu pumnul, iar chipul i s-a schimbat. Tristeţea dispăruse şi nu mai rămăseseră decât duritatea şi răceala, care i se întindeau pe faţă ca o mască.

— Dar mă pedepseşte tot timpul. Încearcă să mă facă să mă simt slab. El e! Ştiu că el e! a urlat. Se chiorăşte la mine. Chiar mă strigă pe nume. *Shimin, Shimin*. Câţi ani au trecut? Nu mai ţin minte. Dar îmi amintesc adevărul pe care l-am creat eu – s-a bătut el cu pumnul în piept. Adevărul meu! Şi toată lumea îl crede!

Eram nedumerită. Atât de nedumerită. Despre ce vorbea? Despre cine vorbea?

— Să nu-l minţi pe împăratul tău!

— Niciodată, Atotputernice!

— Mincinoşi, asta sunteţi cu toţii! a continuat şi a băut şi mai mult. Am făcut ce trebuia. Cine m-ar putea acuza? A meritat-o. Şi el ar fi făcut acelaşi lucru. Ce mai poate să facă acum? E mort. În ce fel mai poate să mă rănească? Nu mai era fratele meu. Nu, nu mai era!

Fratele lui. Cel care ar fi trebuit să moştenească tronul? Împăratul Gaozu avusese trei fii. Cel mai mare, Li Jiancheng, era moştenitorul tronului, dar a murit, iar cel mic a murit şi el, lăsându-l astfel pe Împărat singurul moştenitor al tronului.

Suveranul s-a ridicat. Tivul de la pantalonii lui de noapte a atins flăcările. Am icnit şi am alergat să înăbuş focul.

El s-a răsucit.

— Ce e?

— Focul...

S-a clătinat înapoi, cu capul rotindu-i-se când spre stânga, când spre dreapta.

— Unde? Îl vezi? Ştiu că e aici. Ştiu!

Vocea i se schimbase din nou. Era spartă, frântă, ca un os care se rupe sub o greutate.

— Spune-i să plece! E dormitorul meu! Spune-i să plece! Ţipă la mine. Îl auzi?

Tremura. Arăta înspăimântat. Eram speriată.

— Nu... Nu, Stăpâne... nu aud nimic.

Flacăra i-a aprins tivul de la mantie. Era cât pe ce să strig, să-l avertizez, când el a aruncat-o la picioarele lui, înăbuşind focul.

— Minţi! mi-a zis.

Fumul s-a ridicat dintre picioarele lui, iar el şi-a îngropat capul între genunchi.

— Îl auzi. Îşi bate joc de mine, mă ameninţă. „Mai devreme sau mai târziu, Shimin, mai devreme sau mai târziu...”, aşa îmi spune.

Nu ştiam cum să reacţionez şi cât de repede i se schimba starea.

— O să... o să mai aduc nişte lumânări.

— Du-te! Du-te! Pleacă!

Nu mă puteam mişca. Eu venisem să mă culc cu el, dar el nu părea interesat de asta şi era supărat pe mine.

— Nu! Stai! Nu pleca! S-a întins pe podea: Nu pleca!

Eliberată, m-am dat în spate, spre lumânări. El mormăia ceva, gesticulând din mâini. Într-un târziu a tăcut şi, cu picioarele răsucite, cu braţele strânse bine la piept, a adormit. Am aşteptat puţin, am luat cu multă atenţie lumânarea ruptă dintre picioarele lui şi am pus-o pe masă. Apoi m-am aşezat, îmbrăţişându-mi genunchii.

Lumina lumânărilor strălucea. Făcea un cerc de lumină, ca marginea strălucitoare a soarelui la eclipsă, iar în interiorul lui întunericul se întinsese şi-l înghiţea pe Împărat.

Nu reuşeam să înţeleg ce i se întâmplase sau de ce era atât de tulburat. Dar avea nevoie de mine. Eram încă favorita lui şi asta era suficient.

Anul 642 d.hr.

al Şaisprezecelea An de Pace al Domniei Împăratului Taizong

IARNĂ

26

În sfârşit! Secretarul Fang i-a prezentat Împăratului raportul despre acţiunea de căutare a Mamei.

Păsările de Aur puseseră multe anunţuri în capitală şi într-o lună primiseră multe mesaje despre ea, a zis Secretarul cu grijă. Dar se dovedise că oamenii o confundaseră pe Mama şi multe informaţii erau false şi niciun indiciu nu ducea nicăieri. El credea că, dat fiind faptul că dispăruse acum multe luni, toate urmele i se pierduseră. S-a oprit şi n-a mai spus nimic, dar, din felul cum s-a înclinat, am simţit ce gândea – că Mama a murit şi că era posibil să nu aflăm niciodată ce se întâmplase cu ea.

Am plâns, dar l-am implorat pe Împărat s-o mai caute. Mama era încă în viaţă. Simţeam. Şi nu voiam s-o abandonez.

Peste câteva zile, am mers din nou la Sala de Audienţe.

— Atotputernice Stăpân! a vorbit primul Secretarul Fang, în roba lui de purpură. Iartă-mă că trebuie să-ţi readuc dinainte acest subiect. Dar au trecut mai mult de patru ani de când iubita noastră Împărătească Wende a murit. Oamenii sunt nerăbdători să-şi aducă omagiul viitoarei împărătese, a cărei graţie să cheme norocul peste regatul nostru.

Am tras cu ochiul spre paravanul care-i proteja pe bărbaţi. Secretarul avea faţa pătrată şi picioarele scurte. Era un bărbat taciturn şi tot timpul încruntat, de parcă ar fi fost nefericit acolo, la Curte.

Inima a început să-mi bată mai tare când mi-am dat seama ce urma să anunţe – propunerile pentru noua Împărătească. Strategia lui era bine gândită. Dacă doamna pe care o sugera el devenea Împărătească, avea să câştige putere şi bogăţii.

— O s-o spun din nou! Până când nu mi se naşte un nou fiu, nu va mai exista nicio Împărătească, a făcut un semn din mână Împăratul.

Deci zvonurile erau adevărate. Suveranul considera o pedeapsă a Cerului faptul că nu mai zămislise niciun fiu după moartea Împărătesei.

Dregătorii aflaţi în preajma Secretarului au dat din cap dezamăgiţi. M-am mutat mai aproape de paravan, ca să le văd feţele din spatele tăbliţelor de fildeş. Mă întrebam cu cine s-ar alia fiecare. Cu fiul ei în exil, Doamna Imaculată era în dizgraţie şi niciunul dintre ei n-ar fi susţinut-o.

Secretarul Fang s-ar fi aliat probabil cu una dintre celelalte trei doamne sau cu Jewel. Dar n-o ştia prea bine pe Jewel, aşa că n-aş fi zis că ar alege-o pe ea. Probabil că pe Doamna Nobilă o voia. Gândul mi-a dat multă speranţă şi eram fericită pentru ea.

Dar în acelaşi timp eram tristă. Niciunul dintre ei nu m-ar fi ales pe mine.

— Îl implor pe Stăpânul Atotputernic să se mai gândească, a venit rândul Unchiului să vorbească, ţinându-şi tăbliţa de fildeş. Un regat fără un moştenitor nu poate prospera şi, la fel, un palat fără împărătească nu va avea pace.

Vocea lui era puternică, sigură şi plină de autoritate.

— Atotputernice! a venit şi Ducele în faţa tronului. Te implor să nu accepţi! Chestiunea e de cea mai mare importanţă şi nu trebuie să hotărâm în grabă. Candidata trebuie să întrunească multe condiţii, precum familia din care provine şi rangul nobiliar, originea nobilă, titlul, numărul de copii pe care i-a adus pe lume. Deşi a trecut ceva vreme de la moartea Împărătesei, e nevoie de timp şi de cercetare atentă pentru a lua decizia corectă.

Nu eram deloc surprinsă. Ducele nu voia o nouă împărătească, pentru că cea care murise fusese sora lui. Oricine ar fi înlocuit-o, i-ar fi redus lui din putere şi influenţă.

— Asta e doar o scuză de-a ta, şi-a îndreptat Unchiul toiagul spre Duce, acuzator. O să ne distrugi regatul, iar ambiţia ta ne va distruge poporul. Sper doar că Atotputernicul îşi va da seama că...

— Nu vreau un discurs, Unchiule!

În glasul Împăratului se simţea un avertisment.

Unchiul s-a înroşit la faţă. Era prima dată când îl auzeam pe Împărat mustrându-l în faţa tuturor şi declarându-se pe faţă de partea Ducelui.

După un moment de tăcere, Secretarul a făcut din nou o plecăciune.

— Dacă îmi e îngăduit să vorbesc, Atotputernice Stăpân! şi-a dres glasul şi a continuat: Spre gloria Stăpânului nostru, există o femeie care întruneşte toate criteriile. Cu nobleţea ei fără cusur, cu originea ei, cu titlul ei, i-a fermecat inima Împăratului nostru şi va bucura întregul regat.

Ducele şi-a ridicat capul.

— Onorate Secretar, mă tem că nu există o astfel de femeie.

Împăratul arăta interesat. S-a aplecat în faţă.

— Să auzim, Secretare! Pe cine sugerezi?

Mi-am ţinut respiraţia. Oare pe Doamna Nobilă o susţinea?

— Nu sugerez pe nimeni altcineva decât pe Doamna de Onoare, a cărei înţelepciune ne-a uimit pe toţi cei care am avut şansa s-o cunoaştem, pe Adorata noastră.

Jewel.

Am îngheţat. Oare ce făcuse ca să-i câştige sprijinul? Dar cât de inteligentă fusese! Fiind doamnă de rangul trei şi încă Adorata, păstra destul din afecţiunea suveranului şi avea sprijin să obţină ce-şi dorea. Şi căutase alte căi să se

ridice de când vechea ei aliată, Doamna Imaculată, ieşise din peisaj.

— Ah!

Împăratul a dat din cap, bătând cu degetele în braţul tronului.

Nu mai puteam să ascult. Oare avea să accepte?

Ducele a râs.

— Secretare, ai verificat? N-a adus pe lume niciun copil.

— Are încă douăzeci de ani, e tânără şi fertilă. Are destul timp.

— Şi cum rămâne cu rangul şi ordinea ierarhică? Cum poate o doamnă de rangul trei să treacă înaintea doamnelor de rangul doi şi să devină Împărătească?

Ce ironie! Nu-mi plăcuse Ducele niciodată, dar se pare că acum mă ajuta.

— Sugerezi că Atotputernicul trebuie să se supună unor hotare de el însuşi create şi că nu poate să-şi aleagă de soţie femeia care-i e dragă?

— Mă tem doar că un astfel de comportament ar submina ordinea socială şi tradiţia pe care le preţuim de sute de ani.

Împăratul a ridicat mâna.

— Tu ce crezi, Mare Cancelar?

L-am căutat cu privirea pe bărbatul cocoşat, Wei Zheng. Mă ajutase când Ducele mă acuzase de tentativa de

asasinat, iar Doamna Imaculată îi ceruse sprijinul o dată. Era, fără dubiu, un om important.

— Pot să fac o sugestie... a păşit Unchiul în faţă.

— L-am întrebat pe Cancelar, a zis Împăratul fără să se uite spre el.

Unchiul a respirat din greu. Părea umilit. Câţiva curteni se uitau la el din spatele tăbliţelor de fildeş.

— Cancelare?

— Am citit semnele de pe harta zilei de azi. Nu e o zi bună pentru discutat probleme personale.

Bărbatul cel cocoşat părea şi mai adus de spate.

— Atunci, să ne dedicăm restul dimineţii problemelor externe, s-a îndreptat suveranul.

M-am dus să mă aşez într-un colţ. Trebuia să-i spun Doamnei Nobile despre propunerea Secretarului. Cum de reuşise Jewel să câştige un asemenea sprijin de la un aliat atât de puternic? Şi, cel mai important, ce trebuia să fac în situaţia asta?

După ce Împăratul a încheiat audienţele, ne-am îndreptat spre Curtea Interioară. Mi-am terminat repede prânzul şi m-am dus spre dormitorul Doamnei Nobile.

— Am aflat, a dat ea din cap. Ce surpriză! Adorata a fost ocupată să-şi facă prieteni şi ce aliat de forţă a găsit! Spui că Împăratul le-a cerut părerea şi altor curteni?

— Da, câtorva.

— Şi cum arăta când le-a cerut părerea?

— Nu a părut să se opună la numele lui Jewel.

Doamna Nobilă şi-a frecat bărbia cu nervozitate.

— Deci trebuie să facem ceva s-o oprim.

— Avem nevoie de timp.

Împăratul mă plăcea, dar încă nu eram Adorata. Trebuia să-mi mai petrec nişte nopţi cu el ca să-mi întăresc statutul.

— Sau am putea să încercăm nişte alianţe, am mai spus eu.

Ne trebuia un om de vază, care să ne propună pe Doamna Nobilă sau pe mine. Dar nu puteam rosti acest gând deschis nici măcar cu Doamna Nobilă. Şi aveam nevoie de un aliat cât mai repede. Secretarul Fang n-avea să înceteze presiunile asupra Împăratului până nu obţinea ce-şi propusese, iar data viitoare harta astrologică s-ar putea să nu ne mai ajute.

— Ducelui nu-i pasă decât de propria bunăstare, a zis Doamna Nobilă. Nu va accepta ca poziţia ocupată de sora lui care a murit să fie luată de nicio altă femeie. Şi apoi, mă urăşte, a oftat ea. Sora lui nu mă plăcea.

— Dar Unchiul?

Nu era în graţiile Împăratului, pentru moment. Dar încă avea influenţă la Curte. Apoi mi-am dat seama că el trebuie să fi fost în spatele propunerii pentru titlul de împărătească. Îl detesta pe Duce. Dacă reuşea să facă o altă femeie Împărătească, avea să câştige o aliată puternică şi, probabil, să-l distrugă pe Duce.

— E din generaţia veche, a zis Doamna Nobilă. Mândru şi îngâmfat. El e cel care l-a ajutat pe Împăratul Gaozu în timpul războiului. Nu-l cunosc destul de bine.

— Dar Marele Cancelar?

— Greu de spus. E un mare om de stat, un istoric renumit, dar, în acelaşi timp, un trădător.

— Trădător?

— L-a slujit pe tatăl meu.

M-am încruntat, simţindu-mă pierdută. Relaţiile încurcate de la Curte erau mult mai complicate decât îmi imaginasem. Toţi aveau o istorie în spate, un scop şi un loc de păstrat, pe când eu n-aveam nici istorie, nici susţinători, iar scopul meu nu ducea nicăieri.

— Şi-atunci, de ce o susţine Secretarul pe Jewel? E posibil să fie rudă cu el? am întrebat.

Doamna Nobilă a clătinat din nou din cap.

— Îl cunosc. Nu e înrudit cu Adorata.

— Dar trebuie să-l ştie de undeva sau de mult timp. Se întâlneşte cu el în secret? Cum a ajuns să-l cunoască?

Aş fi vrut s-o întreb chiar pe ea toate astea, dar trecuseră câteva luni de când vorbisem cu ea acolo, la grajdul imperial. Brusc, mi-am amintit comportamentul ei ciudat din acel moment. Părea să-l fi cunoscut pe Pheasant când era mic, dar nega faptul că fusese exilată. Mă minţise. Încerca să-şi ascundă trecutul.

— Doamna mea, ştiai că Jewel a fost exilată?

— Exilată? s-a uitat la mine surprinsă. Unde ai auzit?

— Am cunoscut-o în Curtea Concubinelor cu ani în urmă. Ea mi-a spus.

— Nu am ştiut. De ce nu mi-ai spus până acum?

— Nu mi s-a părut important.

— N-am auzit niciodată că ar fi fost exilată. Am crezut că a fost una dintre Alesele mai vechi din Curtea Concubinelor. Eşti sigură?

— Mi-a zis acum câţiva ani, înainte să câştige favorurile Împăratului, dar acum, recent, a încercat să nege.

Doamna Nobilă a căzut pe gânduri.

— Dacă ar fi fost în Curtea Interioară, n-ar trebui s-o cunosc, eu sau altcineva? Când a fost în Curtea Interioară?

Jewel aşteptase în Curtea Concubinelor timp de şapte ani şi trecuseră vreo doi ani de când îmi povestise trecutul ei.

— Ar trebui să fie cel puţin nouă ani de-atunci.

— Acum nouă ani? Şi ce titlu a avut?

— Nu mi l-a spus, aşa că s-ar putea să fi fost doar o concubină oarecare, m-am uitat eu la Doamna Nobilă plină de speranţă.

— Acum nouă ani, o concubină pe nume Jewel... Lasă-mă să mă gândesc... O concubină... N-aveam cum s-o întâlnesc prea des – a scuturat din cap. Nu-mi amintesc. Dar, cu viclenia ei şi dat fiind faptul că a reuşit să revină în Curtea Interioară, cu siguranţă va şti să-i manipuleze pe înalţii dregători.

— Inclusiv pe Secretar, am oftat eu.

— Acum sunt foarte curioasă, a mângâiat ea cutia cu păianjeni. De ce a fost Adorata noastră exilată din Curtea Interioară?

O întrebasem pe Jewel acelaşi lucru, dar nu obţinusem niciun răspuns. Dar eram la fel de curioasă. Jewel avea un secret şi acela putea fi punctul ei slab. Dacă îl descopeream, puteam să revin în forţă. Puteam chiar s-o opresc să pună mâna pe coroană.

I-am urat Doamnei Nobile o zi bună şi am plecat.

Mi-au venit în minte cuvintele maestrului: „Planurile tale să fie întunecate şi de nepătruns ca noaptea, iar, când faci o mişcare, fă-o să cadă ca un trăsnet!”

Care era secretul lui Jewel?

Am început cu servitoarele lui Jewel. Mă opream în faţa casei ei din ce în ce mai des. Ca să nu dau de bănuit, scăpam câte ceva pe jos, o lumânare, o batistă, aşa încât să-mi fac o idee despre ce se petrecea la ea înăuntru. Dar servitoarele ei m-au observat şi m-au alungat. Mi-am schimbat strategia, mituindu-le din plata mea lunară, trimiţându-le dulciuri şi prăjituri de orez. Ele le mâncau, dar n-au avut niciodată bunul-simţ să-mi mulţumească.

Am început să vorbesc cu eunucii care aduceau mâncarea, cu doamnele de la spălătorie şi apoi cu eunucii de acolo. Niciunul nu ştia despre trecutul lui Jewel.

Eunucul Ming. Oare el îi cunoştea povestea? L-am găsit lângă intrarea în Curtea Concubinelor. M-a văzut şi m-a

urmat spre o pădurice de bambus liniştită, lângă un pavilion.

Mi-am deschis palma, în care strălucea un lingou de aur. Aveam cinci astfel de lingouri, pe care le păstrasem pentru asemenea momente.

— Spune-mi despre Prea Adorată. De ce a fost exilată?

Ochii lui mici, de şobolan, s-au fixat asupra aurului.

— Exilată? N-am auzit asta.

Mi-am strâns degetele peste lingou.

— Bine, atunci, o să i-l dau cuiva dispus să vorbească.

— Trebuie să se fi întâmplat acum mulţi ani. Cine o să-şi mai amintească?

M-am întors să plec.

— Aşteaptă, aşteaptă! Întoarce-te! Nu ştiu de ce a fost exilată, dar ştiu că nu e cine pretinde că ar fi.

— Ce spui? m-am răsucit eu.

— Nu o cheamă Jewel. Mi-aduc aminte că odată l-am auzit pe un eunuc bătrân spunând asta. A murit acum câţiva ani. Era un om bolnav, înţelegi. Da, Adorata. A fost în Curtea Concubinelor mulţi ani, întotdeauna singură. Avea alt nume atunci, dar cumva a reuşit să le zică oamenilor că o cheamă Jewel. Nimănui nu-i păsa cu adevărat de asta atunci...

Îşi schimbase numele? Ce inteligent! Nu-i fusese greu s-o facă acolo, la curtea uitată de toată lumea, unde n-o cunoştea nimeni.

— Care e numele ei adevărat?

S-a încruntat, scărpinându-se în cap.

— E... Salcia Delicată? Nu... Lotusul de Argint? Stai... Floarea Zăpezii.

I-am întins lingoul de aur.

Inima îmi bătea de nerăbdare. M-am grăbit să-i spun Doamnei Nobile. Avea să fie şocată şi încântată să afle adevăratul nume al lui Jewel.

— Floarea Zăpezii? Ochii Doamnei Nobile s-au făcut mari: Numele ei adevărat e Floarea Zăpezii?

Am dat din cap. De-asta şi-o aminteau atât de puţini oameni. Fusese o micuţă concubină la Curtea Interioară acum nouă ani, apoi îşi schimbase numele. După atâţia ani, cu părul ei alb, la fel ca al celorlalte Alese din Curtea Concubinelor, toată lumea crezuse că e una dintre ele.

Dar de ce fusese alungată? Ce încerca să ascundă?

— Mei, aici erai!

Plum a pus un pumn de seminţe de floarea-soarelui prăjite pe masă şi m-a tras într-un colţ, cum am intrat în dormitor: – Trebuie să-ţi spun ceva. Veşti foarte importante! Chiar uluitoare.

— Ce veşti? am întrebat-o.

— S-a găsit un trup după-amiază, îngropat sub frunze, sub un pod de lângă Sala de Tras cu Arcul. Un cadavru. Al unui soldat din gardă.

— Şi cine era?

A luat o sămânţă şi a spart-o în dinţi.

— Era comandantul celei de-a noua divizii a Păsărilor de Aur. Porecla lui era A Cincea Fată.

Tradiţia spunea că, atunci când se năştea un băiat, părinţii lui îl numeau fetiţă, ca să nu cumva spiritele rele să-i fure viaţa, iar respectivul îşi păstra porecla şi când creştea.

— Cum a murit?

— Unii povestesc că era beat, că a intrat într-o încăierare şi ar fi fost ucis din greşeală, a vorbit Plum, roşie de emoţie. Dar alţii zic că n-a fost nicio încăierare şi că A Cincea Fată nu era beat, pentru că nu bea niciodată, şi că ar fi fost ucis fără motiv.

M-am încruntat.

— Deci cum a murit, de fapt?

S-a dus la uşă, ca să se asigure că nu venea nimeni, şi mi-a şoptit: – E din cauza profeţiei, Mei. Toată lumea vorbeşte despre asta.

— Eşti sigură?

— Da, ar trebui să-i auzi. Nimeni n-a mai murit până acum aşa în palat, susţin oamenii, dar, de când cu stelele căzătoare, două gărzi – şi mi-a arătat ea două degete – două, nu una, au murit fără motiv. Ce altceva ar putea fi?

Mi-a amintit de celălalt soldat, poreclit Băiatul Negru, împuşcat pe motiv că ar fi furat cai. Ceva îmi spunea că

vorbele lui Plum erau adevărate, dar nu voiam s-o las să mai vorbească şi să dea de cine ştie ce necazuri.

Am luat o mână de seminţe de pe masă.

— Miros bine? Cum sunt la gust?

Plum n-a părut să mă audă. S-a uitat în jur să se asigure că nu trăgea nimeni cu urechea, chiar dacă eram singure. Faţa ei era din nou roşie de emoţie când a adăugat: – Şi mai e ceva, Mei. Ai auzit de baladă?

— Ce baladă?

— Se spune că toţi copiii de pe străzi o cântă, iar eunucii care fac cumpărături ar fi auzit-o. Zice aşa:

În dimineaţa asta, o ramură încovoiată creşte la mine în dud, Se afundă adânc în fântâna mea şi cântă o poveste, pe care trebuie să ţi-o spun.

A fost odată o pasăre phoenix care şi-a vărsat lacrimile peste muntele de flăcări, Iar focul a ars un tânăr cocor care a zburat departe, fără să lase în urmă niciun nume.

Acum, bătrânul dragon închide ochii şi adoarme sub o stâncă, Iar ciorile îi cântă pe tron.

Am tras aer în piept. Desigur. De-asta făcuse Împăratul toate acele comentarii tainice despre minciuni şi adevăruri când mă chemase în acea noapte.

— Spui că o cântă copiii pe stradă?

A dat din cap că da.

— Dacă împăratul află de la cine a pornit, o să-l...

Şi a făcut un gest, arătând cum o să-i taie capul.

Aveam gura uscată. Oricine ar fi fost cel care pornise totul, putea fi în acelaşi timp bărbatul din profeţie, cel care avea să pună capăt dinastiei.

— Ce crezi, Mei? Împăratul ştie cine e duşmanul lui?

Am clătinat din cap. Nu ştia. Dacă ar fi ştiut, ar fi existat un singur mort, nu doi.

— Doar nu crezi că era A Cincea Fată?

— Se poate.

— Nu înţeleg, Mei.

— Nici eu, am oftat. Sper doar că totul se va sfârşi curând.

Sau era doar începutul? M-am gândit la dările de seamă despre violenţele care izbucniseră pe străzi în ultima perioadă. Într-una dintre situaţii, un grup de răsculaţi furase două vase care transportau grâne de pe Marele Canal. Unchiul Împăratului se dusese să-i aresteze, dar, când ajunseseră Păsările de Aur, dispăruseră cu toţii. Ducele a profitat de eşecul Unchiului şi l-a acuzat că intenţionat i-a lăsat să scape. Unchiul s-a înfuriat şi a susţinut că Ducele avea o mulţime de spioni în rândul oamenilor lui şi că i-a sabotat misiunea.

În orice caz, răul fusese făcut, iar proscrişii din oraşele învecinate, chiar şi cei din sud, au fost încurajaţi de succesul rebelilor şi au atacat delegaţiile imperiale care transportau cai, grâne, mătase şi aur.

Plum şi-a pus trei seminţe în gură. Buzele i s-au mişcat câteva secunde, apoi a scuipat toate cojile şi a înghiţit

miezul. O priveam, fascinată de meşteşugul cu care spărgea seminţele în dinţi.

— De cât timp eşti tu la Curte, Plum?

Am luat şi eu o sămânţă şi am spart-o între dinţi.

— De aproape cinci ani.

Deci Jewel venise la palat înaintea ei. N-avea de unde să cunoască adevărata ei identitate.

— De ce întrebi, Mei?

— Poate că e timpul să te pregăteşti pentru a cincea aniversare, am răspuns eu, luând cu grijă miezul micuţ, albicios, între degete.

— Ce nu-mi spui, Mei? Stătea nas în nas cu mine: Am auzit despre propunerea Secretarului la Sala de Audienţe. Nu sună prea bine pentru Doamna Nobilă, nu-i aşa?

— Nu vreau să te târăsc în povestea asta.

— Ce ai nevoie să afli?

N-am răspuns nimic. Ea m-am împins uşor cu umărul.

— Hai, zi!

Am mestecat miezul.

— Ştiai că numele Adoratei, Jewel, nu e numele ei adevărat?

A făcut ochii mari.

— Şi care e numele ei adevărat?

— Floarea Zăpezii.

— De ce şi-a schimbat numele? Am crezut că e o doamnă de la Curtea Concubinelor, una dintre Alesele mai în vârstă.

— Nu, nu e o Aleasă. A fost surghiunită acolo acum mulţi ani.

Plum s-a încruntat îndurerată:

— Eşti sigură? De ce a fost surghiunită?

— Asta o să-mi spui tu.

— Măi, măi, măi... a zâmbit ea, arătându-şi dintele de iepure. Mă pricep să dezgrop secrete. O să aflu cât de curând.

27

A doua zi, când Împăratul a venit în Sala de Audienţe, eu îl aşteptam în anticameră. Secretarul Fang a susţinut-o din nou pe Jewel. Exact aşa cum mă temeam, Ducele şi Wei Zheng n-au mai găsit absolut nicio scuză ca să oprească discuţia, iar Unchiul a tăcut. Suveranul părea să se gândească serios la Jewel. În ziua următoare ea şi-a făcut apariţia în timpul unei întâlniri şi le-a adus susţinătorilor ei cupoane de mătase şi daruri generoase. Când au luat o pauză între întâlniri, ea a adus tăvi cu delicatese pentru ei: prepeliţă friptă, urechi de porc fierte, labe de urs înăbuşite. Înalţii dregători păreau încântaţi. Au devorat

mâncarea şi au început să cânte un cântec în care o preamăreau pe Jewel.

— Într-adevăr, Adorata e cea mai virtuoasă femeie pe care am văzut-o vreodată, spuneau ei.

Împăratul râdea. A pornit alături de Jewel şi de curteni, în timp ce eu veneam în spate. Şi nimeni nu mă băga în seamă.

Disperarea încolţea în mine ca seminţele primăvara. Trebuia să mă mişc mai repede.

Dar Plum nu găsise nimic, iar eu tot nu aflasem motivul pentru care Jewel fusese exilată.

Doamna Nobilă şi-a ridicat capul când am intrat în dormitorul ei.

— Stai jos! mi-a zis, atingându-şi colierul cu degetele, în timp ce se îndrepta spre un scaun pictat de lângă fereastră.

— M-ai chemat, Doamnă!

— Nu ştiu de unde să încep, Mei. Dar cred că trebuie să afli.

A lăsat colierul în pace şi s-a întors spre mine: – Umblă un zvon că ai fi vândut mantia de noapte a Împăratului pe bani.

— Cum? N-am făcut aşa ceva! mi-am strâns eu pumnul. Doar nu crezi asta?

— Sigur că nu. Ştiu că n-ai face niciodată aşa ceva. Am vorbit cu câţiva eunuci şi i-am plătit ca să pună capăt

zvonului. Te asigur că nu va ajunge la urechile Atotputernicului.

— Din nou vreo şmecherie de-a lui Jewel. Pregăteşte ceva nou.

— Te înşeli de data asta, Mei. Sursele mele spun că nu de la ea a pornit, dar, cu siguranţă, i-a ajuns la urechi şi a aţâţat şi ea zvonul.

— Atunci, de la cine a pornit?

— Am aflat că de la o femeie care e funcţionar.

Am tras aer adânc în piept. Rain. Aproape că uitasem de ea.

— Ştii despre cine e vorba?

Am dat din cap că da.

— E ceva ce ar trebui să ştiu, Mei?

Nu puteam s-o mint.

— Profesoara Mei a avut o aventură cu Prinţul Zhi. Şi acum crede că prinţul e interesat de mine.

— Prinţul Zhi.

M-am uitat la ea, să-mi dau seama dacă era supărată pe mine.

— Împăratul îl adoră, ţi-am spus doar, iar pe vremea când Wende trăia, Zhi stătea la ea în dormitor şi l-a crescut ca pe o perlă. Oamenii încă îl tratează astfel. Fetele îşi pierd capul când îl văd. Nu înţeleg de ce suveranul îl ţine în

Palatul de Răsărit. Probabil că ştie despre flirturile lui. Dar Prinţul Zhi e o problemă. N-o să te apropii de el, da?

— Da.

— Bine. Am încredere în tine. Tu nu eşti ca alte fete, care se lasă uşor păcălite de el, a zis ducându-se spre roata de tors. Mă bucur că ai descoperit numele adevărat al Adoratei. Ai făcut o treabă excelentă. Ai mai aflat ceva?

Am dat din cap că nu. Plum îi cumpărase pe eunuci, pe profesorii de etichetă şi chiar pe scribii de la Palatul Exterior. Cât de curând, spunea ea, o să afle ceva despre Jewel. Dar până atunci se putea să fie prea târziu.

Nu aveam prea mult timp la dispoziţie. De când înalţii dregători îşi dăduseră acordul în privinţa lui Jewel, nu mai depindea decât de Împărat. Odată ce el avea să se hotărască, ea va deveni Împărătească. Iar el putea să-şi anunţe hotărârea în orice clipă.

— N-a mai ieşit de la ea din cameră, a zis Doamna Nobilă, apucându-se să învârtească roata de tors.

— De ce?

— Habar n-am.

Uşile s-au deschis cu un scârţâit în curte. M-am uitat pe fereastra zăbrelită. Servitoarea lui Jewel, cea pistruiată, a ieşit din dormitor cu o tavă de mâncare.

— Ce se întâmplă?

— Pare că nu i-a plăcut mâncarea. N-a mâncat nimic.

Mâncarea era neatinsă şi am văzut că era un platou plin cu pui.

— Servitoarea mea spune că nu prea are poftă de mâncare în ultima vreme.

— Poate e bolnavă – speram eu.

— Nu ştiu. Chiar nu ştiu.

Doamna Nobilă a clătinat din cap. Niciodată nu fusese mai îngrijorată.

Cu inima grea, i-am spus că plec şi am pornit pe coridor. Toată lumea era ocupată în jur şi m-am oprit o clipă să mă uit la ei. În mijlocul curţii, un grup de servitoare erau ghemuite peste o masă şi jucau *weiqi*. Lângă muntele în miniatură, alte câteva stăteau şi brodau, iar altele măturau. M-am întors să mă uit la camerele doamnelor. La dreapta mea era camera Doamnei Supuse, unde îşi unduia şoldurile şi-şi flutura braţele, dansând pe ritmul unei tobe. La stânga mea, era camera Doamnei Virtuoase, unde câteva cusătorese, cărând haine roşii, indigo sau verzi se adunaseră în faţa intrării. Camera Doamnei Imaculate era închisă. Mă întrebam ce face. N-o mai văzusem de când fiul ei, Prinţul Yo cel capricios, fusese surghiunit. Nu mai lua parte la festivităţi, la împărţirea fructelor sau la alte întruniri, iar în cea mai mare parte a timpului stătea încuiată la ea în cameră. Dar ar fi trebuit să fiu nebună să cred că se hotărâse să devină vreo pustnică. Doamna Nobilă era genul care înşfăca tot ce putea în momentul în care simţea că se scufundă, ca să tragă după ea la fund.

M-am uitat la casa lui Jewel. Se vedeau nişte umbre mişcându-se înăuntru, dar nu-mi dădeam seama exact ce erau. De ce nu mânca?

M-am hotărât să mă întorc la mine în cameră. Când am trecut pe lângă pinii noduroşi de lângă munte, am observat cum o pătură de gheaţă acoperise vârful şi fisurile stâncilor. Albul nu acoperise stâncile cu totul şi mai rămăseseră pete negre care se zăreau pe sub cearşaful de gheaţă, ca nişte picioare de păianjen. În iaz, apa era nemişcată, dar încă nu îngheţase, iar o bucată de gheaţă subţire plutea la mal.

Mi-am strâns haina mai bine. Nu-mi plăceau nici gheaţa, nici zăpada. Preferam furtunile şi tunetele şi furia amândurora, care spălau praful şi murdăria.

În ultima vreme, nopţile fuseseră atât de reci, încât nu dormisem bine. Adesea stăteam în pat şi mă uitam la luna care-mi strălucea la fereastră. Şi desena forme întunecate. Uneori, Pheasant mi se ivea în minte şi închideam ochii ca să nu mă mai gândesc la el.

— Am auzit că mă spionezi, a răsunat vocea lui Jewel din spatele meu.

Stătea sub cornişa casei ei, la capătul pasajului.

I-am făcut o plecăciune. Era încă Adorata...

— Ai ieşit afară.

Oare trebuia s-o chem pe adevăratul ei nume? Mai bine nu. Ca să nu devină prevăzătoare.

— Sigur că da. Voiam să-ţi cer o favoare, Mei. O să-mi faci pe plac, nu?

— Cum doreşti, Adorată, am zâmbit eu fermecător.

Şi-a strâns haina de blană roşie în jur. Părul alb îi cădea în cascade pe spate. În obraji i-au înflorit bujori roz.

— Ştiam eu.

— Ce favoare?

— Când te-a chemat la el acum o lună, am aflat că a vorbit cu tine şi că a dormit într-un cerc de lumânări.

Cine era iscoada ei?

— Da.

Mă aşteptam să mă întrebe cum mi-am făcut treaba cu Împăratul, dar n-a spus nimic.

S-a uitat la cer o clipă. Vântul îi vântura părul alb, ca nişte degete invizibile.

— Ai dormit bine, Mei, în ultima perioadă? E atât de frig, că eu n-am putut să dorm. Azi-noapte luna mi-a strălucit la fereastră, desenând tot felul de forme, ca nişte flori de prun negre. Mi-aş dori să le fi văzut şi tu. Aş vrea să le pictez, dar e ceva vreme de când n-am mai pictat.

Ce ciudat! Observaserăm acelaşi lucru. Dar ea era duşmanul meu şi obţinuse sprijinul Secretarului.

— Ai fost ocupată.

Şi-a ridicat umerii, de parcă vântul i-ar fi atins gâtul şi i s-ar fi făcut frig. O clipă nici nu i-am văzut buzele, doar ochii ei de pisică mă priveau din spatele blănii roşii.

— Ce ţi-a spus?

— Multe, dar nimic despre tine.

— Asta nu e o surpriză. Dar ţi-a fost frică atunci când l-a pomenit pe mort?

Ştia mai multe amănunte decât aş fi crezut. Mi-am păstrat calmul.

— Ce mort?

S-a uitat la mine cu ochii la fel de nemişcaţi ca iazul îngheţat. Apoi a privit în altă parte. Dar o scânteie i-a strălucit o clipă în priviri, iar eu am surprins-o – o scânteie de îngrijorare sau poate chiar de durere. Fusese vagă, neclară, trecătoare şi s-a stins imediat ce s-a aprins. Am avut sentimentul că găsise ce căuta, dar nu ştiam despre ce era vorba sau ce anume spusesem sau făcusem ca să-i ofer răspunsul. Era dezamăgită.

— Să ai o zi frumoasă, Mei!

— Cum ai obţinut sprijinul Secretarului Fang, Jewel?

A dat din cap.

— Îţi urez mai mult noroc data viitoare, Mei!

Nu mai aşteptam nimic altceva de la ea. M-am întors să plec. Dar de unde ştia ce-mi spusese Împăratul în acea noapte? Şi de ce păruse îngrijorată auzindu-mi răspunsul? M-am oprit şi m-am uitat în spate. Era tot acolo, sub cornişă, uitându-se după mine.

Dar nu mai era singură. Lângă ea era o siluetă subţire, cu o faţă ascuţită, triunghiulară.

Rain.

Mi s-a strâns inima. Am grăbit pasul.

Anul 643 d.hr.

al Şaptesprezecelea An de Pace al Domniei Împăratului Taizong

PRIMĂVARĂ

28

Avea să fie o serbare în acea seară, mi s-a spus, chiar dacă nu era prilej de sărbătoare. Urmându-le pe celelalte doamne, am mers spre sala de ospeţe. Chiar din clipa în care am păşit înăuntru, am ştiut că ceva nu era în regulă.

Dregătorii sosiseră, iar muzicanţii se aliniaseră la uşă. Pe mese erau multe buchete de flori, aranjamente făcute în pepeni, portocale şi pere. Alături de Împărat stătea Jewel, înveşmântată într-o rochie de damasc roşu, cu modele în formă de flori de piersic, păsări purpurii şi papagali.

Mi-am ocupat locul lângă Talentate, iar servitorii au adus tăvi cu mâncare. Supă de pasăre în boluri de ceramică, pictate cu frunze de bambus, carne de cămilă friptă,

servită pe platouri dreptunghiulare, tocană din labă de urs, în vase mici. Chefal cu dungi argintii, pescuit în mare, şi fiert în aburi, cu sos de ghimbir picant. Şi multe dintre mâncărurile preferate ale Împăratului, delicatese rare de care doar auzisem. Jewel şi-a acoperit nasul şi a dat la o parte peştele. M-am încruntat şi apoi i-am zărit mâna care-şi mângâia burta. Mi s-a strâns inima.

Cum de-mi scăpase?

Jewel era însărcinată.

— Cerul fie lăudat! În sfârşit! Sângele meu! Am un urmaş! a tunat Împăratul în toată sala. Am să vă dau o veste minunată!

Servitorii din spatele meu m-au întrebat ceva, dar eu eram atât de şocată, că nici nu i-am auzit. Au luat mâncarea de pe masa mea şi au adus nişte farfurioare cu bucăţi de carne.

— Cerul îmi promite încă un copil! Fie ca el să fie un băiat care să stea mărturie regatului prosper pe care l-am creat.

Mustăţile i-au tremurat când a strigat. Părea într-o formă excelentă.

— Sfetnici, ascultaţi-mă! Am s-o binecuvântez cu coroana pe această femeie care mă onorează astfel. Da, ea este femeia mea şi ea va fi următoarea împărătească a regatului.

Nu mai puteam să văd feţele oamenilor, nici să ascult valurile de laude asurzitoare. Singurul sunet pe care-l auzeam venea dinlăuntrul meu.

Jewel. Împărătească.

Într-un colţ, cineva a zdrăngănit o lăută, care a scos un sunet ca un geamăt, ca un lup care trage să moară... Voluptuoasă, Doamna Supusă s-a ridicat şi s-a dus în mijlocul sălii, între mese. A bătut din palme, ca să le dea semnalul muzicanţilor să cânte şi a început să-şi mişte mâinile ca nişte aripi graţioase. Muzica de *guzheng*, flaute vesele şi clinchetul de clopoţei au umplut atmosfera. Se cânta *Munţii cei semeţi şi apele curgătoare*.

Dregătorii s-au aşezat la rând în faţa mesei de sărbătoare, ca să-şi aducă laudele. Au urmat Doamnele. Doamna Nobilă a fost prima. Încet, s-a dus spre ei, palidă şi cu ochii în lacrimi, de parcă ar fi fost la o procesiune funerară. Dar ce doamnă minunată era! Când a ajuns în faţa mesei, şi-a netezit rochia şi a făcut o plecăciune adâncă.

N-am putut să privesc scena. Jewel nu merita reverenţa Doamne Nobile. Nu merita nimic.

Doamna Virtuoasă şi-a luat ochii roşii de plâns din oglinda ei de bronz şi a venit şi ea să se încline, apoi a fost rândul Doamnei Supuse. Doamna Imaculată lipsea, ca de obicei.

A venit rândul Doamnelor de Onoare. Apoi al Graţioaselor.

A venit şi rândul meu. M-am înclinat în faţa lui Jewel şi am ridicat cupa să-i fac o urare. *Gong xi. Felicitări!*

— Îţi primesc urările din tot sufletul, a zis ea.

Mi-am muşcat buza.

— După încoronare, o să am nevoie de servitoare personale, a sorbit ea din cupa cu vin.

— Sunt multe fete în Curtea Interioară din rândul cărora poţi să alegi.

Ea a clătinat din cap.

— Nu. Sunt prea drăguţe şi deştepte, a spus privindu-mă cu ochii ei de pisică. Fetele deştepte pot să-ţi facă probleme. Ne-ar putea distrage atenţia mie şi Împăratului. Şi nu voi permite. Cred că e momentul să cam dispară din peisaj. Am de gând să chem câteva fete noi din regat. Am nevoie de feţe noi în jur.

Voia să scape de mine. Am simţit că îngheţ.

— Desigur că poţi face tot ce doreşti. Vei fi împărătească.

A oftat.

— Îmi pare rău, Mei. Ţin la tine, chiar ţin. N-am nicio dorinţă să-ţi fac rău, dar i-am promis unei prietene.

Rain. Mi-a tremurat mâna şi vinul mi s-a scurs printre degete.

Nu ştiu cum m-am întors la masă. Stând acolo, mă uitam la tăvile cu mâncare din faţa mea. Erau platouri cu raţă, prepeliţă, carne de oaie, rasol de porc, limbă de vită. Peste tot animale moarte, gătite şi tăiate – fripte, înăbuşite sau prăjite.

O femeie pe care n-o mai văzusem niciodată stătea în faţa uşii de la garderobă.

— Adorata m-a trimis să-ţi spun că de-acum încolo am să mă ocup eu de garderoba Împăratului.

— E datoria mea, am încercat eu să-mi păstrez cumpătul. Nu poate răsturna o poruncă a Împăratului.

— Dacă vrei să-l întrebi pe Împărat, o poţi face.

— Unde este?

— În dormitorul Adoratei.

Disperată, m-am îndreptat direct spre Cartierul Lotuşilor. Dar, când am ajuns în curte, m-am întors. N-aveam să fiu decât jalnică dacă apăream în faţa lui. Şi apoi, nu reuşeam să găsesc niciun motiv pentru care el ar fi fost de partea mea.

Eram disperată. Jewel începuse deja să mă îndepărteze şi nici nu era împărătească încă. Iar Plum nu-mi spunea nimic din ce nu ştiam. Toată lumea o credea pe Jewel una dintre Alese şi nimeni nu-şi amintea numele Floarea Zăpezii.

Astrologii imperiali s-au adunat în biblioteca Împăratului ca să stabilească ce dată era cea mai prielnică pentru încoronare. Printre ei se afla şi astrologul desculţ. M-am aşezat în spatele celorlalte servitoare şi mi-am plecat capul. Nu-l plăceam pe astrolog şi eram bucuroasă că nu mă observase.

În parfum de tămâie, a intonat cântări împreună cu ceilalţi, făcând plecăciuni deasupra unui glob, aflat pe un trepied cu picioare în formă de broască. Un instrument faimos, care avea trei sute de ani vechime şi despre care se spunea că ar avea puterea să arate voia Cerului. Bărbaţii îl atingeau cu degetele în diverse puncte, se încruntau, dădeau din cap şi şopteau. Erau anumite zile prielnice pentru nunţi, altele pentru călătorit, altele pentru călărit, zile în care era mai bine să purtăm podoabe din lemn decât din jad, să îmbrăcăm haine în culori palide, în loc de

roşu, altele în care trebuia evitat să se vorbească despre şerpi sau era mai bine să nu aprinzi focul şi să nu găteşti.

— Pentru încoronare – studiau ei împreună globul – să vedem...

Speram să nu găsească o zi prielnică în următoarele două sute de ani. Dar după un timp au bătut din palme şi au strigat:

— Cea de a douăzecea zi din cea de-a treia lună.

Mai era doar o lună până atunci.

Brusc, curtea s-a umplut de croitorese, muzicanţi, bijutieri, cunoscători în ale vinului şi eunuci care verificau liste cu specialităţi din întregul regat, pentru marele ospăţ. Jewel se fălea de dimineaţa până seara. Servitoarele ei o susţineau în timp ce mergea, de parcă s-ar fi temut că se împiedică şi moare, în timp ce preoţii o sfătuiau ce trebuie să mănânce ca să se hrănească aşa cum trebuie şi ea, şi fătul. Urechile mele nu mai suportau să audă tot ce auzeau.

Prea curând, a sosit şi cea de-a treia lună a anului.

— Tot n-ai găsit nimic? m-a întrebat Doamna Nobilă când am intrat la ea în dormitor.

Am dat din cap că nu. Plum vorbea cu o femeie în vârstă, de la spălătorie, dar sigur n-avea să ducă nicăieri.

— Îmi pare tare rău. Am vorbit cu Cancelarul despre intenţiile Împăratului. Mi-a spus că nu a depins de el să ia hotărârea în privinţa Împărătesei.

Mi-am frecat fruntea, dezamăgită.

— Ştiam eu că n-o să mă susţină pe mine. Îi ceream prea mult.

S-a aşezat pe un scăunel de lângă pat, cu mâinile pe un încălzitor de metal şi a continuat:

— L-am rugat şi pe Unchiul Împăratului. Bătrânul m-a primit şi m-a întrebat ce cred despre Duce. Mi-a ţinut o tiradă despre duşmanii lui, spunându-mi cât de nevrednic a fost şi cum l-a jignit Împăratul. Mă tem că devine tot mai furios şi senil.

Nu exista nimic care s-o poată opri pe Jewel.

În cea de-a optsprezecea zi a lunii, cu două nopţi înainte de încoronarea lui Jewel, stăteam în curtea de la camera mea şi priveam cerul nopţii. Nu era lună, doar stele, împrăştiate ca nişte seminţe de floarea-soarelui îngheţate. M-am gândit la Tata. Îmi părea rău. Nu-i puteam împlini visul.

Apoi, am auzit un strigăt ascuţit din partea de răsărit a curţii, dinspre Cartierul Lotuşilor. Strigătul lui Jewel. Fără să stau pe gânduri, am alergat într-acolo.

O mulţime de servitoare se agitau de colo până colo prin curte. Lângă camera lui Jewel, servitoarele ei alergau afară cu cearşafuri pline de sânge.

Pierduse copilul.

Cerul mă ajuta! Poate că n-avea să mai fie împărătească acum.

Din camera Doamnei Nobile, le priveam pe femeile care veneau în vizită la Jewel. Aşa era protocolul, ca Doamnele să ofere condoleanţe, chiar dacă toate ştiam că e curată prefăcătorie. Când Doamna Nobilă s-a întors din camera lui Jewel, am întrebat-o:

— Oare o să amâne Împăratul încoronarea?

— Nu cred, a clătinat ea din cap.

— Dar are uterul rece.

O sarcină nu se putea dezvolta într-un uter rece, auzisem eu.

— Aşa am crezut şi eu. Dar Adorata susţine că nu e adevărat.

— Atunci, ce altceva se putea întâmpla?

— Ea susţine că i-a pus cineva aconit în vin.

Eram şocată. Aconitul era o iarbă periculoasă, care se folosea pentru lepădarea unui copil nedorit.

— Cine ar face aşa ceva?

Ea a oftat.

— Nimeni n-ar fi atât de crud. Dar e furioasă acum. Acesta e motivul. Te sfătuiesc să ai grijă. Nu te arăta! Nu ai nevoie de niciun fel de atenţie în clipa asta.

Mi-a stat inima în loc. Oare avea să mă acuze Jewel că i-am pus otravă?

În acea noapte, când m-am întins pe saltea, n-am putut să adorm. Mă întrebam dacă a doua zi aveam să dorm pe podeaua rece din Curtea Concubinelor. Sau chiar mai rău?

În noaptea dinaintea încoronării lui Jewel, Împăratul le-a chemat pe Talentate să-l servească. Celelalte opt Talentate şi cu mine am ajuns la el îmbrăcate în rochiile noastre de mătase şi am aşteptat pe o saltea mare dintr-un colţ. El stătea în mijlocul cercului de lumânări şi bea. Vestea despre cum lepădase Jewel îl zguduise, după câte mi-am dat seama, şi părea trist, cu ochii înceţoşaţi şi mustăţile lăsate în jos. Nu ne-a cerut să ne scoatem hainele sau să ne apropiem. Curând, celelalte Talentate s-au plictisit să aştepte şi au început să şuşotească despre ceremonia încoronării de a doua zi.

— Mei, mi-a şoptit Plum la ureche, întinzându-se spre mine, am aflat de ce a fost alungată Jewel.

— Serios?

Era cât pe ce să sar de pe saltea. Împăratul, cu un urcior în mâna stângă, încerca să-şi apuce sabia cu dreapta. Dar nu prea reuşea.

— Spune-mi, de ce a exilat-o?

— Nu Împăratul a exilat-o. Ci fosta Împărătească. Era geloasă, pentru că Jewel era mai frumoasă şi el o plăcea. Aşa că Împărăteasa a inventat un motiv, i-a ucis lui Jewel familia şi pe ea a surghiunit-o în Curtea Concubinelor.

— Serios?

M-am uitat la celelalte Talentate, care tăcuseră şi mai aveau puţin şi adormeau.

— Dar nu e tot. Acum vine partea cea mai frumoasă, mi-a zis Plum. Jewel a fost concubina fratelui mai mare al Împăratului înainte să devină concubina lui.

M-am ridicat.

— A fratelui mai mare al Împăratului?

— Da.

— Eşti sigură?

— Absolut. Am dat peste o bătrână, cu şoldul deformat, la înmormântarea unui eunuc. Ea mi-a spus. A fost în slujba fratelui Împăratului cu mulţi ani în urmă. La început n-a recunoscut-o pe Jewel. Dar când i-am zis de Floarea Zăpezii şi-a amintit.

— Doamna Nobilă a văzut-o când era la Curte, acum nouă ani?

Plum s-a uitat la Împărat. Reuşise să apuce sabia, dar îi tremura mâna şi a aruncat-o. A blestemat.

— Nu, nu cred c-a văzut-o niciuna dintre doamne. El o ţinea într-o sală specială, ascunsă de Împărătească. De-asta s-a supărat ea.

Nu era de mirare că nimeni nu auzise de ea. Ce va spune Doamna Nobilă când o să afle? Va fi surprinsă, fără îndoială, dar încoronarea lui Jewel avea loc a doua zi. Era prea târziu. N-aveam cum s-o oprim nici dacă răspândeam zvonul în acea noapte.

— Dacă aş fi ştiut toate astea mai devreme... Aşa, încoronarea va avea loc mâine.

— Mai e ceva, şi-a pus Plum mâinile pâlnie la urechea mea: Jewel are o batistă specială.

— Specială?

Era ceva obişnuit să ai o batistă. Toată lumea avea.

— I-a aparţinut unui bărbat.

— Împăratului?

— Dacă ar fi fost a lui, n-ar mai fi avut nimic special, a făcut ea o faţă.

— Atunci, a cui a fost?

— Vin! s-a auzit vocea puternică a Împăratului, făcându-mă să tresar.

Plum s-a ridicat.

— Aşteaptă-mă, când mă întorc, îţi spun.

Tivul de la fusta ei mi-a atins genunchiul când a trecut pe lângă mine.

Mi-am ros unghiile. În sfârşit! Aflasem secretul lui Jewel. Ce trecut interesant avea! Şi păstra batista unui bărbat...

— Spune-mi, Plum, am grăbit-o eu când a venit înapoi. A cui e batista?

— Tot ce pot să-ţi spun este că are numele unui bărbat brodat pe ea.

A început să-mi bubuie inima.

— Ce fel de nume?

— *Jiancheng* sau cam aşa ceva. Nu sunt sigură. Jewel o ţine mereu cu ea.

Ştiam acel nume. Primul născut al Împăratului Gaozu, fratele mai mare al Împăratului. Deci Jewel chiar fusese concubina lui.

— Cum ai aflat?

— O femeie de la spălătorie mi-a zis acum câteva zile. Dar n-aveam nicio dovadă. Ziua de azi a fost o nebunie, de când a pierdut copilul azi-dimineaţă... Mulţi oameni au intrat şi au ieşit de la ea din cameră. M-am strecurat înăuntru şi am aruncat o privire. Rapid. Are pe ea brodate două raţe înamorate şi numele acesta de bărbat.

Doamna Nobilă va fi încântată să afle toate astea. M-am uitat la Împărat, care-şi apucase cu tărie sabia şi se ridicase, ca şi cum ar fi vrut să înceapă un dans. M-am întors spre Plum şi am întrebat-o încet:

— Juri, Plum?

— Nu pot. Poate mă înşel, a ridicat ea din umeri.

— O batistă, am repetat eu în şoaptă. Aşteaptă aici, Plum! Mă întorc.

Totuşi, n-am putut pleca imediat. Împăratul s-a întors spre mine, a împuns aerul cu sabia şi a urlat. Agitată, mi-am muşcat unghia şi am aşteptat. În cele din urmă, s-a răsucit.

M-am strecurat afară şi am alergat spre Cartierul Lotuşilor.

Doamna Nobilă şi-a dus mâna la piept când am terminat de povestit.

— Eşti absolut sigură? A fost concubina fratelui lui?

— Şi încă îi păstrează batista. Cu numele lui brodat pe ea, am adăugat eu. Probabil că o are de la el. Nu poate fi de la altcineva. Dar de ce o mai ţine? După atâţia ani?

— Doar ea poate să răspundă, a zis Doamna Nobilă, rămânând pe gânduri. Dacă am fi avut batista, i-am fi putut-o arăta Împăratului.

— Crezi că ar trebui s-o furăm?

— Nu, nu, mi-a răspuns ea stând pe un scăunel de lângă pat şi înroşindu-se la faţă. Nu putem să facem o asemenea ticăloşie. Refuz să-mi sacrific mândria din cauza ei.

Eram surprinsă să aud asta. Eu n-aş fi avut nicio problemă să fur batista, dacă asta mi-ar fi salvat viaţa.

— Şi atunci, ce sugerezi?

S-a îndepărtat de mine, cu ochii îngânduraţi şi cu pasărea phoenix de pe pălăria ei tremurând. În cele din urmă s-a oprit.

— Chiar dacă am vrea să facem asta, n-ar lăsa-o la vedere, în aşa fel încât s-o putem lua. Îmi pare rău. Eram aproape sigură că am putea s-o distrugem cu batista asta. Dar cred că m-am înşelat. Nu există nicio cale. Dacă fratele Împăratului nu era mort, povestea asta ar fi fost sfârşitul Prea Adoratei.

— Deci nu facem nimic şi ne uităm mâine cum va fi încoronată?

— Mă tem că da, a oftat ea din nou. Du-te şi culcă-te şi pregăteşte-te pentru mâine!

Dezamăgită, mi-am târât picioarele spre uşă.

— Împăratul m-a întrebat o dată despre fratele lui. Părea să creadă că acest frate îl urmăreşte. Nu e ciudat?

— Nu mi-ai povestit niciodată, m-a oprit ea. Spune-mi! Ce a zis?

— Stătea într-un cerc de lumânări şi părea înspăimântat. Părea bântuit. Dar nu înţeleg. De ce se teme de fratele lui?

Ochii ei au scânteiat în lumina lumânărilor.

— Nu avem voie să vorbim despre asta, Mei. De-asta tu nu ştii nimic. Împăratul şi-a ucis familia.

Eram şocată. Deci balada cu pasărea phoenix era adevărată.

— Aşa a ajuns el pe tron. A avut loc o bătălie fioroasă la Poarta Xuanwu, în timpul căreia el şi-a ucis fratele mai mare, moştenitorul de drept al tronului, şi apoi l-a ucis şi pe fratele mai mic. Pe femeile lor le-a făcut sclave, i-a ucis pe copii, pe tatăl lui, Împăratul Gaozu, l-a întemniţat, iar apoi s-a autoproclamat Atotputernicul.

Mă uitam la ea cu ochi mari. Deci ăsta era adevărul!

— Ai spus că Împăratul l-a omorât pe moştenitor? Şi că le-a transformat pe femeile lui în sclave?

— Presupun că pe Jewel a păstrat-o pentru el, a oftat ea. Era al doilea fiu, Mei. N-ar fi avut niciodată şansa de a urca pe tron.

Mi-am amintit ce-mi spusese Pheasant. *A fost o concubină... Mamei nu-i plăcea cum se purta cu ea...* Acum înţelegeam.

— Şi copiii?

A oftat din nou.

— Cel mai mare avea şapte ani. Primul născut al familiei Li. Şapte băieţi şi cinci fete. Şi toate femeile, servitorii, curtenii care îi sprijiniseră...

Tremuram. Parcă auzeam ţipetele copiilor şi le vedeam picioruşele fugind fără speranţă din calea tăişului sabiei. Parcă le vedeam feţele micuţe, brăzdate de lacrimi de frică şi trupurile înecate în sânge. Şi toţi acei oameni...

— Deci Împăratul crede că-l bântuie stafia fratelui său?

Doamna Nobilă n-a răspuns, privea doar flacăra lumânării. Faţa ei durdulie tremura când mi-a cuprins strâns umerii.

— Mei, cred că am găsit o cale s-o înfrângem pe Adorată.

Era un tremur în vocea ei pe care n-aş fi crezut niciodată c-o să-l aud la Doamna Nobilă. Nu era frică. Era exaltare. Răsuflarea îi era agitată şi vedeam cum se străduieşte din greu să se controleze.

— Cum?

S-a dus să deschidă uşa şi le-a chemat pe servitoarele care stăteau lângă camera ei.

— Pregătiţi-mi felinarele!

Am înghiţit, ştiind încotro se ducea. Dar voiam să fiu sigură.

— Unde mergem, Doamnă?

Mi-a făcut semn cu mâna.

— Urmează-mă, Mei!

29

Eram fără răsuflare când am ajuns în dormitorul Împăratului. Părea mai agitat decât era când plecasem eu. Umbre treceau de colo până colo – servitorii lui Jewel, care făceau ultimele pregătiri înainte de încoronare.

Stând lângă statuia unui imens unicorn împreună cu Doamna Nobilă, mi-am şters sudoarea de pe frunte.

— Cu atât mai bine că e aici, mi-a zis ea, aşteptând un eunuc să-i anunţe sosirea.

Când suveranul a fost gata să ne primească, Doamna Nobilă a păşit în încăpere, iar eu am urmat-o. Plum şi celelalte Talentate nu erau nicăieri.

M-am uitat la Jewel, care stătea pe un scăunel, lângă Împărat. N-o mai văzusem de ceva vreme şi nu mă aşteptam la o asemenea privelişte. Părul alb îi cădea pe piept neglijent, aluniţele ei ca nişte bujori erau mâzgălite, buzele îi erau crăpate, iar lumina lumânărilor îi scotea la iveală riduri adânci la coada ochiului. Purta o fustă lungă, roz, şi o robă albă, care arăta ca o cămaşă de noapte. Pe scăunelul de lângă ea se aflau însemnele galbene ale reginei şi o parură în formă de pasăre phoenix, pe care avea să le poarte a doua zi.

— Ce problemă ai, Doamnă Nobilă? a întrebat Împăratul.

Vocea lui suna ştearsă, era beat, se legăna şi sabia zăcea undeva pe patul uriaş.

Ea a îngenuncheat în faţa lui. Am stat pe gânduri o clipă, apoi am îngenuncheat şi eu lângă ea.

— Atotputernice, a început ea, iartă-mă, nu te-aş fi deranjat la o oră aşa târzie, dar mă tem că trebuie să-ţi vorbesc în interesul întregii Curţi Interioare, chiar dacă s-ar putea să supăr urechile mai-marilor noştri.

— Vorbeşte!

— În această primăvară am mers să-mi aduc omagiul străbunilor noştri la Altar, în Ziua de Qingming. Poate că n-ar trebui să spun asta, dar s-a întâmplat să aud rugăciunile Prea Adoratei, rostite într-un colţ, după ce tu ai plecat.

Nu ştiam exact ce avea în minte Doamna Nobilă. Ziua de Qingming era o sărbătoare la care oamenii se adunau în amintirea celor dispăruţi. Multe familii mergeau atunci la morminte să măture, să aprindă tămâie şi să dăruiască fructe şi carne. În acea zi, Doamna Nobilă şi alte doamne aprinseseră tămâia în Altar, după ce vizitaseră monumentul Împăratului Gaozu, în timp ce eu mă rugam pentru Tata, în faţa tăbliţei mele, de vreme ce nu puteam merge în Wenshui, la mormântul lui.

— Ce înseamnă asta? S-a întâmplat acum mult timp. De ce aduci în discuţie povestea asta? a întrerupt-o Jewel, ca şi cum ar fi simţit o ameninţare în aer. Şi apoi, Atotputernice, am plecat împreună cu tine. Nu mai ţii minte?

Împăratul nu i-a dat atenţie.

— Dacă asta e ce ai vrut să-mi spui, Doamnă, consideră că am auzit.

— Atotputernice, îngăduie-mi să vorbesc mai departe! N-am să repet aici toate detaliile. Dar s-a întâmplat s-o aud pe Adorată exprimându-şi dragostea ei veşnică pentru cei dispăruţi. Dar rugăciunea ei nu era pentru Împăratul Gaozu.

— Dar pentru cine s-a rugat? s-a îndreptat suveranul.

— Mai bine nu i-aş rosti numele.

— Doamnă Nobilă, nu am crezut că eşti în stare să torci minciuni ticăloase la fel de bine cum ştii să torci mătasea, a zis Jewel. Crezi că stăpânul nostru cel înţelept va pleca urechea la o asemenea poveste mârşavă?

— Morţii sunt puternici, Adorată, şi amândouă ştim că răzbunarea lor putea distruge rodul iubirii pe care ai încercat să-l aduci pe lume.

Era o mişcare inteligentă să lege frica de morţi a Împăratului de tragedia lui Jewel. El a început să tremure. Jewel s-a ridicat şi s-a dus spre Doamna Nobilă.

— Ar trebui să ai grijă ce spui, Doamnă!

Ochii i se îngustaseră, dar faţa îi era albă ca varul.

— Ce păcat, Adorată! Ne temem de ei, îi venerăm, şi totuşi nu putem să ne scuturăm de povara lor, a răspuns Doamna Nobilă, păstrându-şi expresia ei senină. Şi mai uimitor ca orice este că ascundem un dar de la ei, ca un simbol, sperând ca în acest fel să păstrăm vie o bucată din trecut.

Mi-a stat inima în loc. Era riscant. Şi dacă nu exista nicio batistă? Dacă se dovedea că e un dar de la Împărat?

Cu ura revărsându-i-se din ochi, Jewel s-a aplecat spre ea.

— Să-ţi fie ruşine, Doamnă Nobilă! Cum e posibil să-ţi fi pierdut demnitatea în aşa măsură, încât să acuzi un nevinovat?

Doamna Nobilă a rămas fermă.

— Dacă Adorata susţine că nu simte nicio dragoste pentru morţi, cum se face că nu te-ai despărţit niciodată de batista de la el...?

— Batista? a bolborosit Jewel. Cum... cum...

— Ce batistă? a sărit în picioare Împăratul.

Jewel a făcut un pas în spate, cu mâinile încleştate pe rochie.

— Nu ştiu despre ce vorbeşte.

— Unde e batista? Dă-mi-o!

Jewel arăta de parcă era gata să leşine. Suveranul s-a repezit la ea:

— Unde e?

Înainte să-mi dau seama ce se petrece, i-a sfâşiat rochia dintr-o singură mişcare. A sfâşiat mai departe, blestemând, lovind, până când a căzut pe podea o bucată de pânză.

M-am uitat la ea, cu gura deschisă. Batista era dintr-o mătase fină, transparentă, frumos brodată cu o pereche

de raţe înamorate. Dar cel mai uimitor lucru era broderia: *Iubitei mele, dragostea mea veşnică. Jiancheng*.

Urlând, Atotputernicul a aruncat-o la pământ şi a călcat-o în picioare:

— Ai păstrat batista de la el. Cu numele lui! Numele lui!

A înşfăcat-o de gât:

— Cum ai îndrăznit? Cum ai îndrăznit să-i arăţi numele în faţa mea?

— Aş... fi... onorată... să explic...

Jewel se făcuse roşie ca focul.

— Nu mai e... nimic... de explicat, a urlat el, împingând-o.

Iar ea s-a prăbuşit lângă uşă, fusta roz zburând o clipă prin faţa ochilor mei.

Totul s-a petrecut foarte repede. Nici n-am apucat să clipesc, că Împăratul a strigat, iar în cameră au dat buzna mai mulţi servitori, care au tras-o pe Jewel afară, în curte. O zarvă teribilă s-a iscat în jur. Ea ţipa, bărbaţii strigau, se auzeau tare urme de paşi, iar eunucii şi cameristele scoteau icnete de spaimă. M-am dus spre uşă, împleticindu-mă. De pe alee, curgeau bărbaţi cu beţe şi săbii în mână. M-am înfiorat şi m-am sprijinit de uşă. De obicei gărzile n-aveau voie să intre în Curtea Interioară, ca să nu mai vorbim de cele înarmate.

Împăratul a strigat ceva şi s-au repezit spre Jewel. Fusta i-a fost sfâşiată cu un sunet ascuţit, urmat de un urlet isteric, care s-a ridicat până la cer.

N-o puteam vedea. Erau prea multe umbre, prea multe ciomege, prea multe picioare. M-am clătinat pe picioare, mergând spre un stâlp şi, în sfârşit, am zărit-o lângă treptele de piatră. La început, şi-a acoperit capul, ferindu-se din calea pumnilor. Apoi s-a prăbuşit la pământ. Beţele i-au zdrobit spatele. Lovituri puternice îi ţineau burta, acolo unde o viaţă fusese hrănită, apoi o teacă grea a izbit-o în ochiul drept. S-a zvârcolit, chinuită, tremurând şi bălăcindu-se în pământul îmbibat de sânge.

Am închis ochii. Mă dureau oasele numai privind-o. Când i-am deschis din nou, în faţa mea era un fel de trup gol, plin numai de sânge. Degetele ei tremurânde se înfipseseră în pământ, corpul i se umflase şi s-a prăbuşit din nou.

Ar fi trebuit să mă simt veselă şi eliberată. Rivala mea din toţi aceşti ani, cel mai mare duşman al meu – Jewel cea intrigantă, Jewel cea vicleană, care-mi distrusese şansele şi-mi distrusese viaţa – căzuse în sfârşit şi nu mai exista nicio cale de întoarcere.

Dar faţa îmi era rece ca gheaţa şi aveam mâinile amorţite. De ce trebuia să fie aşa? De ce atâţia bărbaţi şi atâtea ciomege?

— A meritat-o, a zis Doamna Nobilă lângă mine.

— N-a cerut îndurare, am comentat eu. Nici măcar o singură dată.

Şi nici nu plânsese. Nu vărsase o lacrimă.

— Ar fi ajutat la ceva?

Nu ştiam ce să spun şi aş fi vrut să mă uit în altă parte.

— Ţineţi-o! a răcnit Împăratul.

Un soldat a prins-o pe Jewel de umeri, iar Împăratul i-a tăiat faţa cu sabia. O linie, apoi încă una şi încă una. O literă, din care picura sânge gros, i s-a format pe obraz. *Nu.*

Sclavă.

— Acum şi aici te acuz! a tunat el cu vocea fierbând de venin. Ţi se va lua titlul pe care l-ai avut, vei fi întemniţată în Curtea Concubinelor şi vei locui în încăperea cea mai întunecată, plină de şobolani şi mucegai, tot restul vieţii. Vei curăţa oalele de noapte şi vei aduna bălegarul din grădină de dimineaţa până seara. Căpitane! Ia-o!

Căpitanul s-a supus. A luat trupul zdrobit al lui Jewel şi l-a azvârlit într-un fel de roabă. Împăratul a strigat din nou, spumegând de furie, şi în cele din urmă s-a potolit. Făcându-le semn gărzilor, a împins roaba. A scârţâit trecând pe lângă mine, apoi pe lângă singurul cais din curte şi pe urmă a ajuns la statuia imensă cu unicornul mitic, care păzea intrarea.

S-a oprit, iar înăuntrul roabei s-a ridicat o umbră.

M-am dus spre ea. Nu ştiu de ce. Doamna Nobilă stătea mai departe lângă mine şi s-a întrebat, probabil, ce fac. Dar n-am putut să mă abţin. Voiam doar să mă uit la ea. Pentru ultima dată.

Se chinuia să se agaţe de statuia aşezată pe un piedestal, încerca să se urce pe ea. Însă era prea înaltă pentru ea, dacă ar fi stat pe pământ, de-abia ar fi reuşit să-i atingă burta. Dar iat-o acolo, în picioare în roabă, cu trupul umflat, cu braţele agăţându-i-se de spatele animalului mitic. Când a reuşit să se urce, s-a întins pe spatele lui uriaş. Şi atunci, cu o mână pe statuie, şi-a ridicat capul

spre mine. Cu părul alb, încâlcit şi plin de sânge, împrăştiat în jurul feţei, ca nişte vrejuri otrăvitoare, cu ochii ei de pisică, s-a uitat la mine cu o privire pe care n-o mai văzusem niciodată pe faţa unui om.

Am vrut să spun ceva, dar n-am ştiut ce.

— Aici erai, Mei! a zis ea cu o voce răguşită, de nerecunoscut. Ce interesant s-au răsturnat toate. Nu m-aş fi aşteptat la asta niciodată. Dar să nu-ţi pară rău pentru mine! Nu! Pentru că ar fi trebuit să ştiu.

Mi-am îndepărtat privirea de la ea.

— Eu... n-am ştiut că te vor trata aşa...

— Ai făcut ce trebuia. Nu te pot învinovăţi. Până la urmă... e vorba despre mine... ar fi trebuit să...

Sângele îi curgea pe obraz, dar nu l-a şters.

— Vreau să te rog să mă ierţi pentru toate relele pe care le-am făcut. Te-am păcălit, am pus la cale tot felul de lucruri...

— Eu...

— E-n regulă. Nu trebuie să spui nimic. Doar uită totul! Uită totul şi uită-mă pe mine!

Şi-a deschis braţele şi ceva umed mi-a curs pe gât, arzându-mă ca o picătură de ulei încins. M-am cutremurat.

— O să te întorci. Întotdeauna reuşeşti să te întorci, i-am zis.

Ea a dat din cap.

— De data asta, nu.

— Eşti o luptătoare. O să te lupţi, Jewel!

S-a întors. Părea că se chinuieşte să se ridice, să stea pe statuie, dar n-o mai ţineau picioarele şi a tot alunecat. În cele din urmă, a reuşit să stea în picioare, cu tot corpul tremurându-i şi cu părul lung, încâlcit, lipindu-i-se de spate ca o pelerină albă.

— Sunt obosită, Mei, sunt atât de obosită.

Vocea ei era din ce în ce mai slabă, de-abia se auzea, de parcă efortul de a se căţăra pe statuie o secase de ultimul strop de energie.

— Plec acum. Adio, prietena mea!

Şi atunci s-a aruncat. Capul i s-a sfărâmat de zid. S-a auzit o izbitură surdă şi mii de picături s-au răspândit prin aer ca nişte boabe grele. Apoi s-au prefăcut într-o ploaie neagră.

Mult timp am rămas acolo şi am privit întunericul, incapabilă să mă mişc. Mai târziu am simţit mişcare în jur. Împăratul le-a poruncit tuturor să plece. La un moment dat, se întorsese în curte, dar nu ştiam când şi dacă privise săritura lui Jewel. Ţipând, şi-a tras mânecile după el şi a părăsit curtea. Doamna Nobilă m-a strigat. Nu i-am răspuns şi curând a plecat şi ea.

Jewel zăcea nemişcată lângă zid. O baltă neagră se formase în jurul ei, un râu lucitor îi curgea din cap, prelingându-se pe trepte, în toată curtea. Căpitanul a ridicat-o şi a aruncat-o în roabă. Mulţimea s-a împrăştiat şi s-a retras în întuneric.

Ceva rotund zăcea la picioarele statuii. Evantaiul lui Jewel.

L-am ridicat. Era pictat pe ambele părţi, poate chiar de Jewel. Pe o parte, era desenată o doamnă, cu capul plecat uşor să privească un bujor, iar pe partea cealaltă, o altă doamnă, cu capul ridicat, admirând luna. Nu ştiu de ce, dar imaginile m-au făcut să mă gândesc la Jewel şi la mine.

Adevărul era că semănam. Asemenea celor două părţi ale unui evantai, eram în dezacord una cu cealaltă, ne luptam una cu alta, dar soarta noastră stătea în aceeaşi măsură în mâinile Împăratului – stăpânul, conducătorul, manipulatorul destinelor noastre.

Şi nu puteam face nimic în privinţa asta, pentru că eram doar o toană în mintea lui, o fantezie în patul lui, un accesoriu lângă perna lui, nimic mai mult. Cream doar fire pentru câteva clipe de plăcere, dar niciodată pânza fericirii lui.

Anul 643 d.hr.

al Şaptesprezecelea An de Pace al Domniei Împăratului Taizong

VARĂ

30

Acum nu mă mai temeam că Jewel o să mă trimită înapoi în Curtea Concubinelor sau că o să-mi întindă capcane şi, când mergeam în spatele Împăratului, nu mai trebuia să mă uit în stânga şi-n dreapta după ochii ei de felină. Dar uneori o făceam... Curând, mi s-a dat înapoi slujba de la garderobă, unde am fost avansată să supraveghez alte cinci servitoare şi douăzeci şi nouă de croitorese.

Doamna Nobilă credea chiar că s-ar putea să mă promoveze Doamnă de Onoare, titlu pe care-l deţinuse Jewel.

— O să mă străduiesc să pun o vorbă pentru tine în faţa Împăratului, mi-a zis.

După moartea lui Jewel, Doamna Nobilă redevenise cea mai puternică femei de la Curte. Suveranul a pus-o din nou să supravegheze Atelierele de Viermi de Mătase. A primit rochiile extravagante ale lui Jewel, hainele ei de blană şi bijuteriile şi, de asemenea, a primit sarcina de a le îndepărta pe fostele ei cameriste. Când aveam să devin Doamnă de Onoare, spunea Doamna Nobilă, aveam să conducem împreună Curtea Interioară.

Totuşi, eu nu eram aşa de sigură. Mă neliniştea ceva din victoria sângeroasă. O visam pe Jewel, moartea ei şi toată violenţa acelui moment. Când mă trezeam, îmi frecam gâtul, de parcă încă aş fi simţit picăturile de sânge ale lui Jewel acolo.

Fără să spun nimănui, m-am dus s-o văd atunci când au înmormântat-o. I-am urmat pe cei doi eunuci, care

împingeau căruţa în care se afla sicriul spre cimitirul femeilor în dizgraţie. Niciuna dintre servitoarele ei n-a venit. Eu am fost singura ei procesiune funerară. Când am ajuns la o movilă lângă un crâng de copaci morţi, i-am rugat să deschidă sicriul din lemn de pin. Înăuntru, Jewel era contorsionată, cu braţele întinse, de parcă ar fi încercat să păstreze coroana pe care o pierduse. Obrajii îi erau negri şi supţi, iar părul, încâlcit cu sânge închegat. Unul dintre ochii ei de pisică rămăsese îngheţat aşa. Celălalt era închis.

N-am recunoscut-o pe această femeie. Era Jewel, dar ar fi putut fi oricare dintre femeile căzute în dizgraţie care muriseră în trecut. Sau puteam fi eu însămi în viitor.

N-am vorbit cu nimeni despre moartea lui Jewel sau despre înmormântarea ei, dar mă gândeam la Pheasant din ce în ce mai mult. El m-ar fi înţeles. El ar fi înţeles ce simţeam. Îmi lipsea mai mult ca oricând.

M-am dus să-l caut la terenul de polo. Stând sub un dud, mi-am amintit cum stăteam exact acolo cu doi ani în urmă. El mă găsise, mă dusese în crângul de mandarini şi aşa începuse povestea noastră. Eu venisem din nou şi stăteam sub pomi, dar el n-avea să mai vină după mine.

Călărea un armăsar negru, cu spatele drept şi mişcări graţioase. Avea umeri laţi şi muşchi puternici, la fel ca prinţul moştenitor. Încă nu împlinise optsprezece ani, dar deja arăta ca un bărbat. Într-un an sau doi, avea să fie la fel de impunător ca moştenitorul coroanei.

S-a oprit o clipă şi s-a întors să se uite spre copacul sub care mă ascundeam. Era prea departe ca să mă zărească, dar oare se mai gândea vreun pic la mine?

„E bărbatul la care visează multe fecioare”, spusese Jewel.

În visele mele da, dar nu şi în destinul meu. De ce trebuia să fie aşa? De ce nu se putea ca visul meu să fie şi destinul meu?

Am plecat de-acolo în lacrimi.

— Am auzit că ai fost la terenul de polo, mi-a zis Doamna Nobilă când cercetam împreună teancurile de veşminte din camera lui Jewel.

— M-am plimbat, i-am spus eu fără să ridic capul.

— N-ar trebui să fii ocupată cu pregătirile pentru mâine?

Se uita atent la broderia de pe o mânecă. A doua zi era serbarea anuală a vânătorii. În fiecare an, Împăratul găzduia această serbare în Grădina Interzisă. Mulţi dregători şi membri ai familiei imperiale aveau să vină.

— M-am gândit că ar fi un prilej bun să-l rog pe Împărat să-ţi acorde titlul lui Jewel.

Am făcut o plecăciune.

— Sunt recunoscătoare pentru tot ajutorul, Doamnă.

— Te descurci bine, Mei. Jewel e moartă. Doamna Imaculată nu te deranjează în niciun fel. Nicio altă fată nu poate concura cu tine. Curând, vei primi titlul Adoratei şi o să poţi avea tot ce-ţi doreşti. Nu îţi rata şansa!

Mă întrebam dacă ştia adevăratul motiv pentru care mă dusesem la câmpul de polo. Îmi ardeau obrajii.

— N-am s-o distrug, Doamna mea.

— Îţi place? m-a întrebat şi mi-a dat o rochie lungă, indigo, cu modele cu valurile mării şi munţi.

M-am uitat la rochia galbenă de lângă ea. Dar nu puteam s-o cer. Galbenul era culoarea Împăratului şi-a Împărătesei.

— E preţioasă.

— Ar trebui s-o porţi. O să-ţi vină bine. Uite! – şi-a scos brăţara şi mi-a pus-o mie pe mână – Arată mai bine cu brăţara asta. Îţi place?

— Da. Dar e a ta, am încercat eu să mi-o scot de pe mână.

— Păstrează-o! Pot să ţi-o împrumut. Mâine e o zi importantă. Trebuie să faci o impresie bună.

M-a mângâiat uşor pe mână şi apoi a spus, ca şi cum ar fi fost un gând ce i-a venit târziu:

— Prinţul Zhi este fiul cel mai mic al lui Wende şi cel de-al optulea prinţ. N-are nicio şansă.

— Am înţeles, Doamna mea.

Ea a dat din cap şi eu am fost eliberată că n-a mai zis nimic.

În acea după-amiază Împăratul a plecat devreme să se pregătească pentru vânătoare. Am pus deoparte cerneala

şi pergamentele în bibliotecă, împreună cu Plum, care venise să mă ajute, pentru că una dintre servitoarele personale ale Împăratului se îmbolnăvise. Ne pregăteam să ieşim în curte, când l-am văzut pe astrologul desculţ stând de vorbă cu un grup de bărbaţi care purtau mantii cu luna şi stelele, robele taoiştilor. Avuseseră o întâlnire cu Împăratul mai devreme, dar eu nu observasem că erau încă acolo.

Astrologul m-a zărit şi mi-a făcut semn cu mâna:

— Vino!

M-am oprit brusc. Aveam sentimentul că eram precum şoarecele şi pisica şi că eu călcasem din neatenţie exact în capcana pe care mi-o întinsese.

A venit el spre mine, cu picioarele lui goale călcând pe pământ.

— Îmi pari cunoscută. Ne-am mai întâlnit. Nu aici, în palat. Ne-am întâlnit în altă parte.

Vocea lui avea inflexiunile stranii ale unui preot care aducea o jertfă. Fruntea mi s-a umplut de sudoare. Mi-am plecat capul şi am făcut o reverenţă.

— Nu cred că am avut această onoare, stimate astrolog.

El s-a încruntat, iar restul taoiştilor au venit şi ei spre mine. Păreau precauţi şi nu clipeau.

— Cine eşti? m-a întrebat unul dintre ei.

Erau oameni periculoşi. Am făcut un pas în spate.

— Cum îl chema pe tatăl tău? m-a întrebat astrologul.

I-am dat un cot lui Plum şi amândouă ne-am grăbit să plecăm, fără să luăm seama la strigătele lor în spatele nostru.

Inima încă îmi bătea cu putere când am ajuns la intrarea în Curtea Interioară. Mă simţeam de parcă tocmai făcusem un pas greşit şi căzusem de pe o stâncă.

A doua zi de dimineaţă, când am ajuns la Grădina Interzisă, vânătoarea începuse deja. Bărbaţii stăteau alături de Împărat şi de ai lui, lângă un luminiş, iar Cele Patru Doamne stăteau sub un arbore de ginkgo biloba, iar servitoarele erau în jurul lor. De cealaltă parte a luminişului se aflau alte doamne cu titlu nobiliar şi înalţi dregători. Pentru Împărat era o vânătoare, dar pentru noi, toţi ceilalţi din palat, era o sărbătoare, de vreme ce nu trebuia să lucrăm.

Doamna Nobilă, stând în faţă, ca să poată vedea vânătoarea de aproape, mi-a făcut semn din cap. M-am dus spre ea. Doamna Imaculată, care lipsise de la multe manifestări, stătea la o oarecare distanţă, la dreapta, cu pisica ei albă în braţe. Şi-a îngustat privirea când m-a văzut, dar eu m-am uitat în altă parte.

Blestema. Poate pe mine, poate pe altcineva. Nu conta, pentru că ea ura pe toată lumea, mai ales pe celelalte Doamne. Auzisem că atunci când Doamna Virtuoasă fusese înţepată de ţânţari în grădina ei, cu câteva zile în urmă, Doamna Imaculată îi trimisese o cupă cu zeamă de praz – un remediu obişnuit pentru muşcăturile de ţânţari, numai că lichidul se dovedise a fi altceva, nu zeamă de praz, şi curând pielea Doamnei Virtuoase s-a infectat.

Mă întrebam dacă Doamna Imaculată mă acuza pe mine pentru căderea lui Jewel. Cel mai probabil da şi cu siguranţă mi-ar fi dat o cupă cu otravă, dacă ar fi avut posibilitatea.

— Nu există niciun motiv să refuze, mi-a zis Doamna Nobilă când m-am apropiat. Mi-a spus în şoaptă, de parcă s-ar fi temut să nu o audă Doamna Imaculată. E destul de ataşat de tine, după cum se vede, a continuat ea.

— Când vrei să-i vorbeşti, Doamna mea? am întrebat-o privindu-l pe Împărat pe calul lui preferat, Surul Cafeniu.

Atotputernicul a ridicat arcul şi în spatele lui spectatorii au scandat:

— Trage, trage, trage! În antilopă! Antilopa!

Nu înţelegeam de ce bărbaţilor le plăcea vânătoarea. Era un sport atât de crud! Nici măcar nu era vânătoare adevărată, era mai mult o joacă, pentru că nu se deranjau să se ducă prin păduri. În schimb, ciobanii, cu câini şi leoparzi în lesă, goneau mistreţi şi antilope prinse peste noapte, spre mijlocul luminişului. Iar acolo Împăratul şi oamenii lui, stând în cercul exterior al luminişului, păzit de mai mulţi câini de vânătoare, ţinteau şi trăgeau în ele.

Scopul era să ucizi un animal cu o singură săgeată şi cine reuşea să omoare mai multe câştiga premiul cel mare – să ocupe locul de lângă Împărat la petrecerea de după. Dacă cel care trăgea doar rănea animalul, în loc să-l omoare, pierdea din puncte.

Îmi doream ca vânătoarea să se termine cât mai repede, pentru ca Doamna Nobilă să poată vorbi cu Împăratul şi să-i ceară titlul lui Jewel pentru mine.

— După asta or să ia o gustare. Apoi o să mă duc la el, mi-a zis Doamna Nobilă. Iar tu vii cu mine.

— Bucuroasă.

Împăratul a încordat uşor arcul, căutând o ţintă. Apoi o săgeată a ţâşnit în aer. Din luminiş s-a auzit un scheunat. Suveranul a mormăit dezamăgit. Ratase.

Mi-am înăbuşit un căscat. Care era plăcerea să vânezi un animal deja prins? Punându-mi mâinile la ochi şi întinzând gâtul, ca şi cum aş fi vrut să văd mai bine următoarea încercare a Împăratului, i-am cercetat rapid pe membrii familiei imperiale. Pheasant nu era acolo şi nici fratele lui mai mare, Taizi.

Nici nu-mi mai aminteam de când nu-l mai văzusem pe moştenitor. Să fi fost din noaptea în care se bătuse cu Prinţul Yo? Mi-am amintit că, oricum, după exilul Prinţului Yo, şi Taizi era în dizgraţie. Zvonurile spuneau că Împăratului nu-i plăcea înclinaţia lui spre violenţă şi că avea dubii că ar putea conduce un regat. Aşa că se încercase disciplinarea lui Taizi. Nu i s-a mai permis să ia parte la luptele corp la corp, iar plata lunară şi suita i-au fost, de asemenea, reduse.

— Cauţi pe cineva? şi-a îngustat privirea şi Doamna Nobilă.

— O, nu, am răspuns repede. Taizi n-a venit.

Celălalt frate al lui Pheasant, Prinţul Wei, era acolo. Era prea gras ca să poată întinde un arc. Stând într-o lectică purtată de patru femei care năduşeau, prinţul obez arăta ca un elefant călărind pe o pernă de crini, o privelişte ciudată printre ceilalţi călăreţi atât de pricepuţi.

— Se pare că Împăratul n-a invitat mulţi oameni importanţi.

Doamna Nobilă şi-a lins buza, în timp ce ramurile de la gingko biloba îşi întindeau umbrele întunecate peste colierul ei de aur.

— Nici Unchiul Împăratului nu e aici.

Am cercetat repede feţele transpirate ale dregătorilor. Avea dreptate.

— De ce n-a fost Unchiul invitat la vânătoare, Doamna mea?

— Relaţia dintre Unchi şi Duce se înrăutăţeşte pe zi ce trece. Acum două zile, Ducele a sugerat promovarea unui dregător. Unchiul s-a opus, spunând că omul e incompetent şi că Ducele a fost plătit. Împăratul i-a poruncit Unchiului să tacă şi l-a avansat pe respectivul, aşa cum îi ceruse Ducele.

— Înţeleg...

Un strigăt s-a auzit brusc din partea dreaptă.

— Ai vărsat vin pe mine!

Doamna Imaculată era cu mâna înfiptă în urechea unei fete:

— Servitoare neîndemânatică ce eşti!

— Nu te uita la ea! mi-a zis Doamna Nobilă. Caută ceartă. Poţi să-mi aduci nişte vin?

M-am dus să iau un urcior de pe o tavă din spatele meu.

— Îmi imaginez că unchiul Împăratului e foarte supărat pentru că a fost exclus de la un eveniment atât de important.

Doamna Nobilă a aprobat din cap.

— Am aflat că şi-a pierdut cumpătul la acea întâlnire. A spus că Împăratul e lipsit de înţelepciune şi nerecunoscător şi multe alte lucruri. El s-a înfuriat. A poruncit să-i fie retrasă renta anuală şi toate îndatoririle lui de la Curte să fie suspendate o lună.

Asta era o adevărată lovitură pentru un om în vârstă, obişnuit să aibă putere. I-am umplut cupa.

— Presupun că nu i-a picat prea bine.

— Sper doar să-şi dea seama şi să-şi revină cât mai repede. Nu poate să fie pace la Curte, dacă el continuă cearta cu Ducele. Cine e profesoara asta de etichetă?

— Care? i-am urmărit eu privirea.

Rain apăruse chiar lângă Doamna Imaculată. A făcut o plecăciune adâncă şi i-a şoptit ceva la ureche. Doamna Imaculată şi-a ridicat capul şi s-a uitat fix la mine. Dacă privirea ei ar fi putut ucide, aş fi fost moartă de vreo zece ori.

— Mai ţii minte că o femeie a răspândit zvonul că aş fi vândut roba Împăratului?

— Asta e?

Am dat din cap.

— Ce face aici, cu Doamna Imaculată?

— Nu ştiu.

Rain nu trebuia subestimată. Se aliase cu Jewel, dar, pentru că nu mă mai vedeam cu Pheasant, nu-mi puteau face niciun rău. Ce puneau oare la cale ea şi Doamna Imaculată?

— Mă întreb ce îi spune Doamnei Imaculate.

— Nu-ţi face griji în privinţa ei.

Doamna Nobilă s-a întors şi s-a uitat la Împărat, care lua o pauză, iar Prinţul Ke şi ceilalţi prinţi încălecau, aşteptând să le vină rândul.

— Mergem la Împărat? am întrebat eu plină de speranţă.

— Încă nu, a dat ea din cap. Bea o gură de vin, Mei!

Am sorbit dintr-o cupă. Vinul era amar, dar avea un parfum minunat, care-mi amintea de casă, de Mama, de Tata, de Sora cea Mare, de vremea când stăteam sub un gingko şi beam bere când era Sărbătoarea Lunii.

— Doamna mea, te gândeşti vreodată la mama ta?

Împăratul fusese de acord să continue s-o caute pe mama, dar uneori credeam că n-o vor găsi niciodată şi că era deja plecată din această lume...

M-a privit direct în faţă.

— La mama?

— Iertare!

Am regretat imediat. O rănisem. Mama Doamnei Nobile, Împărăteasa Dinastiei Sui, murise în timpul revoltei care

răsturnase dinastia. Avusese parte de o moarte crâncenă şi violentă, se şoptea.

— Nu, nu. N-ai de ce să-ţi ceri iertare. Mă gândesc la mama tot timpul, iar ţie pot să ţi-o spun – s-a întors să se uite la luminiş, unde era rândul fiului ei să încordeze arcul şi să tragă –, copiii sunt ca păsările, iar mama este copacul. Oricât de departe ar zbura păsările, tot timpul tânjesc după un copac unde să se aşeze să se odihnească.

— Dar un copac se prăbuşeşte... m-am uitat eu la ea.

— Chiar dacă se prăbuşeşte sau moare, rădăcinile lui sunt adânc înfipte în inima copilului şi-l hrănesc cu gândurile ei pe vecie.

Cuvintele ei m-au emoţionat. Eram iar încrezătoare. Poate că aveau s-o găsească pe Mama. Poate că aveam s-o văd din nou, într-o zi...

— Fiul tău se descurcă bine...

— Se străduieşte.

Prinţul Ke nimerise cele mai multe ţinte. Curând poate că avea să câştige marele premiu şi să stea lângă Împărat.

— Sper să câştige, am spus.

— Aşa ar trebui să sper şi eu.

Umbra copacului s-a mişcat şi colierul ei de aur a strălucit în soare. Părea mândră şi sigură pe sine. Moartea lui Jewel îl făcuse pe Împărat să-şi dea seama ce preţioasă e Doamna Nobilă, iar, dacă s-ar fi gândit să-l dezmoştenească pe Taizi, atunci, fără îndoială, Prinţul Ke ar fi devenit moştenitorul.

— Ţi-ai pregătit ce să spui când va veni Atotputernicul?

Înainte să-i răspund, o formă albă mi s-a aşezat pe umăr. O labă şi nişte gheare mi-au trecut peste faţă. M-am sufocat şi am dat din mâini. Ghearele astea! Mă mai atacaseră şi altă dată... Nu aceleaşi, dar unele asemănătoare.

Şi urmase un bubuit asurzitor, apoi un ţipăt sfâşietor, iar cerul a părut să se rotească, în timp ce o furtună de frunze s-a iscat în jurul meu... „Mei” – vocea Tatălui meu.

— Mei?

Am tresărit. Era doar Doamna Nobilă. Dar nu înţelegeam. Acele imagini. De unde veneau? Dar stai! Fiara era încă pe umărul meu şi mârâia. Am ţipat de frică.

— Pleacă, pleacă! a zis Doamna Nobilă, dând din mâini şi greutatea de pe umărul meu a dispărut. Eşti bine? mi-a prins umărul, iar eu am răsuflat uşurată. Eşti bine, Mei? Te-ai speriat? E doar o pisică.

M-am străduit din greu să nu mai tremur.

— Ştiu, doamna mea... ştiu.

Doamna Nobilă s-a întors spre Doamna Imaculată, care-şi mângâia pisica.

— Vezi ce-a făcut pisica ta, doamnă? Ar trebui să fii mai atentă, i-a zis.

Era prima dată când o auzeam vorbindu-i Doamnei Imaculate pe un ton dezaprobator.

Doamna Imaculată a aruncat-o la picioarele ei şi ea a ţâşnit spre noi.

— Acum îmi faci observaţie pentru pisica mea? Pisica mea? Eşti foarte mândră de tine, nu-i aşa, Doamnă Nobilă? Totul îţi merge din plin. Fiul meu a fost exilat, iar al tău stă aici şi trage cu arcul în animale. Ce altceva mai ai să-mi faci?

— Cum poţi să spui aşa ceva, Doamnă Imaculată?

— Şi uită-te la tine, cu toate bijuteriile alea pe care le porţi şi tot aurul, arăţi splendid şi superioară... Te crezi mai bună decât mine? Nu eşti nimic fără fiul tău şi nu meriţi să porţi asta! a apucat-o ea de colierul de aur şi l-a smuls.

Doamna Nobilă a scos un ţipăt şi şi-a dus mâinile la gât.

— Nu mă poţi acuza pe mine pentru exilul fiului tău.

— Aşa crezi? Dar trebuie să plăteşti, a spus ea dând capul pe spate, iar braţul ei lung s-a întins, arătând spre mine şi apoi spre ceilalţi. Tu şi voi toţi! Şi a plecat ca o furtună...

— Sângerezi, doamna mea!

Am prins-o de mâini. Colierul tăiase adânc în pielea ei şi două răni îi apăruseră de o parte şi de alta a gâtului, aşa că arăta de parcă ar fi fost rănită de două săbii care îi trecuseră pe sub bărbie. Îmi părea teribil de rău că o implicasem în asta.

Nu părea să mă audă.

— Ai auzit-o? Ai auzit ce-a spus?

— Da.

— A spus c-o să ne facă să plătim, dar ce-am făcut noi? Nu e vina mea că fiul ei a fost exilat.

— Era furioasă, i-am zis în timp ce îi curgea sângele pe gât. N-ai vrea să te vadă un doctor, doamnă?

— Un doctor?

Obrajii ei durdulii au pălit. Parcă era gata să leşine:

— O, da! Du-mă la un doctor!

Aveam să vorbim cu Împăratul altă dată. În grabă, am lăsat în urmă umbra copacului şi, împreună cu Doamna Nobilă şi servitoarele ei, am plecat. În spatele meu, Rain a scos un sunet, de parcă şi-ar fi înăbuşit un chicotit. Inima mi s-a făcut grea. Nu puteam să explic de ce, dar simţeam că răul de-abia începe.

Anul 643 d.hr.

al Şaptesprezecelea An de Pace al Domniei Împăratului Taizong

IARNĂ

31

— Trezeşte-te! am simţit eu o mână care-mi scutura umărul.

Era Împăratul. M-am ridicat în capul oaselor pe saltea şi m-am frecat la ochi. În jurul meu, celelalte Talentate dormeau. În noaptea dinainte merseserăm în dormitorul lui, dar, ca de obicei, nu ne onorase în niciun fel. Îşi petrecuse noaptea bând în cercul de lumânări. Potrivit protocolului, puteam să plecăm odată ce termina cu noi, dar în ultima vreme ne poruncea întotdeauna să rămânem. Nu înţelegeam de ce, dar măcar încă îşi urma calendarul pentru alcov.

— Vino după mine!

A trezit-o şi pe Daisy, care, recent retrogradată la rangul de Talentată din cauza stângăciei ei, şi toţi trei, eu şi Daisy ţinând felinarele, am părăsit incinta.

Aş fi vrut să ştiu unde mergem şi de ce părăsim dormitorul să ieşim în noaptea rece. Aş fi preferat să mă întorc şi să dorm, dar avea nevoie de noi să-i ţinem felinarele. Tremurând, mergeam în faţa lui, ţinând felinarul cu mâna dreaptă şi strângându-mi haina cu stânga.

Era dis-de-dimineaţă. Cerul era întunecat ca cerneala. Ningea. Curtea era liniştită şi cei mai mulţi servitori dormeau încă.

Am mers până la Poarta Xuanwu, din spatele Curţii Interioare, unde ne aştepta un grup de soldaţi. Împăratul le-a făcut semn să ne urmeze şi împreună am pătruns în

pădurea din Grădina Interzisă. Ore întregi ne-am târât picioarele prin zăpada proaspătă, prin hăţişurile înalte până la genunchi. Nu pusesem niciodată piciorul în partea asta a Grădinii Interzise. Zona era întinsă şi deluroasă, bună pentru căţărări.

S-a crăpat de ziuă, iar pomii şi dealurile prindeau contur. Eu şi Daisy am stins flacăra de la felinare. Când am ajuns într-un luminiş de lângă o vale, Împăratul s-a oprit sub un plop aflat lângă o stâncă uriaşă, în faţa căreia se deschidea o râpă adâncă, cu un colţ ascuţit. Le-a poruncit gărzilor să se împrăştie.

— Şi să nu vă apropiaţi decât dacă vă poruncesc eu!

Soldaţii au plecat, iar eu şi Daisy ne strângeam una într-alta, aşteptând să ne spună şi nouă să plecăm. Dar el nu zicea nimic, stând cu capul ridicat spre cerul pe care planau doi ulii.

De ce venise aici cu noaptea în cap?

Brusc, aerul rece al dimineţii mi s-a înfipt sălbatic în gât. Îmi curgea nasul şi-mi îngheţase faţa. Mi-am frecat mâinile şi m-am uitat în jur. Terenul îngheţat, plin de copaci înalţi şi tufişuri pline de ghimpi, se întindea nesfârşit în faţa mea, iar la stânga, o vale adâncă, accidentată, presărată cu alb, tăia printr-o pădurice de copaci căzuţi şi dispărea în spatele unor molizi pudraţi cu zăpadă.

Am început să tremur. Cearşaful de gheaţă îngropase urmele din faţă, dar nu putea ascunde scârţâitul sinistru al copacilor şi pustietatea zonei. Nu se zăreau niciun om şi niciun animal cât vedeai cu ochii, iar singurul sunet pe care-l auzeam era apa curgând undeva în vale, probabil de la canalul care venea din palat.

Împăratul stătea acolo nemişcat, cu mâinile încrucişate la spate. Am bătut din picioare ca să mă încălzesc. Dacă mai stăteam mult acolo, aveam să pierdem masa de dimineaţă.

Un cârâit vag s-a auzit de undeva, de sus. Vreun vultur sau aşa ceva şi-a luat zborul.

— Rămâneţi aici! ne-a poruncit Împăratul.

A luat-o pe o potecă de lângă stâncă şi a dispărut în spatele ei.

— Unde se duce? am întrebat-o pe Daisy, punându-mi mâinile la subraţ.

A dat din cap, cu faţa îngropată în eşarfă. Mult timp am stat pur şi simplu acolo, încălzindu-ne mâinile pe lângă corp şi ţopăind ca să nu îngheţăm. Tot mă uitam la stâncă, sperând să-l văd pe Împărat întorcându-se.

— Ah, s-a auzit o voce slabă, guturală, de bărbat.

M-am oprit din ţopăit.

— Ce-a fost asta?

Daisy a clătinat din cap, apoi şi l-a afundat şi mai tare în blană.

Am ezitat. Sunetul părea să vină din direcţia unde se dusese Împăratul.

— Ah, s-a auzit din nou.

M-am hotărât.

— Mă duc să arunc o privire. Mă întorc repede, Daisy.

— Cum? s-a uitat ea la mine, cu expresia ei obişnuită, care exprima neînţelegere.

— Ar putea fi Împăratul.

— Nu mă lăsa singură! s-a uitat ea în jur, cu borurile de la pălărie fluturându-i ca nişte urechi. O să vină lupii. Aici nu vin decât lupii. Şi şerpii. Mi-e frică de şerpi.

— Atunci, vino după mine! Nu mă duc prea departe.

Ne-am îndreptat spre stâncă, urmând cărarea pe care mersese suveranul. În spate era o vale, unde pădurea era mai deasă, iar ramurile copacilor erau încărcate de zăpadă. M-am oprit, cercetând. Un povârniş blând, cu araci înalţi şi copaci morţi se deschidea în faţa noastră şi am zărit o apă undeva, într-o zonă mai îndepărtată a canalului care străbătea palatul. Împăratul nu era nicăieri, iar ţipetele vagi dispăruseră. Era cât pe ce să mă întorc, când am văzut o barcă apărând pe canal. Înăuntru se afla o siluetă ascunsă sub o glugă.

Ducele. În loc să poarte veşmintele cu însemne regale, era îmbrăcat într-o tunică neagră, ca un călugăr. Tunica îi atârna până la picioare şi părea udă, ca şi cum şi-ar fi stropit-o în faţă. Câteva animale negre, mici, ca nişte câini, se zvârcoleau la picioarele lui. Şi-a plecat capul şi le-a lovit.

M-am încruntat. Oare Împăratul venise aici ca să-l întâlnească pe Duce? Şi unde era? M-am ridicat pe vârfuri, cercetând mai atent. L-am descoperit, stând sub stânca ieşită în afară, la o oarecare distanţă de mine. Cu spatele la mine, îi făcea semne Ducelui aflat în barcă, ca şi cum i-ar fi dat un semnal.

Mi-am ridicat capul spre Duce, dar barca lui ieşise din raza mea vizuală.

— Nu văd nimic, a zis Daisy, hai să ne întoarcem!

— Aşteaptă!

Animalele negre din barcă trebuie să fi fost importante, altfel Împăratul n-ar fi venit până aici, prin ger, ca să le vadă. Şi Ducele. Părea să facă ceva tainic, aşa, îmbrăcat în tunica neagră şi cu gluga pe cap. Ce erau acele animale?

— Eu vreau să plecăm, Mei.

— O clipă, Daisy.

Aş fi vrut să văd mai bine, dar nu îndrăzneam să mă apropii. Aşa că m-am afundat în zăpadă şi m-am dus spre stânga, să mă urc într-un copac. Trunchiul era alunecos de la gheaţă, dar până la urmă am reuşit să mă agăţ de o ramură groasă de deasupra şi să-mi sprijin picioarele. M-am săltat şi m-am uitat spre canal. De acolo aveam o perspectivă mult mai bună asupra Ducelui şi asupra canalului şi am văzut limpede că animalele – cel puţin douăzeci – nu erau câini, ci oameni, cu capetele acoperite de o pânză neagră. Cu mâinile şi picioarele legate, se luptau cu disperare. Aveau legaţi de gât şi de picioare nişte bolovani şi o frânghie în jurul încheieturilor, care-i lega unul de altul. Inima a început să-mi bată cu putere. Ce voia Ducele să le facă?

— Dă-te jos, Mei! De ce te-ai urcat în copac?

— Taci, Daisy! i-am şoptit eu, sperând că o să vorbească mai încet.

Împăratul şi Ducele aveau să mă omoare dacă aflau că i-am văzut.

— Eu plec, Mei. Vii?

N-am putut să-i răspund, pentru că în clipa aceea Ducele l-a lovit pe unul dintre oamenii de lângă el şi l-a îmbrâncit spre marginea bărcii. Omul a strigat, cu vocea înăbuşită, dar el a continuat să-l lovească până când a căzut în canal. S-a dus la fund imediat, cu trupul îngreunat de bolovanii legaţi de el. Frânghia cu care era legat de un altul l-a tras şi pe acesta la fund. Simţind pericolul, omul s-a luptat, cu tot trupul zvârcolindu-i-se. Ducele şi-a scos sabia din teacă şi i-a înfipt-o în piept. Bărbatul s-a prăbuşit în apă.

Mi-am pierdut echilibrul pe creangă şi am căzut. Aveam faţa îngheţată şi îmi tremurau dinţii. Am vrut s-o strig pe Daisy, dar nu am reuşit. Îmi tremurau mâinile, când m-am urcat la loc în copac. Dar picioarele îmi erau prea slăbite şi n-am mai reuşit să fac saltul. Dar auzeam strigătele disperate şi bufniturile surde venind dinspre canal. Când am reuşit să mă agăţ din nou de o creangă, m-am uitat într-acolo.

Oamenii dispăruseră cu toţii, iar Ducele rămăsese singur în barcă. Pe suprafaţa apei se vedeau plutind haine negre, umflate ca nişte băşici şi se scufundau încet, iar un covor de sloiuri de gheaţă, mormane de alge, frunze moarte şi iarbă plutea, acoperind locul unde se duseseră la fund bărbaţii.

Iar Împăratul dădea din cap, ca şi cum ar fi fost foarte mulţumit.

— D-Daisy? Ai văzut...? am şoptit eu. Daisy?

N-am auzit ce-a răspuns. Ea o luase deja înainte, dar s-a întors repede.

— Ce-ai spus? Un şarpe? E un şarpe? Unde?

Mi-am dat drumul din copac.

— Nu, nu un şarpe.

— Atunci, ce e? Mai bine mergem, Mei. Gărzile o să observe că am plecat. Vii?

— Da, da, dar... mi-am înghiţit restul cuvintelor.

Din spatele nostru a ajuns, purtată de vânt, vocea Împăratului.

— Câţi au mai rămas?

— Vreo o sută cincizeci, i-a răspuns Ducele.

— Te ocupi de ei?

— Voi fi onorat, Atotputernice!

S-a auzit respiraţia lui grea în timp ce urca: – ...şi aşa ne ocupăm de profeţie...

M-am împiedicat. Am lovit cu mâna o creangă şi o ploaie de zăpadă mi-a căzut pe cap. Tremurând, m-am grăbit s-o ajung pe Daisy.

Anul 644 d.hr.

al Optsprezecelea An de Pace al Domniei Împăratului Taizong

PRIMĂVARĂ

32

Împăratul era disperat. Se zvonea că balada denigratoare se cânta în multe colţuri ale regatului, şi el tot nu pusese mâna pe cel care o răspândise.

Şi timpul trecea în defavoarea lui. Se anunţau revolte în multe regiuni ale regatului şi fiecare grupare susţinea că bărbatul din profeţie este căpetenia ei. Se spunea că ţăranii din sud, conduşi de o femeie, ar fi cei mai ameninţători.

În fiecare săptămână, mesaje trimise cu cai de poştă erau aşezate pe masa Împăratului, indicând cât înaintaseră miile de ţărani, care se adunaseră şi îi atacau pe *yamen*, dregătorii locali. În fiecare zi, femeia-general câştiga şi mai mult sprijin. Armata pusese mâna pe Yangzhou şi controla Marele Canal. Împăratul trimisese cinci mii de oameni să înăbuşe revolta, dar nu reuşise. Oastea ţăranilor mărşăluia

spre nord, spre Jingzhou. În două luni, dacă nu era oprită, avea să ajungă în Chang’an.

Împăratul şi-a adunat cavaleria de la graniţa de apus şi a trimis-o spre sud, lăsând oraşele de frontieră vulnerabile în calea turcilor de la Apus, care n-au ratat şansa şi au atacat, turbaţi, un oraş după altul. În timp ce oamenii noştri de la graniţă se zbăteau în fum şi foc, Taizi i-a salvat. Şi-a condus cavaleria şi a gonit printre iurtele turcilor, sub lumina lunii. În dezordinea care s-a iscat în tabără, moştenitorul l-a luat prizonier pe conducătorul lor şi i-a cerut să lupte cu el. În cazul în care câştiga conducătorul turcilor, triburile lor rămâneau pe loc. Dacă, în schimb, pierdea, turcii trebuiau să se retragă pentru totdeauna pe teritoriile lor. Ei au fost de acord, iar lupta a început în strigătele oamenilor. Dar s-a sfârşit repede, pentru că Taizi l-a aruncat din ring pe conducătorul lor după numai trei runde. Obligaţi să-şi respecte înţelegerea, turcii s-au retras ruşinaţi.

Taizi nu s-a oprit acolo. Şi-a continuat drumul spre sud şi s-a legat că va înfrânge armata ţăranilor. Locuitorii din sud, care erau de statură mică şi nu văzuseră niciodată un om ca el, au crezut că văd un zeu. S-au împrăştiat cu sapele şi greblele lor când l-au văzut pe prinţ galopând spre ei. Şi în acest mod ciudat rebelii au fost înfrânţi, iar Taizi s-a întors acasă, unde Împăratul l-a primit cu o faţă mult îmbunată.

După ce m-am întors de dimineaţă din parc, m-am îmbolnăvit. Săptămâni întregi am zăcut în pat. Aveam membrele slăbite, articulaţiile mă dureau şi aveam frisoane. Doctorii imperiali au spus că energia mea vitală, *qi*, e dată peste cap.

— Un vânt rău ţi-a atacat trupul şi ţi-a slăbit mintea. Odată ce-ţi vei reface echilibrul de yin şi yang, energia ta vitală, *qi*, se va restabili.

M-au sfătuit să ţin uşa închisă şi să rămân înăuntru. De asemenea, mi-au prescris să beau apă caldă cu ghimbir şi zahăr de trestie.

— Asta o să-ţi crească fluxul de lichid de jad, care va stimula organele interne şi va ajuta energia *qi* să circule prin tot restul corpului.

Lichidul de jad era saliva, unul dintre cele trei elemente vitale, credeau doctorii. Nu înţelegeam importanţa acestor elemente, dar am fost bucuroasă că uscăciunea din gât a dispărut în câteva zile. După câteva săptămâni puterile au început să-mi revină, iar capul îmi era din nou limpede.

Dar nu reuşeam să-mi scot din minte imaginea cu canalul.

Stând în faţa unei oglinzi de bronz, îmi desenam pe sprâncene nişte aripi de fluture, cu un fard. Linia era tremurată. Am şters-o şi m-am apucat s-o desenez din nou, de data asta mai încet.

Când am terminat, mi-am privit faţa în oglindă. Boala îmi ascuţise bărbia. Chipul meu oval îşi pierduse moliciunea, iar pometii erau mai pronunţaţi. În jurul ochilor pielea îmi era parcă spartă, ca gheaţa crăpată, şi apăruseră nişte riduri.

Îmbătrâneam?

Aveam doar optsprezece ani, dar mă simţeam o femeie bătrână şi slăbită, în drum spre mormânt. Un sentiment înspăimântător începea să mă copleşească, precum ceţurile care învăluie pădurea. Viaţa era lipsită de sens.

Când mă plimbam prin grădină, copacii îmi păreau palizi, iarba, argintie, iar florile ofilite. Păsările cântau trist, iar vântul şoptea melodii amare. Îmi era dor de Pheasant. Îmi doream să-l ţin de mână şi să vorbesc din nou cu el.

Am lăsat jos fardul, am înmuiat o pensulă într-o cremă roşie şi am început să-mi desenez aluniţele. Să încerc un vultur sau un zmeu? Dar la ce bun să mă mai deranjez? O altă pasăre putea să-mi apară pe faţă, numai pasărea dragostei mele nu-mi zbura din inimă.

Am auzit paşi repezi pe coridor. Uşile s-au deschis cu putere.

— Plum? mi-am ridicat eu capul. Ce s-a întâmplat?

Nu-i povestisem ce se întâmplase la canal, deşi mi-aş fi dorit. Dar, pentru siguranţa ei, era mai bine să nu ştie.

— Mei, s-a întâmplat ceva la Palatul de Răsărit. Doamna Nobilă te roagă să te duci acolo.

Gâfâia toată şi m-a tras de mânecă.

— Lasă-mă să termin!

— Nu mai e timp. Trebuie să te grăbeşti.

Am lăsat jos pensula şi mi-am pus un şal în jurul umerilor.

— Ce s-a întâmplat?

— De ce eşti aşa agitată?

Şi-a şters faţa.

— Nu ştiu, dar a zis că e urgent. Trebuie să te duci acolo acum.

— E şi ea acolo? am întrebat-o în timp ce alergam în jos prin curte.

— Da. Ea m-a trimis să te aduc.

Am ieşit din incinta noastră şi am luat-o pe o alee care ducea în partea de răsărit a curţii. Mulţi servitori se îndreptau, de asemenea, spre Poarta Tongxun, singura intrare în Palatul de Răsărit.

Când am ajuns acolo, se adunaseră deja mai mulţi dregători. Unii dădeau din cap, şoptind, în timp ce alţii se adunaseră în jurul unchiului Împăratului, în mijlocul pasajului ce ducea spre bibliotecă.

— Ruşine! Fie ca strămoşii noştri să ne ierte! a strigat el, agitându-şi pumnul spre cei din jur. Îşi reluase poziţia la Curte, dar dregătorii păreau rezervaţi. Doar dădeau politicos din cap. Unchiul s-a întors spre bărbatul cocoşat, Wei Zheng.

— Te-am avertizat, Cancelare, că nu se poate avea încredere în el. Ce mai ai de spus acum?

Cancelarul doar s-a sprijinit în toiagul lui şi s-a frecat la ochi, pandantivul de jad zăngănindu-i la centură.

Ce se întâmplase oare? Rănise Taizi pe cineva? Era un erou după ce obţinuse victoria, iar Împăratul părea să accepte faptul că va fi un moştenitor bun. Poruncise ca Taizi să studieze muzica clasică şi să ia lecţii de guvernare. Prinţul se supusese. Îi lăsase pe luptătorii lui, angajase trupe de muzicanţi şi-şi petrecea dimineţile cântând şi după-amiezile citind din Confucius şi chiar cărţi de Han Feizi, cel care crease sistemul legal pe care regatul nostru îl adoptase în urmă cu opt sute de ani. Ba chiar îl însoţea

pe Împărat la audienţele de dimineaţă şi lua parte la discuţii despre cum să fie restabilită pacea în sud. Niciunul dintre fraţii lui, nici măcar Prinţul Ke, nu putea să-i găsească vreun cusur.

— Mei, m-a strigat Doamna Nobilă de sub un arbore de scorţişoară.

Când eu şi Plum ne-am apropiat, mi-a cercetat faţa şi a dat din cap:

— Ţi-ai pictat o singură aluniţă. În afară de asta, te-ai aranjat frumos.

Am fost surprinsă că încă îi păsa de cum arătam.

— N-am avut timp pentru mai mult, doamna mea. Ce se întâmplă?

— Împăratul a avut o întâlnire cu sfetnicii lui ceva mai devreme şi apoi a hotărât să-i facă o vizită lui Taizi, la ora de muzică.

— Şi?

— A descoperit că prinţul nu studia muzica.

— Dar ce făcea?

— Ceva ce nu se poate spune, a răspuns după o pauză.

Ceva din vocea ei m-a făcut s-o privesc cu atenţie. Părea jenată, în timp ce-şi freca obrazul. Ce anume din ce se întâmpla acasă la Taizi ar fi putut s-o supere aşa de tare?

S-a întors, iar eu am urmat-o pe poteca spre grădină şi m-a condus în locuinţa privată a moştenitorului. Tocmai trecuserăm de clădirea care găzduia academia imperială,

când două doamne în rochii indigo, din personalul lui Taizi, s-au grăbit undeva spre stânga, ieşind din clădire. Cu feţele albe ca varul, au urcat treptele şi s-au uitat înapoi înspăimântate, de parcă ar fi fugit de ceva.

Aproape în acelaşi timp, vocea Împăratului a răsunat puternic:

— Cine eşti? În vocea lui se simţea ameninţarea: Cine eşti? Zi! Cine?

— La cine ţipă Împăratul, Doamna mea? am şoptit eu.

— La flautist. Eu trebuie să plec acum.

A ezitat o clipă, apoi s-a întors să plece.

O doamnă de rangul ei nu putea veni în locuinţa prinţului fără invitaţie, din câte ştiam. Dar, dacă aş fi fost în locul ei, aş fi lăsat deoparte regulile o dată şi aş fi rămas să văd ce urmează.

— Am să vin să-ţi povestesc imediat ce aflu mai multe, Doamna mea.

Dând din cap, a plecat, iar eu am intrat în locuinţa prinţului. Plum era deja în faţa mea şi mergea în grabă spre pasajul din faţa salonului. S-a strecurat prin mulţimea care se adunase acolo. Am urmat-o.

Curtea din faţa mea era goală şi liniştită, dar dormitorul prinţului din faţa noastră, la care se uita lumea, era deschis, iar Împăratul urla dinăuntru.

— În toate zilele astea în care ai spus că studiezi muzica, tu, de fapt, mă păcăleai? Făceai lucrul ăsta oribil?

Un băiat ciufulit a luat-o la fugă din dormitor şi s-a lipit de un stâlp. Nu-mi puteam crede ochilor.

— Cine e ăsta?

Plum avea gura deschisă. Nici ea nu părea să înţeleagă.

— E flautistul?

— Nu ştiu.

Mă uitam şocată la flautist. Băiatul şi Taizi, un luptător puternic? Cum era posibil aşa ceva?

— Unde e? Unde e flautistul? a apărut Împăratul pe coridorul din faţa camerei, cu sabia în mână.

În spatele lui, s-a ivit Taizi. Arăta ca de obicei, fără cămaşă, cu trupul acoperit doar de o bucată de pânză.

— Tată!

— Şi tu? Cine eşti tu? Un sodomist?

Împăratul tremura. Arăta înspăimântător.

— Tată!

De-asta nu zămislise moştenitorul niciodată un copil?

— Îţi baţi joc de mine? N-o să îndur asta. Dispari din faţa mea! Dispari din palatul meu! Ieşi afară!

Băiatul a luat-o la fugă spre mine. Podeaua coridorului îmi vibra sub picioare. Chipul îi era tânăr, schimonosit ca o cupă de argint topită. Mantia lui atârna în dezordine pe pieptul gol, iar pantalonii îi alunecaseră pe şolduri, în jos.

— Fugi, vrei să fugi? Vrei să fugi din calea mea? Împăratul şi-a scos sabia din teacă: Păzeşte uşa, Căpitane! Nu pleacă nicăieri.

Căpitanul a răspuns şi a venit spre salon. Băiatul s-a oprit, înecându-se de frică. Apoi a făcut un salt în curte şi a alergat spre cealaltă parte a coridorului.

— Crezi că poţi să fugi? Fug şi eu cu tine.

Un pantof l-a lovit pe flautist în spate. Într-o clipă, Împăratul a fost şi el acolo.

Băiatul ţipa cu o voce ascuţită şi a încetinit pasul.

— Hai, fugi! Fugi iar! Vrei să fugi în continuare? Crezi c-o să poţi fugi de mine?

Împăratul l-a prins şi i-a împuns umărul cu sabia.

Băiatul a căzut de pe scări în curte. Rostogolindu-se la pământ, a gemut, iar sângele a început să-i ţâşnească din rană. Mi s-a strâns stomacul şi mi-am acoperit gura.

— Îţi poruncesc acum, a tunat vocea Împăratului plină de otravă, când a coborât în curte. Ridică-te! Şi aleargă până ţi se scurge şi ultima picătură de sânge din corp!

— Tată!

Taizi a traversat curtea cu pas apăsat. Era atât de înalt, încât aproape că atingea cu capul cornişa de la clădirea din spatele lui. Întotdeauna fusese o prezenţă dominatoare, înspăimântătoare, ori de câte ori îl văzusem, dar acum ţinea capul plecat şi arăta mic şi jalnic.

— O să-l omori, Tată!

Şi-a strâns pumnii şi apoi i-a desfăcut. Iar şi iar. Muşchii de pe pieptul lui gol şi umerii i s-au încordat. Parcă tocmai ar fi ieşit de pe un ring de luptă, dar în ochii lui era altceva. Nu erau ochi de luptător, ci de om rănit.

— O să-l omor, da, a arătat Împăratul cu degetul spre băiat. Gângania asta mă face de ocară. Ce a făcut el în curtea mea, sub nasul meu. O să-l omor de o mie de ori. Şi totuşi, de o mie de ori dac-ar muri, asta tot n-o să mă facă pe mine să mă simt mai bine. Nu mă simt mai bine. Şi-a îndreptat sabia spre fiul lui şi a continuat: Şi-o să te omor şi pe tine, ca să nu mai afle nimeni ce ruşine eşti. Eşti fiul meu, moştenitorul meu, şi totuşi, eşti un monstru – mă faci de ruşine.

Ochii injectaţi ai lui Taizi au rămas fixaţi pe silueta căzută la pământ.

— Mărturiseşte acum! De ce mi-ai făcut asta? De ce?

Moştenitorul n-a răspuns.

— El ţi-a spus să-mi faci asta?

— Nu mi-a spus nimeni, Tată!

— El.

Împăratul a respirat din greu şi a gesticulat sălbatic, arătând spre ceva din aer.

— El! El ţi-a spus să-mi faci asta? Mi-a zis el că asta o să se întâmple, c-o să mă faci de ruşine...

Împăratul tremura, pielea de pe obrazul lui drept i s-a întins parcă dintr-odată şi, brusc, colţul gurii a început să-i zvâcnească şi întreaga faţă i s-a contorsionat. Imaginea

îmi era atât de familiară... Aşa arătase şi atunci când îmi vorbise mie din mijlocul cercului de lumânări... şi am putut chiar să disting o umbră de frică în vocea lui, pe care n-o mai auzisem niciodată pe timpul zilei.

— Nu are nimic de-a face cu nimeni. E vina mea, Tată! Lasă-l să plece!

Împăratul stătea nemişcat. Şi apoi, *clang*. Sabia i-a alunecat la pământ. Umerii i s-au lăsat în jos şi capul la fel. Parcă ar fi îmbătrânit cu zece ani.

— Trezeşte-l, Chengqian! l-a strigat el pe Taizi pe celălalt nume, ridicând sabia. Îşi pierde cunoştinţa.

Părea resemnat. Am răsuflat uşurată.

Aruncând o privire recunoscătoare spre tatăl lui, Taizi a sfâşiat o bucată de pânză din pantalonii băiatului, a îngenuncheat lângă el şi i-a bandajat umărul. Era atâta tandreţe în ochii lui Taizi, cât nu mă aşteptasem să văd vreodată la un luptător cât un munte.

— Uită-te în ochii lui, strigă-l pe nume şi să fii sigur că te vede şi ştie cine eşti! Împăratul şi-a îndreptat sabia spre moştenitor: Apoi ucide-l!

M-am cutremurat, iar lumina puternică s-a reflectat în lama de la sabie şi mi-a străpuns ochii. Mi i-am acoperit cu mânecile. Când mi-am dat mânecile la o parte, Taizi, cu mâinile tremurând, încă răsucea fâşia de pânză, cu mişcări încetinite şi întrerupte.

— Fă-o!

— Tată!

N-avea să facă asta, eram sigură. O să încerce să-l facă pe Împărat să se răzgândească. Nu ştiam ce avea să spună moştenitorul, dar trebuia să spună ceva.

— Fă-o sau nu mai eşti fiul meu!

Taizi şi-a plecat capul. Muşchii de pe spate i s-au contorsionat, muşchii braţelor i s-au întărit, pielea i-a strălucit, iar ochii îi erau liniştiţi ca moartea.

Apoi a luat sabia şi a înfipt-o în inima iubitului său.

A urmat un moment de tăcere, atât de lung, încât părea că n-o să se sfârşească niciodată. Taizi a urlat, lovindu-şi pieptul. Mulţimea a murmurat. Plum a şoptit ceva. M-am întors şi mi-am şters lacrimile care mi se iviseră în ochi. Nu puteam să înţeleg în veci de ce prinţul iubea un băiat şi nu ştiam cum te simţi când ucizi o fiinţă iubită – speram că n-o să fiu niciodată nevoită să fac aşa ceva –, dar neputinţa lui şi suferinţa m-au străpuns până în adâncul fiinţei, ca o sabie.

Nu mă mai puteam uita. Îndreptându-mă, l-am privit încă o dată pe Taizi, înainte să fac un pas în spate, dar am îngheţat. Pheasant era acolo, lângă el.

— Pleacă, pleacă! a urlat Taizi. E numai vina ta!

Pheasant şi-a lăsat capul în jos, a şoptit ceva şi a încercat să-l apuce de umeri pe fratele lui, dar el l-a împins.

— Eşti un trădător! Te urăsc! Te urăsc! Să nu te mai apropii de mine!

Mâinile lui Pheasant au căzut, neajutorate, şi lacrimile i-au brăzdat faţa frumoasă.

Apoi a luat-o la fugă.

Mi s-a strâns inima. M-am întors, căutându-l cu privirea. Capul lui s-a ivit şi a dispărut prin mulţimea care mă înconjura şi m-am tras în spatele oamenilor ca să-l pot vedea. În cele din urmă, i-am dat la o parte pe servitori, eunuci, doamne, le-am ignorat feţele încruntate şi am fugit după el.

L-am găsit într-o grădină, în spatele dormitorului. Ţinea în mână o creangă şi lovea cu ea prin aer ca un nebun.

— Pheasant! l-am strigat eu.

— Ce e? a aruncat el creanga. Ce cauţi aici?

— Ce se întâmplă? m-am dus eu mai aproape.

Stătea pe o piatră.

— M-a văzut când veneam cu Tata. Şi a crezut că eu l-am trădat. Dar nu l-am trădat. Încercam să-l opresc pe Tata.

— Poate c-o să reuşeşti să-i explici mai târziu.

— N-o să mă asculte. Am încercat să-l avertizez când a venit Tata, dar nu m-a auzit. N-o să mă ierte niciodată... Şi-a îngropat faţa în mâini: Iar acum băiatul lui preferat e mort. Crezi că am vrut aşa ceva?

Avea vocea răguşită şi umerii îi tremurau. Nu puteam să suport să-l văd aşa.

I-am pus o mână pe braţ.

— Îmi pare rău, Pheasant!

Şi-a îngropat faţa în rochia mea. L-am luat în braţe şi l-am strâns cu putere. Îi simţeam neputinţa, frustrarea şi tristeţea, care se împleteau cu durerea mea şi mă făceau să fiu una cu el. Îl ţineam strâns. Aş fi vrut să-i spun că a doua zi totul va fi bine şi Taizi îl va ierta. Aş fi vrut chiar să-i spun că mi-ar plăcea să ne vedem iar în grădină.

Atunci, s-au auzit paşi în spatele meu. Mi-am ridicat capul. Însemnele regale ale Împăratului. Mi-am luat braţele de pe Pheasant şi m-am dat în spate.

Era prea târziu însă.

S-a năpustit spre mine şi m-a plesnit. Forţa loviturii m-a făcut să mă răsucesc. Am încercat să mă agăţ de un felinar de lângă copac, dar am alunecat şi am căzut pe ceva din spate. Întunericul m-a învăluit şi mult timp n-am putut să văd. Am auzit doar voci. Multe voci. De femei, de bărbaţi. Ţipete. Suspine. Gemete. Certuri.

— Tată! a vorbit Pheasant disperat. Ce faci?

— Femeie ticăloasă! Cum a îndrăznit să te seducă?

— Nu e ce crezi.

— Am văzut-o cu ochii mei! a urlat Împăratul. A pus mâinile pe tine. Ce destrăbălată! Merită să moară.

— Nu poţi să faci una ca asta!

— Să nu îndrăzneşti s-o aperi!

— Nu e ce crezi. Chiar nu e! Nu ea a încercat să mă seducă pe mine. Eu am încercat s-o seduc pe ea, iar ea a refuzat. N-a vrut să te trădeze.

— Tu!

— Eu sunt vinovat, e vina mea. Numai a mea. Pe mine pedepseşte-mă! Nu pe ea.

Am scos un geamăt. Durerea mi-a cuprins tot capul, dar eu m-am sprijinit de pământ, încercând să mă ridic. Un grup de femei s-a îndepărtat de mine şi s-au dus spre Împărat. Nu le puteam vedea la faţă. Sau poate nu erau femei. Se mişcau prin faţa mea ca nişte veşminte goale.

— Gărzi! Vocea Împăratului mi-a străpuns inima: Biciuiţi-l! Douăzeci de lovituri...

Prin faţa ochilor zăream picioare defilând. După aceea s-au lungit, transformându-se în siluete întregi, înceţoşate, dar ameninţătoare, care s-au repezit la Pheasant şi l-au trântit la pământ. Braţele lor s-au ridicat, cu vergile lungi şi groase pregătite, şi au lovit. S-a auzit ca o bufnitură surdă. Urmată de un geamăt greu. O altă lovitură. Şi un alt geamăt.

— Opriţi-vă, opriţi-vă! am spus.

Dar sunetul îngrozitor a continuat să răsune, astupându-mi vocea, şi apoi au urmat valuri de gemete – groase, prelungi şi dureroase –, străpungându-mi inima. Şi apoi nimic.

— A murit! a strigat cineva.

M-am urnit din loc. Pheasant zăcea pe pământ, cu spatele mantiei împroşcat cu petale de trandafir.

— Duceţi-l la doctori!

Roba aurie a Împăratului s-a ridicat în faţa mea. M-am cutremurat de frică. Dar aş fi vrut să mă duc după Pheasant, să-l văd şi să-l ţin de mână. Aş fi vrut să-l strig pe nume să ştie că sunt lângă el.

— În genunchi!

Am încercat să mă ridic. Nu-mi simţeam nici mâinile, nici picioarele, nici genunchii. Am simţit un gust sărat în gură şi ceva ud mi-a picat pe mână. Nu m-am şters. Împăratul avea să mă pedepsească. N-o să mă ierte niciodată. Totul se terminase.

— Să nu te mai ridici niciodată!

S-a îndepărtat. În spatele lui a venit un grup de femei. Una dintre ele s-a oprit, cu colţul gurii uşor ridicat. Am clipit de câteva ori până să-mi dau seama cine era.

Rain.

De data asta reuşise. Mă urmărise şi îşi alesese momentul perfect să ne expună pe mine şi pe Pheasant. Ce puteam să mai spun? Fusesem neglijentă. Uitasem la ce Curte trăiam.

Curând a plecat şi ea.

Întâi am auzit şoaptele lui Plum şi ale celorlalte însoţitoare, apoi gâfâitul servitoarelor. Dar curând totul a amuţit. Eram singură.

Soarele, târându-se spre mijlocul Cerului, mă învăluia în căldura lui toridă. După-amiaza târziu, am început să nu mai văd bine, iar genunchii deja nu-mi mai puteau susţine corpul. Vocea aspră a eunucului care mă supraveghea mă ocăra de câte ori mă aplecam. De nenumărate ori m-am

prăbuşit pe-o parte şi de fiecare dată vocea m-a forţat să revin în aceeaşi poziţie.

Luna a luat locul soarelui pe cer, apoi soarele a răsărit din nou. Şi eu eram tot în genunchi.

33

— Mei, Mei!

Vocea Tatei. Firavă, dar hotărâtă.

Am ridicat capul. Şi iată-l acolo, cu ochii galbeni, bulbucaţi, uitându-se fix la mine. Avea trupul dungat, suplu şi maiestuos, iar labele dure strângeau iarba. Se holba la mine după o ramură de pin, la doar câţiva paşi depărtare.

Un tigru.

Timpul a început să curgă cu încetinitorul. O clipă m-am uitat în ochii lui, incapabilă să mă mişc sau să vorbesc. Ce frumoşi erau ochii lui, ai celui care avea puterea! Arăta mulţumit de sine, sigur, arogant, simbolul frumuseţii şi al măreţiei. Nu părea să-i pese de mine, de pădure, de cer sau de orice altceva din jur. Era un animal obişnuit să ucidă şi care ştia c-o poate face cu uşurinţă. Era un rege care întotdeauna îşi putea împlini voia, un rege care nu putea fi învins. Şi mă voia pe mine.

— Fugi, fugi acum!

Glasul Tatei a străbătut pădurea şi mi-a pătruns în urechi. M-am întors.

Era deja în faţa mea, atât de rapid, încât n-am avut timp să ţip. Dar apoi a apărut Tata, blocând drumul, cu braţele întinse şi o creangă în mâna dreaptă.

— Fugi! Acum!

Eu am zburat în aer şi o furtună de crengi, frunze şi pietre şi nori de praf mi-au biciuit faţa. Vocea Tatei m-a gonit, urmată de un răget asurzitor, care a zguduit muntele. Apoi pământul s-a închis în faţa mea, toate sunetele au dispărut şi cerul s-a întunecat. Când m-am trezit, m-am dus singură acasă, incapabilă să-mi amintesc ceva.

Mai târziu, oamenii l-au găsit pe Tata. Era agăţat într-un pin, pe o stâncă de lângă cimitirul familiei, cu o creangă străpungându-i pieptul. Nimeni n-a ştiut despre tigru sau ce se întâmplase de fapt cu el, aşa că Mama presupusese că se împiedicase şi că fusese un accident.

Dar, stând acolo, în genunchi, am văzut cum a murit Tata cu adevărat. Şi mi-am amintit totul.

Cerul părea să se învârtească odată cu mine, iar ţigla de pe acoperiş cădea ca picăturile de ploaie. O bucată mi-a aterizat direct în gură. Avea gust de praf, dar mirosea ca răşina de pin. M-am uitat în sus.

Uitându-se la mine cu ochi lui galbeni, tigrul a deschis gura.

— Crau, crau!

Inima mi s-a făcut cât un purice. Mă întorsesem. M-am întins să înşfac ceva, dar nu mi-am putut mişca picioarele.

El a păşit ţanţoş spre mine. Un pas. Am început să tremur. Doi. Voiam să ţip.

Apoi şi-a întins aripile negre şi a dispărut deasupra acoperişului unei clădiri îndepărtate.

Un croncănit.

Tremurând, am închis ochii.

— Linişteşte-te, Mei, linişteşte-te! am auzit o voce blândă de femeie şi am simţit cum mă îmbrăţişa cineva.

Am vrut să-mi ridic capul, dar era atât de greu...

— Cine e acolo?

— Bea!

O lingură mi-a atins buzele, o mână durdulie mi-a cuprins umerii. Doamna Nobilă.

— Tata... tata a murit ca să mă apere pe mine, i-am zis eu.

O ştiusem undeva, în adâncul sufletului meu. În toţi aceşti ani, nu-mi amintisem, dar ştiusem întotdeauna că era ceva acolo, o întrebare fără răspuns. Dacă el n-ar fi murit, familia mea ar fi fost încă fericită şi prosperă... Eu eram de vină pentru moartea Tatei, pentru tot ce se întâmplase cu averea familiei, pentru dispariţia Mamei...

— Ce tot spui, Mei? Nu mai vorbi! Acum, ascultă-mă! Bea asta! Încetişor, aşa... O să te simţi mai bine. Uite, arzi...

Am tuşit. Lichidul mi-a fript limba. Avea un gust tare şi amar, ca o bucată de coajă de copac pe care o

mestecasem odată în pădure, cu Tata. Petrecuserăm atât de mult timp acolo, privind la ţinuturile noastre, vorbind, simţind briza pe faţă... Am dat din cap şi am împins lingura deoparte.

— E pasat de orez. Îţi face bine. O să te hrănesc eu. Nu poţi să stai aşa, fără să mănânci nimic.

M-a mângâiat uşor pe spate.

Atingerea ei era blândă, iar eu mi-am plecat capul supusă şi am sorbit. Nu avea gust atât de rău şi curând gustul dulce al orezului mi s-a răspândit în gură.

— Trebuie să rămâi puternică, Mei! Trebuie să fii tare. Şi să nu renunţi, mi-a strâns ea mâna.

Apoi mi-am adus aminte unde eram şi că fusesem pedepsită.

— De cât timp sunt aici, Doamna mea?

Vocea îmi suna răguşită şi bătrână, ca a unei femei în vârstă, care nu mai vorbise de zeci de ani.

— Asta e a doua zi, mi-a dat ea încă o lingură cu mâncare.

Mie mi se părea că trecuse mult mai mult timp.

— Ce face Pheasant?

— E bine acum. Doctorii i-au dat cu alifie pe spate şi l-au bandajat. Şi i-au dat şi ceva ca să poată dormi. Cred c-o să-şi revină curând.

Şi-a plecat capul ca să mă cerceteze mai bine.

— Plum a vrut să vină să te vadă, dar nu i s-a dat voie. Oare ce s-a întâmplat acolo?

— Nu-mi aduc aminte.

— Ţi-am spus, Mei, să stai departe de el.

— Îmi pare rău.

Dădusem greş. Fusesem atât de aproape şi dădusem greş. Din nou.

— Şi mie îmi pare rău, a zis ea şi a pus lingura în bol. Te descurcai atât de bine. Aş vrea să pot face mai mult. Am vorbit cu el, dar nu vrea să mă asculte.

Fără nicio speranţă, m-am uitat la ea. Oare Împăratul chiar voia să mă ţină în genunchi până îmi dădeam ultima suflare?

— Mă tem că trebuie să plec.

Şi-a scuturat praful de pe rochie şi s-a ridicat.

— Dar...

Am dat s-o opresc, apoi mâna mi s-a lăsat în jos. Nu puteam s-o împovărez pe ea.

— Aşa e... Nobila mea Doamnă. Nu trebuie să-l faci să se supere pe tine.

Ea a oftat, le-a făcut un semn cu mâna servitorilor şi a plecat.

Eram din nou doar eu cu mine. Am alunecat, cu privirea în pământ. Îmi ardeau ochii, buzele mi se crăpaseră şi sângerau, iar spatele îmi era rigid şi tensionat, de parcă

stătea să plesnească. Pământul se comporta ciudat. O clipă arăta ca o grămadă de oase albe. Apoi se cufunda într-o gaură neagră, iar pe urmă o lua la goană ca o teribilă furtună de nisip.

Noaptea avea să se lase curând. Avea să fie a doua noapte pe care mi-o petreceam în genunchi. Oare o să mai văd vreodată lumina zorilor?

Deci era adevărat. Provocasem moartea Tatei şi de-asta trebuia să fac orice ca să-i împlinesc visul. Şi chiar avusesem şanse. Spre deosebire de acum...

După un timp, am auzit o voce de bărbat.

— Ridică-te! mi-a spus. Te-a iertat.

Am ţâşnit în sus. Nu mai trebuia să stau în genunchi?

— De ce?

— Nu ştiu.

Stătea la câţiva paşi de mine. Era Căpitanul, omul cu un semn din naştere, care-i acoperea jumătate de faţă şi care întotdeauna împlinea poruncile Împăratului.

Valuri de uşurare s-au năpustit asupra mea. M-am chinuit să mă ridic, dar eram prea slăbită. Mai hotărâtă de data asta, m-am sprijinit de pământ şi mi-am luat avânt. Am căzut pe-o parte. Fără suflu, mi-am regăsit din nou echilibrul şi am continuat să mă lupt. Dar, oricât m-am străduit, genunchii nu m-au ţinut.

Nu puteam să mă ridic în picioare.

Mi-am frecat genunchii. Nimic. M-am ciupit de picior şi am tras tare de piele. Nimic. Mi-am înfipt unghiile în piele. Nimic, doar o dungă lungă, sângerie pe picior.

Îmi venea să plâng.

— Ce mi s-a întâmplat?

— Să te ajut! s-a apropiat el.

— Nu! Mi-am împreunat mâinile şi am continuat: Pot să împrumut sabia ta?

— Un soldat nu se desparte niciodată de sabia lui.

— Atunci, înfige-o în mine! i-am arătat eu spre picioare. Nu simt nimic.

El s-a încruntat.

— Probabil e sângele rău.

— Sângele rău?

— N-o să mai poţi merge niciodată.

M-am holbat la el. Un soldat ar trebui să-şi folosească doar sabia, nu şi cuvintele. Cine se credea? Nu era decât un ucigaş crud.

— Îţi arăt.

Şi-a scos pumnalul, s-a aşezat în faţa mea şi mi-a împuns genunchiul cu vârful.

Ar fi trebuit să simt o durere, piciorul meu ar fi trebuit să reacţioneze.

Dar nimic. Nicio durere. Niciun răspuns.

— Vezi? Sânge rău.

Mi-am acoperit faţa cu mâinile. El a mai spus ceva, dar n-am înţeles. Un gând mi s-a înfipt în minte ca o buruiană otrăvitoare. Nerostit, stăruitor şi fără formă şi-a întins rădăcinile în capul meu şi a rodit fructele amare ale sinuciderii.

Eram o schiloadă.

Furioasă, mi-am zgâriat pielea şi mi-am lovit picioarele.

— Dacă sângele rău urcă spre inima ta, n-o să mai apuci să vezi prima lună plină, mi-a zis el.

Părea că-i pasă de mine, dar vocea lui suna rece, ca de obicei.

— Pleacă!

— Ţi le tai, dacă vrei, şi-a pus el mâna pe sabie. Nu trebuie să te temi.

— Pleacă!

— Trebuie să te hotărăşti repede.

Preferam să mor decât să trăiesc ca o schiloadă. Cu toată puterea pe care am reuşit să mi-o adun, m-am târât până la marginea grădinii. Pietrele de pe jos îmi frecau pielea jupuită, dar eu nu simţeam nimic. M-am târât mai departe. În cele din urmă, m-am aşezat într-un colţ şi mi-am îngropat faţa în mâneci.

Era atâta linişte. Ca moartea. Am închis ochii. Oare aveam să-l văd pe Tata curând?

— Am stricat tot, o să-i mărturisesc atunci când o să ne întâlnim. Te-ai înşelat în privinţa mea.

Am adormit. Când m-am trezit, se lăsase noaptea. Dar nicăieri nicio lumânare şi niciun felinar. M-am uitat în jur. Eram singură, încolăcită în acel colţ, ca o pisică uitată.

Nişte braţe m-au ridicat. Uimită mi-am înălţat capul. Mâna mea a atins un obraz moale.

— Pheasant?

— Aici erai… – chiar era el. Te-am căutat peste tot. Ce faci aici?

Vocea lui atât de cunoscută aproape că m-a făcut să plâng.

— Nu pot să merg, i-am spus.

M-a strâns la piept.

— Hai să plecăm de-aici!

Braţele lui erau puternice, pielea lui, moale, iar inima îi bătea cu putere lângă pieptul meu.

M-am agăţat de el ca o cicada care se prinde de frunzişul ei.

El a trecut pe lângă o clădire întunecată, mişcându-se cu băgare de seamă, şi apoi a luat-o la dreapta, spre o intrare într-o altă grădină. Odată intraţi, a trecut un pod.

— Unde e toată lumea? l-am întrebat eu în şoaptă.

Era linişte. Eram singuri. Îmi plăcea asta.

— În cealaltă parte a grădinii, cu Taizi, a zis el, uitându-se atent în jurul acelei mici zone înconjurate de copaci. Îl îngroapă pe flautist.

— Şi tu? i-am atins eu mâna.

— Sunt bine.

Dar pasul lui era mai încet decât de obicei.

— Ţi-ai pierdut cunoştinţa.

— Asta nu-i mare lucru.

— Te-a iertat?

El a dat din cap şi o vreme n-am mai vorbit.

— N-ar fi trebuit să-i spui aşa ceva Împăratului, Pheasant!

A clătinat din cap şi s-a dus spre o bancă de piatră. Apoi m-a aşezat jos şi şi-a dus un deget la buze. Se zăreau lumini slabe din partea stângă. Nişte şoapte mi-au ajuns la urechi. Noaptea era atât de liniştită, încât puteam să aud pe cineva recitând finalul unui text de înmormântare pe undeva prin apropiere.

Într-un sfârşit, s-au auzit nişte voci care-i cereau moştenitorului să se întoarcă la el în dormitor. Paşii lor s-au auzit mai tare, apoi s-au stins. Mă sprijineam de copacul de lângă bancă şi mă uitam la cer, unde o lună rotundă atârna ca o farfurie spartă. O creangă de deasupra mea mi-a înghiontit umărul. Stăteam acolo, nemişcată, amintindu-mi ce-mi spusese Căpitanul. Eram o schiloadă, eram distrusă, ca o masă fără picioare, un monstru, la fel ca prinţul moştenitor.

Simţeam suprafaţa dură a băncii.

— Căpitanul mi-a spus că mai bine mi-ar fi tăiat picioarele. A zis că e sânge rău.

— Cum? s-a lăsat el pe vine ca să fie la nivelul ochilor mei.

M-am întors spre Pheasant. Luna palidă i se aşezase pe cap, ca un cuib strălucitor.

— Nu mai pot să merg.

A întors capul.

— E nebun, a zis el cu vocea aspră. Să nu-l asculţi!

— Şi dacă are dreptate?

Mi-a luat faţa în mâini. Nu-mi venea să cred cât de mult se schimbase. Toate acele urme de tânăr fără griji dispăruseră. Arăta altfel. Mai sensibil, mai melancolic.

Îmi plângea inima după el.

— O, sărmanul meu, Pheasant! Ce ţi-am făcut?

L-am ţinut strâns. Mi-am dat seama în clipa aceea că nu se putea aşeza din cauza durerilor de după biciuire.

M-a mângâiat pe păr.

— Să nu spui asta! Aş face orice pentru tine.

Mi s-au umezit ochii. Cât timp îl aveam pe el, nu-mi păsa de ce mi se întâmpla. Aş fi putut să mor în acea clipă, ţinându-l strâns în braţe, şi n-aş fi avut niciun regret.

— Trebuie să-ţi spun ceva, mi-a zis.

— Ce?

— A promis să te lase în pace.

— M-a iertat?

— Da. N-o să te mai lovească, n-o să-ţi ia titlul, n-o să te exileze de la Curte.

I-am cercetat chipul. Ştiam eu că Pheasant avea să mă apere, că avea să-l convingă pe Împărat să mă cruţe.

— Ce ai făcut, Pheasant?

Nu mi-a răspuns. L-am apucat de mantie.

— I-ai promis că n-o să mă mai vezi niciodată, nu-i aşa?

S-a uitat în altă parte. Mâinile îmi tremurau.

— O să te trimită de-aici?

— Să-i studiez pe clasici…

— Şi?

— Mai ţii minte ce ţi-am povestit? Când era pe patul de moarte, mama mi-a promis că o să mă pot căsători cu orice femeie îmi doresc, oricare pe care eu am s-o aleg.

Îmi aminteam. Fusese fiul ei cel mai mic, fiul ei iubit. Îşi dorise ca el să fie fericit, nu o unealtă a tronului.

— Acum a ales el în locul meu, a zis Pheasant. Şi eu am acceptat.

Mâinile mi-au alunecat şi am rămas cu ochii pierduţi în întunericul nopţii. Atât de nesfârşit. Simţeam golul în jurul

meu, de parcă aş fi căzut în gol, ca o frunză înghiţită de un defileu.

— Ai grijă de tine, dragostea mea! s-a ridicat el, întinzând mâna, ca şi cum ar fi vrut să mă atingă. Promit că n-o să te mai văd niciodată.

— Aşteaptă! l-am prins de mânecă şi privirile ni s-au întâlnit, iar ochii lui au strălucit în lumina lunii. Mai stai puţin, te rog!

A dat din cap.

— Când pleci?

— În zori.

Atât de curând. Data viitoare când aveam să-l revăd, el avea să fie al alteia.

— Pot să mă uit unde te-au lovit?

Şi-a desfăcut cureaua şi apoi şi-a dezlegat mantia. În jurul mijlocului şi pe spate avea bandaje, care ascundeau sângele pe care el şi-l vărsase pentru mine. Nu l-am atins. Doar m-am uitat.

— Pheasant, ţi-am povestit despre tata?

A clătinat din cap.

— A murit ca să mă salveze pe mine. Aveam doisprezece ani. M-a dus la cimitirul familiei şi mi-a arătat pământurile noastre. Vorbeam şi eram atât de veseli. M-a iubit, Pheasant! Am fost preferata lui. Dar ne-a atacat un tigru. Nu. De fapt, pe mine m-a atacat. Şi m-a împins de-acolo ca

să mă salveze. Ani întregi n-am putut să-mi amintesc ce s-a întâmplat acolo, dar acum ştiu.

M-a strâns de mână cu putere.

— Îşi dorea atât de mult să reuşesc. M-a crescut ca pe un fiu. A crezut în mine, a crezut într-o anume profeţie şi apoi a murit ca să mă apere. Am vrut să-l fac fericit, să-l fac mândru de mine. Am vrut să merg pe drumul pe care mi l-a ales el. Nu puteam fi cu tine – mi-am ridicat eu capul spre el –, chiar dacă îmi doream.

M-a mângâiat pe cap. Odată, tandreţea lui m-ar fi distrus, m-ar fi durut. Dar acum nu. I-am atins pielea, lângă bandaje. El s-a dat înapoi.

— Dar acum mă tem că nu mai e nimic de făcut. Trebuie să-l dezamăgesc, am spus.

Trebuia să fac o alegere, propria mea alegere. Nu era nici dreaptă, nici bună. Pentru că din cauza acestei alegeri aveam să alung visul tatei în colţul întunecat al curţii, unde avea să rătăcească precum o fantomă şi din pricina ei n-aveam să-i mai aduc familiei mele nici faimă, nici glorie.

Mi-am dezlegat mantia şi am lăsat-o să-mi cadă de pe umeri. Apoi am luat mâna lui Pheasant şi l-am sărutat.

El a înghiţit cu greutate.

— Nu pot acum.

— De ce?

— Aveai dreptate. O să te distrug. Am fost egoist. Asta o să te pună în primejdie şi o să te dezonoreze. N-o să-ţi fac asta.

— Nu-mi pasă.

Mi-am desfăcut corsajul şi l-am lăsat şi pe el să cadă. Aerul rece mi-a atins pieptul gol, dar nu mi-era frig.

— Mei... a îngăimat el.

Nu m-am oprit. Mi-am tras în jos fusta şi lenjeria, ridicându-mi fundul ca să o pot scoate. Când n-a mai rămas nimic pe mine, mi-am ridicat braţele, mi le-am pus în jurul gâtului lui şi m-am lipit de el.

Tremuram amândoi.

— Tot nu pot...

Respiraţia lui caldă îmi atingea buzele ca o pensulă delicată. Inima lui bătea în acelaşi ritm aprig cu a mea.

— Sărută-mă!

— Mei...

Se lupta. Respiraţia i s-a accelerat.

M-am întins spre el şi l-am mângâiat pe piept. Respira mai repede, dar tot nu mă luase în braţe. M-am mişcat spre el. El era tot nemişcat. Apoi, brusc, m-am trezit sub el, pe banca de piatră.

Cât de ciudat mă simţeam! Eram acolo şi, totuşi, nu eram. Eram sus şi, totuşi, atât de jos. Eram moale şi, totuşi, atât de tare. Eram mai puţin, dar în acelaşi timp eram mai mult. Am alunecat, am zburat, am făcut un salt într-o lume

îndepărtată şi necunoscută. M-am transformat în apă, în aur şi apoi în foc. Fiecare parte din corpul meu părea să evolueze, dar nu ştiam în ce mă transformam. Ştiam doar, cumva, că eram mai puternică.

Apoi ceva în adâncul meu a ţâşnit, pulsând, persistent, dar subtil, ca nişte aripi de fluture. A devenit mai puternic şi tot mai puternic, mi-a tăiat răsuflarea, ca nişte aripi de vultur.

— Eşti bine? m-a întrebat el.

— Da, i-am şoptit eu.

Ne-am oprit să ne tragem sufletul, eu cu faţa în scobitura gâtului său. Eram atât de aproape! Îi simţeam sufletul lângă al meu şi sămânţa dulceţii a înflorit înăuntrul meu.

Mi-a dat părul într-o parte.

— Ce-o să ne facem acum?

I-am strâns mâna.

— Să călătoreşti în siguranţă mâine.

Braţele lui m-au strâns cu putere.

— Nu avem nicio şansă, Pheasant!

Îmbrăţişarea lui s-a făcut mai puternică. L-am lăsat să mă strângă, cu ochii închişi. Nu voiam decât să rămân cu el, dar soarta asta nu ne era rezervată nouă. Încet, i-am desprins degetele, unul câte unul, şi i-am desfăcut mâna de pe mijlocul meu. Mi-am luat hainele şi am început să mă îmbrac.

— O să vorbesc cu fratele meu, Prinţul Wei. El o să aibă grijă de tine când eu o să fiu plecat.

Stătea în faţa mea.

— O să fiu bine.

Am alunecat de pe bancă şi am îngheţat.

— Ce s-a întâmplat?

— Eu... nici n-am putut să termin propoziţia de bucurie. Uite!

Ne-am uitat amândoi în jos. Un covor de lumină acoperea pământul. Nu era acolo decât vârful întunecat al pantofilor mei, ieşind de sub fusta lungă.

— Pot să stau în picioare, m-am agăţat eu de umărul lui. Uite, pot. Îmi simt picioarele.

Un val de durere mi-a străbătut picioarele şi m-am clătinat: – Vezi? Căpitanul n-a avut dreptate!

Apoi mi-au cedat genunchii şi m-am împleticit. Pheasant m-a prins.

— Ştiam eu!

Faţa lui s-a luminat de o asemenea strălucire şi fericire, de parcă el şi-ar fi recăpătat puterile.

— Ţi-am spus că era o nebunie. Acum mă crezi?

Bucuria îmi curgea prin tot corpul.

— Da, te cred! Şi, privindu-l, i-am prins bărbia cu palmele: Pentru totdeauna!

Şi-a plecat capul. Ne-am sărutat îndelung.

Undeva, a gângurit o pasăre de noapte. Cântecul ei dulce a răsunat în întuneric şi mi s-a aşezat în inimă ca un cuib.

Aş fi vrut să mai rămân acolo. Aş fi vrut ca noaptea să nu se termine niciodată. Dar apoi s-au auzit vocile servitorilor, stridente şi răstite, sfâşiind liniştea nopţii. I-am aruncat lui Pheasant o ultimă privire şi m-am îndepărtat şchiopătând.

Anul 644 d.hr.

al Optsprezecelea An de Pace al Domniei Împăratului Taizong

TOAMNĂ

34

M-am gândit adesea la acea noapte ca la noaptea în care mi s-a schimbat definitiv viaţa şi mi-am dat seama că eram o elevă îngrozitoare. Învăţasem pe dinafară versetele lui Sun Tzu despre cum să reuşeşti în Nouă Situaţii, cum să te păzeşti de foc şi de apă, cum să-ţi cultivi aptitudinile practice şi cum să foloseşti spioni ca să afli cele mai adânci secrete ale duşmanilor. Dar eşuasem tragic în a mă înţelege pe mine însămi.

Totuşi, nu regretam nimic şi, dacă Tata ar fi fost în viaţă, aş fi îngenuncheat la picioarele lui şi i-aş fi implorat iertarea. Nu-i puteam îndeplini dorinţa, oricât de minunată ar fi fost viziunea şi oricât de perfect ar fi fost desenat destinul meu. Eram doar o femeie simplă, împovărată de slăbiciunea şi lacrimile unei femei obişnuite.

Acum ştiam: iubirea şi destinul erau doi cai sălbatici, care nu puteau fi struniţi. Galopau în direcţii diferite şi o luau pe cărări diferite, unde cei doi curenţi, dorinţă şi speranţă, nu se întâlneau. Să-l urmezi pe unul însemna să-l trădezi pe celălalt. Să-l faci fericit pe unul însemna să-i frângi inima celuilalt. Totuşi, presupuneam că asta făcea parte din viaţă, era o lecţie pe care trebuia s-o învăţăm. Să creşti însemna în acelaşi timp să renunţi, iar să construieşti viitorul însemna să laşi trecutul să dispară. Singurul lucru pe care-l puteam face era să sperăm în ce era mai bun, să credem că acel cal pe care l-am ales o să ne poarte spre o destinaţie sigură.

La suprafaţă, totul a rămas neschimbat. Mă ocupam de garderobă, le dădeam instrucţiuni ajutoarelor mele, care livrau hainele, şi dormeam pe salteaua din camera Împăratului cu Plum, Daisy şi celelalte Talentate atunci când ne venea rândul. Câteodată îl urmam pe Împărat la Sala de Audienţe. Nu m-a îndepărtat şi nici nu m-a mustrat.

Dar ceva se schimbase. Trecea pe lângă mine ca şi când n-aş fi existat. Privirea lui atingea feţele celorlalte însoţitoare, dar pe mine nu mă vedea. Când cerea vin, nu se întorcea niciodată înspre mine atunci când îi ofeream tava cu o reverenţă. Nu m-a mai chemat să-i ţin companie când stătea singur, în cercul de lumânări. Părea că mă izgonise într-un colţ invizibil, unde n-o să se uite niciodată.

După Anul Nou aveam să împlinesc nouăsprezece ani, dar ratasem şansa vieţii mele.

Uneori mă întrebam ce s-ar fi întâmplat dacă n-aş fi fugit atunci după Pheasant. Şi cum ar fi fost dacă nu l-aş fi întâlnit niciodată pe Pheasant şi nu m-aş fi îndrăgostit de el. Probabil că aş fi devenit Adorata cu mult timp în urmă.

Pheasant a plecat de la palat la câteva zile după ce ne-am luat la revedere. Împăratul îi dăduse o casă undeva, în afara palatului. Servitorii şopteau despre femeia pe care tot el i-o alesese. Era din prestigioasa familie Wang şi iubea animalele. Mulţi credeau că era o alegere bună.

Şi, spre marea mea disperare, neruşinata Rain, mult mai rea decât oricine altcineva, chiar mai rea decât Jewel, a adus pe lume un fiu, pentru că se culcase cu Pheasant, după ce eu îl părăsisem anul trecut. N-am mai putut să dorm când am aflat. Speram că Împăratul o va pedepsi sever deoarece avusese o legătură nepermisă cu Pheasant, dar n-a făcut-o. Pentru că născuse un fiu preţios, suveranul nu doar că o iertase, dar chiar poruncise ca naşterea să fie sărbătorită cu mare pompă. Şi chiar decretase că Rain avea să-l servească pe Pheasant de-atunci, devenind membru oficial al casei lui. Urma să fie concubina lui.

Brusc, Pheasant, Pheasant al meu, iubirea vieţii mele, era soţul altei femei, tatăl unui fiu nou-născut.

În noaptea în care palatul îl sărbătorea pe fiul lui Pheasant, Împăratul a dansat, a râs şi a vărsat mult vin. Am stat într-un colţ, în timp ce Pheasant bea cu ceilalţi. Când protocolul Curţii m-a obligat să închin pentru el, m-am apropiat, am îngenuncheat în faţa lui şi l-am felicitat.

El a ridicat capul, cu ochii, două fântâni adânci de durere. Dar nu ne puteam spune nimic acolo, cu Rain stând la dreapta lui, cu copilul în braţe. Mi-am ţinut capul plecat şi i-am turnat vin în cupă. Şuvoiul de chihlimbar a curs ca o cascadă de lacrimi.

Împăratul i-a retras lui Taizi plata şi i-a interzis orice activitate în Sala de Trageri cu Arcul, în grajdurile imperiale, în bibliotecă, ba chiar şi în grădini. Nu mai era bine venit nici la întâlnirile oficiale. Moştenitorul s-a retras la reşedinţa lui şi îşi petrecea tot timpul găzduind întreceri de lupte corp la corp. Uneori, când mă trezeam noaptea, auzeam râsetele violente ale bărbaţilor şi ecourile strigătelor lor din depărtare. Mă gândeam cu câtă tandreţe îl bandajase Taizi pe iubitul lui cu acea pânză şi cum îi tremuraseră mâinile când auzise porunca Împăratului. Îi înţelegeam golul din glas şi ştiam că suferinţa lui era la fel de adevărată ca a mea.

Şi Împăratul, da, şi el se schimbase. Îşi pierduse şi ultimele urme ale frumuseţii de altădată. Obrajii îi atârnau, iar partea dreaptă a feţei lui părea cumva mai lungă decât stânga. Nu-şi mai putea ţine sabia în mână. Lama zăcea la degetele lui, dar pur şi simplu nu reuşea s-o ţină în mână.

Încă ne chema la el în cameră, urmând calendarul alcovului, dar atunci când, împreună cu celelalte Talentate, mergeam la el în dormitor, întotdeauna stătea în cercul de lumânări, ţinând pocalul cu mâna dreaptă, care era cea bună. Ca de obicei, nu se deranja să se culce cu noi sau să ne ceară să-l seducem. Ne poruncea să stăm într-un colţ, departe de scaunul lui. Să mergem în faţa lui era strict interzis. Când cineva făcea asta, înălţa capul şi

striga „Umbre! Umbre!”, de parcă i-ar fi dat dureri de cap teribile.

Îi poruncea câte unei cameriste – nu mie, niciodată mie – să-i citească poeme sau să-i cheme pe muzicanţi să cânte până în zori. Dar el nu asculta – sforăitul lui acoperea muzica. Şi, cum se opreau, cum se trezea cu un salt. Se pare că îi era frică să doarmă.

Nopţile lui cu alte doamne merseseră mai rău decât ale mele din câte auzisem. Blestemase, lovise, aruncase cu obiecte, iar când ele îl imploraseră să se oprească, se dădea înapoi, ca şi cum s-ar fi trezit brusc, şi începea să plângă. Uneori, în această stare de epuizare, se zvârcolea în patul lui uriaş, iar apoi, dimineaţa, când primeam cearşafurile lui de la cameriste, adesea erau mânjite şi pătate de sămânţa lui.

De ce se schimbase aşa? Din cauza stafiei fratelui său? Probabil că n-aveam să aflu niciodată şi aveam grijă să nu vorbesc despre Împărat cu Plum sau cu Daisy.

— Atotputernice, poate că e timpul să revizitezi Arta Alcovului, a răsunat glasul astrologului în Sala de Audienţe, în timp ce eu aşteptam în anticameră.

Îmi doream să se termine repede. Îmi pierdusem interesul în privinţa strategiilor de guvernare ale Împăratului şi a evenimentelor care se petreceau la noi în regat. Când ascultam, simţeam un fel de indiferenţă grea, un fel de letargie, care-mi învăluia capul ca într-un nor. Mi se părea că nici pe Împărat nu-l interesau prea tare. În acele zile, nu mergea prea des la Sala de Audienţe. Iar când mergea era

scurt şi plictisit, iar curtenii trebuiau să aştepte afară, pe hol.

Întâlnirea lui cu astrologul n-a post plănuită. Se plângea de o durere pe faţă sau undeva în gură, nu era prea sigur. Aşa că medicii imperiali îl consultaseră, iar doctorul Sun Simiao îi prescrisese nişte pilule pentru dureri de dinţi. Dar Împăratul l-a chemat şi pe astrolog să-i spună ce crede.

— Bărbatul se vindecă cel mai bine printr-o femeie, e cel mai bun leac din univers. Mulţi îl practică, dar puţini reuşesc, a zis astrologul. Când sămânţa se eliberează, spiritul bărbatului slăbeşte, iar femeia, în schimb, se întăreşte.

— N-am decât o durere de dinţi, i-a răspuns suveranunl cu un glas slab şi nedesluşit, cu care deja mă obişnuisem. Spune-mi un remediu bun!

— Da, Stăpâne Atotputernic! Pot să dezvolt? Dacă sămânţa rămâne înăuntru, bărbatul se bucură de sănătate şi minte puternică. Forţa Yin a femeii cedează în faţa forţei Yang a bărbatului, a continuat astrologul pe tonul lui monoton şi, chiar dacă nu-i vedeam faţa, îmi imaginam barba lui înspicată tremurând în timp ce vorbea. Să presupunem că un bărbat se împreunează cu zece femei fără să-şi verse sămânţa. Mintea lui va fi mult mai puternică şi toate felurile de vise – cu femei, cu demoni sau alte închipuiri – vor fi alungate şi, astfel, blestemele fantomelor rătăcitoare vor dispărea şi ele.

— De ce zici asta?

Asprimea din glasul Împăratului m-a făcut să ridic capul. În jurul meu, celelalte însoţitoare s-au uitat una la alta. Vocile

de pe coridor au scăzut, ca şi cum curtenii, care aşteptau afară să le vină rândul, erau şi ei preveniţi.

— Atotputernicule, visele de toate felurile sunt blestemele stafiilor care bântuie prin întuneric. Ele se străduiesc să treacă dincolo de bariera minţii, ispitindu-l pe om cu visele lui tainice.

— Exagerezi.

Glasul tot nu îi era limpede, dar se făcuse mai dur.

— Când mintea unui bărbat e slabă, şi nivelul lui de apărare e slab. Stafiile reuşesc cel mai bine atunci când un bărbat îşi varsă sămânţa în vis. Aceasta, Atotputernicule, e cea mai mare nenorocire dintre toate.

Dacă ar fi văzut cearşafurile pe care le strângeam eu, n-ar fi spus aşa ceva. Dar era prea târziu.

— Cred că nenorocirea ta o să sosească mai curând decât ai fi crezut, a urlat Împăratul. Căpitane!

Căpitanul a răspuns din afara Sălii de Audienţe.

— Coase-i buzele, în aşa fel încât în viaţa lui să nu mai poată rosti vreun cuvânt!

S-au auzit paşi apăsaţi, urmaţi curând de un strigăt ascuţit. Mi-am acoperit gura, ca şi cum acul mi-ar fi străpuns mie buzele. Încă un strigăt isteric. Apoi o înlănţuire de tânguiri sfâşietoare. Dregătorii care aşteptau pe coridor şuşoteau, dar niciunul n-a îndrăznit să se opună sau să intre, în timp ce strigătele astrologului s-au transformat încet în scâncete. M-am dus în uşa anticamerei şi am tras cu ochiul. Bietul om, împleticindu-

se, a păşit peste prag şi s-a rostogolit pe coridor. O fiinţă demnă de milă, ca un animal de sacrificiu, muiat în sânge.

— Să reluăm audienţa! a poruncit Împăratul, iar curtenii s-au strecurat în sală. Unul câte unul, şi-au prezentat cazurile, ca şi cum n-ar fi văzut sângele, ca şi cum n-ar fi auzit gemetele astrologului alături.

Solemnitatea obişnuită, deşi mai grea decât de obicei, s-a lăsat peste sală, iar eu m-am sprijinit de stâlpul din spatele meu, întrebându-mă ce-o să facă acum astrologul, cu buzele cusute. Până acum, eram sigură, se dusese deja vorba despre cum fusese pedepsit. Iar la finalul audienţei, toţi cei prezenţi, dregătorii, scribii, servitorii, gărzile, doamnele şi chiar locuitorii regatului îşi vor pune întrebări dacă Împăratul mai e în toate minţile.

Şi n-avea să fie acesta sfârşitul. De-acum înainte, nimic n-avea să mai fie la fel, căci, chiar dacă nu puteam vorbi despre asta, o simţeam cu toţii: toanele lui atârnau deasupra capetelor noastre ca o sabie nevăzută, aşteptând să cadă când te aşteptai mai puţin.

Un ţipăt a răsunat brusc în sală. Am sărit, m-am dus în grabă spre capătul paravanului şi m-am uitat printre faldurile lui. Nu mi-a venit să-mi cred ochilor.

Suveranul tremura violent, nu doar mâinile sau braţele, ci tot corpul, ca şi cum cineva pe care nu-l puteam vedea se supărase pe el şi-l scutura puternic. O spumă albă i-a ieşit din gură, iar ochii i s-au dat peste cap. Apoi, în timp ce dregătorii urlau ca nebunii, s-a ridicat şi a întins mâinile, ca şi cum ar fi încercat să le poruncească oamenilor să se liniştească, dar atunci l-a cuprins un spasm, picioarele i s-au încovoiat, iar capul i-a căzut într-o parte. S-a răsturnat de pe tron.

Doctorii Curţii au fost chemaţi în mare grabă. Împăratul a fost luat de acolo cu grijă şi dus în dormitorul lui. Până la lăsarea serii, toată lumea din palat şoptea.

— Împăratul e bântuit!

— Împăratul a fost otrăvit!

— Împăratul e pe moarte!

— Împăratul a murit!

Dacă nu l-aş fi însoţit la el în dormitor, i-aş fi crezut. În fapt, era adevărat. Împăratul părea mort. Nu răspundea la strigătele noastre sau la atingerile doctorilor. Nu deschidea ochii, nici gura şi nici nu-şi mişca mâinile. Doar zăcea acolo, cu faţa contorsionată, cu mâinile îndoite şi de-abia respirând.

Zi şi noapte, medicul Curţii, Sun Simiao, se învârtea în jurul lui, îi lua pulsul, îi cerceta ochii, îi asculta respiraţia. Din când în când, braţul Împăratului zvâcnea şi gura i se strâmba. Dar nu putea să deschidă ochii.

Ducele l-a întrebat pe doctor dacă-l otrăvise cineva pe Împărat. Sun Simiao a clătinat din cap, părând foarte sigur.

— Asta nu e otravă, a spus el.

Dar ce era? Nu a dat niciun răspuns.

Dar, în acelaşi timp, zvonurile zguduiau palatul ca o furtună puternică. Împăratul n-avea să mai apuce sfârşitul lunii, se spunea, şi un soi de nelinişte, ceva ciudat a început să se ridice în aer. Atârna greu pe buzele

servitorilor, pe sprâncenele soldaţilor şi în tusea stânjenită a înalţilor dregători. Mă urmărea, mă vâna, ca o duhoare care nu vrea să se risipească în aer.

Într-o zi, m-am dus la Sala de Audienţe, să aduc centura Împăratului, pe care o uitasem acolo, când am auzit şoapte din colţul unui coridor. M-am oprit să ascult. De când cu boala misterioasă a Împăratului, Sala fusese aproape părăsită. Oare cine se întâlnea acolo?

— Toată dimineaţa un cârd de ciori au croncănit pe un pin din Piaţa de Apus şi toate păsările din preajmă au murit în mod misterios.

Glasul îmi suna cunoscut. M-am uitat printr-o gaură din uşă. Un dregător cu spatele încovoiat, Cancelarul Wi Zheng, vorbea cu un bărbat care ţinea un toiag. Unchiul Împăratului.

— E un semn al Cerului! Ochii Unchiului s-au făcut mari cât nişte mingi de polo şi a continuat: N-o să se mai trezească. O să moară. Am vorbit şi cu un ghicitor. A prezis că zilele îi sunt numărate.

— Nu, nu! E doar un zvon... N-are decât patruzeci şi şase de ani, e un bărbat în putere...

— E un om bolnav, pe patul de moarte, prietene, şi e numai vina lui, a dat Unchiul din cap. N-ar fi trebuit să-l sprijinim atunci când a conspirat să-şi ucidă fratele. Acum, stafia moştenitorului îl pedepseşte. Şi urmăm noi. Trebuie să facem ceva, sau vom fi cu toţii condamnaţi.

Nu puteam să plec atunci. Trebuia să ascult mai departe.

— Bătrânul meu prieten, nu o lua aşa! E doar un moment întunecat. O să treacă. Trebuie să rămânem calmi, a spus Wei Zheng.

Unchiul a bătut cu toiagul în pământ.

— Doar ne minţim, prietene, ştii prea bine. Trebuie să folosim prilejul ca să îndreptăm ce am strâmbat odată. E momentul nostru. Vom rescrie istoria, ca pe vremuri. Ne vom alege împăratul şi-l vom înlătura pe măscăriciul turcilor. Ce spui?

A urmat un moment de tăcere.

— N-aş fi riscat să-ţi vorbesc, dacă n-aş fi avut încredere în tine. Nici un dregător nu-l mai suportă. A poruncit să fie cusute buzele unui astrolog, mai ţii minte? Veneratul nostru astrolog! Omul care citeşte semnele Cerului. Îţi spun că nepotul meu ne-a pierdut. Ascultă, prietene, vreau să-ţi spun ceva important. Am primit tot ce avem nevoie. Hanii sunt cu noi. Hanii! Ştii prea bine că nu-l înghit pe el şi îngâmfarea lui. Au fost de acord că acum e momentul. Vor ataca graniţele la semnalul nostru. Da, la semnalul nostru, o să-l înconjoare, exact ca pe vremuri.

Vasalii Împăratului, turcii de la Răsărit şi oamenii din Tuyuhun, rămăseseră tăcuţi după meciul de polo, dar profeţia şi zvonurile despre rebeliunile din regat trebuie să le fi ajuns la urechi.

— Hanii? Puţin probabil. Nu i-a liniştit Taizi pe toţi atunci când i-a învins pe turcii de la Apus?

— Adevărat. Vasalii îl respectă pe prinţ. Şi nu le place cum îşi tratează Împăratul fiul. De-asta ei ni se vor alătura.

— Care han? a oftat el.

— Toţi. Sunt nemulţumiţi de tributul anual pe care-l cere Împăratul. E prea mult. Nu şi-l pot permite. N-ai văzut producţia de anul trecut? Un lot sărac de cai slăbănogi. Şi apoi... – şi-a făcut mâna pâlnie la urechea lui Wei Zheng şi a şoptit ceva.

— Cum? E implicată şi ea?

Cine era ea? M-am dat mai aproape de uşă.

— Da! Doamna Imaculată – ce femeie minunată! –, ea a angajat mercenari, i-a cumpărat pe rebelii de la graniţă şi chiar a recrutat oameni lângă Chang'an. Ea a pregătit totul...

Mi s-a urcat sângele la cap. Nu-mi puteam crede urechilor.

— Dar de ce? De ce şi-ar lua un asemenea risc... Da, ştiu, ştiu... Sigur că ştiu despre profeţie... Ce?

— E adevărat, bătrâne prieten.

— Eu... Asta... mi se pare greu de crezut.

— E plimpede, prietene! Prinţul Yo este omul. El este cel care va distruge dinastia. Mai ţii minte semnul care spune că dinastia nepotului meu se va sfârşi şi că va veni duşmanul lui?

— Da, da. Dar cum poate fi el bărbatul din profeţie? Pandantivul de jad al lui Wei Zheng a scos un clinchet când el s-a aplecat spre Unchiul: Cum poţi fi sigur?

— Gândeşte-te! Recită profeţia!

— „El va veni atunci când piatra se va preface-n sânge, atunci când animalele vor plânge, iar păsările vor striga de trei ori din Cer. Atunci va veni Omul Wu...”

Omul Wu? Ce însemna asta?

Sunetul „Wu” conţinea numeroase omonime. În funcţie de ton, fiecare dintre ele avea un sens diferit. Desigur, numele familiei mele era tot Wu, dar eu nu eram bărbat...

— Gândeşte-te care e rangul lui în ordinea naşterii!

A făcut o pauză.

— Este cel de-al patrulea fiu...

— Da, şi dacă-l adaugi şi pe pruncul care a murit înainte să se nască el?

Wei Zheng a tras aer în piept.

— Atunci, ar fi al cincilea...

Cuvântul „al cincilea” se pronunţa „Wu”. Mi-am acoperit gura, aproape gâfâind. Deci Omul Wu din profeţie însemna „Al Cincilea”, iar Unchiul credea că Prinţul Yo, prinţul exilat, era adevăratul om despre care vorbea profeţia.

— Înţelegi despre ce vorbesc, prietene?

— E... destul de... neaşteptat. Dar... Împăratul mi-a spus că a eliminat ameninţarea. A înecat două sute de bărbaţi în al căror nume se regăsea sunetul „Wu”.

Cuvintele lui m-au izbit. Călătoria în Grădina Interzisă, cei doi soldaţi morţi, Băiatul Negru – pronunţia cuvântului „negru” era „wu” – şi A Cincea Fată. Împăratul îi omorâse, crezând că sunt duşmanii lui.

— A înecat pe cine nu trebuia. Acum, prevestirea spune că rivalul lui va veni, anunţat de trei semne. Dacă nu e Prinţul Yo, cine ar putea fi?

— Nu ştiu, nu ştiu, a zăngănit iar pandantivul lui Wei Zheng.

Unchiul s-a apropiat de el.

— E mâna Cerului. L-a exilat şi acum nu se poate atinge de el. E apărat. Tot ce ne trebuie e semnalul dat de Doamna. Un semnal! Apoi totul se va schimba. Ce mai aştepţi, prietene?

— Lasă-mă să mă gândesc, prietene! Lasă-mă!

Wei Zheng s-a îndreptat spre capul leului de pe balustradă şi şi-a târât picioarele spre scări. Apoi au coborât împreună.

M-am lipit de uşă, cu inima bătând să-mi spargă pieptul. Centura se mototolise de la cât de tare o strânsesem, iar hainele de pe dedesubt erau ude de transpiraţie. Dacă ar fi ştiut că am tras cu urechea, Unchiul şi Cancelarul nu m-ar mai fi lăsat să ies vie. Să pună la cale o revoltă! Unchiul şi Doamna Imaculată erau nebuni. Dar poate că greşeam eu. Îşi aleseseră bine momentul acum, că Împăratul era inconştient...

Trebuia să-i spun Doamnei Nobile cât mai repede. Părea că Unchiul va pune totul în mişcare curând...

Respirând adânc, am ieşit din anticameră.

— Ce cauţi aici?

Tresărind, m-am răsucit. Căpitanul era în spatele meu, încruntat. Cu inima bătând nebuneşte, am luat-o la goană pe scări.

— Ia vino-ncoace! a strigat el. Vreau să vorbesc cu tine.

Am luat-o la fugă cât de repede am putut. Când nu l-am mai văzut, am încetinit, ca să nu atrag atenţia. Dar, când am ajuns în Curtea Interioară, deja mă temeam că s-ar putea să le spună dregătorilor că trag cu urechea.

35

— Unchiul? a întrebat Doamna Nobilă după ce i-am povestit ce auzisem.

Am dat din cap.

— Da, împreună cu Cancelarul.

Eram într-o situaţie teribilă. Doctorul Sun Simiao nu ne putea spune când avea să se trezească Împăratul sau măcar dacă avea să se mai trezească vreodată. Dacă Prinţul Yo ataca palatul, nimeni nu putea conduce Păsările de Aur ca să ne apere...

— Nu mi-aş fi imaginat niciodată aşa ceva. Credeam că bătrânul şi-a acceptat dizgraţia până acum. Cum de a putut să pună la cale un asemenea complot îngrozitor? Cu Doamna Imaculată?

Şi-a mângâiat gâtul. Purta un alt colier de aur, iar în jurul gâtului se vedea o cicatrice făcută de Doamna Imaculată.

— Trebuie să fie disperat. Iar i-a suspendat Împăratul îndatoririle?

Doamna Nobilă a oftat.

— Mai rău. Voia să-l pensioneze.

— Să-l pensioneze?

Asta echivala cu exilul.

— Împăratul pregătise deja edictul, dar s-a îmbolnăvit şi n-a mai apucat să-l facă public. Ducele a hotărât să ducă el la înfăptuire hotărârea. Retragerea Unchiului va fi anunţată oficial luna următoare. Trebuie să fi simţit el ceva sau poate i-a şoptit vreun scrib.

De când suveranul era bolnav, Ducele preluase toate petiţiile şi problemele de stat. Când era vorba de chestiuni urgente, lua hotărâri în numele Împăratului.

— Desigur, Ducele îl urăşte pe Unchi.

Iar Unchiul nu se putea lăsa înlăturat aşa de uşor. La urma urmei, avusese o contribuţie importantă la formarea dinastiei.

Doamna Nobilă a dat din cap.

— Nu ţi-am spus, Mei. Dar acum câteva săptămâni am surprins-o pe Doamna Imaculată stând de vorbă cu Unchiul în timpul unei adunări la Palatul Exterior. I-a dat o hârtie. Bătrânul a citit-o repede, apoi a scuipat pe ea şi a amestecat cerneala cuvintelor cu degetul.

A dat din cap, părând c-o aprobă într-o anume privinţă.

— Ai auzit ceva din ce-au vorbit? am întrebat-o.

— Nu. N-am dat prea multă atenţie, dar felul în care a mâzgâlit cuvintele a fost ciudat şi nu mi-a ieşit din minte.

S-a plimbat gânditoare prin cameră.

Se pare că de-atunci puneau ei complotul la cale.

— Ce putem face, doamna mea?

— Ştiam eu că Doamna Imaculată nu uită niciodată! Dar să pună la cale un complot? Doamna Nobilă părea pierdută în propriile gânduri şi a continuat: Cât de inteligentă a fost să-l aleagă pe Unchiul. Bătrânul vine în povestea asta cu propria lui soartă, pentru că în spate se află disputa cu Ducele. Acum, şi el îl urăşte pe Împărat.

— Încă are putere la Curte.

Până şi Cancelarul păruse de partea lui.

— De-asta mi se pare de neconceput.

Încă pierdută în gânduri, mângâia cutia în care se aflau păienjenii. Nu era primăvară încă, iar ţesătoarele nu se apucaseră de lucru.

— Şi a spus când or să înceapă? a mai întrebat ea.

Am dat din cap.

— A zis că aşteaptă un semnal.

— Ce fel de semnal?

Am dat din nou din cap în semn că nu ştiam. Dar, orice fel de semnal ar fi fost, trebuia să-l descoperim înainte să fie dat.

— Avem nevoie de o dovadă.

Asta era partea cea mai provocatoare.

— Trebuie să acţionăm rapid. Am să vorbesc cu Ke. Să nu spui nimănui ce-ai descoperit!

De când cu dezonoarea lui Taizi, Prinţul Ke era favoritul. Dacă se dovedea trădarea Doamnei Imaculate, fără îndoială că Împăratul avea să-l proclame pe el moştenitor.

— N-o să vorbesc cu nimeni.

— Pentru siguranţa ta.

— Înţeleg.

— Între timp, încearcă să-l urmăreşti pe Unchiul şi să vezi cu cine se întâlneşte şi, pe cât posibil, să tragi cu urechea. Poate mai afli detalii despre plan.

Nu eram sigură că e o idee bună să spionez de data asta.

— Ce ai de gând să faci, Doamnă Nobilă?

Aş fi vrut să-i aflu gândurile, iar, dacă îmi împărtăşea planurile ei, cu atât mai bine.

— Nu trebuie să pierdem nicio clipă, mi-a zis ea, neluându-mi în seamă întrebarea.

Într-o după-amiază, Ducele, care a venit în camera Împăratului să-l vadă, mi-a poruncit să mă duc în bibliotecă să aduc cerneală şi hârtie. Imediat ce am luat-o pe poteca de lângă clădire, mi-am dat seama că eram

urmărită. Am grăbit pasul. Silueta uriaşă din spatele meu l-a grăbit şi ea. M-am oprit şi m-am întors.

Era Căpitanul.

Mi-a sărit inima din piept. Oare mă văzuse trăgând cu urechea la conversaţia dintre Unchi şi Cancelar? Oare îi porunciseră să mă aresteze?

— Opreşte-te!

A venit în faţa mea, cu semnul lui stacojiu întinzându-i-se pe obraz ca o umbră. Nu arăta ameninţător, aşa cum mă aşteptam, dar vocea îi era rece.

— Am un mesaj pentru tine.

— Ce mesaj? m-am crispat eu.

A scos din buzunar un sul de hârtie cât degetul meu de mic.

— E de la mama ta.

— Cum? i l-am smuls eu din mână şi l-am desfăşurat.

Era scrisul de mână al Mamei. Era bine. Îşi găsise adăpost într-o mănăstire budistă. Mi-am acoperit gura cu mâna şi am simţit un val de uşurare.

— E în siguranţă! E într-o mănăstire. Într-o mănăstire budistă.

Mă întrebam unde se afla mănăstirea. În China, nobilii studiau confucianismul şi practicau taoismul. Budismul era o religie străină, desconsiderată şi practicată mai degrabă de femei, de proscrişi şi de clasa de jos. Nu existau temple budiste oficiale sau mănăstiri în Chang’an, iar religia nu

primea sprijin de la Împărat sau de la palat. Bazându-se mai ales pe ele însele, templele şi mănăstirile erau adesea aşezate în locuri îndepărtate şi rămâneau izolate.

— Distruge-o! Înainte s-o vadă cineva!

— Aşa o să fac.

Am încercat să mă stăpânesc. Secretarul Fang o căutase pe Mama, dar nu dăduse de nicio urmă. Căpitanul, cel care comanda Păsările de Aur, garda palatului, nu avea nicio treabă cu această căutare.

— Cum ai găsit-o? De ce mă ajuţi?

— Nu te ajut, a zis el şi s-a întors să plece. Mama ta m-a găsit pe mine. L-am cunoscut pe Tatăl tău. Am fost împreună la război. A fost un om bun.

— Aşteaptă! m-am dus eu după el. Pot s-o văd?

— Nu, mi-a răspuns el fără să se uite în spate. Să părăseşti palatul fără permisiunea Împăratului este împotriva legii. Eu sunt Căpitanul lui. Ţine minte!

Dar trebuia s-o văd şi nu mai puteam aştepta mult. Avea deja o vârstă înaintată. Dacă mai întârziam, era posibil să n-o mai văd niciodată.

Cum să părăsesc palatul? Nu-i puteam cere voie Împăratului, pentru că era inconştient, şi, chiar dacă n-ar fi fost, tot n-aş fi îndrăznit. Cine mă putea ajuta? Mi-am trosnit degetele.

M-am dus să-l caut pe Eunucul Ming. Nu l-am găsit.

— A murit, mi-a spus un eunuc când am întrebat. Ulcer la stomac. A murit acum două luni.

Am trecut pe lângă servitorii agitaţi, care livrau apă fierbinte celorlalte doamne şi m-am oprit. Îi puteam ruga pe ei să mă ajute. Servitoarele care cumpărau legumele de la piaţă aveau libertatea de a intra şi de a ieşi din palat în fiecare dimineaţă. Foloseau o singură intrare, de lângă bucătărie, în partea dinspre apus a curţii, unde nici doamnele, nici gărzile nu puneau piciorul.

36

— Nu mă duc mâine la piaţă, a clătinat din cap eunucul cu faţa ciupită de vărsat, în timp ce-şi târa picioarele în faţa cuptorului. Nu pot să te ajut.

— Poate că nu am vorbit limpede, am insistat eu. Nu o să-ţi fac niciun necaz. O să port uniforma femeilor de la bucătărie când plecăm, iar la întoarcere poţi să mă acoperi cu legumele. Nimeni de la poartă nu va şti.

— Am prea multă treabă.

— Îţi promit c-o să merite, i-am zis şi am scos două lingouri de argint.

S-a uitat atent la mine. Am mai adăugat unul, de disperare.

— Vino aici mâine, de dimineaţă la ora *chou*!

Mi-a înşfăcat argintul din mână şi mi-a strecurat o mantie slinoasă.

— Să nu întârzii! E drum lung până la mănăstirea la care vrei să mergi, chiar şi cu catârii mei.

Am părăsit palatul la trei ore după miezul nopţii. Când am ajuns la muntele din afara zidului oraşului, lumina palidă a zorilor a strălucit la orizont. M-am dat jos din căruţa de legume.

Muntele era uriaş şi nu-i zăream vârful, ascuns de o ceaţă groasă. Nişte trepte abrupte şi înguste, acoperite cu muşchi verde, se răsuceau în jurul muntelui şi dispăreau în spatele unor ienuperi impunători. Şi acolo, sus, pe stâncă, stătea cocoţată o clădire micuţă: mănăstirea budistă.

Am urcat scările, imaginându-mi întâlnirea cu Mama. Aveam să ne îmbrăţişăm, aveam să plângem şi să râdem, dar, întâi de toate, aveam să fim noi înşine – mamă şi fiică. Mi-am amintit blândeţea şi înţelepciunea ei şi tot corpul mi s-a umplut de energie, iar inima, de fericire. Cât de dor îmi era de ea! Mama! Copacul meu. Muntele meu. N-aveam să mă mai despart de ea niciodată.

Am ajuns la mănăstire. Arăta mai rău decât părea de la depărtare. Avea pereţi de chirpici, acoperiş de paie, iar uşa din faţă era o bucată subţire de lemn, pe care se târau o mulţime de termite.

O călugăriţă, cu capul înfăşurat cu o eşarfă bine strânsă, mi-a răspuns atunci când am bătut la uşă. Ea era stareţa, mi-a spus, şi mi-a făcut semn spre spatele clădirii, când i-am zis că venisem pentru Doamna Yang, numele de

fecioară al Mamei. Am traversat curtea micuţă şi am ajuns la uşa bucătăriei. Acolo, m-am adunat şi apoi am împins uşa.

În faţa mea era o masă micuţă, dar fără scaune. Lângă ea, o rază de soare cădea peste o urmă de praf de pe podeaua murdară. În colţ, fierbea nişte apă într-un vas. Clocotul ei aproape că a reuşit să mă liniştească. Aproape... Încovoindu-mă sub cadrul jos al uşii, m-am prins de toc şi inima a început să-mi bubuie mai tare decât atunci când urcasem scările abrupte.

N-am văzut-o pe Mama.

— Pot să te ajut cu ceva? s-a auzit o voce de undeva, de lângă plită.

O călugăriţă budistă a pus deoparte o mână de ciuperci uscate şi a venit spre mine.

— O caut pe mama. Stareţa mi-a spus că e în bucătărie, am răspuns eu dezamăgită.

— Cu toţii suntem copiii lui Buddha, mi-a zis călugăriţa.

De politeţe, am dat din cap, deşi nu aveam chef de discuţii despre religie. În spatele bucătăriei, cineva a aruncat o găleată într-o fântână. Poate că Mama se dusese să aducă apă. Trebuie să fi lucrat ca ajutor la bucătărie în timp ce-şi căutase refugiu în templu. Reţinându-mi cu greu emoţia, m-am înclinat să plec.

— Ai crescut şi te-ai făcut un boboc de fată, o femeie teribil de frumoasă şi de graţioasă, a spus călugăriţa. Tatăl tău ar fi atât de mândru de tine.

M-am lovit cu capul de tocul uşii.

— Mamă?!

Părea mai mică de înălţime, iar părul ei lung, în care adesea îmi îngropam faţa, dispăruse. Chipul ei, pe care se imprimaseră din plin lacrimile unei vieţi grele, arăta aspru şi purta urmele soarelui şi ale vântului. Arăta atât de diferit de femeia nobilă şi graţioasă pe care mi-o aminteam. Dar chiar era mama...

M-am aruncat în braţele ei. Mă rătăcisem, iar acum mă întorceam acasă.

— A trecut atât de mult timp! m-a mângâiat ea uşor pe spate. Cinci ani, nu?

— Da, am aprobat eu.

Erau atâtea lucruri despre care tânjeam s-o întreb. De ce o izgonise Qing? Cum ajunsese la templu? Avea veşti despre Sora cea Mare?

— Am fost atât de îngrijorată pentru tine, Mamă. Ce faci aici? De ce eşti îmbrăcată aşa?

— Am găsit mare alinare şi mângâiere urmând calea lui Buddha. Cinci ani de singurătate m-au adus mai aproape de natură şi mai departe de lumea oamenilor. Nu mă aşteptam să te mai văd niciodată.

— Nici eu n-am crezut c-o să te mai revăd vreodată, Mamă! i-am atins eu obrazul. Ai slăbit.

— Iar tu ai crescut.

— Ştiu.

M-am uitat la ea, pregătită de următoarea ei întrebare. Avea să mă întrebe ce făceam la palat. „Totul e bine”, aveam să-i răspund eu. Dar nu m-a întrebat. În schimb, s-a dus spre o nişă deasupra cuptorului, unde familiile se rugau pentru strămunii lor. Şi-a împreunat mâinile, a închis ochii şi a început să murmure ceva.

M-am uitat la figurina micuţă aflată în nişă. Lacrimile mi-au împăienjenit privirea. Nu-l uitase pe Tata. Îi făcuse altar în bucătăria templului.

— Trebuie să-ţi mărturisesc ceva, Mamă! m-am dus eu în spatele ei.

Avea să fie dezamăgită, dar trebuia să ştie: n-aveam să devin împărătească.

— Pentru el, adevăratul luptător pentru sufletele noastre, a zis ea şi a arătat spre figurină.

Nu era Tata, ci un fel de călugăr stând sub un copac, cu frunzele în formă de palmă.

— Când se va întoarce, ne va salva pe toţi şi va răspândi adevăratul mesaj al lui Buddha. Ni-l va aduce nouă, tuturor!

Tonul ei pios m-a înmărmurit. Mama devenise o călugăriţă devotată a lui Buddha. Mi-am muşcat limba.

— Buddha se întoarce?

— Nu, mi-a răspuns Mama. Marele călugăr. Luptătorul care a încălcat legea lui Tang ca să se îmbarce şi să plece într-un pelerinaj în India, locul unde s-a născut Buddha. A plecat doar cu un cal şi se va întoarce şi ne va aduce

adevărata învăţătură a iluminării şi a Nirvanei. Mă rog ca acea zi să vină curând.

M-am străduit să zâmbesc ca s-o mulţumesc pe ea. Dar, în adâncul inimii, aş fi vrut să mă iubească pe mine, nu un călugăr necunoscut.

— Nu vrei să ştii cum e viaţa mea la Curte, Mamă?

— Nu-l mai ţii minte, nu-i aşa? m-a întrebat ea, ca şi când nici n-ar fi auzit ce-am spus, în timp ce cu degetele muta mărgelele de lemn de la rozariu. L-ai cunoscut. Tripitaka.

Ţineam minte numele.

— Da.

— Când a plecat spre ţara lui Buddha, acum câţiva ani, a trecut pe la noi pe-acasă. Tatăl tău l-a rugat să citească viitorul familiei noastre. El e cel care ţi-a prezis ţie viitorul şi moartea tatei. Mai ţii minte?

Sigur că ţineam minte. M-am întors să mă uit la vasul unde fierbea apa.

— Ştiai, Mamă? am înghiţit eu cu greu. Că Tata a murit din cauza mea?

Mărgelele de la rozariu s-au oprit.

— Nu mi-am putut aminti în toţi aceşti ani, dar acum ştiu. N-a fost un accident. Eram acolo când a venit fiara. Tata a murit ca să mă apere pe mine. Cuvintele mi s-au oprit în gât, dar am continuat: A fost vina mea. Dacă n-ar fi murit, încă am trăi în Wenshui. Sora cea Mică ar fi încă în viaţă, iar tu, tu ai fi acasă...

— Ai fost acolo?

— Iartă-mă! mi-am îngropat faţa în poala ei, nemaiputând să-mi stăpânesc lacrimile. Eu am distrus familia noastră.

— Deci de-asta te strigă el.

— Cum? am ridicat eu capul.

— Tatăl tău îmi apare în vise. Numele tău e singurul pe care-l rosteşte. De-asta l-am rugat pe Căpitan să-ţi aducă acel mesaj, ca să pot vorbi cu tine. L-am întâlnit la piaţă. El şi tatăl tău au luptat împreună la război. Mă ţinea minte.

— Şi ce ţi-a spus Tata?

— Să nu te învinovăţesc.

M-am uitat la ea.

— M-a... iertat?

— La început n-am înţeles. Dar acum da.

Am izbucnit iar în plâns.

— Asta e tot? A mai spus şi altceva?

Ea a dat din cap că nu.

Am tras aer adânc. Mi s-a luat o greutate de pe suflet.

— M-a iertat... pur şi simplu?

Mi-a mângâiat părul.

— Lasă trecutul cu ale lui! Nu te mai îngrijora, copile!

Am îmbrăţişat-o strâns. Ea era tot ce aveam şi voiam să rămân cu ea, să mătur podeaua cu ea, să aduc apă de la fântână, să gătesc pentru ea, să mănânc cu ea, să văd cum îi creşte părul, să-i spăl eşarfa şi să stăm de vorbă până adormim.

— Trebuie să te întorci la palat, a zis ea cu blândeţe.

— Şi tu?

— Eu sunt fericită aici.

M-am ridicat şi m-am uitat în jur la podeaua murdară şi la pereţii crăpaţi.

Ca şi cum mi-ar fi citit gândurile, a spus:

— Când o să mai creşti, o să înţelegi – o să înţelegi ce înseamnă fericirea. Este o iluzie pe care oamenii le-o promit celorlalţi ca să-i păcălească. Am învăţat atât de multe de la Buddha. Toţi oamenii duc o viaţă de chin şi suferinţă, de când se nasc şi până mor, iar după moarte sufletele lor suferă o veşnicie ca să se îndrepte. Degetele ei au împins mărgelele de pe rozariu şi a continuat: E adevărat, copilă. Viaţa nu înseamnă nimic, e lipsită de sens şi fericirea nu există.

M-am tras înapoi.

— Şi cum rămâne cu familia mea? Asta nu e o iluzie. Ei chiar înseamnă ceva pentru mine.

— Şi ce înseamnă toate astea, familie, copii, dragoste şi onoare? Unde ne duc?

N-am reuşit să găsesc un cuvânt să-i răspund.

— Nu sunt decât legături lumeşti şi zădărnicii amăgitoare, care ne trag ca un jug şi ne obligă să măcinăm încontinuu. Ţine minte, în final nimic nu e important şi totul se întoarce în ţărână.

— Ţărână?

— Mă rog ca toţi să aibă parte de pace. Mă rog ca toţi cei rătăciţi să se regăsească.

De la uşă s-a auzit un cânt. Stareţa şi-a făcut apariţia, cu mâinile împreunate. Mama s-a ridicat şi i-a răspuns cu un gest asemănător.

Le-am privit. Mişcările lor erau line, pe chip având aceeaşi expresie de linişte. Mama nu avea nevoie de mine. Nu avea nevoie de îmbrăţişările mele, de iubirea mea, de ocrotirea mea. Era împăcată, ca să folosesc vorbele ei. Sau ale lui Buddha. Nu conta.

După un timp, am făcut o plecăciune în faţa ei şi a stareţei. Le-am urat sănătate, le-am promis că o să mai vin în vizită şi am plecat.

Am ieşit din mănăstire. Ceţurile dese ale muntelui m-au învăluit. Un vultur a ţipat deasupra, apoi s-a topit printre vârfurile unor pini de pe o stâncă îndepărtată. M-am gândit la Tata, la iertarea lui şi la faptul că Mama se retrăsese într-o lume religioasă şi, încet, m-am dus spre scări.

Sub picioarele mele se întindeau doar câteva trepte, restul erau ascunse în norii deşi de ceaţă. Un singur pas greşit, şi aveam să plonjez în prăpastia adâncă.

Dar acum înţelegeam. Cumva, la un moment dat în viaţă, cu toţii aveam nevoie să găsim o potecă printre ceţurile destinelor noastre şi să coborâm. Singuri.

Am coborât încet scările de pe munte.

Anul 644 d.hr.

al Optsprezecelea An de Pace al Domniei Împăratului Taizong

IARNĂ

37

Curând după ce m-am întors la palat, Împăratul a deschis în sfârşit ochii. Era teribil de slăbit şi nu putea să vorbească. Noi toate, concubinele de la rangul şapte în sus, am fost degrevate de îndatoririle noastre zilnice şi ni s-a poruncit să stăm cu el zi şi noapte, să avem grijă de el. După o lună, putea să mănânce supă, să bea nişte băuturi din ierburi şi să stea în fund ajutat de cineva. Treptat, a început să rostească şi cuvinte, deşi ciudat de nedesluşit, şi îşi ţinea adunările într-o sală de lângă dormitorul lui. Nu putea ţine în mână pensula pentru caligrafie, aşa că se întâlnea cu Ducele şi-i dicta lui. Unchiul şi Cancelarul n-au fost solicitaţi, aşa că n-a fost nevoie să-i spionez.

A venit Anul Nou. Tot regatul era preocupat de sărbătoare, deci Împăratul a folosit prilejul ca să se odihnească, deşi dăduse poruncă să se răspândească zvonul că era în putere şi călărea, ca să nu mai existe dubii în privinţa sănătăţii lui.

Doamna Nobilă a pus peste tot oameni s-o supravegheze pe Doamna Imaculată şi chiar şi pe servitoarele ei. În fiecare zi, fiecare mişcare îi era raportată ei şi fiului ei, care le analizau atent.

— Dacă trimite un semn, o scrisoare sau un mesaj, o să meargă să întâlnească spiritul lui Jewel, spunea ea sigură pe sine.

Eu nu eram aşa de sigură. O scrisoare ar fi incriminat-o într-adevăr pe Doamna Imaculată, dar dacă nu trimitea o scrisoare? Dacă era ceva ce noi nu puteam vedea?

Doamna Imaculată părea să ştie că e urmărită. Nu făcea decât să stea la soare, să joace *weiqi* cu cameristele ei sau să se plimbe cu pisica în braţe. Când vremea era frumoasă, mergea la Palatul de Răsărit ca să privească florile de prun. Odată, s-a oprit la grajd să se uite cum făta o iapă un mânz. Mi s-a părut ciudat că se ducea la grajd, în vizuina lui Taizi, dar n-a vorbit cu moştenitorul şi nici nu l-a scuipat, aşa cum mă aşteptam. Doar s-a uitat la mânz, ni s-a spus.

Ceva nu era în regulă, nu era deloc în regulă, dar nu ştiam ce anume.

Servitorii păreau să nu-şi facă griji. Cei mai mulţi credeau că împăratul va trăi. Ici şi colo, se salutau, chiar zâmbeau câteodată, cu obrajii roşii de bucuria sărbătorii şi cu burţile îndulcite de prăjituri de orez şi curmale uscate.

Plum mi-a spus că Pheasant se căsătorise cu Doamna Wang în locuinţa lui din afara palatului. Aş fi vrut să aflu mai multe despre nuntă, despre mireasă, despre Pheasant şi ce credea despre noua lui mireasă, dar Plum n-a dezvoltat subiectul, a spus doar că Doamna Wang era foarte înaltă.

A venit Sărbătoarea Lampioanelor. Lampioane în formă de căprioară, de iepure sau de ţestoasă erau aşezate peste tot în Curtea Interioară şi luminau fiecare colţişor. Decoraţiuni din hârtie, în formă de vulturi, papagali şi rândunele atârnau de cornişele caselor. Peste tot mă întâmpinau culori precum roşu, mov, indigo, verde şi alte nuanţe strălucitoare. Ultima zi din vacanţa lungă de Anul Nou, din sărbătoarea luminilor, se presupunea că trebuie să ne aducă noroc tot anul.

Atârnam nişte păsări de hârtie în grădină, când l-am zărit pe Pheasant la poartă. Şi-a dus mâna la umărul stâng ca să-mi atragă atenţia. Eram surprinsă. De când locuia în afara palatului şi se căsătorise, îl văzusem rar. Câteodată, îl surprindeam privindu-mă când venea să-l vadă pe Împărat, iar privirea lui mă însoţea zile întregi. Străbăteam coridoarele gândindu-mă la intensitatea privirii lui şi apoi mă duceam la culcare, minţindu-mă că mă ţinea în braţe pe mine, nu pe soţia lui.

Dar, când erau oameni în jur, rareori se uita spre mine, ca să nu mai vorbim de a veni să mă vadă între patru ochi.

Am dat din cap uşor, ca să-i dau de ştire că-l văzusem şi m-am întors, aşteptând un prilej. În cele din urmă, a trecut un grup de eunuci, cărând un pom împodobit cu frunze de aur. Oamenii s-au adunat să-l admire. M-am strecurat şi eu.

Am coborât podul şi l-am găsit după o stâncă din grădină, în spatele sălii.

Stătea în umbra stâncii. Lampioanele aruncau la picioarele lui o baltă de lumină roşiatică. Era acelaşi Pheasant pe care-l aşteptam în pavilion. Dar arăta mai grav, mai singuratic şi mult mai în vârstă. Eram îngrijorată.

— Ce s-a întâmplat? m-am dus eu spre el.

Nu era în apele lui. Se foia întruna şi lovea încontinuu pământul cu picioarele. Când mi-a auzit vocea, s-a îndreptat, uitându-se atent în jur, să fie sigur că nu ne vede nimeni.

— Iartă-mă că te pun iar în primejdie! E ultima dată când îţi cer să te vezi cu mine, îţi promit.

— Nu-ţi face griji, nu m-a zărit nimeni.

Împăratul, dregătorii lui de rang înalt şi doamnele sărbătoreau în sala de ospeţe din Palatul Exterior şi tot acolo erau şi mulţi dintre servitori.

Şi-a pus mâinile pe piatră. Apoi a făcut o pauză înainte să spună:

— Am venit să te avertizez, Mei. Nu eşti în siguranţă aici.

Nu m-am putut abţine şi m-am apropiat de el.

— Ce se întâmplă?

— O să se întâmple un dezastru. Trebuie să pleci din sala de ospeţe. Acum. Fugi la tine în cameră cât poţi de repede şi încuie uşa! Sau – şi-a scos pălăria şi şi-a trecut degetele prin păr – du-te la noi, în pavilionul secret. Într-un loc

necunoscut şi sigur şi ascunde-te acolo până mâine-noapte!

Oare Doamna Imaculată intrase în acţiune?

— De ce?

— Fratele meu, a tras el adânc aer în piept. Cred că şi-a ieşit din minţi.

Am fost eliberată să aud că nu era vorba de Doamna Imaculată.

— Taizi, am zis eu.

Era profund nefericit, ştiam cu toţii...

— Ce se întâmplă cu el? l-am întrebat.

— Am găsit arme ascunse. Arme. Ştii la ce mă refer, nu? Lăncii, săbii, armuri, coifuri şi săgeţi, şi-a strâns el pumnii. Maldăre şi maldăre de arme, în grajd.

Am scos un mic strigăt, înţelegând limpede sensul cuvintelor lui. Legea le interzicea oamenilor să poartă arme, chiar şi prinţilor.

— Pune ceva la cale? De ce ar aduna atâtea arme?

Pheasant a lăsat capul în jos.

— E din cauza flautistului. Ştiu prea bine. Tata n-ar fi trebuit niciodată să-i poruncească să-l ucidă.

— E prea târziu să mai spui asta acum. Şi ce are de gând să facă cu toate armele?

Un râs strident a răsunat în aerul nopţii. Nu ştiam exact de unde venea. Dar eu şi Pheasant am rămas nemişcaţi.

— S-ar putea să nu fie nimic. Îi place să încerce arme. S-ar putea acum să vrea să devină spadasin.

Avea vocea tocită, iar pieptul i se zbătea de agitaţie. Aş fi vrut să-l iau în braţe şi să-i mângâi părul. Aş fi vrut să-l cred, să-i spun că exact de-asta adusese Taizi armele în palat. Dar cuvântul *trădare* nu-mi dădea pace şi ştiam că nu mă puteam amăgi nici pe mine, nici pe el.

— Lasă-o baltă! a dat el iar cu piciorul. Doar mă mint singur. Se întâlneşte cu un soldat înainte să se crape de ziuă.

— Un soldat? mi s-a strâns mie tot corpul.

— Conducătorul armatei lui, a rânjit Pheasant. L-am auzit vorbind cu oamenii lui în grajd. A aranjat ca oamenii lui să ia locul gărzilor din Palatul Exterior, în aşa fel încât niciun soldat din armata tatei să nu poată intra în palat. A plătit chiar şi santinelele din turnul de veghe.

— Vrea să pornească o revoltă?

Şi-a şters faţa. Lumina roşie i s-a reflectat în ochii agitaţi.

— Aş vrea să vorbesc cu el şi să-l fac să înţeleagă.

— Cum adică?

— Sunt fratele lui. Nu pot să stau şi să mă uit cum îşi pierde minţile. E moştenitorul, pentru numele Cerului. Regatul e oricum al lui. De ce l-ar provoca aşa pe tata?

— Te-a iertat Taizi pentru flautist?

El nu mi-a răspuns şi mie mi s-a strâns inima.

— Deci e încă supărat. De ce crezi că te-ar asculta acum? Nu te poţi duce acolo, Pheasant. Taizi şi-a pierdut minţile. Să stai de vorbă cu el n-o să schimbe nimic.

— Dar, dacă nu vorbesc eu, cine o s-o facă? Ce fel de frate sunt? Nu se poate revolta împotriva tatei. Asta e sinucidere.

Bietul Pheasant! Prins între două pietre tari: tată lui şi fratele lui.

— Poate că ar trebui să-i spui Împăratului.

— Lui tata?

Şi-a ridicat capul, uitându-se înspre Palatul Exterior, unde suveranul şi oamenii lui petreceau. A scuturat din cap.

— Nu pot! Mai ţii minte ce s-a întâmplat când s-a bătut Taizi cu Prinţul Yo? L-a exilat pe Yo. Ce crezi c-o să facă, dacă află despre armele lui Taizi? O să-l omoare.

I-am strâns mâna.

— Dar nu te poţi duce acolo! Asta e răzmeriţă. Taizi vrea să se răzbune. N-o să te asculte. Dacă o să-i spui, o să-şi dea seama că-i ştii planurile şi-o să te ucidă. N-o să ţină cont că eşti fratele lui.

— N-am de ales.

M-am uitat în ochii lui.

— Ascultă-mă! Nu te grăbi! Să ne gândim! Du-te la tine în cameră, bea nişte vin şi culcă-te! Poate că n-o să se întâmple nimic. Poate c-o s-o facă uitată.

M-a privit în faţă, iar mâna lui mi-a dat deoparte părul care alunecase. O umbră i-a trecut prin priviri, iar genele i-au tremurat. O clipă, obrazul lui a părut să se topească acolo, în faţa mea, apoi şi-a strâns buzele şi chipul lui imaculat s-a transformat într-o sculptură perfectă, care trăda fermitate şi hotărâre.

Mi-a luat faţa în mâini.

— Te doresc, dulcea mea! Sper că ştii. Numai pe tine te vreau.

Mi s-a înmuiat inima. Încă mă iubea, chiar dacă o avea pe Doamna Wang.

— Ştiu.

— N-am regretat niciodată. Tu ai regretat?

Am clătinat din cap, reţinându-mi lacrimile.

— Trebuie să-l opresc pe fratele meu. Trebuie să-l salvez.

Mi-a venit să plâng.

— Să nu faci asta!

Şi-a luat mâinile de pe mine şi a coborât pe alee. Silueta lui subţire se contura din balta de lumină de la felinar, care curgea ca un râu de sânge. Apoi l-a înghiţit întunericul nopţii.

M-am dus înapoi în grădină, unde eunucii aşezaseră pomul de aur. Am agăţat lampioanele printre ramurile aurite, dar de-abia le zăream. Ce avea să se întâmple cu Pheasant? Oare avea să-l asculte Taizi? Sau avea să-l omoare? Am

început să tremur. Normal c-o să-l omoare. N-o să-l lase niciodată pe Pheasant să-i dea la iveală secretul.

Am dat la o parte lampioanele stinse de la picioarele mele şi am luat-o la fugă spre Palatul de Răsărit. În spatele meu, Daisy striga după mine şi mă întreba unde mă grăbesc aşa, dar eu am fugit mai departe.

Partea de răsărit a Curţii Interioare era goală. Aproape toată lumea se afla în sala de ospeţe din Palatul Exterior. Am alergat spre zona largă de lângă Poarta Tongxun, am trecut de tunelul lung şi am intrat în Palatul de Răsărit. Am bătut la poarta locuinţei lui Taizi.

— Taizi! am strigat.

Linişte.

— Pheasant!

N-a răspuns nimeni.

M-am panicat şi, cu toată puterea, am bătut din nou şi am strigat. N-a venit nimeni. Ceva era în neregulă. Chiar dacă Taizi nu era înăuntru, servitorii lui ar fi trebuit să deschidă poarta.

M-am întors.

Trebuia să găsesc ajutor. Trebuia să-l salvez pe Pheasant înainte să fie prea târziu.

Am alergat spre Palatul Exterior şi m-am năpustit în sala de ospeţe. În faţa mea erau capete de dregători, rochii colorate şi servitori agitaţi. Ducele era acolo şi tot acolo era şi Cancelarul. Dar unchiul Împăratului şi Doamna Imaculată lipseau. Unde erau? Încă nu-şi trimiseseră semnalul? Dar nu mă puteam gândi acum la revolta lor.

Împăratul stătea la masă, în capătul sălii. Arăta destul de bine, dar nu-şi revenise niciodată complet din vraja rea care-l slăbise. Era gârbovit, obrazul drept îi atârna, ca o bucată de hârtie mototolită şi lipită pe faţa lui.

Trebuia să-i spun despre complotul lui Taizi. Iar el avea să-şi ia oamenii şi să dea buzna în Palatul de Răsărit, să-l salveze pe Pheasant. M-am dus în spatele stâlpilor, am trecut de servitorii care cărau tăvi, de muzicanţii care cântau la ţitere şi la lăute şi m-am apropiat de masa din centru.

Am încetinit.

Oare avea să mă creadă? Ce aveam să-i răspund când o să întrebe de unde ştiu? Aveam să-i mărturisesc că de la Pheasant. Dar apoi avea să înţeleagă că eu şi Pheasant ne întâlneam pe la spatele lui.

M-am ascuns după o coloană şi am încercat să mă liniştesc. Din spatele unui felinar, m-am uitat spre mesele unde stăteau doamnele. Doamna Nobilă s-a aplecat spre fiul ei, Prinţul Ke, şi i-a spus ceva.

Poate că ar fi trebuit să vorbesc cu ea, ca să-i zică Împăratului despre planul lui Taizi. Dar apoi Atotputernicul avea să facă cercetări şi tot la mine şi Pheasant avea să ajungă.

Nu reuşeam să găsesc nicio cale să-l salvez pe Pheasant, fără să mă pun pe mine în primejdie.

Zărindu-mă, Doamna Nobilă mi-a făcut semn cu mâna, colierul ei de aur strălucind în lumina lumânărilor. Nu mă puteam mişca. Ce mi-ar fi spus, dacă ar fi ştiut ce voiam să fac? „Ţi-ai pierdut minţile, Mei?” probabil că mi-ar fi zis. „Vrei să ai soarta lui Jewel?”

Dar trebuia s-o fac, altfel Pheasant avea să moară. Am tras aer în piept şi m-am dus spre masa Împăratului. Lângă mine, Doamna Supusă s-a răsucit, mânecile ei lungi, verzi, rotindu-se ca un inel de smarald. Tot felul de sunete grele şi înfundate mi-au bubuit în urechi.

Am ajuns lângă masă şi am îngenuncheat.

— Atotputernice, am spus eu, iartă-mă că întrerup acest moment fericit. Dar un complot teribil se pune la cale în locuinţa lui Taizi. Pheasant încearcă să-l convingă să renunţe la ideea lui nebunească, dar mă tem că n-o să izbutească.

Glasurile din jurul meu au tăcut, iar Doamna Supusă a tăiat-o de lângă mine.

— Ce complot? a întrebat Împăratul.

Vocea lui, mai neclară ca niciodată, bolborosind, a închis în jurul capului meu un inel de fier. Nu m-am clintit.

— Sunt multe arme. Am auzit că Taizi le-a adus şi le-a ascuns în grajd. Acum îşi înarmează oamenii şi se pregătesc de revoltă.

În jurul meu s-au ridicat murmure înăbuşite. Eu am rămas nemişcată.

— De revoltă?

Am plecat capul.

— Cine ţi-a spus?

Mi-am pus mâinile pe pământ ca să mă sprijin.

— Fiul tău, Pheasant!

Tăcere.

— Pheasant? Unde e?

— E în mare primejdie. A zis că trebuie să-l oprească pe moştenitor şi s-a dus la Palatul de Răsărit acum puţin timp.

Picioarele Împăratului mi s-au ivit în faţa ochilor. Frica şi groaza mi-au urcat pe şira spinării, dar nu mă puteam opri. Viaţa lui Pheasant şi viaţa mea depindeau de acest moment.

— Trebuie să mă crezi, Stăpâne! Spun adevărul. Am fost la Palatul de Răsărit şi am bătut în poartă. Nu mi-a răspuns nimeni. Te rog, fă ceva! Pheasant... Trebuie să-l salvezi!

O mână m-a prins de bărbie.

— Uită-te la mine!

Nimeni nu avea voie să se uite în ochii Împăratului, dar ştiam de ce mi-a poruncit asta. Voia să-mi citească în suflet şi să scoată de-acolo secretele inimii mele. Totuşi, pentru prima dată de când intrasem în sală, nu mi-era frică. Nu-mi păsa dacă avea să mă pedepsească. Nu-mi păsa dacă-i puteam câştiga afecţiunea. Nu mai conta pentru mine. Acum, alesesem ce-mi cerea inima şi n-aveam niciun regret. M-am uitat în sus, la el.

Pete întunecate se întindeau pe chipul lui ca nişte umbre ameninţătoare, iar ochii lui, acum umbriţi, erau adânciţi în orbite, iar ochiul drept, mai ales, era tras în jos de pielea lăsată şi arăta mic şi jalnic, ca un fitil de cânepă arsă, într-o baltă de ceară topită.

Dar amândoi încă scânteiau. Erau încă vii şi înspăimântători.

Mâinile mi-au tresărit, dar nu mi-am mutat privirea.

— O să mă ocup de tine mai târziu, mi-a zis.

Şi-a ridicat mâna şi şi-a târât picioarele spre masa lui.

— Căpitane! Du-ţi oamenii la Palatul de Răsărit! Dărâmaţi porţile, cercetaţi grajdurile şi aduceţi-i la mine pe Taizi şi Pheasant!

Căpitanul i-a răspuns şi a plecat. Eu am aşteptat în linişte. Am rămas în genunchi, cu spatele aplecat şi cu mâinile sprijinite de podea. Dar mă simţeam eliberată. Pheasant avea să fie în siguranţă. Aveau să-l găsească şi să-l salveze.

Mi se părea că stau în genunchi de secole, când s-au auzit urme de paşi din afara sălii de ospeţe. Sosiseră. M-am întors. Dar nu era nici Pheasant, nici Taizi, nici Căpitanul. Doar un alt soldat.

— Stăpâne, Atotputernicule! a strigat el.

Inima a început să-mi bată mai tare. Ceva era în neregulă. Vorbise înainte să i se dea permisiunea.

— Urgenţă! a urlat el.

— Ce e? a întrebat Împăratul. Unde e Căpitanul?

— Taizi ne-a atacat cu oamenii lui. Am fost înconjuraţi.

Soldatul şi-a şters fruntea. Voia să vorbească din nou, când a răsunat un clopot.

Loviturile erau puternice şi insistente, avertizând că o ameninţare se apropie de palat. În sală s-a făcut linişte. Toate doamnele şi toţi curtenii s-au ridicat în picioare să asculte, cu chipurile cadaverice.

— Ce s-a întâmplat? Cine atacă palatul?

Împăratul tremura.

Un alt soldat din garda imperială a intrat alergând în sală şi s-a închinat în faţa lui.

— Atotputernice! Este armata Prinţului Yo! Suntem atacaţi.

Un val de murmure s-a ridicat în jurul meu, inundându-mă, şi am început să tremur de frică. Imposibil! Taizi se revolta în interiorul palatului, iar acum Prinţul Yo lovea din afară.

— Duceţi-mă la turnul de veghe! s-a ridicat Împăratul, sprijinindu-se cu mâinile de masă.

— Sunt prea mulţi. E prea periculos, a zis soldatul.

— Wuji! Vino cu mine! Să-i strivim! l-a strigat Împăratul pe Duce, târându-se spre intrare.

Ducele s-a grăbit să i se alăture. În spatele lor, curtenii se îngrămădeau înnebuniţi. Apoi l-au urmat şi ei. Prinţul Ke, fiul Doamnei Nobile, a alergat după ei. Curând au plecat cu toţii, lăsându-le în urmă, în sala de ospeţe, doar pe

doamnele înspăimântate şi pe servitorii agitaţi. M-am dus spre Doamna Nobilă.

— Prinţul Yo a atacat. Când a trimis semnalul Doamna Imaculată? Cum a reuşit, când eu am stat cu ochii pe ea tot timpul?

Doamna Nobilă părea şocată, dar stătea într-o atitudine reţinută, cu mâinile în poală, de parcă le-ar fi dat instrucţiuni servitorilor.

Am clătinat din cap. Întârziaserăm. Mult prea mult.

— Şi Taizi? şi-a frecat ea pieptul agitată. De ce se revoltă împotriva tatălui său?

— Şi eu am fost surprinsă, i-am zis.

Era o coincidenţă că amândoi prinţii atacaseră în aceeaşi noapte? Nu, nu putea fi o coincidenţă. Cei doi trebuie să fi conspirat împreună. De-asta se ducea Doamna Imaculată la Palatul de Răsărit, ca să privească iapa care făta un mânz şi prunii înfloriţi... Atunci trebuie să le fi dat semnalul.

Dar de ce să fi acceptat Taizi să conspire cu Prinţul Yo? Taizi îl ura pe prinţ. Trebuie să fi fost atât de lovit de suferinţă, încât îşi pierduse minţile. Iar Prinţul Yo, desigur, n-ar fi refuzat niciun ajutor ca să poată pătrunde în palat.

— Ce bine ar fi fost să nu fi plecat fiul meu! a zis Doamna Nobilă, uitându-se spre uşă.

— Dacă vrei, mă duc după el.

Aşa aveam o scuză. Nu voiam să stau acolo să aştept. Voiam să-l urmez pe Împărat şi să-l caut pe Pheasant.

— E mai bine să aşteptăm. Sper că se vor întoarce curând.

— Dar...

— Aşteptăm.

— Bine.

Am început să mă plimb printre mese, întâi încet, apoi din ce în ce mai repede. În jurul meu, femeile păreau neliniştite şi agitate. Una plângea, alta se cuibărise tremurând în braţele cuiva. Păreau că respiră frică, nu aer.

— Poţi să te opreşti, te rog? Mă ameţeşti, a zis Doamna Nobilă.

Mi-am frecat faţa care-mi luase foc.

— Iertare! Nu mi-am dat seama.

A luat o cupă şi a sorbit.

— Vrei puţin vin?

Am dat din cap că nu. Simţeam că nu pot să înghit nimic.

— Bun vin...

Un zăngănit puternic de metale care se ciocnesc a explodat de-afară. Am îngheţat.

Ea a scăpat din mână cupa, care s-a zdrobit de podea, apoi peste toată sala s-a lăsat o tăcere de moarte.

— Ce-a fost asta? Ce-a fost asta? a întrebat cineva disperat.

Ca pentru a-i da un răspuns, paşi grei au tunat de-afară şi s-au auzit bărbaţi strigând. Nu ştiam ai cui oameni erau, dar îi auzeam aproape.

— Vine aici! Vin rebelii! a strigat cineva de lângă mine.

Panica s-a răspândit prin sala de ospeţe, mai repede decât o armată de şobolani flămânzi. Femeile ţipau, îngrămădindu-se una într-alta, stingând lumânările. Sala s-a cufundat în beznă.

Frica mi-a înşfăcat gâtlejul ca o gheară.

— Eşti bine, Doamnă Nobilă?

Nu mi-a răspuns. Am întins braţele, căutând-o. Ceva mi s-a prăbuşit în cap. Am căzut la pământ.

Am clipit repede, dar era prea întuneric şi nu vedeam nimic. Am simţit o slăbiciune în genunchi şi am orbecăit prin întuneric. Oriunde puneam mâna, erau oameni: umeri, păr şi chiar ochi. Şopteam întruna scuze şi, disperată, mă răsuceam ca un orb. M-am dat cu capul de un stâlp. M-am lăsat să alunec în jos şi m-am sprijinit de el. Era bine să ştiu că aveam ceva de care să mă sprijin.

Afară, tropăit asurzitor de copite. Zdrăngănit de metal pe metal. Strigăte sfâşietoare, apoi mai domoale, pentru ca în cele din urmă să fie curmate brusc.

Sala toată s-a cutremurat. Praf şi mizerie cădeau din tavan. Ceva s-a rostogolit peste mine. Un măr, încă învelit în mătase.

S-a lăsat liniştea. Chiar când credeam că bătălia s-a sfârşit, un alt val de ţipete a sfâşiat tavanul şi zgomote nebune şi haotice au răsunat de pretutindeni.

— Mei? s-a auzit vocea Doamnei Nobile. Unde eşti, Mei?

— Lângă stâlp, Doamna mea.

Oamenii în jur se târau, iar mâna durdulie a Doamnei Nobile mi-a atins obrazul.

— Oh! Aici erai! Ce mă bucur că te-am găsit!

Am apucat-o de mână şi i-am făcut loc lângă mine.

— Eşti bine?

— Da, a zis ea trăgând aer în piept, în timp ce mâna îi tremura. Ce ironie! Am mai trecut o dată prin asta.

— Cum adică?

— Împăratul a invadat acest loc, din acelaşi palat, pe vremea când încă era casa mea... Aveam zece ani. M-am ascuns sub o masă din sala de ospeţe, iar când am ieşit – vocea îi era firavă şi plină de tristeţe – toată familia murise.

Mi s-a făcut pielea de găină.

— Îmi pare rău, n-am ştiut.

— Toţi, în afară de mama, fireşte, căreia îi ţineau... o sabie sub bărbie... Întotdeauna mi-am dorit să fiu ca ea, să fiu împărătească. Am vrut să mor cu ea atunci...

M-am cutremurat.

— S-au schimbat vremurile. Împăratul va învinge. Întotdeauna învinge.

— Să sperăm. Dar uneori aş prefera... M-a păstrat. Nu ştiu de ce. N-am spus niciodată nimănui. Dar, dacă aş fi putut... Aş fi făcut altfel. Mi-aş fi luat destinul în mâini...

Vocea ei, adâncă şi deznădăjduită, aşa cum n-o mai auzisem niciodată, m-a zguduit. Îmi venea să plâng, pentru toată durerea şi amărăciunea pe care a trebuit să le îndure de la o vârstă fragedă, pentru tot ce îndurase în toţi aceşti ani, trăind sub puterea unui bărbat care-i omorâse mama, dar nu voiam s-o las să vorbească mai departe, pentru că mă temeam de urechile din jur.

— Să nu vorbim despre asta acum, da? Curând, o să ne întoarcem în camerele noastre şi o să ne odihnim, iar de dimineaţă o să ne întâlnim şi o să ne bucurăm împreună de soare, în curte.

— Mei, eşti prea tânără. Nu înţelegi, dar eu ştiu cum se vor sfârşi toate astea. Nu vom supravieţui.

— Doamna mea...

— Asta e viaţa, Mei. În toţi aceşti ani n-am vrut să-mi amintesc cine sunt şi m-am luptat şi le-am spionat pe celelalte doamne. Acum au dispărut toate. Jewel e moartă, la fel şi copilul ei. Acum nu-mi mai e teamă de nicio ameninţare... Eu i-am pus aconit în vin, Mei. Eu. Nu puteam s-o sufăr. N-am avut încotro...

Nu-mi venea să cred. Doamna Nobilă, doamna cunoscută pentru blândeţea şi gingăşia ei, îi pusese otravă rivalei ei ca să lepede pruncul? Ce altceva ar mai fi putut să facă o femeie ca să-şi distrugă rivala?

— Şşşş... Vine cineva!

Un călăreţ. Cel mai probabil, înarmat. Am auzit metalul zdrăngănind. Se auzea ca şi cum călăreţul căuta intrarea. Respirând agitat, oamenii s-au strâns în jur. O simţeam pe Doamna Nobilă tremurând lângă mine.

— Nu te teme! mi-am pus braţele în jurul ei şi aveam gura uscată şi inima îmi bubuia de frică, dar încercam s-o liniştesc pe Doamna Nobilă. Ar putea fi un soldat din garda imperială sau însuşi Împăratul.

— Ar putea fi oricine, a clătinat ea din cap.

— Tăceţi! ne-a apostrofat în şoaptă probabil Doamna Supusă. O să ne găsească.

Erau mai mulţi? Loviturile grele de copită izbeau pietrele de jos. Era adevărat. Parcă erau cel puţin doi călăreţi. Femeile au început să plângă, dându-se cât mai în spatele sălii. N-am putut să mă abţin. Ţinând-o pe Doamna Nobilă, m-am dat şi eu în spate.

— Mei! am auzit vocea spartă a Doamnei Nobile. Uşa...

M-am uitat la intrare. Nu puteam să văd clar.

— E tras zăvorul.

Speram să fie. Era nevoie de cel puţin cinci oameni ca să pătrundă înăuntru, dacă uşa era zăvorâtă. Dar, dacă nu era... Am simţit gheara înfigându-mi-se în gât şi mi s-a tăiat respiraţia. Copitele nu s-au mai auzit. Oare plecaseră călăreţii?

O izbitură teribilă a zguduit sala, iar uşile s-au deschis. Am sărit, iar părul mi s-a făcut ca ariciul pe ceafă. Dar n-a intrat nimeni. Nicio mişcare. Doar linişte.

— Ce a fost asta? a întrebat Doamna Nobilă, cu un glas tremurând.

Am scuturat din cap. Vântul nopţii s-a năpustit pe uşi ca o mână puternică, măturându-mi capul. Un animal a urlat undeva, în depărtare. Sau poate era un om care ţipa în agonia morţii.

— Trebuie să închidem uşa. Poate să se ducă cineva să închidă uşa, vă rog? s-a auzit vocea lui Plum.

Nimeni nu s-a mişcat. Femeile de lângă mine tremurau violent. Doamna Nobilă avea ochii închişi şi, în lumina slabă care venea de afară, i-am putut vedea faţa albă ca varul.

M-am ridicat şi, deşi simţeam că nu mă ţin picioarele, am răspuns:

— O închid eu.

Ţinându-mi respiraţia, m-am târât spre intrare. Aveam să mor, eram sigură. O sabie avea să străbată aerul şi să-mi taie capul înainte să apuc să ţip.

Când am ajuns în prag îmi tremurau mâinile şi de-abia mai respiram. Dar nu vedeam nicio sabie nicăieri şi nici rebeli.

Afară, lampioanele de la cornişe fuseseră stinse, iar luna galbenă atârna jos, ca un evantai rotund şi pictat. Nu era nimeni nici pe coridor, nici în curte. M-am întins spre tocul uşii.

Ceva a explodat deasupra şi mii de bucăţele au zburat prin aer. Mi-am acoperit capul, am căzut pe spate, în timp ce nişte copite au ţâşnit prin uşă. Un animal alerga prin sală.

— Un cal, un cal! a strigat Doamna Nobilă.

Femeile au ţipat.

Inima îmi bubuia. Armăsarul, un exemplar uriaş, de război, şi-a răsucit gâtul şi a nechezat, scoţând aburi groşi. Lovind cu copitele lui zdravene, şi-a plecat capul şi s-a pregătit.

Femeile au început să ţipe mai tare. Câteva au alergat spre colţurile sălii. Altele, spre uşi. Eu eram prinsă între ele. Un cot m-a lovit în cap. Am căzut din nou. Adunându-mi puterile, am încercat să mă ridic, dar m-a lovit altă mână.

— Mei, Mei!

Am ridicat privirea. Acolo! Printre picioarele care se mişcau dement, am zărit-o pe Doamna Nobilă, cu ochii închişi, tremurând, căzută la pământ. Iar calul, cu capul plecat şi bătând din copite, se pregătea să se ducă spre ea.

— Ai grijă, Doamna mea!

A deschis ochii. O clipă n-a înţeles, ca şi cum nu era conştientă de ce se petrecea în jur. Apoi s-a ridicat şi şi-a netezit cutele de la rochia de mătase, de parcă se pregătea să iasă din dormitor să întâmpine un oaspete. Dar calul era prea aproape de ea!

— La o parte! La o parte! am ţipat eu.

Dacă aş fi fost mai aproape de ea, dacă aş fi putut să-i fac vânt din calea lui. S-a întors spre mine, a văzut animalul şi s-a schimbat la faţă. Dar era prea târziu – el s-a cabrat şi a lovit-o direct în frunte.

— Doamna mea!

Mi s-a strâns inima şi o ploaie de picături negre m-a orbit.

Armăsarul s-a întors şi a pornit în galop spre poartă, măturându-mi umărul cu coada. Lacrimi fierbinţi mi-au ţâşnit din ochi şi m-am târât prin mulţime, până la ea. Cineva m-a călcat pe mâini. De-abia am simţit. Centimetru cu centimetru, m-am târât până la ea. Şi când am ajuns, în sfârşit, am ţinut-o strâns. N-am putut să mă uit la faţa ei, pentru că ce mai rămăsese nu era chipul pe care-l iubeam atât. Dar ea rămăsese în inima mea, indiferent ce o doborâse, indiferent ce făcuse. Mă iertase, atunci când m-ar fi putut pedepsi. Stătuse lângă mine atunci când eram singură. Ar fi putut să-mi fie duşman, dar alesese să-mi fie prietenă.

— Doamna mea, doamna mea, ar fi trebuit să mă asculţi. De ce? De ce nu te-ai mişcat?

N-avea să-mi mai răspundă niciodată.

— Mei, trebuie să plecăm, m-a zgâlţâit Plum. Trebuie să ieşim de-aici.

— Doamna mea Nobilă...

— Ceruri! şi-a acoperit Plum gura. O să venim la ea mai târziu, dar acum trebuie să plecăm.

— Nu pot... Nu... Stai puţin...

Într-o clipă eram pe coridor. Vacarmul se auzea mai tare acolo şi m-am cutremurat. Revolta era departe de a se fi sfârşit. Mi-am şters lacrimile. Aveam să-i povestesc fiului ei despre ultimele clipe ale mamei sale, dar întâi trebuia să supravieţuiesc.

— Unde mergem?

— Putem merge la noi în dormitor, a zis Plum agitată. Câteva doamne au fugit afară, în curte, altele s-au adunat în jurul nostru.

Am dat din cap că nu.

— De unde ştii că Taizi nu a invadat deja locul? Şi apoi, nu puteam ajunge singure până acolo.

Ca să ajungem la noi în dormitor, trebuia să traversăm o mulţime de săli, să trecem de porţi şi să tăiem nişte grădini. Cu siguranţă erau rebeli care trecuseră prin Poarta Tongxun şi intraseră în Curtea Interioară. Aveam să fim prinse înainte să traversăm o singură sală.

— Şi atunci, unde să mergem?

— Trebuie să ieşim din palat, am zis.

Urletele bărbaţilor se auzeau tot mai puternic şi peste tot umbre nedesluşite se luptau una cu alta. Mă simţeam goală stând acolo, fără nicio apărare.

— Bine. Să mergem!

Un grup de bărbaţi a apărut în întuneric, în depărtare, şi au strigat la noi. Am tras-o pe Plum deoparte. Am stat în spatele zidului unei clădiri şi le-am ascultat paşii. După un timp vocile s-au stins şi părea că ne-au pierdut urma.

— Ascultă-mă, Plum! Dacă traversezi trei săli, în direcţia asta, o să dai de bucătăria eunucilor. Ştii zona, da? Acolo sunt multe depozite, dar, dacă fugi cât poţi tu, o să dai de canal şi o să ajungi la intrarea dinspre apus, pe unde ies eunucii dimineaţa să meargă la piaţă. Acolo vei fi în

siguranţă. Rebelii n-o să meargă acolo să jefuiască. Poţi să le iei şi pe celelalte femei cu tine. Du-te acum!

— Da, mergem!

S-a întors spre mine. În întuneric era greu să-i văd faţa, dar o simţeam agitată şi speriată.

— Haide! mi-a zis.

Am dat din cap că nu.

— Tu nu vii?

— Eu... eu trebuie să găsesc pe cineva.

— Ce tot spui?

Nu i-am explicat. Plum n-ar fi înţeles.

— Pe cine să găseşti, Mei?

— Mă duc să-l caut pe Pheasant, i-am răspuns.

Am auzit undeva, în apropiere, sunet de metal.

— Trebuie să mă duc, trebuie să aflu dacă e bine.

— Eşti nebună! Rebelii sunt peste tot. Ce-o să păţeşti dacă te prind?

— O să... o să... o să am grijă, am înghiţit eu cu greu.

— Nu fi proastă, Mei! Nu trebuie să te gândeşti acum la el. E prea periculos să te duci la Palatul de Răsărit. O să cazi în mâinile lor. Cum vrei să ajungi până acolo?

Habar n-aveam cum. Palatul de Răsărit era chiar mai departe decât dormitorul meu şi era locul unde începuse revolta.

În întuneric se vedea un alt grup de bărbaţi care venea spre noi. Am împins-o:

— Du-te, Plum! Nu-ţi face griji pentru mine! Du-te înainte să se facă prea târziu.

Celelalte doamne au împins-o şi ele şi, în cele din urmă, a luat-o la fugă pe alee. Curând, prietena mea şi celelalte femei s-au topit în întuneric.

Undeva în apropiere răsunau paşi, din partea cealaltă a zidului. Mi-aş fi dorit să existe tufişuri sau pomi ca să mă pot ascunde, dar erau numai o terasă şi statuile unicornilor. Am ţâşnit spre una dintre ele şi m-am ascuns în spatele ei, ţinându-mi genunchii cu mâinile. Vocile s-au făcut tot mai puternice. Torţe au sfârâit în aer. Eram înconjurată. Ochii mi s-au înceţoşat şi mi-am ţinut respiraţia.

Mi s-a părut că au trecut veacuri până când au plecat în sfârşit. M-am strecurat afară din spatele statuii şi am luat-o la fugă. De câteva ori, glasurile au fost atât de aproape, încât m-am târât pe pământ ca să nu mă zărească. Când am găsit nişte copaci, m-am lipit de un trunchi şi i-am aşteptat să treacă, apoi am luat-o din nou la fugă. Distanţa până la Palatul de Răsărit părea mai mare decât cea de la pământ la cer şi mi-aş fi dorit să mă prefac într-un cocor şi să zbor pe deasupra acoperişurilor.

În cele din urmă, am zărit acoperişurile de la Sala Celui De-al Nouălea Cer, o clădire de lângă Palatul de Răsărit. Nevăzând pe nimeni în jur, am ţâşnit în spatele clădirii.

Am îngheţat. Fum. Straturi multe de fum. Din frunzele uscate ale ulmilor căzuţi la pământ, ale mestecenilor, ale stejarilor împodobiţi cu şiruri de felinare pentru sărbătoare. Încă agăţate de crengi, felinarele revărsau mingi de foc.

Am tuşit. Fumul mă îneca sau poate frica...

Am auzit un mârâit în fum. Am îngheţat. Animale. Peste tot. Căprioare ţâşnind din tufele de crizanteme, maimuţe chiţăind prin duzi, câini de vânătoare mârâind pe coridoarele de la Sala Celui de-al Nouălea Cer, un rinocer prin curtea din faţă, un leopard cutreierând straturile de flori, un lup cu ochi lucitori, cocoţându-se pe un munte decorativ din mijlocul curţii. Şi deasupra vulturi, şoimi şi multe bufniţe.

Trebuie să fi venit din grajdurile şi ţarcurile imperiale. Asta însemna că rebelii deja atacaseră aici.

Îmi tremurau picioarele când am luat-o înapoi pe o potecă de lângă copaci. O mulţime de cadavre zăceau pe jos. Soldaţi ai gărzii imperiale, Păsările de Aur. Oamenii Împăratului.

— Se coboară iadul! a ţipat cineva.

Eunuci, servitori, cameriste de la palat şi curteni au ieşit din întuneric. Un servitor care servise mai devreme la ospăţ a luat-o la sănătoasa. Ţinea în mână, deasupra mulţimii, o statuie de aur – o furase, cel mai probabil. Un eunuc l-a lovit din spate, iar el l-a pocnit cu statuia.

— Toată lumea vrea să profite. Se coboară iadul!

Nu mă puteam întoarce. Poarta Tongxun era mai aproape. Odată ajunsă acolo, puteam să alerg până la Palatul de

Răsărit. Mi-am ridicat fusta şi am luat-o la goană pe aleea de lângă zid.

Am călcat pe ceva mocirlos. Mi s-au încordat braţele. Mi-am făcut curaj să mă uit în jos. Frânghii încolăcite. Nu, era ceva mai moale. Am îngheţat. Şerpi?

M-am clătinat.

De undeva din spatele meu se auzea un mârâit furios. M-am răsucit, cu inima cât un purice. Doi câini alergau după mine. Unul a scurmat şi a tras de una dintre frânghii, iar al doilea şi-a înfipt colţii la celălalt capăt. Am făcut un pas în spate, simţind că-mi vine rău. Frânghiile nu erau şerpi.

Clătinându-mă, m-am dus spre spatele sălii, spre poartă. Acolo, din nou, nori de fum se ridicau în faţa mea ca un baldachin uriaş. Nu puteam să respir, îmi ardea gâtul şi mi s-au muiat picioarele. Ceva cu blană mi-a atins picioarele. Nu m-am uitat în jos.

În cele din urmă, am ajuns la poartă, o clădire grozavă, cu un tunel boltit. Bucuroasă, am alergat spre ea. Porţile fuseseră lăsate întredeschise, iar eu am apucat de zăvor şi am deschis.

— Stai pe loc! am auzit o voce urlând la mine de cealaltă parte a porţii şi atunci a apărut şi-o torţă. Focul aproape că mi-a ars părul. A trebuit să-mi acopăr faţa, când un bărbat într-o tunică însângerată, care nu semăna cu uniforma Păsărilor de Aur, m-a înşfăcat de braţe şi mi le-a prins la spate.

— Încă una!

Era un rebel.

39

M-am zbătut, lovindu-l cât de tare am putut.

— Dă-te la o parte! Lasă-mă!

— Nu te duci nicăieri!

El m-a tras spre o zonă deschisă din Palatul de Răsărit. Peste tot erau oameni. Cu feţele stropite de sânge, cu capetele plecate, în genunchi. Nu puteam să-i văd, dar n-aveam să uit niciodată pălăriile negre, fustele colorate şi hainele ponosite. Erau dregători, scribi, doamne de la palat, eunuci, servitori de la bucătărie.

Mi s-au înmuiat genunchii.

Prinţul Yo câştigase. Împăratul pierduse.

Dar asta nu era posibil. Împăratul nu pierduse niciodată un război. Întotdeauna câştiga. Era Li Shimin, cel mai mare cuceritor al pământului şi-al mărilor. El turtise munţii la apus, el băgase spaima până şi în lupii din prerii. Iar acum... acum să fie învins în propria casă?

M-am cutremurat. Ce avea să se întâmple cu mine? Cu noi? Cu toţi cei din palat? Şi Pheasant. Ce i se întâmplase? Reuşise să plece? Reuşise... O siluetă, nişte membre aşezate într-o poziţie ciudată, răşchirate lângă zid. Avea capul căzut într-o parte şi sângele îi gâlgâia din gâtlejul despicat, iar mantia, mantia lui albă, atât de cunoscută era într-o baie de sânge. Pheasant? Mi s-a strâns inima şi mi-a

venit să urlu. Apoi i-am văzut faţa. Era doar un scrib. Am răsuflat uşurată. Dar unde era Pheasant?

— Mişcă! m-a împins o mână din spate.

M-am împleticit. Torţele defilau prin faţa mea, arzându-mi pielea. Gemete în agonie, ţipete cumplite îmi umpleau urechile, fiecare, înfigându-mi-se în inimă. Când mi-au spus să mă opresc, mi-am înălţat capul. M-am clătinat.

În faţă era un buştean. Lângă el, un om mascat s-a ridicat şi a căzut un topor.

Un trosnet. Un cap ca o minge s-a rostogolit, adunând frunze, mizerie şi balegă de cal, s-a lovit de rădăcinile smulse ale unui ulm, a încetinit şi s-a oprit la picioarele mele, în timp ce din el a ţâşnit un lichid gros ca un sirop de arţar. Omul cu masca a venit spre mine. A înşfăcat capul de păr, a şters murdăria de un cadavru care zăcea alături şi a înfipt căpăţâna într-o suliţă.

Am simţit un gust acru-amar urcându-mi dinspre stomac. M-am dat în spate. Iar şi iar, am înghiţit, încercând să alung gustul de fiere.

Mâna m-a lovit din nou:

— Mişcă!

M-am clătinat şi m-am dat într-o parte. În faţa mea se afla un gard de suliţe, în care erau înfipte capete, cu ochii bulbucaţi, cu gurile contorsionate, cu feţele roase de sânge şi agonice.

M-am aplecat şi-am vomitat.

— Mişcă!

Nu mai puteam să merg.

— Mişcă!

— Vă rog... nu... vă rog!

— Mişcă acum!

Nu voiam să mor. Nu voiam să devin unul din capetele alea din vârful suliţelor. Am simţit o lovitură în spate şi pământul m-a izbit în faţă. Zăceam acolo, paralizată. M-a cuprins o senzaţie ciudată. Pluteam, purtată de un car descoperit, prin văzduh. În jur se auzeau copite. *Clop, clop, clop*. Şi-a galopat, şi-a galopat, trecând prin tunele întunecate, afundându-se în nori de fum, zburând printre stropi de ploaie îngheţaţi, atingând vârfurile chiparoşilor şi ale statuilor de piatră, care împrăştiau lacrimi roşii. Iubirea şi destinul erau doi cai sălbatici, care nu puteau fi struniţi... mi-a venit mie în gând. Deci acolo eram. Călărind pe calul pe care-l alesesem...

O voce melodioasă a venit de nicăieri, blândă şi moale ca laptele, ca cerul de vară. Am fost ispitită s-o urmez, aşa cum te duci după un sunet, într-un vis îndepărtat.

O, plângi, copila mea, plângi,

lasă ceţurile din ochi să ţi se risipească, peste munţii de suferinţă.

O, plângi, copila mea, plângi,

lasă vântul gândurilor tale să bată,

trecând peste pajiştea goală.

Căci norii se adună şi furtuna începe,

înecând luna şi sfâşiind cerul veşniciei.

Lasă să se sfărâme graniţele inimii tale, înnodate, să se ridice în aer ca nişte pene, iar lumina amintirilor tale, pălind, să zboare cu licuricii nopţii.

Iar în lac sufletul tău priveşte acum

şi tremură,

când vede soarta oglindindu-se, luminoasă, inevitabilă, ca o lacrimă în iuţeala unei haşme.

Nu mi-am putut stăpâni lacrimile. Am închis ochii.

— Nu! am strâns pumnii. Nu!

Nişte mâini m-au ridicat şi am văzut ochii înlăcrimaţi ai lui Daisy.

— Mei...

Avea hainele sfâşiate şi agrafa alunecată într-o parte. În jurul ei erau şi alte femei de la palat. Nu mai aveau şalurile şi feţele le erau stropite de sânge şi mânjite de lacrimi.

M-am ridicat.

— Daisy! Biata mea, Daisy, eşti bine? Eşti rănită?

— Plum... Plum... a zis ea şi s-a uitat spre butuc. Ea... ea...

Mi s-a frânt inima.

— Aduceţi femeile! a strigat o voce.

Un bărbat m-a apucat de mâini. Peste tot în jur, femeile se tânguiau, strigătele lor strângându-se în jurul meu ca un

laţ. Prea curând am fost oprită din nou. În faţa mea erau Prinţul Yo, Doamna Imaculată, unchiul Împăratului şi Taizi.

— Ia mâna de pe mine! m-am smucit eu şi m-am ridicat.

Dacă tot trebuia să mor, măcar voiam să mor în picioare.

— Vreau să-ţi pun o ultimă întrebare, Taizi! Unde e Pheasant? Lasă-mă să-l văd înainte să mor.

— Pheasant? s-a încruntat el.

— Ce i-ai făcut?

La început nu mi-a răspuns.

— Ce tot spui acolo?

Vocea lui era groasă şi părea mai impunător ca oricând. Dar mie nu-mi mai era frică.

— Ştii prea bine. A venit să-ţi vorbească. Aflase că adunaseşi arme. Voia să stea de vorbă cu tine. Avea încredere în tine.

A rămas tăcut.

— Nu l-am văzut.

— Nu l-ai văzut? am întrebat eu zăpăcită. Nu l-ai văzut în noaptea asta? Nu a vorbit cu tine?

— Asta am zis.

Oare îl omorâseră rebelii pe Pheasant? Nu înţelegeam.

— M-am despărţit de el înainte să înceapă revolta, am explicat eu.

— E bărbat. Ştie unde ar fi cel mai în siguranţă, a răspuns Taizi.

— Atunci, unde e?

Taizi s-a răsucit, cu mâinile în şold.

— L-a văzut cineva pe Pheasant? a strigat spre mulţime.

Încă îi păsa de el.

— Pheasant e un trădător, ca toţi ceilalţi, a zis Prinţul Yo.

— Nu e trădător! m-am întors eu spre Taizi. Ştii prea bine că nu e. Te iubeşte. Şi îi pasă de tine. N-ar lăsa pe nimeni să-ţi facă vreun rău. Găseşte-l! Găseşte-l înainte să-l omoare aceşti oameni! Găseşte-l până nu e prea târziu!

Taizi şi-a încrucişat mâinile pe piept. S-a încruntat. Ştia că aşa e.

— Prostii! a exclamat Prinţul Yo. Avem atâtea de făcut. Să nu pierdem timp cu Pheasant!

— Nu-mi spui tu ce să fac! şi-a strâns Taizi pumnii.

— Asculţi de o femeie? a scuipat Prinţul Yo. Ai înnebunit?

Am rămas fără cuvinte când Taizi a fandat spre Prinţul Yo şi mâinile i s-au încleştat pe gâtul lui.

— Trimite oamenii să-l caute pe Pheasant! E porunca mea. Ai auzit?

Prinţul Yo a bolborosit ceva, cu faţa roşie şi picioarele bălăbănindu-i-se. De-abia mai puteam respira. Avea să-l strângă de gât Taizi? Aşa speram. Dacă Prinţul Yo murea, poate că rebeliunea se sfârşea.

Dar apoi, fără vreun avertisment, mâinile lui Taizi au eliberat gâtul prinţului şi el s-a clătinat. Încet, s-a întors.

În spate avea înfipt un pumnal.

— Căutam un moment să te dobor, a spus Doamna Imaculată, ştergându-şi mâna plină de bijuterii de rochia ei de argint. Doar nu credeai că am făcut toate astea pentru tine, nu-i aşa?

Spre groaza mea, Taizi s-a clătinat şi s-a prăbuşit la pământ. Îl folosiseră doar. Se folosiseră de durerea lui ca să le deschidă porţile palatului, iar acum îl înjunghiaseră pur şi simplu şi-l lăsau să moară.

— Cale bătută! i-a zis Prinţul Yo, apoi s-a întors şi a strigat: Acum, aduceţi-l pe tata!

Îl prinsese pe Împărat?

Am simţit un fior, ca şi cum prinţul tocmai mă înjunghiase cu un pumnal şi peste tot în jur femeile şi curtenii ţipau şi plângeau.

Şi iată-l! Măreţul, Atotputernicul, stăpânul pământului şi a şapte mări, era târât pe pământul îmbibat de sânge, cu capul atârnându-i într-o parte. A îngenuncheat în faţa fiului său.

— Ce spui acum, Tată? a râs Prinţul Yo. Nu ţi-a păsat de mine niciodată. M-ai trimis în exil. De ce? N-am făcut nimic greşit, ţi-am spus. Dar tu n-ai vrut să asculţi. Niciodată n-ai ascultat. În timpul lunilor cât am stat în surghiun, am jurat că, deoarece n-am putut să te fac să mă asculţi câtă vreme ai fost în picioare, atunci va trebui să mă asculţi în genunchi.

— Eşti pe atât de nebun, pe cât eşti de prefăcut, s-a auzit Împăratul, firav şi neclar, dar plin de venin. Nu eşti fiul meu.

— Eşti sigur, Tată? s-a aplecat spre el Prinţul Yo. Nu vezi? Sunt adevăratul tău fiu. Am făcut exact ce-ai făcut şi tu. Sunt ca tine, exact ca tine, şi când am să conduc, am s-o fac exact ca tine.

Trupul suveranului a tremurat, ca şi cum l-ar fi zgâlţâit o mână nevăzută. O clipă am crezut că se va prăbuşi la pământ, la fel ca atunci, în Sala de Audienţe. Dar nu. A rămas aşa, cu capul zguduindu-i-se de spasme.

— Eşti bătrân, Tată! O să mori, a dat din cap Prinţul Yo. O să mori acum. În această noapte. Împacă-te cu ideea!

— Nu... am... să...

— Atunci, fii mândru de mine! Uită-te la mine! De ce nu eşti mândru de mine? Ce anume voiai şi eu nu aveam? Aş fi meritat mult mai mult. Pot să fac mult mai mult. Atunci, de ce? De ce? a ţipat el.

Doamna Imaculată i-a pus o mână pe braţ.

— Foarte bine, a spus Yo, gâfâind. Am să sfârşesc eu treaba asta. Dar ar fi trebuit să ştii că asta urmează, Tată, ar fi trebuit să prevezi.

Am vrut să închid ochii. Nu-l iubisem niciodată pe Împărat. Nu era un om bun sau un amant tandru, dar oare îmi doream să moară?

Poate.

Dar nu aşa.

Prinţul Yo a ridicat sabia. Am început să tremur şi, fără să mă gândesc, am închis ochii.

— Nuuu! a răsunat o voce.

Am deschis ochii. Pheasant!

Sabia lui s-a oprit în aer. Prinţul Yo s-a întors.

Din spatele buşteanului s-au ridicat o mulţime de umbre luminând întunericul nopţii ca nişte fulgere. O clipă, am avut impresia că toţi rebelii au ieşit de prin toate colţurile regatului şi încercau să taie o bucată din Împărat şi din noi. Apoi am văzut faţa pătată a Căpitanului, oamenii lui înghesuindu-se în spate şi, printre ei, călare pe un cal, pe Pheasant.

Mi-am ridicat capul. Oh, Pheasant! Focul care ardea lângă el îi lumina faţa. Arăta ca de aur, suveran şi magnific, iar mişcările lui, hotărâte şi ferme, străluceau măreţe. Şi-a întins braţul, iar oamenii din jur au scos un strigăt, revigoraţi.

Lacrimile mi se rostogoleau pe obraji. Aş fi vrut să alerg să-l îmbrăţişez. Dar nu puteam, pentru că un val de agitaţie m-a înghiţit. Un strigăt a rupt cerul ş în jurul meu umbre au început să salte şi să coboare, vânându-se una pe alta. Săbii, pumnale, lănci au zburat prin aer şi s-au amestecat. Bărbaţii gemeau. Oasele se sfărâmau. Încheieturile trosneau. Ţestele se izbeau una de alta. M-am tras înapoi, cu ochii la silueta suplă de pe cal.

— Pheasant! am strigat eu.

A întors capul în direcţia mea, dar n-a părut să mă vadă. Nu conta. Am alergat. Fiecare bucăţică din corp mă durea în timp ce şchiopătam spre poarta arcuită. Am găsit-o pe

Daisy şi am ajutat-o să se ridice. O altă femeie de la palat gemea la picioarele mele şi am tras-o şi pe ea. Împreună, ne-am târât pe podeaua lipicioasă, în timp ce zăngănitul ascuţit al armelor îmi răsuna în urechi. În cele din urmă, am traversat aleea acoperită de la Poarta Tongxun şi am ajuns în zona deschisă din Curtea Interioară. M-am lăsat în jos pe zid şi am întins picioarele. Eram epuizată.

— L-am prins pe Împărat! a strigat cineva din partea cealaltă a porţii. Aveţi grijă de el!

— Nu se atinge nimeni de fratele meu! am auzit glasul lui Pheasant. Lăsaţi-l pe Taizi în seama mea!

— Fiul meu! a urlat o femeie. Doamna Imaculată. O, fiul meu! Ucigaşule...

Apoi, brusc, vocea ei ascuţită s-a frânt.

Aş fi vrut să văd ce se întâmplase cu ea, dar eram prea sleită. Un lichid cald mi-a împroşcat faţa, dar nu m-am deranjat să-l şterg. Eram obişnuită cu sângele, lichidul lipicios, cu miros greu. Un bărbat care mânuia o sabie alerga prin pasajul acoperit şi s-a năpustit asupra noastră. Era gata să mă atingă, când s-a prăbuşit în genunchi. O sabie – a Căpitanului – i se înfipsese în spate. Mai mulţi rebeli s-au scurs prin pasaj, dar au căzut unul după altul. Şi, în cele din urmă, în faţa mea au rămas doar Căpitanul şi oamenii lui.

Lumini strălucitoare şi scânteietoare îmi străpungeau ochii. Puncte roşii, verzi şi portocalii mi se învolburau în faţă. Era dimineaţă. Cerul arăta limpede, colorat într-o nuanţă de indigo cu care lucrătorii de la atelierele de viermi de mătase vopseau firele. O clipă am crezut că tot ce se întâmplase în noaptea dinainte fusese un coşmar. Apoi m-am uitat în jur.

O pădure de capete înfipte în suliţe se întindea în faţa ochilor mei, în timp ce pământul din jur era înţesat de lame ascuţite, braţe tăiate şi stârvuri cu capul retezat. La câţiva paşi, gemeau nişte soldaţi, ţinându-şi picioarele cu mâna. Lângă ei, înalţi dregători, cu pălăriile strâmbe, cu bărbile pline de sânge, stăteau prăbuşiţi lângă zid, la fel ca mine. Ceva mai încolo erau doamnele şi eunucii, sprijinindu-se unii pe alţii şi stând fără vlagă de-a lungul zidului.

Supravieţuiserăm, dar n-aveam să mai fim niciodată la fel, n-aveam să mai simţim la fel şi n-aveam nici să mai vedem la fel viaţa din Curtea Interioară.

— Hei! a răsunat o voce lângă mine.

Mâinile lui mi-au înconjurat umerii.

— Pheasant! m-am uitat la el cu inima caldă de fericire. Eşti aici! Ne-ai salvat. Ai venit! Mi-am făcut atâtea griji pentru tine.

— S-a terminat.

S-a sprijinit de zid, lângă mine.

— Ştiu. Am văzut tot.

— Am ajuns prea târziu.

Şi-a lăsat în jos capul. Avea faţa stropită de sânge.

I-am atins mânecile.

— Ce s-a întâmplat cu tine? De ce a zis Taizi că nu te-a văzut?

— M-au răpit oamenii Doamnei Imaculate, aproape imediat după ce m-am despărţit de tine, a zis el făcând o grimasă. Am crezut c-o să mă omoare. Dar atunci a ieşit Căpitanul din sala de ospeţe şi s-au speriat. M-au ascuns după un copac şi m-au legat. Nu ştiu ce căuta Căpitanul la Palatul de Răsărit...

— Eu i-am spus Împăratului despre complotul lui Taizi.

— Tu?

— Te rog, nu te supăra pe mine! Eram îngrijorată din cauza ta.

— Presupun că ar trebui să-ţi mulţumesc. Dacă n-ai fi făcut-o, oamenii Doamnei Imaculate m-ar fi ucis.

— Deci Căpitanul te-a salvat?

— Nu, el nu ne-a văzut. Dar oamenii ei l-au văzut pe el şi s-au îngrijorat că ceva nu e în regulă. Doi au zburat să-i dea de veste, iar restul s-au repezit la Căpitan. Numai unul a rămas să mă supravegheze pe mine. L-am lovit între picioare când nu era atent şi am fugit. Am dat peste Căpitan şi i-am spus despre complotul lui Taizi.

Atunci auzise el clopotul bătând, mi-a povestit Pheasant. Ştia că palatul e atacat, dar nu ştia şi că era Prinţul Yo şi, în timp ce lupta cu rebelii, alături de Căpitan, Împăratul îi ordonase Ducelui să ţină poarta principală şi se dusese el

însuşi, împreună cu Unchiul, să-l învingă pe Taizi. Dar Unchiul l-a trădat, ducându-l direct la Doamna Imaculată şi la Prinţul Yo.

M-am uitat la soldaţi, care aruncau nişte cadavre într-o roabă. Am recunoscut rochia Doamnei Imaculate. Cadavrul fiului ei, Prinţul Yo, a fost următorul.

— Unde e Taizi? am întrebat eu cu grijă. Într-un fel îmi părea rău pentru el. Spre deosebire de Prinţul Yo, el nu era un om rău. Poate că, de fapt, niciodată nu-i păsase de tron. Poate că îi păsase de iubitul lui mai mult decât orice. Şi el făcuse o alegere, iar Pheasant avea dreptate să-l iubească.

— Doctorii imperiali se ocupă de el chiar acum.

Deci supravieţuise. Speram că-şi va reveni curând. Dar va trebui să plătească, cu viaţa sau cu altceva.

Pheasant a întins picioarele. Sprijiniţi de zid, ne uitam la scena înspăimântătoare din faţa noastră, fără să spunem nimic. Mi-a căutat mâna.

— Ce noapte! a zis el. Atât de mulţi şi-au pierdut viaţa. A meritat oare?

Cuvintele lui, pline de tristeţe, s-au ridicat în aer. Chipul îi era serios şi trăda îngrijorare, brăzdat de linii hotărâte şi de suferinţă care nu erau potrivite cu vârsta lui. Mi-aş fi dorit să pot spune ceva care să-l facă să se simtă mai bine.

— Nu ştiu, i-am zis.

Mi-a strâns mâna.

— Şi Împăratul? l-am întrebat eu în cele din urmă.

Pheasant a făcut un semn din cap spre un grup de oameni care stăteau sub un copac. Ridicau o targă pe care era întins Împăratul. Îşi pierduse pălăria, avea mantia sfâşiată, iar mustăţile, strâmbate într-o formă tristă, îi stăteau înfipte în obraji. Când au trecut pe lângă mine, am văzut că tremura, cu mâna dreaptă îndoită ciudat pe piept şi cu ochii închişi. Atunci, brusc, a deschis ochii şi s-a uitat la mine. Imediat mi-am mutat privirea şi m-am dat la o parte de lângă Pheasant, îngheţând. Oare avea să poruncească să fiu ucisă?

Dar n-a spus nimic.

— Trebuie să plec, a zis Pheasant şi s-a ridicat. O să te mai văd... vreodată?

Sigur că da. Aş fi fost în stare să alerg printr-o pădure în flăcări ca să-l întâlnesc din nou, dacă era nevoie. Aş fi vrut să-i mărturisesc asta, dar mi-am amintit că erau oameni în jur. Mi-am lăsat capul în jos:

— Da, Prinţe Zhi! Da.

S-a dus după oamenii care cărau targa pe care se afla Împăratul, o cascadă de lumini aurii revărsându-se pe spatele lui ca o mantie. Pe lângă el, crengile de ulmi şi de stejari se plecau blând când le atingea. Un vânticel a măturat drumul, trimiţând spre mine un val de aer rău mirositor. Mi-am acoperit nasul. Când am luat mâna, se schimbase briza şi acum mirosea a aer proaspăt de dimineaţă.

L-am tras în piept lacomă. Gândindu-mă la întrebarea lui Pheasant, m-am întrebat pe mine însămi: *Meritase să trecem prin toate astea pentru el?*

Îmi riscasem viaţa şi stăruisem pe lângă el. Mă împleticisem pe pământul îmbibat de sânge. Văzusem oameni pierzându-şi capetele şi stătusem în genunchi în faţa unui butuc de lemn, aşteptându-mi eu însămi moartea. Fusese cât pe ce să fiu decapitată. Supravieţuisem, iar Împăratul plecase pur şi simplu.

Meritase. Făcea parte din destinul meu.

În faţa mea, cerul s-a luminat, nuanţa de indigo dizolvându-se într-un alb lăptos.

La scurt timp s-au anunţat pedepsele pentru rebeli. Unchiul a fost decapitat, împreună cu toate rudele apropiate, inclusiv soţia, familia soţiei, concubinele, concubinele familiei, copiii, nepoţii şi ai lor. Bunurile, averea, titlurile şi plata anuală le-au fost confiscate.

Toţi urmaşii familiei Doamnei Imaculate au fost eliminaţi. Toate rubedeniile ei de sânge – părinţi, bunici, fraţi şi surori vitrege, cu familiile lor, copiii lor şi familiile copiilor lor – au fost decapitate.

Am auzit că în ziua morţii lor terenul de execuţie din Piaţa de Apus a fost inundat cu râuri de sânge.

Pentru că Pheasant a implorat îndurare pentru Taizi, Împăratul l-a exilat undeva în partea de sud a regatului, unde avea să trăiască în uitare, dar măcar rămăsese în viaţă. Totuşi, toată casa lui a fost desfiinţată, iar femeile şi servitorii lui au devenit sclavi. Toţi tovarăşii lui,

îndrumătorii, sfetnicii şi chiar luptătorii invitaţi la meciuri au fost decapitaţi.

Am auzit că Wei Zheng, Cancelarul, a murit şi el în aceeaşi noapte, dar nimeni nu părea să ştie ceva despre implicarea lui în revoltă, aşa că Împăratul a decretat funeralii generoase şi a transmis condoleanţe întregii familii. Secretarul Fang n-a avut decât o rană uşoară la umăr. I-a luat o lună să se refacă.

Ducele a supravieţuit. Când Împăratul îi poruncise să păzească poarta principală, luase cu el nişte soldaţi, dar la momentul la care ajunsese acolo poarta fusese deja spartă. Fusese forţat să dea înapoi şi, de fapt, nu dăduse niciodată piept cu rebelii. Totuşi, a fost răsplătit pentru bravul lui sprijin. Când l-am văzut, la câteva zile după revoltă, n-avea nici măcar o zgârietură pe faţă. Am bănuit că erau mai mult poveşti şi că ce se întâmplase în noaptea aia era cu totul altfel. Probabil stătuse ascuns în vreo latrină.

I-am povestit Prinţului Ke despre mama lui. Faţa delicată a bietului prinţ s-a făcut roşie, iar trupul lui mlădios s-a chircit de suferinţă. Când s-a dus să-i aducă trupul, a plâns ca un copil. Cu ochii înceţoşaţi de lacrimi, i-am povestit cât de curajoasă a fost Doamna Nobilă în momentul morţii. Nu i-am spus nimic despre faptul că-i dăduse otravă lui Jewel. Era mai bine pentru el să nu ştie.

Vântul revoltei nu s-a potolit uşor. Peste câteva luni, unul dintre vasalii Împăratului din partea de nord-est, un general al regatului Koguryo, încurajat de rebeliune, l-a omorât pe băiatul-rege cel supus, pe care îl pusese Împăratul şi a proclamat propria lui dinastie. Înfuriat, Împăratul a hotărât să pornească un război ca să-i

pedepsească şi a condus el însuşi armata. Incapabil să mai încalece, şi-a pus platoşa şi o capă, şi-a ascuns braţul drept, pe care nu-l mai putea folosi şi a călătorit într-un car căptuşit cu perne, spre graniţa de răsărit, poruncindu-i Căpitanului să conducă el cavaleria.

Căpitanul s-a dovedit forţa cea mai mare pe câmpul de luptă. Cavaleria lui a rupt frontul rebelilor, lăsând în urmă mulţi morţi şi sate întregi înghiţite de flăcări. În trei luni a luat peste zece forturi, împingându-i pe cei din regatul Koguryo înapoi, până în inima ţinutului lor. Se spunea despre Căpitan că fusese atât de fioros, încât simpla rostire a numelui său îi făcea pe rebeli s-o ia la fugă. Dar, când a ajuns la Fortul Anshi, ultima fortăreaţă a regatului Koguryo, armata noastră a fost ameninţată cu foametea şi cu iarna aspră şi au trebuit să capituleze. În cele din urmă, Împăratul s-a întors acasă fără să fi atins drapelul generalului rebelilor.

Totuşi, de-a lungul imperiului s-a cântat un cântec de biruinţă, în care erau preamărite forţa şi supremaţia Atotputernicului. De fapt, chiar le servise vasalilor o lecţie, spunea lumea, iar dregătorii de la Curte sărbătoreau.

Dar Împăratul, supt la faţă, slăbit de la vreme şi de la condiţiile aspre ale călătoriei, nu mai putea merge singur. Nu mai vedea bine şi nici nu se mai ţinea pe picioare, era cărat pe o targă învăluită în perdele groase, când trebuia să participe la o întrunire, iar în următorii doi ani a petrecut multe luni la băi termale, în munţi, în speranţa că-şi va redobândi sănătatea.

Când şi-a mai revenit, a început să-l ia pe Pheasant cu el în Sala de Audienţe, să-l roage să stea cu el, să cineze cu el şi se uitau la meciuri de polo şi râdeau.

În mod firesc, oamenii au început să vorbească pe la colţuri. Oare Împăratul avea să-l numească pe Pheasant prinţ moştenitor?

Cum Taizi cel aflat în dizgraţie murise în exil, cu doi fii dispăruţi, suveranul trebuia să aleagă dintre fiii rămaşi. Doi erau copilaşi, iar ceilalţi erau născuţi de femei cu rang inferior, ceea ce-i scotea din cursa pentru tron. Numai Prinţul Ke, Prinţul Wei şi Pheasant erau concurenţi serioşi. Şi Ke, şi Wei erau mai mari decât Pheasant şi legea succesiunii îi favoriza, dar Pheasant îi salvase viaţa Împăratului.

— Sigur că Prinţul Zhi ar trebui să fie moştenitorul. El ne-a salvat pe noi toţi, am auzit odată nişte măturători. Prinţul Wei ce-a făcut pentru noi?

Chiar şi Ducele a trimis o petiţie către Împărat. Era timpul ca regatul să-şi aleagă un nou moştenitor, spunea el, iar acest moştenitor trebuia să fie cel de-al optulea prinţ în viaţă, Prinţul Zhi.

Apoi, într-o noapte caldă de vară, Atotputernicul s-a întors de la băi şi, pentru prima dată de când avusese loc rebeliunea, ne-a poruncit tuturor să luăm parte la o serbare. Chiar dacă n-a spus-o limpede, intenţia lui era clară.

Urma să anunţe moştenitorul.

Anul 648 d.hr.

al Douăzeci şi Doilea An de Pace al Domniei Împăratului Taizong

VARĂ

41

Melodiile de ţitere, de lăute şi de flaut şi muzica de clopot invadaseră sala, iar Doamna Supusă, conducând un grup de dansatori, se unduia în spaţiul deschis dintre mese. Sala de ospeţe era plină de dregători, prinţi, doamne de rang şi servitori.

Stând în spate, alături de Talentatele care supravieţuiseră, mă uitam la Împărat. Era gârbovit la masa lui, în mijlocul sălii, căci era obosit şi nu putea să stea în picioare prea mult timp. Avea pe cap o tocă plină de bijuterii, în locul coroanei pe care o purta doar în Sala de Audienţe, iar faţa lui, teribil de ursuză, rămăsese diformă. Dar arăta sobru şi destins.

Mi s-a strâns inima de emoţia aşteptării. Oare îl va alege pe Pheasant? Oare va face anunţul acum?

Cei trei prinţi, Ke, Wei şi Pheasant, stăteau lângă el, dar, aşa cum se întâmplase adesea în ultima vreme şi contrar obiceiului, cel din urmă stătea mai aproape de el decât ceilalţi. Iar Ducele, adesea serios şi încruntat, acum rânjea, nasul lui de om hrăpăreţ părând mai puţin ascuţit. Mă întrebam dacă reuşise să-l convingă pe Împărat să-l aleagă pe Pheasant moştenitor. Cu siguranţă asta voia, pentru că era unchiul lui şi ar fi fost un om puternic, dacă Pheasant urca pe tron.

Secretarul Fang stătea alături de ceilalţi dregători. Au mâncat cu poftă, chiar dacă păreau în aşteptare, iar ochii le alunecau de la suveran la Pheasant, la Prinţul Wei şi apoi la Prinţul Ke. Chiar şi servitorii, oprindu-se în timp ce serveau masa, întorceau capul, uitându-se de la Împărat la prinţi.

Singurul care părea detaşat de restul mulţimii era Căpitanul. Stând la câţiva paşi în spatele prinţilor, nu mânca şi nici nu se uita la nimeni. Semnul din naştere i se întindea pe faţă ca o baltă de sânge uscat, iar el îşi ţinea ochii aţintiţi la un stâlp, în tăcere. Mă întrebam ce o fi în mintea lui. În timpul rebeliunii, sabia lui retezase multe capete şi apoi mai multe când rebelii pătrunseseră în forturile regatului Koguryo. Atotputernicul îl promovase, lăudându-i vitejia şi loialitatea. Acum era General, comandant al tuturor armatelor din Cele Patru Garnizoane, al celor nouăzeci şi nouă de legiuni ale Păsărilor de Aur şi al întregii cavalerii. Era cea mai ascuţită sabie pe care o avusese vreodată Atotputernicul.

M-am uitat la doamnele cu rang nobiliar aflate lângă mine. Niciuna nu zâmbea, toate păreau calme, ca şi cum nu le păsa de anunţul în privinţa moştenitorului. M-am gândit la soţia lui Pheasant, Doamna Wang, cu care era căsătorit de

aproape trei ani, şi la Rain. Amândouă locuiau în afara palatului şi nu fuseseră invitate la serbarea din această seară. Dacă ar fi fost acolo, cu siguranţă ar fi fost emoţionate.

Servitorii au adus farfurii cu praz prăjit, carne de vită friptă şi felii de carne de tigru marinată şi le-au pus pe masa Împăratului. Prazul avea darul de a-i creşte pofta de mâncare, iar carnea alunga spiritele rele şi ridica moralul. Dar el nu s-a atins de ele. Nu eram uimită deloc. De mult îşi pierduse apetitul, iar în aceste zile nu mâncase la cină decât prăjituri moi, de orez.

În cele din urmă, suveranul şi-a dres glasul. Toată sala a tăcut, muzica s-a oprit şi numai aromele de vin şi de mâncare mai tulburau aerul.

— Curtenii mei, v-am adunat pe toţi aici ca să fiţi martori la acest moment crucial al regatului nostru. Am să-mi anunţ moştenitorul azi şi am să-i arăt întregului regat ce fiu priceput am.

Pielea întinsă de pe obrazul lui drept a tremurat, iar vocea lui nu era decât o bolboroseală tărăgănată, greu de desluşit. Cei care nu-l văzuseră în ultima vreme erau surprinşi de glasul lui pierit, deşi mi-era clar că îşi adunase toate puterile să rostească acele cuvinte. Şi îmi dădeam seama că eforturile îl costaseră. Cu mare greutate, şi-a recăpătat respiraţia.

— Regatul să se veselească! Unul dintre fiii mei a dovedit, prin cinstea şi curajul lui, că merită să-mi fie moştenitor. Vino, Pheasant!

Acesta a ezitat. S-a uitat în jur, şi-a dat mâncarea la o parte şi încet, dar hotărât, s-a dus spre masa lui.

Inima a început să-mi bată cu putere. Îi vorbisem despre zvonurile cum că el urma să fie moştenitorul atunci când eram doar noi doi, dar el doar ridicase din umeri. Însă acum sosise momentul.

— Uită-te la toţi aceşti oameni! Uită-te la feţele lor, Pheasant! Şi ţine-le minte! Sunt servitorii tăi, sfetnicii tăi, familia ta. Încearcă să-i înţelegi cât mai bine, pentru că într-o zi vei avea nevoie de ajutorul lor ca să domneşti.

Împăratul, cu mâinile tremurând ca de obicei, l-a apucat pe Pheasant pe după umeri:

– Iată! Vi-l dau pe moştenitorul meu, viitorul Împărat al Chinei!

Mulţimea a ţipat. Valuri de laude s-au revărsat şi strigăte vesele au umplut sala.

Inima a început să-mi cânte de fericire. Pheasant. Viitorul Împărat al Marii Chine!

Dar el părea şocat şi o umbră de panică i-a trecut peste faţă.

— Ce spui acum? M-ai făcut mândru de tine, Pheasant! a zis Atotputernicul mai puţin grav şi cu faţa înmuindu-i-se în ceea ce s-ar fi dorit un zâmbet. Acum stai lângă mine şi bea!

Un servitor a umplut o cupă cu vin, iar Pheasant a golit-o.

— Tată, înalţi dregători ai regatului! a făcut o pauză. Sper că n-am să vă dezamăgesc.

— Lăudat fie prinţul nostru! a spus Secretarul Fang, ridicându-se şi făcând o plecăciune. E norocul nostru să avem un moştenitor brav!

Ceilalţi dregători s-au înclinat şi ei, strălucind de bucurie. Pheasant răspundea şi el cu o plecăciune fiecăruia şi, când s-a terminat, a ridicat capul, zâmbind, părând relaxat.

Ducele le-a poruncit muzicanţilor să cânte din nou şi, într-o clipă, sala s-a umplut iar cu sunete de ţiteră. Funde colorate se răsuceau în aer şi mâneci lungi de dans, asemenea. Toată lumea dădea din cap, lăudând alegerea înţeleaptă făcută de Împărat.

Ducele râdea. Sigur că era mulţumit! Duşmanul lui era mort, iar Pheasant, unul dintre nepoţii lui, era moştenitor. Pheasant avea să se poarte frumos cu el, tratându-l cu respectul şi cinstea care se cuveneau vârstei lui. Şi, cum Împăratul încă nu putea să ţină în mână o pensulă pentru caligrafie, bănuiam că Ducele avea să fie indispensabil mult timp.

Cu inima cântându-mi de fericire, am stat şi am privit. Mi-aş fi dorit ca Doamna Nobilă să fie acolo. Ar fi fost surprinsă, dar ar fi fost binevoitoare şi i-ar fi dat lui Pheasant binecuvântarea. Ştiam că i-ar fi dat-o.

Rain şi soţia lui Pheasant, Doamna Wang, o să se bucure şi ele când o să afle vestea. Încă nu o cunoscusem pe Doamna Wang, dar aveam s-o întâlnesc curând, fie că-mi doream sau nu, pentru că, odată făcut anunţul că Pheasant era moştenitorul, şi Doamna Wang, şi Rain aveau să se mute la Palatul de Răsărit, iar Doamna Wang, ca soţie a moştenitorului, avea să fie stăpâna palatului.

După câteva ore, Împăratul s-a retras. Luminile s-au făcut mai palide, servitorii au început să caşte, iar curtenii au adormit cu capul pe masă. Când nimeni n-a părut să ne observe, Pheasant mi-a făcut semn şi s-a strecurat afară. L-am urmat. Ne-am dus într-un colţ, lângă o pădurice de bambus, din spatele sălii.

— Ce bine că e linişte aici! a zis el când m-am aşezat alături.

Zidul era rece în spate, dar simţeam căldura din braţele lui.

— Împăratul meu! mi-am plecat eu capul în faţa lui.

A scos o sticluţă de la brâu şi a sorbit.

— E o nebunie, nu?

Nu părea fericit. I-am căutat ochii.

— O să fii un conducător bun, Pheasant!

Împăratul spusese odată că Pheasant n-ar putea conduce un regat, pentru că e prea plin de iubire. Dar se înşela. Un împărat plin de iubire nu conduce un regat, îl cucereşte.

— Nu ştiu... E o treabă serioasă să conduci un regat, Mei. N-am vrut să cred când i-am auzit vorbind... Dar acum...

— Ne-ai salvat. Ai salvat pe toată lumea.

A ridicat din umeri.

— Oricine ar fi făcut la fel. Dar tata nu crede asta. Vrea să fiu eu moştenitorul. E de neclintit. Mâine va da de veste în tot regatul. Mi-a promis chiar că va construi o pagodă budistă pentru mama, aşa cum l-am rugat.

— O pagoda budistă?

Pheasant a aprobat din cap.

— Da, vreau să-i cinstesc amintirea. Unchiul a recomandat să facem o mănăstire taoistă, dar eu vreau o pagodă budistă. Până la urmă, ea a fost budistă şi cred că şi-ar dori să existe o construcţie oficială budistă care să-i fie dedicată ei.

M-am întors spre el, emoţionată de bunătatea lui. Budismul, până la urmă, nu era o religie populară în regatul nostru şi nobilii o priveau cu dispreţ, dar, dacă Pheasant voia să onoreze memoria mamei lui şi să-i ofere sprijin, poate că viziunea oamenilor despre ea avea să se schimbe. Şi mulţi budişti aveau să se bucure, cu siguranţă. Mi-am amintit de mănăstirea unde stătea Mama şi cât de dărăpănată era.

— Ce idee bună, Pheasant! Sunt sigură că oamenilor o să le placă.

— Sper. Ultimii ani au fost destul de grei, rebeliunea, războaiele...

— Ştiu.

Am oftat şi m-am dat în spate. Se întâmplaseră atâtea! Muriseră atâţia oameni... şi eu fusesem cât pe ce să mor. Iar acum Pheasant era moştenitorul. Cine s-ar fi aşteptat? După câte se părea, profeţia era greşită până la urmă...

— Te simţi bine?

— Da. Mă gândeam la profeţie.

Când îl ascultasem pe Unchiul vorbind cu Cancelarul, zisese ceva de Omul Wu şi credea că e vorba de Prinţul Yo...

— Nu mai crede în ea! E doar un zvon. Dacă ar fi fost adevărată, Prinţul Yo ar fi trăit.

— Ai dreptate. Nu era el acela.

M-am gândit din nou la indiciu. Omul Wu, aşa spusese Unchiul. Să fiu cea care avea să pună capăt domniei Împăratului şi să conducă regatul?

Să fie posibil ca prezicerea lui Tripitaka despre destinul meu, făcută cu atâta timp în urmă, să se adeverească până la urmă? Dar atunci, de ce vorbea profeţia despre un bărbat? Nu înţelegeam, dar gândul că eu eram cea din profeţie mă înspăimânta. Am început să tremur.

— Arăţi de parcă ţi-ar fi frig. Uite, bea ceva! O să te încălzeşti. Pheasant mi-a întins sticluţa: Ce zici? Nu terminăm asta?

Am hotărât să dau uitării profeţia.

— E o provocare?

A râs.

— Vrei ceva de mâncare? Pun pariu că eşti moartă de foame. Nu te-am văzut să te fi atins de ceva la masă.

— Eram prea fericită.

Avea dreptate, mi-era foame. Am băut puţin vin şi i-am înapoiat sticluţa.

— Vreau să te rog ceva, Pheasant. O să-mi spui adevărul?

— Ce vrei să ştii?

— Ce-o să faci când o să devii Împărat?

Tatăl lui era deocamdată stabil, dar rebeliunea şi călătoria în războiul cu regatul Koguryo îl slăbiseră mult. Era posibil să nu-şi mai revină niciodată... sau putea să aibă un nou atac misterios şi să nu se mai trezească niciodată. Acest gând interzis mi s-a ivit în minte şi m-am grăbit să-l alung.

El a mai băut puţin vin şi apoi s-a şters la gură.

— O să-ţi îndeplinesc visul. Orice vis! a ridicat el degetul.

— Doar unul? am râs eu.

Aburii alcoolului sau, poate, perspectiva unui viitor frumos, aşa cum nu mi-l imaginasem niciodată, mi s-au urcat la cap.

— Da, aşa că alege bine!

— Aş vrea un exemplar din *Arta războiului*.

Voiam să recitesc cuvintele înţeleptului şi să explorez toate acele metode direct şi indirect. Cine ştie? Poate că de data asta aveam să le înţeleg mai bine.

— S-a făcut. O s-o fur pentru tine.

— Mă bazez pe tine. Dar, serios, asta ai tu de gând să faci când o să fii Împărat? Să furi?

— Nu, sigur că nu. O să-ţi poruncesc să bei toată sticla, să te îmbeţi şi să stai întinsă lângă mine.

N-am mai putut să spun nimic, că m-a tras la el în braţe. M-am uitat la el. Un val de euforie m-a cuprins brusc şi

simţeam că plutesc într-o mare de dulceaţă. Am ridicat capul să-l sărut. Avea gust de vin, dar era mai puternic şi mai aromat decât orice alcool.

După o vreme, stăteam amândoi întinşi, cu braţele sub cap. Era întuneric... Nu vedeam decât cele două lampioane roşii lângă sala de ospeţe. Sunete de flaut pluteau până la noi, din ce în ce mai slabe, apoi se pierdeau în vânt.

— Uite! i-am arătat eu spre cer. Luna! E atât de luminoasă!

Pe cer, stelele înfloreau ca nişte flori de argint care plutesc într-un râu negru, iar norii curgeau încet, ca cerneala revărsată. Luna plină, strălucitoare şi senină, arunca asupra noastră o plasă de lumină. Ce noapte frumoasă!

— Mai ţii minte noaptea când eram în grădină?

— Da, am dat eu din cap. Ţi-am povestit despre Chang E, fata care şi-a dorit nemurirea mai mult decât pe soţul ei. Iar tu ai zis că e nebună.

— Aşa am zis?

— Ai uitat?

— De fapt, la fel cred şi acum. Dar să lăsăm asta, mi-a mângâiat el umărul. Când o să fiu împărat, tu o să fii împărătească. Împărăteasa lunii strălucitoare.

M-am întors spre el. Şi cum rămânea cu soţia lui, Doamna Wang? Dar ştiam că, de fapt, nu-i păsa de ea şi părea atât de serios, încât am ştiut că trebuie să am încredere în el.

— Vorbeşti serios?

Mi-a strâns mâna şi a dat din cap.

Am zâmbit. Vocea lui se ţesea în jurul meu ca o vrajă plină de promisiuni. Împărăteasa lunii strălucitoare. Îmi plăcea cum sună. Şi lui Tata i-ar fi plăcut. Aveam douăzeci şi doi de ani. Încă nu eram prea bătrână ca să fiu împărătească, nu?

Deasupra capului meu, stelele străluceau ca nişte seminţe scânteietoare. Lângă ele era luna, în mijlocul căreia radia palatul născocit. Nu arăta atât de singuratic sau atât de îndepărtat. De fapt, părea chiar aproape şi părea să vină spre mine, să se apropie de mine, să-mi facă semne. Nu trebuia decât să ridic mâna şi să-l ating.

Nota autoarei

Povestea lui Wu Mei are la bază o personalitate istorică, singura femeie-conducător din China, Wu Zetian, cunoscută şi ca Împărăteasa Wu. Toate personajele masculine din roman, în afară de eunuci, sunt personaje istorice; câteva dintre personajele feminine, inclusiv Doamna Nobilă şi mama lui Mei, sunt fiinţe reale, care au trăit şi au fost consemnate de istorie. Altele, precum Jewel, Plum, Daisy şi alte Doamne de la Curte sunt pure ficţiuni.

Data naşterii lui Wu Mei nu este cunoscută. Se pare că ar fi fost cu doi ani mai mare decât Pheasant, dar în roman eu am ales să-i înfăţişez ca având aceeaşi vârstă. De asemenea, nu se ştie dacă Mei ar fi avut o poveste de dragoste cu Pheasant în timp ce ea se afla în slujba Împăratului Taizong.

Numele oficial al primului născut al Împăratului Taizong, prinţul moştenitor, a fost Li Chengqian, dar am ales să

folosesc numele „Taizi”, care înseamnă „prinţul coroanei” în limba chineză. Nu se ştie dacă a fost homosexual, dar datele istorice arată că a fost mai degrabă ataşat de moştenirea turcică.

Tentativa de asasinat asupra Împăratului Taizong şi rebeliunea lui Li Chengqian şi a Prinţului Yo apar în arhive, dar comploturile celor doi prinţi au fost puse la cale separat şi au fost descoperite înainte să producă pagube la palat.

Toate citatele din *Arta războiului* a lui Sun Tzu au fost traduse de Lionel Giles (1875–1958), cu o singură mică modificare la versetul *„ju qiu hao bu wei duo li”*. Giles l-a tradus: „Să ridici un puf de toamnă nu e semn de mare forţă”. Eu am schimbat cu: „Să ridici o pană nu e semn de mare forţă”, căci *qiu hao* face referire la o pană foarte fină, care putea fi găsită toamna, în China străveche.

Am folosit sistemul modern, *pinyin*, varianta standard a limbii chineze, pentru majoritatea numelor chinezeşti, dar am recurs la numele Confucius, Lao Tzu şi Sun Tzu, aşa cum le sunt cunoscute cititorilor englezi.

Oraşul Chang’an este cunoscut azi ca Xi’an. Regatul Koguryo este acum Coreea de Nord.

Mulţumiri

Un proverb chinezesc spune aşa: „Îţi ia zece ani să ascuţi o sabie”. Mie mi-a luat zece ani să scriu prezenta carte. Zece ani înseamnă mult timp şi sunt destui oameni cărora trebuie să le mulţumesc pentru ajutorul pe care mi l-au dat de-a lungul acestei lungi călătorii.

Prima şi cea mai importantă dintre mulţumirile mele îi este adresată soţului meu, Mark, care mă încurajează să-mi urmez visul şi mă sprijină în timpul procesului de scriere. Întotdeauna ai avut farmecul de a mă inspira şi de a mă face să râd, iar asta nu se va schimba, indiferent câţi ani vor trece. Le mulţumesc şi celor doi copii ai mei adorabili, Annabelle şi Joshua, adevărata mea pasiune din viaţa reală: vă iubesc până la Cer!

Îi mulţumesc înţelegătoarei şi curajoasei mele directoare editoriale, Shana Drehs. Nu-mi vine să cred că ai riscat cu o debutantă ca mine şi ai acceptat un contract pe două cărţi, înainte să fi citit măcar un cuvânt din cel de-al doilea volum. Sunt profund recunoscătoare pentru încrederea pe care mi-ai acordat-o. A fost şansa vieţii mele faptul că te-am cunoscut acum câţiva ani.

Îi mulţumesc extraordinarului meu redactor, Anna Michels. Ai petrecut multe ore îmbunătăţind acest manuscris, iar sugestiile tale au fost nepreţuite. Sunt norocoasă să mă aflu în mâinile tale preţioase.

Îi mulţumesc minunatului meu agent, Shannon Hassan, care a intrat în viaţa mea şi a făcut ca visul meu să devină realitate. Îmi plac la nebunie hotărârea şi eficienţa ta.

Mulţumesc, Deb Werksman, din toată inima pentru e-mailul tău, care m-a dus la acest frumos rezultat. Aşteptarea ar fi fost mult mai lungă fără tine.

Mulţumesc, generoasa mea Jeannie Lin, pentru ajutorul tău entuziast în ceea ce priveşte corectura şi pentru că mi-ai oferit multe detalii din interior.

Mulţumesc, Diana Gabaldon, pentru că mi-ai dat încredere atunci când eram pierdută în praful îndoielii şi al dezamăgirii.

Mulţumesc, Christy English, pentru că mi-ai citit manuscrisul şi mi-ai oferit un excelent feedback şi încurajări.

Mulţumesc, Dianna Rostad, Karen Walters, Cindy Vallar şi Laura Vogel, pentru critica pe care aţi făcut-o paginilor mele. Şi mai ales Diannei, pentru că-mi lăsa un feedback în cutia poştală ori de câte ori o rugam, şi lui Karen, care m-a inspirat să rescriu primul capitol.

Mulţumesc, Renae Bruce, care căuta neobosit un cuvânt de care aveam nevoie, şi lui Lei Zhang, şi lui Elaine Cho. Sunteţi prietenii mei pe viaţă.

Mulţumesc, Katrina Kuroda, pentru că mi-ai luat băiatul de la grădiniţă, în aşa fel încât eu să pot participa la atelierele de critică.

Mulţumesc, Sheila Randel şi Ray Randel, pentru că m-aţi primit în familia voastră cu braţele deschise şi mi-aţi citit paginile ori de câte ori v-am rugat. Vă sunt profund recunoscătoare pentru dragostea şi toleranţa voastră.

Le mulţumesc tuturor celor care mi-au oferit un ajutor generos când am avut nevoie disperată: A. Lee Martinez, Deborah DeFrank, Stephany Evans, Katie Grimm, Natalie Lakosil, Dawn Frederick, Rachel Udin, Deborah Needleman Armintor, Carolyn Woolston, Jeanne Ledwell şi Lisa Stone-Hardt.

În cele din urmă, dar nu în ultimul rând, le mulţumesc familiei şi prietenilor mei din China, pe care nu i-am văzut

de zece ani. Nu mi-am propus să fie un pariu, dar acum, că această carte a fost publicată, pot să merg acasă.

Cuprins

- Despre autor
- Dinastia Tang, anul 631 d.Hr. al Cincilea An de Pace al Domniei Împăratului Taizong
    - 1
    - 2
- Anul 639 d.Hr. al Treisprezecelea An de Pace al Domniei Împăratului Taizong
    - 3
- Anul 640 d.Hr. al Paisprezecelea An de Pace al Domniei Împăratului Taizong
    - 4
    - 5
    - 6
    - 7
- Anul 640 d.Hr. al Paisprezecelea An de Pace al Domniei Împăratului Taizong
    - 8
    - 9
- Anul 641 d.Hr. al Cincisprezecelea An de Pace al Domniei Împăratului Taizong

    - 10
- Anul 641 d.Hr. al Cincisprezecelea An de Pace al Domniei Împăratului Taizong
    - 11
- Anul 641 D.Hr. al Cincisprezecelea An de Pace al Domniei Împăratului Taizong
    - 12
- Anul 642 d.hr. al Şaisprezecelea An de Pace al Domniei Împăratului Taizong
    - 13
    - 14
    - 15
    - 16
- Anul 642 D.hr. al Şaisprezecelea An de Pace al Domniei Împăratului Taizong
    - 17
    - 18
- Anul 642 D.hr. al Şaisprezecelea An de Pace al Domniei Împăratului Taizong
    - 19
    - 20
- Anul 642 d.hr. al Şaisprezecelea An de Pace al Domniei Împăratului Taizong
    - 21

    - 22
    - 23
    - 24
    - 25
- Anul 642 d.hr. al Şaisprezecelea An de Pace al Domniei Împăratului Taizong
    - 26
    - 27
- Anul 643 d.hr. al Şaptesprezecelea An de Pace al Domniei Împăratului Taizong
    - 28
    - 29
- Anul 643 d.hr. al Şaptesprezecelea An de Pace al Domniei Împăratului Taizong
    - 30
- Anul 643 d.hr. al Şaptesprezecelea An de Pace al Domniei Împăratului Taizong
    - 31
- Anul 644 d.hr. al Optsprezecelea An de Pace al Domniei Împăratului Taizong
    - 32
    - 33
- Anul 644 d.hr. al Optsprezecelea An de Pace al Domniei Împăratului Taizong

    - 34
    - 35
    - 36
- Anul 644 d.hr. al Optsprezecelea An de Pace al Domniei Împăratului Taizong
    - 37
    - 38
    - 39
    - 40
- Anul 648 d.hr. al Douăzeci şi Doilea An de Pace al Domniei Împăratului Taizong
    - 41
- Nota autoarei
- Mulţumiri